

Kinh Niên Lưu Ảnh

Contents

Kinh Niên Lưu Ảnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	81
21. Chương 21	84
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	95
25. Chương 25	97
26. Chương 26	100
27. Chương 27	107
28. Chương 28	112
29. Chương 29: Ngoại Truyện Của Trình Tư Dao	116
30. Chương 30	124
31. Chương 31	128
32. Chương 32	133
33. Chương 33	137
34. Chương 34	140
35. Chương 35	144
36. Chương 36	147
37. Chương 37	151
38. Chương 38	158
39. Chương 39	161
40. Chương 40	167
41. Chương 41	170

42. Chương 42	174
43. Chương 43: Ngoại Truyện Nhỏ	178
44. Chương 44: Ngoại Truyện : Câu Ta Vẫn Luôn Biết	180

Kinh Niên Lưu Ảnh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thâm mền, HENhiều năm thâm mền là cả một đời. Năm tháng thanh xuân chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-nien-luu-anh>

1. Chương 1

Cao trung đối với Triễn Nhược Lăng mà nói chỉ là một mảng ký ức vừa hỗn độn vừa mơ hồ, mãi đến sau này mới dần dần trở nên rõ nét.

Hơn ba tháng dài sau khi tốt nghiệp, cô lật lại từng kỷ niệm, giống như trong một bộ tranh xếp hình lớn, từng mảnh, từng mảnh ghép vào nhau tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh những năm tháng Cao trung.

Rất nhiều lúc, Triễn Nhược Lăng có thể dễ dàng men theo dòng sông ký ức dài đằng đẵng, quay trở về với tiết Hóa học đem lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất.

Đó là tiết Hóa học đầu tiên sau khi khai giảng lớp 10.

Lúc ấy cách giờ tan học chỉ vồn vện vài phút đồng hồ, giáo viên Hóa học đã giảng xong bài nhưng vẫn chưa có ý định cho hết tiết, ngược nhìn đồng hồ treo ở phía cuối lớp, nói: “Vẫn còn vài phút, các em xem lại sách một lần, suy ngẫm về nội dung của bài học hôm nay.”

Toàn bộ học sinh trong lớp đều đang trong trạng thái nhao nhao không yên, chỉ có lác đác vài bạn học chăm chú xem sách. Âm thanh thu dọn sách vở, đồ đạc lấp đầy không gian, dường như chỉ cần âm thanh này càng lớn thì càng thể hiện được sự bất bình đối với giáo viên. Thậm chí có không ít bạn học còn khoa trương kéo bàn đẩy ghế, nhưng lại vô cùng cẩn thận cúi thấp đầu không để giáo viên biết được là ai đang làm loạn trong lớp.

Triễn Nhược Lăng cúi đầu lật lật sách giáo khoa, thỉnh thoảng lại nghe thấy vài tiếng cầu nhàu bắt mẫn vang lên từ các bạn học xung quanh:

“Đói bụng muốn chết, sao còn chưa hết tiết nữa?”

“Giáo viên này sao không làm việc thiện cho nghỉ tiết sớm chút đi?”

Giáo viên Hóa học giống như chỉ nhìn nhưng không hề nghe thấy cả lớp ầm ĩ nhốn nháo, nói thêm một lần nữa: “Mọi người xem lại sách lần nữa...”

Lời còn chưa dứt liền có giọng nói của một nam sinh vang lên: “Xem xong rồi!”

Âm thanh rất đồng đặc, dội vào tai vô cùng rõ ràng, kết nối câu sau với câu trước vừa khéo tựa như chỉ buột miệng nói ra, thế nhưng nghe vào lại có vài phần giống như cố ý đối đầu.

Toàn bộ học sinh trong lớp không hện mà cùng nổ ra một tràng cười, vài bạn học ngồi bàn đầu thậm chí còn thích thú quay đầu ra sau, tìm hiểu xem tiếng nói vừa nãy được phát ra từ đâu.

Triển Nhược Lăng cũng không kìm được mà bật cười. Cô không nghĩ rằng học sinh năm đầu cấp có thể chủ động và kiêu ngạo như thế - câu trả lời đó quả thật hơi liều rồi.

Sau này, cô luôn cho rằng tiết Hóa học kia chính là kỷ niệm đầu tiên giữa cô và Chung Khi, cũng đồng thời là kỷ niệm sâu sắc nhất. Anh dùng một câu nói ngắn gọn “xem xong rồi” chiếm lấy một góc trong đầu óc cô, để rồi những năm tháng chia ly sau này cô đều không ngừng hồi tưởng lại.

Tiếng chuông tan học vẫn chưa vang lên, giáo viên Hóa học lại nói: “Vậy thì lại xem thêm lần nữa.” Lúc nói còn để ý quan sát nam sinh có khuôn mặt sáng láng ngồi ở phía sau lớp học.

“Reng reng reng ~ ~”

Vào lúc này, tiếng chuông tan học vô cùng đúng lúc vang lên.

Tất cả mọi người, bao gồm những bạn học đang xem sách cùng những bạn học không xem sách đều ngừng đầu nhìn giáo viên, chỉ đợi một tiếng cho phép tan học.

Giáo viên Hóa học gật gật đầu: “Mọi người có thể ra về.” Ngữ khí vẫn như cũ, vô cùng dịu dàng.

Ngay lập tức, âm thanh đứng dậy và kéo cặp sách vang khắp lớp học. Không đến vài phút sau, học sinh đều đã ra về gần hết, phòng học trong phút chốc trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Tiết học đầu tiên của buổi chiều hôm sau là tiết Sinh vật của giáo viên chủ nhiệm. Cô giáo trẻ tuổi đứng trên bục giảng, cầm tờ danh sách lớp nói: “Đọc đến tên bạn nào, bạn đó đứng dậy tự giới thiệu bản thân với cả lớp một chút...”

Khi nghe đến tên mình được đọc lên, Triển Nhược Lăng lập tức đứng dậy: “Mình là Triển Nhược Lăng, rất vui được gặp mọi người.”

Tiếp theo lại có vài bạn học, nghe đọc đến tên mình cũng đứng dậy tự giới thiệu bản thân.

Cô chủ nhiệm cầm danh sách lớp trong tay, nghi hoặc đọc lên: “Chung Kỳ?”

Không có ai trả lời.

Trôi qua vài giây, giọng của một nam sinh vang lên: “Cô giáo, chữ thứ hai viết như thế nào vậy?”

“Vô cùng xin lỗi, chữ này có lẽ do tôi đọc sai. Để tôi viết lên bảng.” Giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi bối rối lấy viên phấn viết lên bảng đen một chữ: Khi.

“Khi.” Triển Nhược Lăng vô tình đọc thành tiếng chữ được viết trên bảng.

Phía sau truyền đến âm thanh ghé bị kéo dịch ra, có người đứng dậy: “Thưa cô, là em.”

Là giọng của nam sinh vừa lên tiếng lúc nãy, vang lên bên tai rất rõ ràng: “Mình là Chung Khi...”

“Quả thực đọc là “Kì” mà, chữ hiếm gặp như vậy cậu cũng đọc được à?” Trình Tư Dao ngồi bên cạnh Triển Nhược Lăng, kinh ngạc không thôi.

“Chẳng qua mình biết một người trong tên cũng có chữ này.” Triển Nhược Lăng cười nhẹ.

Trình Tư Dao xoay đầu nhìn về phía sau, “à? Là người sáng hôm qua ấy.”

Triển Nhược Lăng thuận miệng hỏi: “Người nào cơ?”

“Chính là người trong tiết Hóa học hôm qua la lên “xem xong rồi” ấy.” Trình Tư Dao dẩu dẩu môi, ra hiệu cho cô mau nhìn về phía sau xem.

Là người đó?

Triển Nhược Lăng hấp tấp quay đầu ra sau.

Nam sinh tên Chung Khi vừa tự giới thiệu xong về bản thân, đang ngồi xuống tán gẫu với nam sinh bên cạnh, dáng vẻ ngồi tựa vào lưng ghế mang theo mấy phần lười biếng.

Những tia nắng chiếu vào lớp học, ôm lấy khuôn mặt cậu, tóc của cậu rất ngắn, cả vầng trán chìm trong màu vàng của nắng, đuôi mắt cong cong, khóe môi mang theo một nụ cười nhạt, bộ dạng rất giống với một người thích đùa giỡn.

Chính là người này vào tiết Hoá học đã nói ra câu nói kinh điển nổi danh?

Nhờ đó, cô mới ghi nhớ cái tên này, cũng nhờ đó, nhớ đến người này.

Có thể phát biểu một câu táo bạo không hề cổ kị như vậy trong tiết Hóa học, bạn học này nhất định đủ năng lực.

Quả thực thực tế đã chứng minh phán đoán của Triển Nhược Lăng. Thành tích học tập của Chung Khi rất xuất sắc, là một học sinh ưu tú điển hình, được các giáo viên vô cùng yêu thích. Bất kể là giáo viên dạy môn nào, chỉ cần nhắc đến tên cậu ấy đều cực kỳ cao hứng vui vẻ.

Cậu ấy không thuộc kiểu học sinh cần cù siêng năng, thế nhưng thành tích lại luôn đặc biệt vượt trội. Cậu ấy cũng không phải người giỏi xã giao, trước giờ cũng chẳng để tâm đến việc lấy lòng bạn học và giáo viên, thế nhưng tất cả giáo viên và các bạn học ngồi xung quanh đều rất thích cậu ấy. Cậu ấy lúc nào cũng mang bộ dạng không nghiêm túc, hay đùa giỡn, như thể nếu trời sập xuống cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cậu ấy.

Có một lần Trình Tư Dao không nhịn được lên tiếng: “Có thành tích tốt nên thảo nào lại kiêu ngạo như thế, bình thường không thêm để giáo viên vào mắt, bài tập cũng không nộp được mấy lần...”

Triển Nhược Lăng đang cúi đầu chăm chú đọc sách nghe thấy, bật cười trả lời. “Mình thấy cậu ấy buồn cười mà.” Cô nhớ lại tiết Hóa học, nhớ lại câu nói “xem xong rồi” kia của Chung Khi - chỉ ba từ vô cùng gọn ghẽ lại dễ dàng làm thay đổi bầu không khí ngột ngạt của lớp học, thậm chí đến sau khi tan học nó vẫn còn đọng lại trong tâm trí cô.

Cô lại nói tiếp, “mình nhớ tiết Hóa học kia... Mình thấy cậu ấy nói chuyện cũng thú vị lắm.”

“Được rồi, đúng là cậu ta có chút buồn cười, có điều vẫn rất cao ngạo. Mình thấy cậu ta hơi xem thường người khác... Nhưng mà một người vừa đẹp trai, thành tích học tập lại siêu, ngay cả mình cũng thấy bá phúc nữa là.”

Triển Nhược Lăng cười cười, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Trong lòng bất giác ấp ủ một chờ mong: Cô muốn được làm quen với Chung Khi.

Sau đó, ngẫm nghĩ lại những lời Trình Tư Dao nói, cô nghĩ mình chỉ có thể bỏ cuộc – Chung Khi là một học sinh hoạt bát là thế, rất nhiều lần Triển Nhược Lăng đều nghĩ về cậu ấy như một đứa trẻ con lúc nào cũng vui vẻ. Thế nhưng trong ấn tượng của nhiều người, cậu ấy lại là người rất khó tiếp xúc – đặc biệt là đối với nữ sinh, ngoại trừ Bối Tử Toàn ngồi phía trước, Triển Nhược Lăng gần như chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy nói chuyện với bất kỳ bạn học nữ nào.

Cô thầm nói với chính mình: Thôi vậy, suy cho cùng đều là bạn học cùng một lớp, vẫn còn nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày làm quen với cậu ấy.

Thế nhưng, cô tuyệt không thể ngờ được, ngày ấy lại xa xôi đến như vậy, hơn nữa lại còn đến sau một vụ tai nạn xe.

Kỳ nghỉ Quốc khánh, Triển Nhược Lăng gặp phải tai nạn xe: Cô bị một chiếc xe taxi đâm vào khi đang đi trên phố, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, chân bị gãy phải bó một lớp bột thạch cao dày.

Triển Nhược Lăng nằm viện hơn bốn tháng, đến khi xuất viện đã bước sang học kỳ hai năm lớp 10. Quay trở lại trường học đã vắng mặt lâu ngày, ngược ánh mắt nhìn lên phòng học ở trên cao, trong lòng bỗng dưng cảm thấy thật xa cách.

Bác sĩ đã dặn dò trong vòng hai tháng không được vận động, đồng thời còn viết một tờ giấy bảo cô đưa cho giáo viên. Nhờ vào tờ giấy này, cô có thể được miễn tiết Thể dục cũng như tất cả các hoạt động ngoại khóa.

Do hơn bốn tháng không đến lớp, bài vở của cô không những bị bỏ lại rất xa, mà mối quan hệ với các bạn học vô hình trung cũng trở nên không mấy thân thiện.

Mỗi ngày Triển Nhược Lăng ngồi trong lớp học, an tĩnh làm bài tập, cũng rất ít nói chuyện với các bạn học khác.

Tình trạng này kéo dài hơn nửa năm, cho đến tận học kỳ 1 năm lớp 11.

2. Chương 2

Tiết học đầu tiên chiều thứ sáu là Thể dục. Triển Nhược Lăng được miễn môn này, vì vậy ngồi lại lớp học làm bài tập.

Tiếng chuông hết tiết vừa vang lên, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói cầu cứu của Trình Tư Dao: “Triển Nhược Lăng, phát bài tập này giúp mình với.” Triển Nhược Lăng ừ một tiếng, lập tức đứng dậy đưa tay đón lấy chồng vở bài tập: “Sao lại nhiều bài tập thế?”

“Tuần sau nghỉ lễ Quốc khánh rồi, theo mình thấy á, tất cả giáo viên đều hận không thể giao toàn bộ bài tập để về nhà làm ấy chứ.” Thân là một ủy viên học tập như Trình Tư Dao cũng đành bó tay.

Nghỉ lễ Quốc Khánh.

Bất giác mới đó mà một năm đã trôi qua.

Triển Nhược Lăng cúi đầu xem xét vở bài tập, một lát sau, ngẩng đầu lên hỏi: “Phát hết toàn bộ à?”

“À không phải! Có mấy bạn bài tập làm sai rồi, giáo viên nói phải làm lại.” Trình Tư Dao chọn ra vài quyển, sau đó nhét số còn lại vào tay cô. “Phát hết số này là được. Làm phiền cậu nhé!”

“Liêu Nhất Phàm ngồi ở đâu vậy?”

Trên thực tế, Trình Tư Dao tìm kiếm sự giúp đỡ từ Triển Nhược Lăng vào lúc này không phải hành động thông minh cho lắm. Tiết Thể dục chỉ vừa kết thúc, các bạn học vẫn chưa kịp từ sân thể dục quay về lớp. Sau tai nạn xe Triển Nhược Lăng rất ít khi tiếp xúc với các bạn học trong lớp, vì vậy đối với vấn đề các bạn học kia ngồi ở đâu không tránh khỏi vẫn còn mơ hồ.

“Vị trí bên cạnh ở phía sau của phía sau cậu.” Lời hướng dẫn của Trình Tư Dao đem lại cảm giác hơi giống một câu mệnh lệnh.

Các bạn học lần lượt kéo về lớp, việc phát bài tập của Triển Nhược Lăng nhờ vậy mà đỡ được không ít. Khi trong tay chỉ còn lại quyển tập cuối cùng, cô hấp hấy mắt, cầm quyển tập giơ lên cao: “Chung Khi ngồi ở đâu?” Kỳ thực, cô biết rõ chỗ ngồi của Chung Khi chính là vị trí trong góc lớp, thế nhưng một cảm giác kỳ lạ thôi thúc cô, cô muốn nghe giọng nói của cậu ấy.

Quả nhiên không lâu sau, từ phía góc lớp một âm thanh đồng dạng vang lên: “Ồ đây!” câu trả lời rất gọn ghẽ.

Triển Nhược Lăng xoay người, rất tự nhiên nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Chung Khi mặc đồng phục thể dục màu xanh, ngồi tận trong góc phía cuối lớp, đưa tay vẫy vẫy với cô.

Triển Nhược Lăng đưa mắt nhìn về phía góc lớp, chỉ có vài bạn học được bố trí ngồi ở đó, liền cảm thấy lười bước đến. Cô giơ quyển tập trong tay, nhướn mày nói với Chung Khi: “Đón lấy nhé!”

Cổ tay cô vung lên một cái, quyển tập vẽ thành một hình vòng cung màu trắng giữa không trung, bay thẳng đến chỗ Chung Khi.

Đôi mày đậm của Chung Khi chau lại, trong đôi mắt dài mà đen như mực của cậu ấy tràn ý cười, tựa như cảm thấy việc này rất thú vị.

Cậu ấy đưa tay dễ dàng bắt lấy quyển tập, còn gật đầu khen ngợi cô.

“Triển Nhược Lăng, thân thủ khá lắm nha!” Trình Tư Dao bật cười khen thêm một câu.

Tâm trạng Triển Nhược Lăng đột nhiên thoải mái vô cùng, cô mỉm cười với cậu ấy rồi lập tức quay về chỗ ngồi.

Ngồi phía sau Trình Tư Dao là một nam sinh tên Ngôn Dật Khải, thành tích học tập cũng rất tốt. Bởi vì năm lớp 10 Triển Nhược Lăng vắng mặt không ít tiết học, nên đôi lúc gặp phải bài tập không biết làm đều nhờ cậu ấy hướng dẫn thêm.

Cũng không rõ từ khi nào, chỉ vì vài câu nói đùa của Chung Khi, Triển Nhược Lăng và Ngôn Dật Khải liền bị gán ghép thành một đôi. Nam sinh trong lớp dưới sự đầu têu của cậu ấy, dần dần đều thích lấy việc gán ghép hai người để bày trò cười.

Triển Nhược Lăng biết mọi người chỉ thuận miệng thế thôi, cũng không để ý làm gì, chỉ để mặc bọn họ. Ngôn Dật Khải thấy cô không có vẻ gì bận tâm, thêm nữa mối quan hệ giữa cậu và các nam sinh kia bình thường rất tốt nên cũng không phản bác lại.

Giờ ra chơi hôm đó, Ngôn Dật Khải không có mặt trong lớp, Triển Nhược Lăng chỉ đành mang sách bài tập Vật lý đi hỏi bài Chung Khi.

Chung Khi ngồi trên ghế, tùy ý đưa mắt nhìn đề bài một cái, hơn nghiêng cằm nhìn thẳng vào cô, nét cười phảng phất lướt qua đôi đồng tử đen nhánh cậu ấy: “Bài này tôi cũng không biết làm, nhưng mà tôi biết Ngôn Dật Khải biết làm đấy.”

Chung Khi là đại biểu môn Vật lý của lớp. Triển Nhược Lăng biết, dựa vào trình độ của Chung Khi, đề bài này tuyệt đối không làm khó được cậu ấy. Hiện tại, cậu ấy chỉ đang mượn cớ trêu ghẹo cô mà thôi.

Cô biết người cầm đầu toàn bộ việc này chính là Chung Khi, ngay từ đầu vốn đã biết.

Từ trước đến nay cô đều không để tâm việc nam sinh trong lớp đem cô và Ngôn Dật Khải ra làm trò cười. Thế nhưng ngay vào lúc này, sâu trong nội tâm cô đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác bất lực. Loại cảm giác này giống như thủy triều, từng đợt từng đợt nhấn chìm cô.

Cô nhớ lại sau khi bị tai nạn xe, quãng thời gian nằm trên giường bệnh, cô vẫn luôn hy vọng sau khi xuất viện có thể bình bình ổn ổn trải qua hết những năm tháng Cao trung. Thế nhưng hôm nay, bản thân lại trở thành trung tâm của những lời đồn đại, đã dần dần bị kéo ra xa khỏi mong ước ban đầu.

Cô vừa cảm thấy mệt mỏi vừa cảm thấy hoảng hốt, cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh: “Cậu thật sự không biết làm? Vậy thôi, để tôi tự suy nghĩ!” Nói hết câu, liền nhanh chóng rút lại quyển sách.

Nhưng Chung Khi đâu có ý định buông tha cô dễ dàng như vậy.

Cậu ấy nheo nheo đuôi mắt, “không hỏi Ngôn Dật Khải à? Cậu ta chắc chắn biết làm đấy!” Trong đôi mắt đen như mực sáng lên một ánh nhìn đầy nghịch ngợm, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ vô cùng thành thật.

Triển Nhược Lăng chẳng buồn để ý đến cậu ấy, đi về lại chỗ ngồi của mình.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là Ngữ văn.

Triển Nhược Lăng ngồi vào chỗ ngồi lại nghe thấy tiếng chuyện trò của vài nam sinh từ phía sau vọng đến, đặc biệt là Chung Khi, giọng nói của cậu ấy vừa nghe cô đã nhận ra ngay.

Khi Ngôn Dật Khải bước vào lớp, bỗng có một nam sinh đột ngột cất tiếng gọi cậu ấy, còn nhắc đến tên cô: “Ngôn Dật Khải, cậu và Triển Nhược Lăng...”

Ngay lúc ấy, hàng ngàn suy nghĩ lướt qua đầu Triển Nhược Lăng, sau đó cô đưa ra một quyết định.

Cô mở sách Ngữ văn, lật đến một trang giấy trống, cầm lấy bút chì và bắt đầu viết.

“Chung Khi.

Mình không biết gần đây vì sao cậu luôn đem mình và Ngôn Dật Khải ra để đùa giỡn, có lẽ cậu chỉ cảm thấy như vậy rất vui mà thôi, thế nhưng cậu có biết việc này khiến mình cảm thấy rất khó xử. Thử đặt cậu

vào hoàn cảnh của mình, nếu như người bị đem ra trêu đùa là cậu, cậu sẽ có cảm tưởng như thế nào? Nếu có thể, mình mong rằng sau này cậu sẽ không đem mình và Ngôn Dật Khải ra làm trò cười nữa. Cảm ơn.”

Cô buông bút, thâm đọc lại lần nữa, cảm thấy mấy dòng này đã biểu đạt được những điều muốn nói.

Giờ ra chơi vẫn chưa kết thúc, cô cuộn sách Ngữ văn trong tay, bước đến chỗ ngồi của Chung Khi.

Chung Khi thấy cô đến, hơi ngẩn người, đôi mắt đen như mực tàu đã sánh lại trong nghiêng nhìn thẳng vào cô.

Triển Nhược Lăng nhanh chóng lấy sách Ngữ văn mở đến mấy dòng vừa viết, sau đó đưa đến trước mặt Chung Khi cho cậu ấy xem.

Liêu Nhất Phàm ngồi bên cạnh hiếu kỳ thò đầu sang, “cái gì đấy? Chúng ta cùng xem đi”

Triển Nhược Lăng đứng ngay cạnh Chung Khi, cứng giọng nói: “Chỉ có cậu ấy mới xem được.”

Liêu Nhất Phàm hớn hỏ: “Thư tình chứ gì?”

Triển Nhược Lăng lúng túng vô cùng, không trả lời cậu ta.

Chung Khi ngồi thẳng lưng, dùng tay ra hiệu với Liêu Nhất Phàm bảo cậu ta không cần nói nữa, rồi lập tức thu hồi vẻ mặt bất cần cười cợt thường ngày, cúi đầu xem mấy dòng chữ ngắn do cô viết.

Triển Nhược Lăng cũng không để ý đến Liêu Nhất Phàm nữa, toàn bộ sự chú ý của cô dồn vào sự thay đổi trên gương mặt Chung Khi.

Ánh mắt cậu ấy rũ xuống, sườn mặt vô cùng chuyên chú, mơ hồ toát ra đường nét kiên nghị.

“Xem xong chưa?” Triển Nhược Lăng từ cửa sau lớp học nhìn ra ngoài liền thấy giáo viên Ngữ văn đang đi tới, vội vàng hỏi cậu ấy.

“Đợi chút đã.” Cái nhìn của Chung Khi vẫn tập trung vào dòng chữ viết bằng bút chì trong sách Ngữ văn của cô, ánh mắt thật chậm rãi di chuyển theo từng con chữ, tựa như muốn học thuộc lòng từng chữ một.

Chỉ là một việc diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, nhưng Triển Nhược Lăng lại cảm thấy tựa hồ như kéo dài cả thế kỷ.

Ngay lúc này sự hồi hận trong cô đã lên tới đỉnh điểm.

Cô nhìn Chung Khi một cách chăm chú, đôi chân đứng khấp lại thật thẳng, dường như chỉ có cách này mới đem lại cho cô đủ sức lực và dũng khí giúp cô tiếp tục chống đỡ mọi chuyện.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định sẽ không nghĩ đến việc viết cho Chung Khi những lời thế này. Bình thường, cho dù với bất cứ ai, Chung Khi đều mang một dáng vẻ không nghiêm chỉnh, ưa chòng ghẹo, cô cần gì phải quan trọng hóa mọi thứ với cậu ấy chứ? Nếu như cô tiếp tục thái độ không thêm bớt tâm như trước đây, có lẽ tin đồn sẽ dần dần dụi đi?

Thế nhưng với việc làm hôm nay, sợ rằng cô đã đá kích đến lòng tự trọng của một Chung Khi đầy kiêu ngạo mất rồi.

3. Chương 3

Rất lâu sau này, Triển Nhược Lăng vẫn nhớ rõ biểu cảm trên gương mặt Chung Khi hôm ấy.

Khi cậu ấy ngẩng đầu lên từ sách Ngữ văn, trên gương mặt đã không còn chút gì vẻ cẩu thả, bốn cột thường ngày nữa, trong đôi mắt đen đầy sự áy náy và có lỗi.

Lúc ấy, trong lòng Triển Nhược Lăng là sự hối hận không thôi: Cô thật sự không nên viết cho Chung Khi những lời này.

Cậu ấy chỉ là một cậu bé lớn xác, một cậu bé lớn xác tâm hồn luôn tràn ngập niềm vui. Với cậu ấy mọi thứ đều là trò chơi, không hề có ác ý gì, sao cô lại nở phá hỏng đi một con người với tính cách như vậy?

Chung Khi nhìn vào cô, đôi môi khẽ động, như thể có điều gì muốn nói.

Triển Nhược Lăng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại biểu cảm như vậy trên gương mặt cậu ấy, rất thành thật, đầy tiếc nuối, lại có chút không biết làm sao, giống như một đứa trẻ vừa làm sai điều gì.

Đột nhiên cô cảm thấy vô cùng chán nản, cô rút lại quyển sách, không đợi Chung Khi lên tiếng đã xoay người vội vàng bước về chỗ ngồi.

Cậu ấy muốn nói gì?

Muốn nói xin lỗi sao?

Thế nhưng tính cách cậu ấy là vậy, cậu ấy sẽ nói lời xin lỗi với người khác sao?

Không hiểu sao, trong tiềm thức Triển Nhược Lăng không hề hy vọng phải nghe cậu ấy nói với cô lời xin lỗi.

Tiết Tự học chiều hôm đó, Ngôn Dật Khải mang sách bài tập Địa lý đến hỏi bài Triển Nhược Lăng.

Triển Nhược Lăng cầm lấy sách bài tập cậu ấy đem đến, đọc đề bài một lúc, là bài tập tính toán sự chênh lệch múi giờ.

Bỗng dưng, trong lòng nảy sinh ít nhiều tò mò, bất thành linh cô ngẩng đầu hỏi Ngôn Dật Khải: “Mọi người trong lớp đều ghép đôi cậu và mình như vậy, cậu không cảm thấy tức giận sao?”

Ngôn Dật Khải lúng túng nở nụ cười: “Mọi người thích nói gì thì nói thôi, hơn nữa cậu với mình hai chúng ta đều không phải thế, thanh giả tự thanh.”

“Cậu không sợ à?” Triển Nhược Lăng nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi cậu ấy. Nam sinh có ngũ quan thanh tú này, tính tình cậu ấy đúng là siêu tốt.

“Sợ cái gì? Có gì đáng sợ đâu?” Ngôn Dật Khải nhướn mày, giọng nói phát ra có chút lớn tiếng, tựa như có chút không hiểu lý do tại sao.

Đúng thế. Sợ cái gì? Cậu ấy lại chưa từng bị tai nạn xe bao giờ.

Loại tâm lý khủng bố này, có lẽ chỉ những người đã đích thân trải qua mới có được?

Triển Nhược Lăng cười cười, gật đầu với cậu ấy: “Nói cũng đúng!” Sau đó cúi đầu tiếp tục giúp cậu ấy giải bài tập.

Ngôn Dật Khải chăm chú nhìn cô.

Cô cúi đầu xem sách bài tập, hàng mi dài khẽ run, một bên tóc theo gò má buông xõa xuống, dưới ánh đèn trông như một dải lụa đen mềm mại.

Ngôn Dật Khải chỉ cảm thấy trái tim bỗng dưng đập thịch một cái, không kiềm được gõ gõ mặt bàn, đợi cô ngẩng đầu lên mới hỏi: “Sao bỗng dưng lại hỏi đến chuyện này? Cậu để ý sao?”

“Không có gì cả.” Triển Nhược Lăng hơi mỉm cười, “thanh giả tự thanh, cậu nói rồi mà.”

Một nụ cười thoáng qua, tựa như hiểu thấu được tất cả, nhưng lại mang theo ý cười bất đắc dĩ.

“Vậy thì tốt.” Ngôn Dật Khải cũng không còn cách trả lời nào khác.

Trên thực tế, bắt đầu từ hôm đó, Chung Khi cũng đã thay đổi không ít, không bao giờ đem chuyện gán ghép Triển Nhược Lăng và Ngôn Dật Khải ra chòng ghẹo nữa. Trái lại, Liêu Nhất Phàm lại thỉnh thoảng lấy chuyện này ra để trêu đùa.

Có điều, mối quan hệ vốn đã nhạt nhẽo giữa cô và Chung Khi trước đây cũng theo việc này mà tan biến. Từ hôm đó, những lần trò chuyện giữa hai người dần biến thành không nói với nhau câu nào, chính là kiểu người qua đường điển hình. Đôi lúc ánh mắt của hai người giao nhau, Chung Khi hơi khựng lại một chút sau đó vội vàng dời tầm mắt đi.

Cứ như thế, Triển Nhược Lăng trải qua một học kỳ yên ổn.

Chung Khi vẫn mang dáng vẻ ưa bốn cột. Mỗi lần Triển Nhược Lăng nghe thấy tiếng nói chuyện cười đùa của Chung Khi và các bạn nam sinh khác đều cảm thấy rất nhẹ nhõm: Cậu ấy vẫn là đứa trẻ con lớn xác thích vui cười, vẫn giữ được cá tính hoạt bát của cậu ấy.

Cuối cùng, cô đã không gây tổn hại đến bản tính cởi mở, không chịu gò bó của cậu ấy.

Đa số giáo viên đều thích mẫu học sinh như Chung Khi. Trong giờ học, Triển Nhược Lăng thường xuyên nghe thấy các giáo viên gọi Chung Khi trả lời câu hỏi.

Mặc dù thành tích môn Ngữ văn của Chung Khi rất bình thường, thế nhưng điều này tuyệt không ảnh hưởng đến tình cảm yêu quý mà giáo viên dành cho cậu ấy.

Có một lần trong giờ luyện tập môn Ngữ văn, giáo viên đang giảng về tập làm văn, giới thiệu khái quát phương pháp làm bài với cả lớp, cuối cùng tổng kết lại: “Nói tóm lại, chỉ cần dựa theo phương pháp này là có thể viết được bài văn từ đề tài cho sẵn.”

Giọng nói của Chung Khi gần như ngay lập tức vang lên: “Nói có lý!”

Toàn bộ học sinh trong lớp đều bật cười, Triển Nhược Lăng cũng phải cười theo. Giáo viên Ngữ văn thường ngày vẫn nghiêm khắc là thế, trên gương mặt cũng giãn ra thành một nụ cười. Một bầu không khí vui vẻ tức khắc tràn khắp lớp học.

Thi thoảng trong giờ học Chung Khi vẫn hay phát biểu chen vào vài câu hoạt bát dí dỏm như vậy, mọi người đều đã quen rồi.

Một nam sinh sáng lạn như ánh mặt trời, đi đến bất cứ nơi nào, đều trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Chỉ là, nụ cười của cậu ấy, ánh sáng sáng lạn của cậu ấy lại chẳng liên quan gì đến cô.

Tuy rằng Triển Nhược Lăng giữ được tính mạng sau vụ tai nạn xe, thế nhưng ở đầu gối và bả vai vẫn còn để lại thương tích, cách mỗi nửa năm đều phải đến bệnh viện tái khám.

Tiết Thể dục với cô mà nói không khác gì tiết Tự học. Mỗi lần đến tiết Thể dục cô đều ở lại lớp học làm bài tập.

Làm xong bài tập hôm đó, Triển Nhược Lăng đẩy sách bài tập sang một bên, dùng tay xoa bóp nhẹ phần bả vai.

Trong lớp, ngoại trừ cô còn có hai nữ sinh và một nam sinh nữa. Thỉnh thoảng, lại có vài bạn học trốn tiết Thể dục để ở lại lớp. Tình huống thế này, Triển Nhược Lăng cũng chẳng lạ lẫm gì.

Cô bước ra khỏi lớp, đứng trên hành lang nhìn xuống sân bóng rổ bên dưới. Nam sinh trong lớp đang thi đấu bóng rổ dưới đó, Chung Khi và Ngôn Dật khải cũng đều tham gia.

Ánh nắng vàng ấm áp phản chiếu trên trụ bóng rổ thành những tia sáng rực rỡ chói mắt chiếu vào mắt cô. Xa hơn nữa là thảm cỏ xanh mướt của sân bóng đá, ở đó những nam sinh được chia thành hai đội đen trắng đang hết mình truy đuổi đối phương để giành bóng.

Tiết Thể dục, thời khắc vô ưu vô lo như thế, kí ức xa xăm như thế.

Cô đưa tay bóp nhẹ bả vai, vẫn là cảm giác cứng đờ và khó nhọc như trước.

Trình Tư Dao học xong tiết Thể dục vừa lên đến cầu thang liền thấy Triển Nhược Lăng đang ngây ngốc nhìn xuống sân bóng rổ bên dưới. Cô bước đến đứng cạnh Triển Nhược Lăng: “Triển Nhược Lăng, cậu ở đây xem trận đấu bên dưới à?”

“Không phải. Ngồi trong lớp lâu quá, cảm thấy hơi vô vị.” Triển Nhược Lăng nhàn nhạt trả lời.

Học kỳ này mới chớp mắt đã gần kết thúc. Cô còn được bao nhiêu thời gian như thế này nữa, được đứng tại nơi đây, nhìn nhả xem các bạn học bên dưới chơi bóng?

Học kỳ 2 năm lớp 11 vừa bắt đầu không lâu, cả lớp phải thực hiện điều chỉnh vị trí ngồi. Chung Khi và Trình Tư Dao bị sắp xếp ngồi cùng bàn, chính là chỗ ngồi chệch ngay sau lưng Triển Nhược Lăng.

“Triển Nhược Lăng, mình không nỡ xa cậu chút nào.” Trong lòng Trình Tư Dao, Triển Nhược Lăng không hề nghi ngờ gì chính là bạn cùng bàn lý tưởng nhất. Mặc dù Chung Khi có thể giúp đỡ nhiều cho cô trong việc học tập, thế nhưng sống chung với cậu ấy tuyệt đối không phải việc dễ dàng gì, thậm chí còn có thể là một sự giày vò.

“Không sao, bọn mình vẫn ngồi rất gần nhau mà.” Thật tình, Triển Nhược Lăng không có cách nào nói được những câu buồn nôn như vậy với bạn học khác.

Sau khi thay đổi chỗ ngồi, cô đem toàn bộ sách trong cặp nhét vào ngăn bàn, ánh mắt không kiềm được trôi về phía Chung Khi, nhìn cậu ấy một cái.

Ánh mắt còn chưa đậu lại trên người Chung Khi, cô đã bắt gặp ánh mắt cậu ấy cũng đang nhìn về phía cô.

“Làm gì đấy?”

Giọng điệu cậu ấy có vẻ khó chịu, thế nhưng bên trong lại chứa đựng mấy phần thân mật chỉ có giữa những bạn bè quen thân với nhau.

Những cảm giác từ rất lâu về trước, chỉ vì một câu nói băng quơ không mang ý nghĩa gì khác của cậu ấy, lại nhẹ nhàng như nước dâng lên trong lòng cô.

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu, vờ như không thể tin được nhìn thấy cậu ấy, nói: “Cậu ngồi đây rất ảnh hưởng đến bạn học phía sau nhìn bảng đen.”

Chung Khi lười biếng ngồi dựa vào lưng ghế làm ra vẻ “cậu làm gì được tôi” đáp lại: “Tôi cận thị! Cậu có ý kiến à?”

Cái người này đúng thật là khó chịu.

Cậu ấy căn bản không bị cận thị.

Triển Nhược Lăng kiềm lại câu phản kích đã lên đến cổ họng, cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Triển Nhược Lăng tuyệt đối không thể ngờ rằng, vì lần điều chỉnh vị trí ngồi này mà từ đó về sau, cô đều phải sống dưới bàn tay ma quỷ của Chung Khi.

Ấn tượng đầu tiên là trong tiết Ngữ văn.

Tiết hôm đó học đến bài “Tây Sương ký” [1], giáo viên liền gọi vài học sinh đứng dậy phân vai đọc bài.

Từ khi học tiểu học, Triển Nhược Lăng đều chưa từng tham gia phân vai đọc thoại thể này. Bởi vì giọng đọc của cô rất trung tính, không thích hợp để đọc diễn cảm. Trước nay cô chưa từng hy vọng có thể đứng trước cả lớp, đọc diễn cảm một đoạn thoại một cách thật lôi cuốn. Mỗi lần giáo viên chỉ định các bạn học đọc diễn cảm, cô đều giống như người ngoài cuộc đang xem diễn, chỉ chờ vỗ tay hoan nghênh bài đọc diễn cảm của các bạn ấy mà thôi.

Khi chọn người đọc nhân vật Thôi Oanh Oanh, giáo viên Ngữ văn như mọi khi đầy nham nhảm nhìn khắp cả lớp một lượt: “Ai đọc được lời thoại của nhân vật Thôi Oanh Oanh?”

Triển Nhược Lăng cúi đầu xem sách giáo khoa, đột nhiên nghe thấy giọng nói rõ ràng mạnh mẽ của Chung Khi vang lên, giọng điệu vô cùng điềm nhiên: “Triển Nhược Lăng!”

Triển Nhược Lăng giật mình hoảng hốt, trong đầu thầm nghĩ người này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Giọng nói của cô đọc lời thoại của Thôi Oanh Oanh. Chỉ sợ đem lại hiệu quả đầy tính khủng bố thôi.

Giáo viên Ngữ văn nở một nụ cười ấm áp, gật đầu nói: “Được, vậy thì lời thoại của nhân vật Thôi Oanh Oanh sẽ do Triển Nhược Lăng đọc.”

Triển Nhược Lăng chỉ còn cách nghe lời giáo viên đứng dậy, chuẩn bị đọc diễn cảm lần đầu tiên trong mười năm sự nghiệp đèn sách của cô.

Nhưng mà trong lòng cô không hề tình nguyện chút nào.

Nhân lúc giáo viên hướng dẫn cách đọc cho các bạn, cô xoay đầu hung hăng trừng mắt với Chung Khi.

Thế nhưng Chung Khi lại tỏ vẻ dương dương đắc ý nhướn mày với cô, bên khóe môi còn vương lại nụ cười, giống như một đứa trẻ hồn nhiên vừa làm được một việc quang minh lỗi lạc, lại vừa có dáng vẻ vô tội.

Vào giờ phút đó, cơn giận dữ trong cô đã hoàn toàn tan biến không một chút dấu vết.

Triển Nhược Lăng âm thầm thở dài trong lòng. Chỉ là bởi vì, đối phó với thể loại tình quái có nụ cười ngây thơ này, cô không biết phải làm sao.

“Tiết sau là Hóa học, mọi người đến giảng đường nhé.” Chỉ một câu nói của đại biểu Hóa học đã khiến bầu không khí cả lớp trở nên vô cùng nhộn nhạo.

Triển Nhược Lăng và nữ sinh cùng bàn cầm theo sách Hóa học và tập vở vội vàng đi đến giảng đường.

Đã sắp đến giờ học, thế nhưng đèn trong phòng vẫn chưa được bật lên, rèm cửa sổ cũng bị kéo kín lại, cả giảng đường chìm trong bóng tối.

Học được nửa tiết, bạn nữ ngồi cạnh cô bỗng đứng khom lưng, thò tay mò khắp sàn nhà tìm kiếm thứ gì đó.

Triển Nhược Lăng hỏi cô ấy: “Sao vậy? Cậu đánh rơi thứ gì à?”

“Cây bút, màu đen.” Bạn nữ cùng bàn nhỏ giọng nói với cô.

“Cậu ngồi dậy đi. Để mình tìm giúp cho.”

Tầm nhìn của cô chìm trong một vùng tối om om.

Triển Nhược Lăng khom lưng, đưa tay mò mẫm trên sàn nhà.

Ngón tay dò dẫm mất một lúc, cuối cùng cũng mò thấy một thứ.

Nhưng mà... hình như mò phải thứ gì khác mất rồi.

Cảm giác này...

Bề ngoài giống như... một chiếc giày.

Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, hơi thở thanh mát của một nam sinh ngày càng đến gần cô.

Cô ngẩng đầu, trong bóng tối, một đôi mắt sáng đang chăm chăm nhìn cô.

Chung Khi cúi thân hình cao lớn của cậu ấy, trong giọng nói đầy ý đùa giỡn: “Triển Nhược Lăng, cậu có biết hành vi này đã đủ để cấu thành tội quấy rối tình dục không hả?”

Giọng nói không quá lớn, nhưng cô lại nghe thấy đặc biệt rõ ràng từng chữ một.

Hơn nữa Triển Nhược Lăng dám cược rằng, lấy hai người bọn họ là trọng tâm, trong vòng bán kính hai mét không có bạn học nào không nghe thấy câu nói vừa rồi.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy gương mặt mình nóng bừng như lửa đốt, nóng đến mức sắp thiêu cháy cả nội tạng.

Không cần nghĩ cũng biết gương mặt cô lúc này đã đỏ ửng lên rồi, may mà cô đang ở trong tối, cho dù đỏ thế nào cũng không thể nhìn ra được.

Cô mở miệng muốn giải thích: “Tôi...”

Tôi chỉ muốn tìm một chiếc bút mà thôi.

Đôi mắt đen trước mặt sáng vô cùng, giống như hàng ngàn ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Câu giải thích cứ thế nghẹn lại cổ họng, như thế nào cũng không nói tiếp được nữa.

Có điều Chung Khi rõ ràng không biết thế nào gọi là “biết đủ mà dừng”, càng không cần hiểu thế nào là “có thể tha được cho người khác thì hãy tha cho họ”, vẫn cố chấp nói thêm một câu nữa với Triển Nhược Lăng: “Cậu chuẩn bị nhận thư từ phía luật sư của tôi đi!”

Từ khi chui ra khỏi bụng mẹ đến nay, lần đầu tiên Triển Nhược Lăng nảy sinh kích động muốn đánh người.

Cuối cùng cũng mò được cây bút, cô dùng lực nắm chặt thân bút, ngay lập tức ngồi thẳng lên.

Đối diện ánh mắt sáng như đèn của Chung Khi, đột nhiên lửa giận trong cô bùng lên đến đầu, cô đưa tay đẩy mạnh ngực cậu ấy: “Quấy rối cái đầu cậu!”

Khí thế đầy mạnh mẽ.

Chân mày chau lại vô cùng tức giận.

Chung Khi khựng lại một chút, sau đó vẫn là đáng vẻ thêm đôn nhìn vào cô: “Không những quấy rối tình dục, lại còn thêm cố ý hành hung người khác. Cậu tiêu đời rồi.”

Triển Nhược Lăng xem như hoàn toàn hiểu thế nào gọi là “không biết tự lượng sức”.

[1]: Tây sương ký (, truyện ký mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh dải nguyệt Tây sương ký (, truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

4. Chương 4

Những việc tương tự như thế cứ lần lượt phát sinh.

Một lần trong tiết Anh văn, giáo viên đang sửa bài tập phần Reading. Triển Nhược Lăng đối chiếu với đáp án đúng cảm thấy có chút nghi vấn, vì vậy liền trao đổi với giáo viên suy nghĩ của bản thân về câu hỏi này. Sau khi nghe xong lời giải thích của giáo viên, cô vẫn cảm thấy nhập nhằng chưa rõ ràng cho lắm. “Thế nhưng, từ đơn của đáp án B...”

Đột nhiên, Chung Khi ngồi phía sau la lên: “Triển Nhược Lăng, sao cậu có nhiều vấn đề thế hả?” Giống như đã hoàn toàn hết chịu nổi rồi.

Sau đó, lại trầm giọng xuống nói tiếp: “Đợi hết tiết hãy hỏi!”

Cả lớp đều cười ầm lên, đối với việc Chung Khi hay bắt bẻ Triển Nhược Lăng không ai trong lớp còn lấy làm kỳ lạ nữa.

Ngay cả giáo viên Anh văn trẻ tuổi khuôn mặt cũng mang theo ý cười. Cô giáo đương nhiên hiểu tính cách của Chung Khi. Cả hai đều là học sinh mình quý mến, vì vậy cô giáo cũng để mặc hai người, không quá nghiêm khắc.

Triển Nhược Lăng miễn cưỡng mỉm cười, đành để hết tiết lại hỏi vậy.

Không dễ dàng gì đến khi hết tiết, Triển Nhược Lăng đợi giáo viên vừa bước ra khỏi cửa, liền quay người ra sau, đập bàn của Chung Khi: “Hôm nay cậu chưa được ăn no có đúng không?”

“Đi học mà cậu cũng có nhiều vấn đề như vậy à? Có vấn đề sao không đến bệnh viện đi!” Cái tên đầu xỏ, gây chuyện xong không bao giờ chịu nói thẳng vào trọng điểm của vấn đề.

Triển Nhược Lăng hung hăng trừng mắt với Chung Khi, thế nhưng nhìn vào ánh mắt của cậu ấy.

Lại đến nữa rồi đây.

Một người sau khi gây ra đủ trò tình quái, luôn mang theo vẻ mặt ngây thơ thuần khiết, đứng chuẩn chân thành thành thật như thế.

Biểu cảm trên mặt Triển Nhược Lăng đã hơi thả lỏng, cô cố giữ vẻ nghiêm túc nói với cậu ấy: “Tôi đang đào sâu tư duy để tìm ra những đáp án khác nhau.”

Những ngày hè nóng bức đang từng bước đến gần. Buổi chiều sau khi tan học, học sinh từng tốp từng tốp ra khỏi lớp, Triển Nhược Lăng vẫn ngồi tại chỗ, im lặng làm bài tập môn Số học.

Những bạn học phải ở lại trực nhật vừa làm việc vừa nói chuyện rôm rả, Triển Nhược Lăng cũng nghe lỏm được vài câu, hình như đang bàn về chuyện hay ho gì đó của giáo viên Vật lý.

Quạt trần trên đầu ro ro xoay tròn, cô vừa làm xong bài tập Anh văn Reading, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chung Khi đang đứng trên bục giảng lau bảng.

Người này thế mà cũng ở lại trực nhật.

Triển Nhược Lăng cảm thấy khó mà tưởng tượng được, nhìn vào bóng lưng cậu ấy đến vài giây, sau đó vội thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Qua vài phút, bỗng nhiên nghe thấy cậu ấy gọi tên mình.

Cô xoay đầu, chỉ nhìn thấy Chung Khi đứng cạnh bàn học của cậu ấy, đang gom hai quyển sách Ngữ văn bỏ vào cặp, hỏi cô: “Triển Nhược Lăng, có phải cậu có chìa khóa lớp học không?”

“Ừ.” Vừa khai giảng không lâu, lớp trưởng đã cho cô một chìa, để tiện cho cô ở lại ký túc xá có thể đến phòng học của lớp học bài.

Chung Khi kéo phéc-mơ-tuya cặp sách, “ngày mai tôi đến lớp rất sớm, cậu có thể đến sớm mở cửa được không?”

Triển Nhược Lăng hơi bất ngờ, sau đó liền gật đầu. “Cũng được!”

Cô hỏi cậu ấy: “Đại khái mấy giờ thì cậu đến?”

“Sáu giờ rưỡi.”

“Sớm vậy à? Không phải cậu muốn làm ra việc gì thương thiên hại lý đấy chứ?”

Cậu ấy chỉ chau mày, không thêm nói lời nào.

Triển Nhược Lăng cũng chỉ có ý đùa một chút mà thôi, vì vậy vội gật đầu với cậu ấy. “Được mà.”

Sáng sớm hôm sau, Triển Nhược Lăng rời giường rất sớm, đánh răng rửa mặt xong liền đến canteen mua bữa sáng, sau đó vội vàng đến lớp.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, bước đến chỗ ngồi bắt đầu ăn sáng. Xem đồng hồ đeo tay, vẫn còn năm phút nữa mới đến sáu giờ rưỡi.

Ăn hết, cô lại đọc thêm hai lượt một bài văn học cổ điển nữa, thế nhưng Chung Khi vẫn chưa đến.

Cái người này, bảo cô đến sớm mở cửa, kết quả bản thân cậu ấy ngay cả bóng cũng không thấy.

Buồn ngủ quá đi mất.

Quả thực buồn ngủ đến không trụ được nữa, cô đành nằm bò ra bàn ngủ bù.

Mười mấy phút trôi qua, lục tục đã có bạn học đến lớp, Trình Tư Dao ngồi phía sau lấy làm lạ hỏi cô: “Triển Nhược Lăng, cậu buồn ngủ lắm à?”

“Ừ. Tối hôm qua mình không ngủ đủ giấc.”

“Nếu đã thế sao không tranh thủ ngủ thêm vài phút nữa, dậy sớm làm gì?”

“Mình cũng muốn lắm.” Triển Nhược Lăng có chút buồn bực, “nhưng mà hôm nay mình phải đến sớm mở cửa.”

Vừa hay nhìn thấy Chung Khi từ bên ngoài bước vào, cô cũng lười kể tường tận, chỉ phất tay nói với Trình Tư Dao. “Không được rồi, mình đến nhà vệ sinh rửa mặt đây.” Nói xong, liền đi luôn ra ngoài.

Kết thúc tiết học đầu tiên, Triển Nhược Lăng tiếp tục ôm bàn ngủ bù.

Đến lúc này, thủ phạm mới lấy làm kỳ quái hỏi thăm cô: “Triển Nhược Lăng, sao cậu ngủ suốt vậy?”

“Tối hôm qua tôi ngủ không đủ giấc, cần phải ngủ bù chứ sao.” Triển Nhược Lăng vừa nghe hỏi, lửa giận trong người tức thì bùng lên: Cái người này nhờ cô sáu giờ rưỡi đến mở cửa lớp, kết quả lẽ mà đến tận bảy giờ mới thấy xuất hiện.

Cô nhin không được hỏi cậu ấy: “Này, không phải cậu nói hôm nay phải đến lớp sớm, nhờ tôi giúp cậu mở cửa sao?” Thế mà người lại chạy đi đằng nào mất?

Cậu ấy ngẩn ra: “Tối qua tôi nhắn tin cho cậu, nói hôm nay có việc không thể đến sớm rồi mà, cậu không nhận được à?”

Lần này đến phiên Triển Nhược Lăng ngẩn ra, cô lắc đầu: “Không nhận được.”

Ánh mắt của Chung Khi khóa chặt trên gương mặt cô, đôi mày cậu ấy nhíu lại, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Cậu đến lớp lúc mấy giờ?”

“Sáu giờ hai mươi lăm.” Triển Nhược Lăng bình tĩnh trả lời.

Chuông vào tiết vang lên, cô cũng lười để ý biểu cảm của cậu ấy lúc này, liền ngồi thẳng người, lấy sách giáo khoa dùng cho tiết sau vẫn để trong học bàn bày lên trên.

Vẫn là cô không nhần tâm nhìn thấy vẻ mặt áy náy của cậu ấy.

Học kỳ 2 lớp 11 vừa chớp mắt đã đến giai đoạn cuối cùng.

Cùng với kỳ thi cuối kỳ ngày một đến gần, không khí học tập trong lớp cũng ngày một căng thẳng.

Tiết Anh văn, giáo viên đứng trên bục giảng sửa bài tập, Triển Nhược Lăng vừa ngẩng đầu nhìn bảng đen, vừa hí hoáy ghi chép.

Một âm thanh tí tách vang lên – tựa như thứ gì đó nhỏ giọt xuống mặt bàn, âm thanh rất nhỏ nên mọi người không ai chú ý đến.

Bỗng nhiên, Triển Nhược Lăng thấy trước mặt tối sầm, cùng lúc đó cô cảm nhận được, hình như từ trong mũi mình có dòng nước ấm đang chảy tràn ra.

Cô vô thức đưa tay sờ lên mũi, ngay lập tức lòng bàn tay bị dính một thứ chất lỏng nhờn nhờn.

Máu mũi.

Máu mũi màu đỏ tươi. Tầm mắt bỗng chốc chỉ toàn một màu đỏ của máu, một màu máu đầy ghê sợ.

Máu trôi qua kẽ các ngón tay, nhỏ thành giọt xuống mặt bàn màu nâu, máu chảy rất nhanh, chẳng mấy chốc trên mặt bàn đã có một đóa hoa bằng máu, giống như hình ảnh trong một bộ phim kinh dị.

Bạn nữ cùng bàn cả kinh la lên: “Triển Nhược Lăng, cậu bị chảy máu mũi kìa!”

Triển Nhược Lăng đưa tay bịt mũi: “Cậu có khăn giấy không?” Máu vừa ra khỏi cơ thể vẫn còn mang theo độ ấm, dính lại trên những ngón tay khiến nơi đó ấm sục.

Bạn cùng bàn vội vàng lôi từ ngăn bàn ra một bịch khăn giấy, nam sinh ngồi phía sau cũng nhanh chóng đưa đến một bịch.

Triển Nhược Lăng đưa tay nhận lấy, khăn giấy trắng tinh nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ khùng bố của máu tươi. Cô lau sơ vết máu đọng lại trên bàn, sau đó đứng dậy đi bằng cửa sau ra khỏi lớp.

Đến nhà vệ sinh, cô cẩn thận khum hai lòng bàn tay, vốc nước sạch tỉ mỉ rửa mặt, đặc biệt là vết máu dưới mũi.

Nước rất mát, khác hoàn toàn với máu mũi vẫn còn ấm nóng.

Cô khom lưng, bắt đầu rửa tay.

Xong xuôi, cô đứng thẳng người, hai tay chống lên bệ rửa mặt, ngẩn ngơ nhìn gương mặt trắng bệch đang phản chiếu trong gương, những suy nghĩ quay cuồng trong đầu.

Sao đang yên đang lành lại chảy máu mũi?

Do thời tiết nóng quá sao?

Giờ ra chơi, Trình Tư Dao vỗ vỗ vai cô, thân thiết hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu: “Không sao.”

Chung Khi vẫn luôn lắng tai nghe hai người nói chuyện, đến lúc này mới lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, sao bỗng dưng cậu bị chảy máu mũi vậy?”

Dường như vừa có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim cô, Triển Nhược Lăng cười với cậu ấy: “Chắc tại hôm nay trời nóng quá.”

Chung Khi hơi chau mày, “cẩn thận bị shock nhiệt đấy. Đừng để bị mệt quá.”

Bất gặp vẻ mặt không thể tin nổi của cô đang nhìn mình, Chung Khi lại bắt đầu thấy ngượng: “Nhìn tôi như vậy làm gì hả?”

“Lần đầu tiên tôi phát hiện, hóa ra cậu cũng biết quan tâm đến người khác.” Triển Nhược Lăng thông dong trả lời.

“Rửa mắt cho sạch chút đi! Tôi còn cả tá ưu điểm nữa kìa!” Chung Khi tự tin lên tiếng.

Triển Nhược Lăng bật cười thành tiếng, khoa trương nhướn mày, nói: “Thật á? Tôi quyết định rút lại lời nói vừa nãy nhé.”

“Nước đổ khó hút. Cậu tưởng cậu đang ghi séc hả, muốn rút lúc nào thì rút?”

Triển Nhược Lăng và Trình Tư Dao bốn mắt nhìn nhau, cố nhịn cười, chậm rãi lên tiếng hỏi: “Thành ngữ ‘Nước đổ khó hút’ được dùng như vậy đấy à?”

Có điều, một tuần sau, tình huống tương tự lại xảy ra lần nữa.

Cô đang ở ký túc xá giặt quần áo, đột nhiên máu mũi lại chảy ra.

Lần này cảm máu xong, Triển Nhược Lăng đến phòng y tế của trường để kiểm tra.

Bác sĩ ở phòng y tế của trường vẽ mặt đầy nghiêm trọng nói với cô: “Tôi đề nghị em nên đến bệnh viện làm kiểm tra cho chắc chắn.”

Đến bệnh viện, sắc mặt của bác sĩ ở đây so với bác sĩ ở phòng y tế trường còn nghiêm trọng hơn gấp mấy lần: “Trong gia đình từng có ai bị ung thư máu không?”

Giờ phút đó, đầu óc Triển Nhược Lăng chỉ là một mảng trống rỗng.

Cô nhìn bác sĩ trước mặt, cố gắng suy nghĩ: Vừa nãy bác sĩ đã hỏi cô điều gì?

Gia đình từng có người nào bị ung thư máu không?

Trong phòng chỉ còn lại âm thanh của máy điều hòa đang hoạt động, âm lượng rất nhỏ, nhưng vì căn phòng rất yên tĩnh, do đó trở nên vô cùng rõ ràng.

Rất lâu sau, cô mới mở miệng, dờ dẫm trả lời: “Có ạ.”

Ra đến cổng chính bệnh viện, ánh mặt trời sáng lóa xuyên qua tầng mây mỏng chiếu xuống, nóng đến độ muốn hun chảy cả nhựa đường.

Triển Nhược Lăng tâm tình đầy phiền muộn nhìn dòng người qua lại, không biết nên đi về đâu.

Vừa nãy còn trong bệnh viện cảm thấy lạnh vì ở đó có máy lạnh, không khí oi bức của ngày hè đều bị chặn lại bên ngoài. Hiện tại đã ra khỏi bệnh viện, thế mà cô vẫn thấy lạnh.

Giống như trong người đang giấu một chiếc tủ lạnh, hơi lạnh không ngừng phả ra, lan khắp toàn thân.

Ung thư máu.

Cô biết ung thư máu là thuật ngữ y học chỉ bệnh máu trắng. Trong mắt người bình thường, chỉ cần trong tên bệnh đính kèm hai chữ “ung thư”, nghĩa là đã mắc bệnh nan y, không thể cứu chữa được nữa.

Vẫn chưa có kết quả kiểm tra chính thức. Thế nhưng, trong lòng cô không tránh khỏi cảm giác kinh hoàng.

Là bệnh ung thư máu sao?

Triển Nhược Lăng nhớ lại cô ruột Triển Tịch Doanh của mình – một thiếu nữ trẻ trung chỉ mới hai mươi tuổi đã qua đời vì mắc phải căn bệnh ung thư máu.

Khi Triển Tịch Doanh mất, Triển Nhược Lăng mới học lớp 1, khi đó chỉ biết cô ruột mắc phải một loại bệnh cực kỳ nghiêm trọng, bởi vì không có cách nào chữa trị nên đã qua đời. Sau này khi học đến Sơ trung [1], Triển Nhược Lăng học môn Sinh học, nghe giáo viên giới thiệu những kiến thức phổ thông về bệnh ung thư máu, cảm thấy giống với căn bệnh mà cô mình mắc phải. Cô đặc biệt về nhà hỏi mẹ, cuối cùng mới biết quả thực cô mình vì mắc bệnh ung thư máu mà qua đời.

Cô cũng giống cô ruột của mình, đều mắc phải căn bệnh đáng sợ này sao?

Chiều thứ tư hôm đó phải quay lại bệnh viện nhận báo cáo kết quả kiểm tra.

Lúc Triển Nhược Lăng đi cầu thang bộ đến lớp, mỗi bước chân của cô đều nhẹ bẫng, mắt trọng tâm như đang bước trên mây.

Liêu Nhất Phàm đang xem báo, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Triển Nhược Lăng bước vào lớp, vẻ mặt có phần hoang mang, mắt mấp mí.

Cậu giơ tờ báo đang cầm trong tay, hỏi: “Muốn xem báo không?”

Triển Nhược Lăng hơi ngớ ra, vội gạt đầu: “Được. Cảm ơn nhé!”

Liêu Nhất Phàm đưa cả tờ báo cho cô: “Mình xem xong hết rồi, cho cậu xem đây!”

Triển Nhược Lăng bước đến chỗ ngồi, ngồi xuống, lật tờ báo ra đến mục Giải trí.

Những tin tức giải trí, đúng như tên gọi, chính là mang đến sự thư giãn cho người đọc. Chỉ cần xem là hiểu được, không cần phải dùng sức suy nghĩ, phán đoán cái gì mà nguyên nhân, kết quả, miễn cho việc tiêu tốn các tế bào não.

Lúc Chung Khi vào lớp đã nhìn thấy Triển Nhược Lăng cầm tờ báo trong tay phát ngốc ra.

Cậu có thể nhận ra cô không tập trung, đầu óc đang lơ lửng ở tận nơi đâu. Cô xem tin tức giải trí, thế nhưng tâm tình không đặt trên mặt chữ, ánh mắt vô định không có điểm nhìn.

Cậu đi đến trước mặt, bằng tốc độ sấm chớp, nhanh chóng giật lấy tờ báo trong tay cô, lên tiếng áp đảo: “Giờ tự học còn dám xem báo? Không cất đi!” Hoàn toàn là giọng điệu người lớn dùng để dạy bảo đứa trẻ vừa làm việc sai quấy.

Triển Nhược Lăng thần người mất mấy giây mới bật cười, sau đó thay đổi sắc mặt, muốn tìm cách giật tờ báo về: “Chuông vào lớp vẫn chưa reo, cậu quản tôi à!”

Mặc dù cậu ấy giả vờ hung hăng, thế nhưng ngay lúc này, ngay lúc tinh thần hoang mang lạc lõng này, cô lại có thể thần kỳ như vậy nhận ra ngữ điệu của cậu ấy mang theo vài phần thân thiết.

Giống như vừa có cơn gió nhẹ thanh mát thổi qua, thổi tan màn sương mù dày đặc. Trái tim pháp phòng bất an cả một ngày dài, cuối cùng vào lúc này đã an ổn trở lại.

Chung Khi mỉm cười ngồi xuống, lấy ra mấy tờ có mục Thể thao, sau đó đem tờ báo trả lại cho cô.

Hình như tâm tình cô không tồi. Thật kỳ lạ, tâm tình của cậu cũng không tồi chút nào.

Buổi chiều sau khi tan học, Triển Nhược Lăng đặc biệt bình tĩnh đến bệnh viện nhận kết quả.

[1]: Cấp 2.

5. Chương 5

Ra khỏi cổng bệnh viện, Triển Nhược Lăng lục lấy điện thoại trong túi áo, tìm trong danh bạ một số điện thoại nhưng lại chần chừ mãi không bấm gọi.

Dòng xe cộ đủ màu đủ kiểu không ngừng lướt qua, cô nắm chặt điện thoại trong tay, tần ngần đứng yên tại chỗ.

Mặt trời khuất sau đám mây lớn, bầu trời u ám, quang cảnh nhộn nhịp rực rỡ của con đường dường như cũng biến thành một màu xám xịt.

Triển Nhược Lăng do dự mất một lúc lâu, cuối cùng vẫn bấm vào nút gọi màu xanh.

Chuông reo mãi mới có người bắt máy, một giọng nam trầm ồm vang lên: “A lô?”

Triển Nhược Lăng hít sâu một hơi, từ từ lên tiếng: “Anh hai, là em, A Lăng.”

“Ừ, anh biết rồi. A Lăng, có việc gì à?” Âm thanh của Triển Cảnh Việt từ đầu bên kia truyền vào tai cô.

Cần phải thật bình tĩnh nói với anh hai.

Bình tĩnh. Đừng làm anh hai lo lắng.

Thế nhưng vừa nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc và đầy quan tâm của anh mình, toàn bộ lực không chế của cô như hơi nước bốc hơi nhanh dưới nắng hè, trong lòng chỉ còn lại nỗi ám ức và thương tâm.

“Anh hai, em vừa đến bệnh viện lấy báo cáo kết quả kiểm tra, bác sĩ...” cảm giác khổ sở chua xót trong cổ họng dâng khắp cả người cô, Triển Nhược Lăng nghẹn ngào nói hết câu, “bác sĩ nói em bị ung thư máu rồi.”

Triển Cảnh Việt hoàn toàn bị bất ngờ, giọng nói bất giác cao thêm mấy bậc: “Em nói gì? Ung thư máu? Sao có thể như thế được?!”

“Em cũng không biết. Nhưng mà báo cáo kết quả nói như vậy... Sao mà em bị ung thư máu được?” Triển Nhược Lăng cũng không rõ tâm tình của mình lúc này, cô chỉ muốn bật khóc một trận thật lớn.

Trong đầu chỉ còn lại một câu nói không ngừng lặp đi lặp lại: Sao cô có thể bị ung thư máu được?

Làm sao cô có thể bị ung thư máu?

Triển Cảnh Việt mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của em gái phát ra từ đầu bên kia, mặc dù trong lòng như có lửa đốt, nhưng anh vẫn bắt buộc bản thân nhất định phải bình tĩnh: “Trước tiên ngừng khóc đã. Nói anh nghe xem mọi việc là như thế nào.”

Triển Nhược Lăng quay về ký túc xá thu dọn vài món đồ đơn giản, sau đó đi đến trạm xe bus.

Khi qua đường, một chiếc xe taxi màu đỏ đột ngột từ phía sau vọt tới, chỉ thiếu chút nữa cô đã thành vong hồn ngay dưới bánh xe.

Cô ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn theo chiếc xe đã phóng đi mất dạng, nước mắt không nhịn được trào ra.

Cô đưa tay gạt mạnh nước mắt, không ngừng nói với bản thân không được khóc nữa.

Nhưng nước mắt nào nghe theo sự khống chế của cô, càng gần đến trạm xe, nước mắt lại càng rơi không ngừng, cô chỉ đành bất lực vừa lùi thủi bước đi vừa lau.

Vừa bước xuống cầu vượt, đột nhiên cô nghe thấy có người gọi tên mình: “Triển Nhược Lăng.”

Đầu óc Triển Nhược Lăng đang mãi suy nghĩ, nhất thời không biết nổi đầu là đông tây nam bắc, vì vậy cứ đứng sững lại tại chỗ.

“Triển Nhược Lăng!” âm thanh gọi tên cô vang lên lần nữa, lần này ngữ điệu có vài phần cấp bách.

Cô mơ màng nhìn khắp nơi, trong màn nước mắt nhòe nhoẹt, một dáng người cao thẳng đang bước từng bước về phía cô.

Chung Khi mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng màu với quần đồng phục. Ánh mặt trời cuối ngày xuyên qua những tòa nhà cao tầng chiếu xuống, đậu lại trên vai cậu ấy, nhu hòa với màu đen chiếc áo sơ mi cậu ấy đang mặc.

Mang theo ánh nắng vàng sau lưng, cậu ấy trông như một hiệp sĩ thời Trung cổ đang bước đến. Khi đến gần cô cậu ấy dừng lại, ngạc nhiên lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, sao cậu lại ở đây?”

“Tôi muốn về nhà.” Triển Nhược Lăng biết lúc này hai mắt cô đã đỏ hoe vì khóc rồi, cô bối rối quay đầu đi, nhìn ra dòng xe cô đang qua lại trên đường.

“Về nhà?” Chung Khi di chuyển bước chân, lại đứng trước mặt cô như lúc nãy, sau đó hơi khom người, chau mày nhìn vào vệt nước mắt vẫn còn lưu lại trên mặt cô: “Sao lại khóc thế?”

“Có cát.” Triển Nhược Lăng có chút không thoải mái.

Chung Khi mở cặp sách, lấy ra một bịch khăn giấy đưa cho cô, đôi mắt đen lách chằm chú nhìn cô, vẻ mặt rất cương quyết.

Triển Nhược Lăng do dự vài giây, sau đó đưa tay ra nhận lấy.

Biểu cảm trên gương mặt cậu ấy giãn ra một chút: “Có gì đâu mà khóc.”

Đang là giờ cao điểm tan tầm, phố xá xe cô qua lại như mắc cửi. Âm thanh của động cơ, âm thanh của bánh xe cán qua lớp nhựa đường, đủ loại âm thanh trộn lẫn với nhau bao trùm lên cả thành phố.

Giọng nói của cậu ấy không lớn, nhưng vì đứng cách nhau rất gần nên Triển Nhược Lăng đều nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Có đến vài phút đồng hồ, cô chẳng biết làm gì khác ngoài đem ánh mắt dừng trên người cậu bạn cùng lớp đã hai năm nay của mình, không biết phải làm thế nào.

Bất gặp cô đang ngơ ngẩn nhìn mình, Chung Khi lấy làm lạ hỏi: “Làm gì đấy?”

Chỉ là không quen với dáng vẻ đột nhiên chính chắn này của cậu ấy.

Thì ra, người đang đứng trước mặt cô không phải lúc nào cũng mang vẻ tinh nghịch của một đứa bé trai.

Chung Khi nói muốn cùng cô đợi xe, Triển Nhược Lăng biết trước giờ cậu ấy luôn là người rất vô tư, chủ động cùng người khác đứng đợi xe tuyệt đối không phải việc thường ngày cậu ấy hay làm, vì vậy liền nói: “Mình tôi đợi là được rồi.”

Cậu ấy chỉ nhú mày không nói gì, nhưng lại không hề bước đi: “Triển Nhược Lăng, bộ dạng cậu bây giờ thế này, có bị người ta bán đi cũng không biết. Dù sao tôi cũng phải đợi xe, như nhau cả thôi.”

Mặc dù biết cậu ấy đang quan tâm mình, thế nhưng Triển Nhược Lăng vẫn mạnh miệng cãi lại: “Cậu mới bị người ta bán đi ấy! Hơn nữa, lúc cậu bị người ta bán, chắc chắn tôi vẫn còn tốt chán.”

Đôi mày Chung Khi càng nhíu lại, không nói gì cũng không phản bác lại, trong đôi mắt tinh anh dần xuất hiện ý cười.

Chuyến xe mà cô muốn đợi, thật lâu cũng chưa thấy đến.

Triển Nhược Lăng biết Chung Khi vốn không phải người nhẫn nại, tuy nhiên biểu cảm của cậu ấy vào lúc này lại khác hẳn so với mọi khi. Cậu ấy không hề tỏ ra thiếu nhẫn nại một chút nào, cũng không giống mọi ngày hay chòng ghẹo bắt nạt cô, thậm chí ngẫu nhiên còn kể vài câu chuyện cười cho cô nghe.

Triển Nhược Lăng nghe đến câu chuyện cười thứ hai liền không nhịn được bật cười khúc khích, tâm tình cũng theo đó mà nhẹ nhõm đôi chút, thỉnh thoảng còn đáp lại cậu ấy vài câu.

Cô nghĩ cho đến thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình, cô vẫn sẽ ghi nhớ hình ảnh này, một người bình thường không hề có chút nhẫn nại nào, đã từng kiên nhẫn đến thế cùng cô đứng đợi xe, đã từng kiên nhẫn như thế.

Vậy là lại không kiếm được mà thất thần vài giây.

Hiện tại, cô có thể cùng cậu ấy nói chuyện, cùng nghe những câu chuyện cười cậu ấy kể, chỉ là, cô còn được bao nhiêu ngày như thế nữa?

Rất lâu sau, chuyến xe bus mà cô đợi cuối cùng cũng vào trạm.

“Được rồi, xe cậu đợi cuối cùng cũng đến rồi.” Chung Khi kéo cô đến chỗ xe bus, “cẩn thận chút, nhớ chú ý giữ gìn đồ đạc đấy.”

“Chung Khi.” Triển Nhược Lăng không kiềm được dừng bước chân, gọi tên cậu ấy.

Cậu ấy xoay đầu lại, “chuyện gì?” vẻ mặt cậu ấy mang theo vài phần trang nghiêm, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn không thấy đáy.

“Không có gì.” Triển Nhược Lăng nhẹ nhàng lắc đầu.

Chỉ là muốn nhìn thấy nụ cười của cậu.

Nụ cười trong vắt, thuần khiết như nụ cười của trẻ con, nụ cười ngây thơ đầy sáng lạn.

Có điều, vào giờ phút này, đột nhiên cậu lại trở nên chính chắn như thế, đâu còn dáng vẻ nghịch ngợm của trẻ con chứ?

Bỗng dưng cậu ấy nở nụ cười, “Triển Nhược Lăng, cậu...” nhưng lại không nói hết câu, nụ cười mang theo đôi chút bất đắc dĩ.

“Tạm biệt.” Triển Nhược Lăng bước lên xe bus, đột ngột quay đầu nói thêm một câu: “Còn nữa, cảm ơn cậu nhé!”

Chung Khi mỉm cười, gơ tay vẫy tay với cô.

Xe vẫn chưa chuyển bánh, Triển Nhược Lăng đứng trong xe, ánh mắt dừng lại trên dáng người màu đen bên ngoài cửa sổ, sống mũi cay cay, nước mắt lại lần nữa rưng rưng.

Triển Cảnh Việt về đến nhà, vừa đặt ba lô trên vai xuống liền bước vào phòng của em gái.

Triển Nhược Lăng là học sinh nội trú, bình thường đều ở lại ký túc xá trong trường, chỉ đến cuối tuần mới về nhà. Sau vụ tai nạn, mẹ đã sắp xếp lại một lượt những đồ đạc trong phòng Triển Nhược Lăng, rất nhiều thứ đã bị chuyển vào nhà kho.

Cách bài trí trong phòng vô cùng đơn giản, trên bàn đang đặt một chiếc ví tiền.

Triển Cảnh Việt suy nghĩ một lát, sau đó cầm lấy ví tiền mở ra. Bên trong kẹp một tấm ảnh, Triển Nhược Lăng trong ảnh mới chỉ học đến Sơ trung đang đứng giữa hai cậu bé trai, cười vô cùng vui vẻ.

Anh ngồi trên ghế, mắt nhìn vào tấm ảnh, trầm mặc rất lâu.

Sau đó, nghe thấy có tiếng động từ ngoài cửa truyền đến, Triển Cảnh Việt đem ví tiền đặt lại chỗ cũ rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Vừa ra đến phòng khách liền nhìn thấy Triển Nhược Lăng hốc hác mệt mỏi đứng ở ngưỡng cửa, trên gương mặt không nhìn ra được chút nào vẻ đau buồn, ngược lại còn có phần bình tĩnh.

Mặc dù Triển Cảnh Việt đã nghe em gái nói qua điện thoại một lần, thế nhưng vẫn hỏi rõ đầu đuôi sự việc thêm lần nữa.

“Ngoại trừ chảy máu mũi còn có thêm triệu chứng nào khác nữa không? Trước đó có từng bị ngất không?”

“Không có. Chỉ có chảy máu mũi thôi.”

Hai đầu chân mày Triển Cảnh Việt khóa chặt lại, “lần trước em đến bệnh viện tái khám là khi nào? Lần đó bác sĩ có nói gì không?”

“Hồi tháng ba, bác sĩ không có nói gì hết.”

Khi đứng chờ xe bus Triển Nhược Lăng đã bình tĩnh lại ít nhiều, khi nói chuyện điện thoại với anh hai cũng hết sức khắc chế tâm tình của mình. Thế nhưng, vừa về đến nhà, nhìn thấy anh ruột của mình, đột nhiên trong đầu nhớ đến một người, khóe mắt nóng lên, lập tức nước mắt lại trào ra.

“Anh hai, có phải ông trời đang trừng phạt em không?” Triển Nhược Lăng vừa khóc vừa nói: “Có phải ông trời thấy em hại chết A Vọng, cho nên mới để em mắc bệnh ung thư máu không?”

Triển Cảnh Việt đau lòng ôm lấy em gái, chỉ có thể không ngừng an ủi em: “Không phải đâu! Cái chết của A Vọng không liên quan gì đến em hết. Em ấy chết do mất quá nhiều máu, không liên quan chút gì đến em hết! Không phải vì muốn bảo vệ em ấy, chân em cũng bị gãy luôn hay sao? Lại còn khiến cho bà vai thành ra thế này nữa...”

Triển Nhược Lăng khóc đến khi cổ họng cũng khàn đi, “không phải, không phải! Nếu như em nhìn thấy chiếc xe đó sớm hơn, A Vọng cũng sẽ không chết. Là em hại chết em ấy...”

“Không liên quan đến em!” Triển Cảnh Việt dứt khoát nói, có điều chính anh cũng không biết nên an ủi em gái như thế nào, chỉ đành mấy mồm nhắc lại: “A Lăng, em nghe cho kỹ đây: chuyện của A Vọng không liên quan đến em chút nào. Không hề liên quan đến em chút nào!”

Triển Nhược Lăng vẫn khóc nức nở, phải qua rất lâu sau, cô mới buồn bã lên tiếng: “Anh hai, em nhớ A Vọng lắm.”

Cô nhớ lại kỳ nghỉ lễ Quốc khánh 2 năm trước. Lúc ấy, Triển Cảnh Vọng vừa học đến lớp 5 Tiểu học, quần lấy cô nài nỉ đi mua văn phòng phẩm mới. Thế là, cô dẫn theo em ấy cùng đến nhà sách lớn nhất ở gần đây.

Thế nhưng, đứa trẻ có nụ cười hồn nhiên là thế, bỗng dưng đột ngột tắt lịm sau một vụ tai nạn giao thông.

Từ đó, cô không còn nhìn thấy em ấy được nữa.

“Ừ, anh cũng nhớ em ấy.” Triển Cảnh Việt xoa đầu em gái, cổ họng nghèn nghẹt chỉ ừ một tiếng.

Triển Nhược Lăng khóc đến khi mặt lả, ngủ quên lúc nào không biết. Triển Cảnh Việt ra khỏi phòng em gái, bố và mẹ đều ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai mắt mẹ Triển vẫn còn đỏ, rõ ràng bà cũng vừa khóc xong.

Bố Triển cau mặt, không ngừng đốt thuốc hút, thấy con trai vừa bước ra liền hỏi: “A Lăng sao rồi?”

“Ngủ rồi ạ.” Triển Cảnh Việt bước đến sofa, ngồi xuống.

Mẹ Triển không nói lời nào, không ngừng đưa tay lau khóe mắt.

Triển Cảnh Việt xoay đầu nhìn về phía phòng ngủ của Triển Nhược Lăng sau đó mới nói tiếp: “Bố, mẹ con cảm thấy nên đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra lại một lần nữa. Con nghe những lời A Lăng nói, cảm thấy không giống với ung thư máu lắm. Con bé nói với con tuần trước bị chảy máu mũi, nhưng con nhớ khi còn nhỏ con bé cũng hay bị chảy máu mũi. Việc cô bệnh rồi qua đời có thể đã gây ảnh hưởng chút ít đến con bé. Tốt nhất vẫn nên tranh thủ thời gian, đưa con bé đến một bệnh viện lớn làm kiểm tra lại lần nữa. Dù sao, con đang học Đại học ở Quảng Châu, bệnh viện tốt ở đó rất nhiều, hơn nữa cũng khá đáng tin cậy. Vài ngày nữa là cuối tuần, cứ để con bé đi kiểm tra lại lần nữa.”

“Nếu như kết quả kiểm tra vẫn là ung thư máu thì sao?” Mẹ Triển lo lắng không thôi hỏi.

“Đến lúc đó hẵng tính. May mà con bé không phải con một, con là anh trai con bé, cho dù kết quả kiểm tra cuối cùng quả thực là bệnh ung thư máu thì vẫn còn cách chữa trị.” Triển Cảnh Việt nhúm chặt mày, quyết đoán nói.

Anh dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục: “Có điều, lúc con bé nói đến kết quả kiểm tra vô cùng bình tĩnh, không hề kích động giống như chuyện của A Vọng... Con nghĩ, có lẽ hơn một năm trở lại đây, con bé đều không quên được cái chết của A Vọng, con thấy con bé vẫn còn canh cánh trong lòng về chuyện của A Vọng, có thể con bé vẫn cho rằng khi đó là do nó không bảo vệ tốt cho A Vọng.”

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Triển Nhược Lăng trở về lớp tiếp tục đi học.

Giờ ra chơi, cô vừa từ nhà vệ sinh trở về, đang chuẩn bị vào chỗ ngồi thì bị Chung Khi gọi lại.

Chung Khi chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt thâm sâu không hề có vẻ lạnh lùng thường ngày: “À... cậu không sao chứ?” một câu hỏi đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nhưng dường như phải suy nghĩ lâu lắm mới hỏi ra miệng được.

Triển Nhược Lăng đè nén tâm tình rối loạn của mình, lắc đầu với cậu ấy: “Không sao.”

Cậu ấy vẫn nhớ chuyện ngày hôm qua.

Người này, trước nay đều là một vẻ tùy tiện, cầu thả, người không hiểu cậu ấy còn cho rằng cậu ấy không thêm để tâm đến bất cứ việc gì, nhưng Triển Nhược Lăng biết, bên trong vẻ bề ngoài hời hợt thích đùa giỡn kia là một trái tim vô cùng chân thành.

Giống như nụ cười tươi sáng trong trẻo của cậu ấy, có thể dễ dàng sưởi ấm nội tâm của bất cứ người nào.

Môn Thể dục rơi vào tiết thứ hai chiều thứ sáu, Triển Nhược Lăng ở lại lớp làm bài tập.

Kỳ thực, suốt buổi chiều cô đều đang đợi điện thoại của Triển Cảnh Việt, cả người đều trong trạng thái ngây ngậy ngô ngô, xem thứ gì cũng không vào, những con chữ cứ lướt qua mắt rồi trôi đi mất. Có điều đã là một học sinh, nhất định phải học tập cho đàng hoàng.

Không nhớ rõ một đề bài cô phải đọc đi đọc lại bao nhiêu lần, nhưng vẫn không nhớ được gì cả.

Những chữ cái trong sách bài tập, trôi ngang trước mắt cô, sau đó biến thành một tấm màn chữ vô nghĩa.

Chịu đựng cho đến khi tan học, Triển Nhược Lăng bắt đầu thu dọn đồ đạc, khi cô đem quyển sách cuối cùng nhét vào cặp, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Trên màn hình hiện lên một cái tên, tựa như vừa uống được một viên thuốc an thần, Triển Nhược Lăng nhanh chóng bước ra ngoài nghe điện thoại.

Nhanh chân bước về phía cổng trường, liền nhìn thấy thân hình cao to của Triển Cảnh Việt đang yên lặng đứng bên ngoài đợi cô.

Triển Cảnh Việt nhìn thấy Triển Nhược Lăng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm đôi chút, anh bước dài về phía trước, ôm lấy vai em gái hỏi: “Xin nghỉ học chưa?”

“Xin rồi ạ.”

“Anh tra trên mạng rồi, việc chẩn đoán sai bệnh ung thư máu không phải chưa từng xảy ra. Hơn nữa, tối qua em nói với anh, triệu chứng của em không giống với ung thư máu lắm. Ngày mai chúng ta đến Quảng Châu kiểm tra lại lần nữa, đợi có kết quả rồi hãy tính. Vì vậy, bây giờ em đừng lo nghĩ gì cả, có biết không?”

“Dạ biết rồi.”

Triển Cảnh Việt đứng yên tại chỗ, cẩn thận quan sát em gái, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Có đói không?” Anh học Đại học Trung Sơn ở Quảng Châu, chỉ khi nào có kỳ nghỉ dài mới về lại đây. Lần này quay về, phát hiện ra em gái đã gầy đi biết bao nhiêu.

Triển Nhược Lăng lắc lắc đầu: “Không ạ.”

Triển Cảnh Việt dẫn em gái ra ngoài: “Anh đói rồi, chúng ta ăn cơm trước được không?”

“Không về nhà ăn ạ?” Triển Nhược Lăng lầy lăm lầy hỏi anh trai.

“Tìm nơi nào ngon ngon ở đây ăn trước, rồi về nhà, được không?”

Huyết thống là một thứ vô cùng kỳ diệu – kỳ thực, tính cách của Triển Cảnh Việt vốn cách hai từ “dịu dàng” xa đến ngàn dặm, có điều vì tình trạng đặc biệt của em gái lúc này nên tâm tư của anh cũng tinh tế hơn bình thường rất nhiều.

“Dạ.” Triển Nhược Lăng nhàn nhạt trả lời đồng ý, bước theo anh trai đến cửa hàng thức ăn nhanh gần trường học.

Vừa bước vào trong quán, bước chân của Triển Nhược Lăng bắt gặp khựng lại.

Triển Nhược Lăng thân thiết hỏi em gái: “Sao vậy?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu, tiếp tục bước theo anh trai vào bên trong, “không có gì.” Cô chỉ không ngờ có thể có thể nhìn thấy các bạn học cùng lớp ở đây – Chung Khi, Liêu Nhất Phàm, Ngôn Dật Khải cùng vài bạn nam khác đang ngồi ở chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ.

Ánh mắt của Liêu Nhất Phàm rất nhạy bén, là người đầu tiên trong cả bọn phát hiện ra Triển Nhược Lăng đang bước vào quán ăn nhanh, ngay lập tức cậu ta dùng đũa gõ gõ xuống mặt bàn, ra hiệu mọi người mau nhìn về phía cửa ra vào.

Chung Khi vốn đang cúi đầu nghiên cứu menu, bị Liêu Nhất Phàm ngồi đối diện đập vào chân một phát, bực bội ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

“Ngoài cửa! Mau nhìn!” Liêu Nhất Phàm thấp giọng nói tiếp, “Triển Nhược Lăng của mày cũng đến đây ăn cơm kìa!” Hơn nữa, còn đi cùng với một người con trai tướng mạo anh tuấn.

“Gì mà của tao...” Chung Khi xoay đầu nhìn về phía cửa, hai đầu chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Triển Cảnh Việt và Triển Nhược Lăng bước đến, ngồi vào một chiếc bàn nằm ở vị trí góc phòng, nhân viên phục vụ lập tức nhiệt tình đem menu đến: “Xin chào hai vị, xin hỏi hai vị muốn dùng món gì?”

Triển Cảnh Việt dáng vẻ nghiêm túc, nhanh chóng gọi vài món sau đó ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang menu đi.

Anh rót trà cho mình và em gái, “vết thương ở đầu gối và bả vai đến giờ còn phát tác không?”

“Ít lắm ạ.”

“Nghĩa là đến giờ vẫn còn phát tác?” Triển Cảnh Việt chau mày, vầng trán hiện lên nét ưu tư.

“Có lúc vẫn còn đau chút ít, không nghiêm trọng đâu ạ.” Triển Nhược Lăng cúi đầu nghịch mấy chiếc đũa, trả lời qua loa.

“Ngày mai thuận tiện bảo bác sĩ khám đầu gối của em luôn nhé? Cứ đau mãi thế này cũng không tốt.”

“Dạ.”

Thấy phục vụ mang thức ăn lên, Triển Cảnh Việt khẽ nhích người để phục vụ dễ dàng đặt thức ăn lên bàn, nhờ vậy mới phát hiện có mấy nam sinh đang ngồi không xa lắm không ngừng nhìn về phía mình.

Anh thoáng nghĩ trong đầu, sau đó vỗ nhẹ tay em gái đang đặt trên bàn: “A Lăng, em có quen mấy người ngồi phía sau không?”

Mặc dù Triển Nhược Lăng ngồi đối lưng với bọn Liêu Nhất Phàm, nhưng vẫn thừa biết người anh trai đang nói đến là ai, nhẹ nhàng lên tiếng giải thích: “Bạn học cùng lớp với em.”

“Trùng hợp thế?” Triển Cảnh Việt mỉm cười, ánh mắt như chuồn chuồn lướt ngang mặt nước quét qua mấy nam sinh bạn học của em gái một lượt.

Nam sinh mặc áo sơ mi đen vừa khéo cũng nhìn về phía anh, trong ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần sắc bén.

Triển Cảnh Việt hơi kinh ngạc, tay cầm đũa gấp thức ăn cho em gái: “Nam sinh mặc áo sơ mi màu đen nhìn có vẻ vô cùng nổi bật.”

Trong lớp, cô và Chung Khi đều thích mặc quần áo màu đen. Hôm nay Chung Khi mặc một chiếc áo sơ mi màu đen – lúc cô bước vào quán ăn vừa nhìn đã phát hiện ra ngay thân ảnh màu đen vô cùng nổi bật ấy.

Anh trai vừa lướt mắt qua đã chú ý đến Chung Khi, người này đúng là đi đến đâu cũng thu hút được ánh mắt của người khác.

Nếu người Triển Cảnh Việt khen là Ngôn Dật Khải, hoặc là những nam sinh khác như Liêu Nhất Phàm chẳng hạn, Triển Nhược Lăng chỉ cần ừ một tiếng là xong. Nhưng người vô cùng nổi bật mà anh trai nói đến chính là Chung Khi – dù sao trong lòng cô, Chung Khi và các nam sinh khác hoàn toàn không giống nhau.

Triển Nhược Lăng âm thầm cười khỏ, nghe thấy anh trai khen Chung Khi như vậy, cô cũng không rõ rốt cuộc trong lòng mình lúc này là vui mừng hay rầu rĩ, cô không nhận được nói với anh trai: “Cậu ấy ở trên lớp hay bắt nạt em.”

Cậu ấy trên lớp hay bắt nạt cô.

Là người bình thường hay ức hiếp người khác, nhưng hôm qua lại vô cùng nhẫn nại cùng cô đợi xe, cùng cô đợi xe đến hơn hai mươi phút.

“ Có việc này nữa à? Bắt nạt thế nào?” Triển Cảnh Việt hơi cau mày, ánh mắt lại nhìn về phía nam sinh mặc áo sơ mi đen lần nữa.

Từ trước đến nay, Triển Nhược Lăng đều không kể chuyện trường lớp với người nhà. Sau tai nạn, Triển Cảnh Việt và bố mẹ đều lo lắng em gái sẽ bị những chuyện đã qua gây ảnh hưởng không tốt đến tâm lý, thi thoảng hỏi cô những chuyện ở trường, Triển Nhược Lăng trước giờ đều chỉ nhàn nhạt trả lời “vẫn ổn”, Triển Cảnh Việt và bố mẹ thấy cô không muốn nói nhiều nên dần dần cũng ít khi hỏi đến.

Triển Nhược Lăng lần đầu nghe anh trai nói đến Chung Khi, trong lòng không nhận được muốn nói với anh việc Chung Khi thường xuyên bắt nạt mình, nhưng khi anh trai hỏi cụ thể sự việc, trong tiềm thức lại không muốn nói nhiều nữa, vì vậy liền tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Chính là hay gây phiền phức cho em thôi.”

Triển Cảnh Việt nghe câu trả lời của em gái cũng có thể cảm nhận được tâm tình em mình tốt hơn nhiều so với tối qua.

Anh vừa ăn thức ăn, vừa tìm cách truy hỏi: “Thật chứ? Nếu vậy em có thể phản ánh lại với giáo viên.”

“Không cần thiết mà, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không gây hại gì.” Triển Nhược Lăng vừa nghĩ đến việc Chung Khi và Liêu Nhất Phàm đang ngồi phía sau mình không xa, tâm tình như mặt hồ bình lặng không hiểu vì sao chợt gợn sóng lăn tăn, mắt nhìn mấy món ăn ngon miệng trước mặt cũng không còn muốn ăn nữa.

“Nếu em nghĩ như vậy cũng được.” Triển Cảnh Việt thấy em gái có vẻ không muốn nói nhiều, cũng không tiếp tục nhắc đến đề tài này nữa.

Liêu Nhất Phàm lại xoay đầu nhìn về chiếc bàn trong góc phòng lần nữa, lòng hiếu kỳ không thể kiềm nén nổi lên: “Người con trai đó là gì của cậu ấy nhỉ? Nhìn thấy có vẻ thân thiết với cậu ấy lắm đấy.”

Không cần cậu ta phát biểu, những người ngồi ở đây đều có thể nhìn thấy.

“Có khi nào là anh trai cậu ấy không?” Ngôn Dật Khải chậm rãi nói ra một khả năng.

“Không thể nào!” Liêu Nhất Phàm quả quyết phủ nhận, “hai người bọn họ nhìn không giống nhau chút nào! Hơn nữa, trước giờ tao chưa từng nghe nói cậu ấy có anh chị em gì cả. Có lần tao hỏi Trình Tư Dao, Trình Tư Dao rất khẳng định nói cậu ấy là con gái một.” Cậu ta đặc biệt cường điệu khi nói đến ba chữ “rất khẳng định”.

Một nam sinh lấy làm lạ hỏi: “Liêu Nhất Phàm mày vô duyên vô cớ hỏi thăm tình hình của Triển Nhược Lăng làm gì? Không phải mày có suy nghĩ gì không nên có đây chứ?”

Liêu Nhất Phàm giơ hai tay lên trời: “Trời xanh làm chứng! Không phải tao đang quan tâm đến chị dâu tương lai hay sao?” Có điều, trong giọng nói cậu ta tuyệt đối không có chút nào sự quan tâm, rõ ràng đang ôm tâm lý muốn xem náo nhiệt.

Chung Khi trừng mắt nhìn cậu ta, ánh mắt rét như băng suýt nữa thì đông cứng Liêu Nhất Phàm thành một tảng thịt đông lạnh: “Mày không nói chuyện cũng không ai nói mày cảm đâu.”

Liêu Nhất Phàm dùng đũa gõ vào miệng cốc của Chung Khi, hoàn toàn là một vẻ không chọc chết mày không ngừng tay: “Chung Khi, tình địch của mày xuất hiện rồi kìa. Người này thực lực không thể xem

thường đầu nha!” Về ngoài anh tuần, lại thân thiết với Triển Nhược Lăng như vậy – thực lực phải nói là vô cùng lớn.

Cậu ta thò đũa gấp miếng sườn lợn đang đặt trước mặt Chung Khi, cảm thấy vô cùng vui vẻ khi người khác gặp họa, liền tiếp tục ba hoa: “Tiêu đề mục giải trí trên báo ngày mai sẽ là – Triển Nhược Lăng và một người con trai thần bí cùng nhau ăn tối, bạn trai tin đồn Chung Khi tức tối ngồi xem.”

Chung Khi dùng chân chuẩn xác đập cậu ta một phát, “mày im miệng cho tao!”

Một đập này rất nhanh phát huy tác dụng.

Liêu Nhất Phàm một chút chuẩn bị cũng không có, bất thành linh phải chịu một đập, tay chợt run lên, miếng sườn bò đang kẹp trên đũa liền rớt xuống bàn, nước trong cốc cũng sóng sánh tràn ra một ít.

Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo như núi băng Nam cực của Chung Khi, cuối cùng cậu ta cũng biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng quạ của mình lại.

Triển Cảnh Việt ăn rất ngon miệng, nhưng thấy em gái không ăn được bao nhiêu đã buông đũa, lên tiếng đề nghị: “Không ngon miệng hả? Hay là gọi thêm một bát cháo nhé?”

“Cháo gì ạ?” Triển Nhược Lăng ngẩng đầu lên.

“Cháo trứng muối thịt nạc được không?”

Cháo trứng muối thịt nạc.

Lúc còn sống, Triển Cảnh Vọng thích ăn nhất chính là cháo trứng muối thịt nạc. Trước kia, mỗi lần cả nhà ra ngoài ăn, lúc nào em ấy gọi một bát cháo trứng muối thịt nạc. Có vài lần, vì mãi ăn món khác quên mất, Triển Nhược Lăng còn gọi giúp em ấy.

Triển Nhược Lăng không muốn Triển Cảnh Việt lo lắng, dần ổn định tâm tình, lấy lại tinh thần nói: “Được ạ.”

Triển Cảnh Việt đưa tay gọi phục vụ đến, “làm phiền cho thêm một bát cháo trứng muối thịt nạc.”

Đợi đến khi nữ phục vụ mang cháo lên, Triển Cảnh Việt gấp thêm cho Triển Nhược Lăng một miếng thịt gà, nói: “Ăn nhiều một chút, như vậy mới có tinh thần được.”

Ăn xong bữa cơm, Triển Cảnh Việt đứng dậy, “được rồi, chúng ta đi thôi.”

Anh đi về phía quầy tính tiền, vừa đi vừa dặn dò Triển Nhược Lăng: “Anh đi tính tiền, em ra ngoài đợi anh trước đi.”

Triển Nhược Lăng rõ ràng cầu còn không được, xoay người đẩy cánh cửa kính bước ra ngoài đứng đợi.

Đã vào mùa hè, mặt trời lặn tương đối muộn, trên phố những âm thanh ồn ào náo động của ban ngày vẫn còn sót lại, bầu không khí hãy còn mang theo hơi nóng. Một cơn gió cuối ngày lùa qua, thổi những chiếc lá cây hai bên đường kêu xào xạc.

Bên kia cánh cửa kính lớn của cửa hàng thức ăn nhanh, có thể thấy được cách bài trí trong đó: không gian sạch sẽ rộng rãi, những bộ bàn ghế được sắp xếp ngay ngắn, cách thức trang trí sáng sủa thoáng đãng cùng những khách hàng đang ăn uống ở trong.

Cảm thấy đứng đợi hơi vô vị, Triển Nhược Lăng bèn cúi đầu quan sát nền đá cẩm thạch dưới chân.

Đó là một phiến đá cẩm thạch lớn màu đen dùng để lát sàn, chỉ thuần một màu đen như mực giống như không thể bị phong hóa mài mòn, trầm tĩnh sâu lắng, mang trong mình hơi hướm một phong cách hoài cổ.

Vài chục giây trôi qua, vẫn chưa thấy Triển Cảnh Việt bước ra ngoài, Triển Nhược Lăng có chút khó hiểu.

Xuyên qua cánh cửa kính, cô nhìn thấy Triển Cảnh Việt còn đang đứng trước quầy tính tiền, vì vậy cũng đẩy cánh cửa bước theo vào.

Triển Cảnh Việt nhìn thấy em gái đi vào, không đợi cô mở miệng đã lên tiếng trước: “Sắp xong rồi đây.”

Liêu Nhất Phàm xếp hàng phía sau đợi tính tiền, giơ tay vẫy vẫy cô: “Này, Triển Nhược Lăng, trùng hợp thế!”

“Ừ.” Triển Nhược Lăng gật đầu nhẹ, “mọi người ăn xong rồi à?” ánh mắt không kiềm được nhìn về phía bàn mấy cậu ấy đang ngồi.

Cả bọn Chung Khi, Ngôn Dật Khải đã dùng bữa từ sớm, chỉ đang ngồi lại để nói chuyện mà thôi.

Các cậu ấy cũng ăn xong rồi.

Chung Khi ngồi đưa lưng về phía cửa ra vào, đang nói chuyện với nam sinh ngồi đối diện. Bỗng nhiên, cậu ấy xoay đầu lại, ánh mắt trầm tĩnh lướt qua người cô.

Không biết vì chiếc áo màu đen cậu ấy mặc trên người, hay vì ngày nắng đã gần hết, nét mặt cậu ấy trông giống như phiến đá cẩm thạch màu đen lát sàn cô vừa nhìn thấy ban nãy, sâu lắng vô cùng.

Triển Nhược Lăng vội vàng thu lại tầm nhìn, nghe thấy Liêu Nhất Phàm nói: “Đúng thế! Bọn mình còn ăn xong sớm hơn hai người các cậu nữa kìa.”

Trong câu trả lời của Liêu Nhất Phàm còn có một dụng ý khác, ánh mắt giảo hoạt của cậu ta hướng về phía Triển Cảnh Việt, nở nụ cười đầy ám muội.

Triển Nhược Lăng dùng đầu gối cũng đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Thăm nghĩ trong đầu, người này trí tưởng tượng thật là vô cùng phong phú, đủ để giành tượng vàng Oscar hạng mục Biên kịch xuất sắc nhất rồi đấy.

Mặc dù Triển Cảnh Việt là anh ruột của cô, nhưng tướng mạo hai người lại không giống nhau, người không biết tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng hai người chính là anh em ruột. Tuy rằng Triển Nhược Lăng không phải con gái một, nhưng trước giờ cô chưa từng nói với bất cứ ai về điều này. Hơn nữa, sau khi tai nạn xảy ra, mỗi lần cô điện thông tin về gia đình, trong tiềm thức đều không muốn điện thông tin của Triển Cảnh Việt. Nếu như điện thông tin về Triển Cảnh Việt, vậy em trai đã mất Triển Cảnh Vọng thì thế nào? Vì vậy, từ đó về sau, trong phần thông tin cơ bản về gia đình cô chỉ có thông tin của bố mẹ. Tựa như, nếu không ai biết cô có một anh trai, cũng sẽ không ai biết cô còn một đứa em trai, mà đứa em này đã qua đời.

7. Chương 7

Số lượng hồng cầu trong máu có điểm bất thường, cần phải làm sinh thiết tủy xương[1].”

Sau khi đến bệnh viện gần trường đại học Trung Sơn, làm xong kiểm tra hồng cầu trong máu, bác sĩ dặn dò bằng giọng điệu công thức hóa.

Lại trải qua gần một giờ đồng hồ chờ đợi trong tâm trạng bồn chồn bất an, cuối cùng cũng chờ được kết quả kiểm tra.

Triển Nhược Lăng ngồi đối diện với bác sĩ nghe báo cáo, mẹ đứng sát bên cạnh, bàn tay bà nắm lấy tay cô thật chặt, ủ ấm đôi bàn tay lạnh ngắt của cô. Triển Cảnh Việt đứng phía sau, hai tay ôm lấy vai em gái, tựa như bằng cách này có thể truyền cho cô thêm sức mạnh và dũng khí.

Triển Nhược Lăng nhìn đôi môi bác sĩ hết mở ra lại đóng vào, bác sĩ dùng rất nhiều thuật ngữ y học, cô nửa hiểu nửa không, từ duy nhất hoàn toàn hiểu rõ chính mấy chữ không sao, chẩn đoán nhầm.

Vị bác sĩ lớn tuổi nhiều năm kinh nghiệm đẩy gọng kính trên mũi, trong giọng nói không chút bất ngờ: “Trường hợp của cháu cũng không phải là người đầu tiên. Vừa tháng trước có một bệnh nhân được bệnh viện vệ tinh XX kiểm tra, cũng bị chẩn đoán nhầm là ung thư máu, khi đến chỗ chúng tôi mới biết bản thân hoàn toàn không mắc bệnh gì cả.”

Vừa nói bác sĩ vừa thở dài, “hiện tại tình trạng chẩn đoán nhầm ung thư máu cũng rất hay xảy ra...”

Mẹ là người đầu tiên không cầm được rơi nước mắt, ôm chăm lấy cô không ngừng nói: “Ông trời ban phước! Ông trời ban phước!” Bà là người đã trải qua những mất mát đau khổ, cho nên luôn hy vọng con gái sẽ không xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Thần sắc của bố cũng nhẹ nhõm đi thấy rõ, “không sao là tốt rồi.”

Toàn thân Triển Cảnh Việt giống như vừa trút được một gánh nặng, đôi tay ôm lấy vai em gái xiết chặt thêm mấy phần: “A Lăng, không sao rồi, không sao rồi!”

Triển Nhược Lăng tựa đầu vào bờ vai của mẹ, bất giác gò má cũng ươn ướt.

Rõ ràng đã bình an vô sự, thế nhưng cô vẫn không kiềm được nước mắt. Mấy ngày qua, cô phải chịu đựng khổ sở quá rồi.

Cuối cùng ông trời đã chữa lại cho cô một con đường sống rồi.

Rời khỏi bệnh viện, ngay cả một người trước nay vô cùng nho nhã như Triển Cảnh Việt cũng không nhịn được phải mở miệng mắng một câu, “cái bệnh viện quái quỷ gì lúc trước, thiếu chút nữa là hại chết người ta!”

Một tay mẹ vẫn ôm lấy vai Triển Nhược Lăng, “chỉ cần không sao là tốt lắm rồi.”

Sau đó lại lên tiếng dặn dò: “Miệng vết thương của con không được nhiễm nước, trở về phải nhớ trong vòng ba ngày không được tắm rửa đâu.”

Chiếc xe con màu xám bạc lao vút trên đường cao tốc, từ cửa kính ghế sau nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy một dải màu xanh đậm trôi ngang trước mặt, tầm nhìn không ngừng trôi xa. Cho dù bị ngăn cách bởi tấm kính thủy tinh vẫn có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt bên bờ của ngày hè.

Đột nhiên chiếc xe chạy chậm lại, Triển Cảnh Việt vội lên tiếng hỏi: “Sao lại giảm tốc vậy ạ?” Vừa nói anh vừa nhoài người nhìn về phía trước.

“Phía trước có tai nạn xe,” mẹ Triển quay đầu ra sau trả lời, trong giọng nói có chút nghèn nghẹt, “hai chiếc xe đâm vào nhau.”

Tai nạn xe.

Bầu không khí bên trong xe đột ngột chìm vào trầm mặc, im lặng đến mức có thể nghe được hơi thở của từng người.

Trái tim Triển Cảnh Việt thất lại, nhớ đến em trai Triển Cảnh Vọng đã mất vì một vụ tai nạn xe, sắc mặt chợt trở nên u ám.

Thế nhưng chỉ chốc lát sau, thần sắc anh bình tĩnh lại như cũ, cố ý ngoảnh đầu nhìn Triển Nhược Lăng, một tay cô chống lên đầu gối, tầm mắt hướng ra bên ngoài cửa kính, vẻ mặt không chút gì thay đổi.

Anh dịu giọng lên tiếng: “A Lăng, nếu mệt thì nhắm mắt ngủ chút đi, dù sao cũng không về đến nhà nhanh như vậy đâu.”

“Dạ.” Triển Nhược Lăng làm theo lời anh nói, nhắm mắt lại.

Kỳ thực, cô không hề ngủ, mạch suy nghĩ vô cùng rõ ràng.

Vẫn vẫn vũ vũ trong đầu đều là những chuyện trước đây.

Triển Cảnh Vọng học theo Triển Cảnh Việt gọi cô là “A Lăng”, cô cũng không lấy làm lạ, trước nay vẫn để mặc em ấy gọi như thế. Ngược lại, mẹ thường hay la rầy em ấy: “Không biết lớn nhỏ! A Lăng là chị con, con không gọi được một tiếng chị hay sao?” Mỗi lần như vậy, Triển Cảnh Vọng đều lè lưỡi, đẩy lý lẽ nói: “Chị gọi trong lòng là được rồi mà.” Sau đó nhanh chóng chạy mất.

Mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, Triển Cảnh Vọng đều hân hoan phấn khởi chạy đến trước mặt cô, nói: “A Lăng, em dẫn chị đi chơi trò chơi!” Khẩu khí giống như em ấy mới là anh trai, còn cô chỉ là em gái nhỏ mà thôi.

Chỉ có những lúc gây ra họa, em ấy mới chạy đến chỗ cô, ân cần gọi cô một tiếng “chị ơi”: “Chị ơi, mẹ nói hôm nay không cho em ra ngoài, chị, chị giúp em nói với mẹ một tiếng để mẹ cho em ra ngoài nhé?”

Cũng có khi em ấy dính lấy cô, năn nỉ xin xỏ: “Chị, em muốn ăn McDonald. Anh hai không rảnh, chị dẫn em đi ăn nhé?”

Thế nhưng bây giờ, cô phải tìm nơi đâu mới nghe được âm thanh non nớt trẻ con ấy nữa?

Hôm xảy ra vụ tai nạn, suốt đường từ hiện trường đến bệnh viện, Triển Cảnh Vọng luôn trong tình trạng hôn mê sâu, hơi thở vô cùng yếu ớt, phía sau đầu toàn là máu, thấm ướt cả mớ tóc tơ đen mịn, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Cô ôm chặt cả người em ấy, lo sợ chỉ cần bản thân buông lỏng vòng tay sẽ đánh mất em ấy cả đời này. Thế nhưng, khi em ấy được đưa vào phòng cấp cứu không bao lâu thì chút hơi thở kia cũng không còn nữa.

Cô biết, cả đời này cô sẽ không bao giờ được nghe lại âm thanh đó nữa, nghe được hai tiếng “A Lăng” trong trẻo, nghe được tiếng gọi “chị ơi” đầy nũng nịu.

Suốt cuộc đời này.

Cho dù nhắm mắt lại, cách một lớp mí mắt vẫn có thể cảm nhận được ánh mặt trời chói lọi bên ngoài, hốc mắt lại thấy cay cay.

Triển Nhược Lăng ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, thứ hai đầu tuần mới trở về trường tiếp tục lên lớp.

Đến tận khi ngồi trong lớp học chăm chú nhìn bảng đen, cô mới thật sự cảm nhận được rằng: những việc liên quan đến chẩn đoán nhằm bệnh ung thư máu, đích thực đã cách xa khỏi bản thân mình.

Tiết Anh văn, giáo viên yêu cầu từng học sinh thực hành phiên dịch. Các bạn học từng người một đứng lên, dịch xong phần của mình lại ngồi xuống.

Triển Nhược Lăng vẫn luôn cúi đầu xem sách Anh văn, vừa nghe phần phiên dịch của các bạn, sau đó nghe thấy âm thanh của Chung Khi vang lên: “...là vinh dự của mỗi một người dân Trung Quốc.”

Ánh mắt cô di chuyển theo từng con chữ bài dịch trong sách giáo khoa, qua vài phút sau, khóe môi dần cong lên thành một nụ cười.

Bài dịch chính xác, không sai lấy một chữ.

Thì ra cậu ấy cũng học rất giỏi môn tiếng Anh.

Cùng với tâm trạng có chút thất thần, dường như cô cảm thấy giọng nói của cậu ấy bây giờ và giọng nói trong ấn tượng của cô có chút khác biệt, trở nên càng trầm hơn.

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ, không khí lớp học cũng ngày một nặng nề hơn, số học sinh ở lại lớp vào tiết Thể dục cũng vì vậy mà tăng lên không ít.

Vào tiết Thể dục chiều thứ tư, có đến mười học sinh ở lại phòng học của lớp.

Triển Nhược Lăng làm xong bài tập Vật lý hôm đó, đưa ánh mắt quét một vòng khắp lớp học, bỗng nhiên tâm tình có chút nhạt nhẽo, vì vậy mang theo di động bước ra hành lang chơi trò chơi.

Bị ảnh hưởng của Triển Cảnh Vọng, cô cũng biết chơi rất nhiều loại trò chơi, riêng với trò chơi trong điện thoại tự nhiên cũng dễ dàng thành thục.

Cứ chơi như vậy hơn mười mấy phút đồng hồ, dễ dàng đạt được điểm số cao nhất, bỗng nhiên từ sau lưng vang lên một âm thanh: “Triển Nhược Lăng, đang tiết Thể dục mà cậu ở đây chơi trò chơi.”

Cô bị giật mình, tay run lên một cái, điện thoại lập tức tuột khỏi lòng bàn tay.

Trong ánh mặt trời nồng đậm của buổi xế chiều, chiếc di động màu đen vạch ra một cung đường thẳng đứng từ lầu 3 rơi xuống dưới, trực tiếp biến mất giữa những bụi cây.

Triển Nhược Lăng hít vào một ngụm khí lạnh, chuẩn bị mở miệng mắng tên thủ phạm, liền nghe thấy giọng nói đầy thoải mái của Chung Khi: “Triển Nhược Lăng, sao ngay cả đồ đạc cậu cũng không cầm cho chắc được thế?”

Triển Nhược Lăng giận dữ phản bác lời cậu ấy: “Nếu không phải tại cậu đột nhiên xuất hiện dọa tôi một trận, làm sao mà nó rơi xuống được?”

Chung Khi hơi nheo mắt nhìn cô một lúc, không chịu yếu thế cô cũng trừng mắt lại với cậu ấy.

Hai đầu chân mày cậu ấy căng ra, lên tiếng: “Xuống dưới thôi.”

“Làm gì?”

“Sao cậu ngốc thế hả? Xuống dưới tìm điện thoại. Hay là cậu không cần nữa?”

Vứt lại câu nói, không đợi cô trả lời Chung Khi đã quay người bước xuống cầu thang.

Triển Nhược Lăng đuổi theo cậu ấy, ra vẻ uy hiếp: “Nếu di động của tôi rơi hỏng rồi, cậu phải chịu trách nhiệm đem nó sửa lại đây.”

Cậu ấy biếng nhác trả lời: “Tôi trực tiếp đền cho cậu một cái là được rồi.”

Triển Nhược Lăng cũng chỉ nói miệng mà thôi, vội vàng phẩy tay: “Cái đó thì không cần.” Trong lòng âm thầm mắng, người có tiền đúng là chỉ thích đem tiền rải khắp nơi.

Xuống đến bãi cỏ ở tầng một, Chung Khi dùng điện thoại của mình bấm số điện thoại của cô, đợi mãi mười mấy giây cũng không nghe được bất cứ tiếng động nào phát ra từ bãi cỏ, cậu ấy tắt máy, hai đầu chân mày hơi chau lại: “Điện thoại của cậu để ở chế độ rung à?”

Triển Nhược Lăng vô cùng thất bại nói với cậu ấy: “Không phải, là chế độ im lặng, không bật chế độ rung.”

“Bây giờ chỉ còn cách mò tìm trên mặt đất thôi.” Chung Khi không phản nản một tiếng, cất di động đang cầm trong tay, “có nhớ vừa nãy điện thoại của cậu rơi xuống chỗ nào không?”

“Đại khái trong vòng này hay sao ấy.” Triển Nhược Lăng đưa tay vẽ một vòng tròn giữa không trung, đem cả nửa số bụi cây trên bãi cỏ đều cuốn vào vòng tròn.

Chung Khi vứt lại cho cô ánh mắt “tôi phục cậu rồi”, dở khóc dở cười nói: “Tiểu thư à, cậu dứt khoát đem cả bãi cỏ này vẽ vào được rồi đấy.”

Triển Nhược Lăng lúng ta lúng túng đứng tại chỗ, cảm thấy lúc này bản thân giống hệt một đứa trẻ con làm sai việc, không cần biết làm ra những gì đều là không đúng.

Chung Khi khom người, đưa tay gạt những cành cây trong bụi rậm, “bắt đầu tìm từ chỗ này thôi.”

“Được.” Triển Nhược Lăng cũng cúi người xuống.

Cậu ấy lập tức phẩy tay với cô, cau mày nói: “Cậu đứng yên ở đó cho tôi là được rồi.”

“Tại sao?” Di động là của cô mà.

“Muốn nhanh tìm thấy điện thoại thì cứ làm theo lời tôi nói đi.”

Cái gì? Cậu ấy có ý gì đây?

Triển Nhược Lăng tức thì phản ứng lại, nhất thời cảm thấy buồn bực: “Cậu có ý gì đấy? Nói giống như lúc nào tôi cũng làm hỏng việc vậy.”

“Cuối cùng cậu cũng có chút tự giác ngộ rồi đấy.” Cậu ấy đầu cũng không thèm ngẩng lên, chỉ để lại một câu như vậy.

Triển Nhược Lăng hiểu rõ nếu tiếp tục nói nữa cũng chỉ nhận về những câu châm biếm mà thôi, vì vậy ngoan ngoãn ngậm chặt miệng.

Những sợi nắng mỏng manh đan dày vào nhau, như một dòng nước chảy trên người cậu ấy, thậm chí cô còn nhìn thấy một tia nắng vàng rực rỡ đang nhảy múa trên tóc cậu ấy.

Đột nhiên cảm thấy thời khắc thể này thật không dễ dàng có được.

Khoảng cách gần đến thế, chỉ có cô và cậu ấy, yên tĩnh, kéo dài.

Những hy vọng của cô, chẳng qua là được gần cậu ấy thêm chút nữa, được ở bên cậu ấy thêm vài giây nữa. Gần thêm chút nữa.

Thêm vài giây nữa.

Trong lòng thầm mong không cần tìm thấy điện thoại một cách quá nhanh, cứ đứng như vậy bên người cậu ấy, nhìn cậu ấy giúp cô tìm điện thoại.

Hy vọng mỗi giây phút đều có thể kéo dài, kéo dài đến vô hạn.

Ánh mắt không cẩn thận lướt qua chiếc áo sơ mi đen cậu ấy mặc trên người, mới đột nhiên nhận ra nhiệt độ ngoài trời đang nóng đến kinh người.

Cậu ấy và cô đều mặc áo sơ mi màu đen.

Cô có sự yêu thích đặc biệt dành cho màu đen, trước giờ cũng chưa từng để ý vào ngày nhiệt độ cao, mặc màu đen sẽ cảm thấy vô cùng nóng bức. Không quan tâm nóng đến thế nào, không quan tâm nhiệt độ cao bao nhiêu, cô đều đã quen rồi.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy vầng trán cậu ấy phủ một lớp mồ hôi mịn, những giọt mồ hôi tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nhìn không được hỏi cậu ấy: “Chung Khi, cậu có nóng không?” Bỗng dưng vô cùng chờ mong nhanh chóng tìm thấy điện thoại, như vậy cậu ấy không cần tiếp tục đứng phơi dưới ánh mặt trời gay gắt nữa.

Ánh mắt của Chung Khi vẫn tập trung vào bụi cây: “Phí lời, hôm nay nắng to thế, đương nhiên là nóng!”

Vậy đừng tìm nữa.

Tựa hồ chỉ cần buột miệng nói ra như vậy.

Cậu ấy đột ngột tách bụi cây đứng dậy, giơ tay lắc lắc: “Tìm thấy rồi.”

Tìm thấy rồi!

Triển Nhược Lăng nhìn thấy điện thoại của mình được những ngón tay thon dài của cậu ấy giữ lấy, dưới ánh mắt trời mãnh liệt buổi xế chiều thêm phần chói mắt, thân máy phản chiếu ánh sáng rạng rỡ màu bạc.

Tâm tình đột nhiên dễ chịu lạ thường, bên miệng để lộ ra nụ cười: đây là điện thoại cậu ấy giúp cô tìm được, suốt cả quá trình cô luôn đứng bên cạnh cậu ấy.

Tầm mắt khẽ dời xuống dưới, nụ cười trên mặt cô lập tức đông cứng lại.

Cô nhìn thấy, trên cánh tay màu mật ong của cậu ấy có vài vết xước còn rướm máu đan xen vào nhau.

Những vết xước còn phỉm hồng, trong thoáng chốc đã chiếm hết tầm nhìn của cô.

Trong lòng cô áy náy không thôi: “Cái này, có đau không?” Vừa nói vừa chỉ vào cánh tay cậu ấy.

“Không có cảm giác.”

Chung Khi kiểm tra một chút các chức năng của điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho cô: “Hoàn toàn không hư hại gì. Lần sau cầm cho chắc, đừng đánh rơi nữa đấy.”

Người này rõ ràng đã quên mất, lý do điện thoại cô rơi xuống đất cũng có quan hệ gián tiếp với cậu ấy đấy.

Triển Nhược Lăng nhận lấy điện thoại, không thèm nhìn liếc vào túi quần, ánh mắt giống như đèn pha chiếu dọc theo cánh tay cậu ấy: “Thật sự không đau à?”

“Triển Nhược Lăng, tôi phát hiện cậu nói nhiều thật đấy.” Đường như thấy phiền phức, lại dường như không được tự nhiên, chân mày cậu ấy nhíu lại.

Rõ ràng đang quan tâm, vậy mà lại bị cậu ấy gán cho cái mũ “nói nhiều”. Triển Nhược Lăng bực bội, nhưng lại chẳng biết nên nói gì, chỉ đành đứng ngẩn tại chỗ nhìn cậu ấy.

Bỗng dưng cậu ấy bật cười, nụ cười thoáng qua nhàn nhạt, giống như nắng mai xuyên qua tầng mây xuất hiện, tươi đẹp mà ấm áp: “Không đau.”

“Thật sự không đau.” Hình như để cô an tâm hơn, cậu ấy lại nói thêm một câu.

Như gió nhẹ thổi qua rừng liễu, êm ái mà dịu dàng.

Nhưng từng lời từng lời lại chạy thẳng vào tận tim cô.

[1]: Sinh thiết tủy xương là thủ tục để thu thập và kiểm tra tủy xương - mô xốp bên trong một số xương lớn. Sinh thiết tủy xương có thể cho biết tủy xương khỏe mạnh và tạo ra một lượng bình thường các tế bào máu. Các bác sĩ sử dụng sinh thiết tủy xương để chẩn đoán và theo dõi máu và các bệnh tủy, bao gồm cả một số bệnh ung thư.

8. Chương 8

Lớp 11, quãng thời gian vẫn chưa kịp hết mình tận hưởng, đã đi đến những ngày tháng cuối cùng.

Triển Nhược Lăng lên lớp 12, bắt đầu giai đoạn học tập đầy căng thẳng.

“Cao khảo” hai chữ giống như một lưỡi dao treo lơ lửng trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống, không lúc nào không nhắc nhở học sinh phải học tập, học, học nữa, học mãi.

Với Triển Nhược Lăng mà nói, lớp 12 còn có nghĩa là cuối cùng cũng thoát được bàn tay ma quỷ của Chung Khi. Kỳ thực, tỉnh Quảng Đông tổ chức thi Cao khảo theo mô hình “3 + X + tổng hợp”[1]. Triển Nhược Lăng lựa chọn môn Lịch sử, được phân vào học ở lớp Lịch sử, còn Chung Khi chọn Hóa học, đương nhiên học ở lớp Hóa học.

Trình Tư Dao cũng chọn Hóa học, vì vậy cùng với Chung Khi, Liêu Nhất Phàm học chung một lớp.

Phòng học của lớp Lịch sử và của lớp Hóa học được bố trí ở hai tòa nhà khác nhau, bình thường cơ hội gặp gỡ cũng gần như không có.

Điểm chung duy nhất chính là giáo viên Số học – môn Số học của cả hai lớp đều do cùng một giáo viên dạy.

Lịch sử vốn là khoa Văn, học sinh lớp Lịch sử không có tư duy học toán tốt như học sinh lớp Hóa học, giáo viên Số học khi lên lớp thỉnh thoảng sẽ mang hai lớp ra so sánh với nhau.

Học sinh lớp Lịch sử không chỉ một lần nghe giáo viên Số học nhận xét như thế này về bài kiểm tra: “Đề bài này lớp chúng ta không ai làm được, chỉ có Chung Khi lớp 7 giải ra.”

Khi đó, Triển Nhược Lăng ngồi trong lớp, đưa mắt nhìn đề bài cuối cùng trong đề thi, suy nghĩ trôi dạt về một nơi rất xa.

Những lời như vậy, từ hai năm trước cô đã nghe đến quen tai, nhưng không giống nhau ở chỗ, khi ấy cô và Chung Khi cùng học chung một lớp, còn bây giờ, cô ở một tòa nhà, cậu ấy lại ở một tòa nhà khác.

Đột nhiên cảm thấy, một lớp học mặc dù không lớn, nhưng lại có sức ảnh hưởng thật kỳ diệu.

Trước đây, cô và Chung Khi là bạn học chung lớp, ít ra vẫn có cơ hội nói vài câu với nhau, hiện tại bị phân đến hai khu khác nhau, cơ hội để nói chuyện cũng trực tiếp rơi thẳng về mức bằng không.

Khoảng cách giữa hai người chợt trở nên xa xôi.

Thi thoảng trong trường cô vẫn bắt gặp Chung Khi cùng với mấy người Ngôn Dật Khải, trên mặt cậu ấy mang theo nụ cười cởi mở trong veo, thuần khiết như một đứa trẻ, ấm áp như ánh mặt trời.

Có vài lần ánh mắt cậu ấy lướt qua, dừng lại trên người cô chừng vài giây rồi gật đầu xem như chào hỏi. Mỗi lần như vậy, Triển Nhược Lăng đều không cách nào khống chế được tâm tình vui vẻ của mình, sau đó cũng gật đầu lại với cậu ấy.

Hôm sinh nhật Trình Tư Dao, Triển Nhược Lăng cùng cô ấy đi ăn McDonald chúc mừng.

Hai nữ sinh tùy ý tám với nhau về tình hình gần đây của mình, Trình Tư Dao than thở về bài kiểm tra Số học sáng hôm nay, không ngừng oán giận nói: “Chung Khi giải đề nhanh lắm, mình còn chưa làm xong bài tập lớn thứ hai, cậu ấy đã kiểm tra đề trắc nghiệm rồi, ngồi cùng bàn với cậu ấy áp lực chết đi được...”

Triển Nhược Lăng ngồi bên cạnh cô ấy, vừa lắng tai nghe vừa ăn khoai tây chiên.

Bỗng dưng nhớ đến một chuyện đã ập ủ trong lòng từ rất lâu, Trình Tư Dao bèn lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, vì sao mỗi lần Chung Khi bắt nạt cậu, cậu không phản kháng lại?” Đây hình như cũng là vấn đề mà toàn bộ học sinh lớp 6 lúc trước đều tò mò không thôi.

Triển Nhược Lăng sững người một lát, liền mỉm cười: “Bởi vì có những lúc cảm thấy cậu ấy rất giống một người.”

Trình Tư Dao càng tò mò hơn: “Ai vậy?”

“Cậu không biết đâu.”

Triển Nhược Lăng đặt Coca trong tay xuống bàn, ánh mắt không có tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ, dừng lại ở một điểm mơ hồ nào đó, qua rất lâu lại bổ sung thêm một câu nữa: “Hơn nữa, người đó đã rời xa thế giới này rồi.”

“À, xin lỗi nhé!”

“Không có gì.” Triển Nhược Lăng lắc đầu, tiếp tục cúi đầu uống nước ngọt.

Mặc dù Trình Tư Dao rất muốn hỏi người đó và cậu rốt cuộc có quan hệ thế nào, có điều nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của cô, cuối cùng vẫn là im lặng không hỏi nữa.

Tháng 3, Triển Nhược Lăng đến Trường Sa Hồ Nam tham gia kỳ thi chiêu sinh do trường đại học ở phía bắc tổ chức, sau đó được một học viện ngoại ngữ có tiếng trong cả nước nhận vào học.

Chính vì vậy, nửa thời gian còn lại của lớp 12 liền trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Mỗi ngày Triển Nhược Lăng vẫn đi học, nhưng không cần phải vùi đầu giải đề thi nữa, việc cô cần làm bây giờ là đến lớp ngoại ngữ học tiếng Tây Ban Nha cơ bản.

Thời gian theo những ngày mùa hè ôn tập từ từ đến gần, cuối cùng toàn bộ học sinh lớp 12 cùng chào đón ngày 7 tháng 6 đã đến – ngày diễn ra kỳ thi Cao khảo.

Sau khi có điểm thi Cao khảo, học sinh quay về trường nhận phiếu thành tích.

Tuy rằng Triển Nhược Lăng đã được trường đại học chấp nhận, nhưng vẫn tham gia kỳ thi Cao khảo. Hôm lấy phiếu thành tích, cô ra khỏi lớp Lịch sử, đứng dưới chân cầu thang tầng một tòa nhà khoa Hóa đợi Trình Tư Dao – Trình Tư Dao đã hẹn với cô cùng nhau đi dạo phố.

Trình Tư Dao từ trên cầu thang bước xuống, thở hổn hển chạy đến bên cạnh cô: “Xin lỗi nha, vừa nãy mình nói chuyện với mấy bạn trong lớp, bây giờ bọn mình đi nha.”

Triển Nhược Lăng thuận miệng hỏi: “Các bạn lớp cậu thi thế nào?”

“Có nhiều bạn làm bài không tốt. Năm nay đề thi môn Hóa biến thái vô cùng, đề bài trước nay chưa từng thấy bao giờ luôn, cũng chỉ có mấy người như Chung Khi mới được điểm cao như vậy thôi.” Trình Tư Dao là học sinh lớp Hóa học, tự nhiên sẽ quan tâm đến điểm số của môn Hóa học nhất.

Triển Nhược Lăng cũng nghe nói đến đề thi Cao khảo môn Hóa học năm nay đặc biệt kỳ quái, cô nhớ lại câu nói cuối cùng vừa nãy của Trình Tư Dao, trong lòng cảm thấy dễ chịu vô cùng: cho dù đề bài có biến đổi ra sao, cậu ấy vẫn thi rất tốt.

Có điều, câu nói tiếp theo của Trình Tư Dao lại giống như sấm sét giữa trời quang.

“Nhưng mà...” Trình Tư Dao nhỏ giọng lẩm bẩm, “mình nghe nói hình như môn Ngữ văn Chung Khi thi hỏng rồi, chỉ được hơn chín mươi điểm.”

Triển Nhược Lăng ngăn ra, qua rất lâu sau mới khó khăn phát ra âm thanh: “Sao lại như vậy được?”

“Hình như tập làm văn bị đánh giá là lạc đề, chỉ được hơn hai mươi điểm.” Trình Tư Dao thở dài, lắc đầu đầy tiếc nuối, “Mình nghe mấy cậu ấy nói hôm thi Chung Khi bị cảm nặng lại còn phát sốt nữa, sốt dữ lắm luôn, làm ảnh hưởng đến phát huy phong độ thường ngày.”

Cậu ấy phát sốt? Hơn nữa, lại còn phát sốt đúng vào hôm diễn ra kỳ thi Cao khảo?

Lòng Triễn Nhược Lăng rối bời, giống như ai đó vừa buộc chúng dính lại với nhau, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật khổ sở. Khó khăn lắm Triễn Nhược Lăng mới khắc chế được tâm tình đang quay cuồng của mình, giả vờ bình tĩnh lên tiếng hỏi: “Vậy tổng điểm cậu ấy được bao nhiêu?”

Trình Tư Dao cho cô biết điểm số, sau đó cảm khái không thôi nói: “Đây chính là chỗ khiến mình thấy phục cậu ấy đấy, rõ ràng đã bị môn Ngữ văn kéo lại không biết bao nhiêu điểm, thế mà cuối cùng điểm tổng vẫn cao hơn bọn mình một bậc, cậu ấy đúng là làm cho người khác phải sa mạc lời mà...”

Trước đây Triễn Nhược Lăng từng nghe Trình Tư Dao nói qua Chung Khi đăng ký chuyên ngành Quản trị kinh doanh của Bắc Đại. Nhưng phần tập làm văn môn Ngữ văn bị lạc đề, chỉ được hơn chín mươi điểm, về cơ bản điều này cũng đồng nghĩa với việc cậu ấy đã vô duyên với Bắc Đại rồi.

“Mặc dù điểm số của cậu ấy vẫn rất cao, có điều chắc không vào được Bắc Đại.” Trình Tư Dao nói tiếp, “nhưng mà, với điểm số này thì thừa sức vào được Trung Đại.”

Rõ ràng đang giữa ngày hè nóng ngạt bức người, thế mà cô lại cảm giác như mình đang đứng giữa một vùng băng tuyết lạnh lẽo.

Cậu ấy không vào được Bắc Đại.

Không vào được Bắc Đại...

Cả thế giới dường như chỉ còn lại câu nói này không ngừng vang vọng.

Cũng có nghĩa là, cậu ấy không đến Bắc Kinh học đại học.

Mà trường đại học của cô, ở Bắc Kinh.

Thời điểm phân khoa năm lớp 11, mặc dù đắn đo giữa khoa Hóa học và khoa Lịch sử, cuối cùng cô vẫn chọn môn học bản thân có ưu thế hơn là Lịch sử.

Cô từng nghĩ rằng chỉ xa cách một năm lớp 12, sau này ít nhất có thể cùng học đại học ở chung một thành phố.

Nhưng thì ra, một trận sốt cao bất ngờ vào ngày thi Cao khảo cũng đồng thời định ra, bốn năm đại học cậu ấy sẽ bước đến một thành phố không phải là nơi cô đến.

Từ nay về sau, hoàn toàn là hai phương hướng khác nhau.

Đi qua Văn phòng, Trình Tư Dao nhấn lại với cô: “Mình vào trong nộp bảng điểm, cậu đứng đây đợi mình chút nhé.”

Triễn Nhược Lăng đứng bên ngoài Văn phòng, âm thanh huyền não không ngừng truyền vào tai.

Cánh cửa Văn phòng mở rộng, cảnh tượng bên trong hiện ra rõ ràng trong tầm mắt.

Triễn Nhược Lăng đưa mắt nhìn thoáng qua, chỉ thấy một nhóm học sinh đang đứng xếp hàng bên trong, chuẩn bị điền vào bảng kê xác nhận kết quả Cao khảo. Văn phòng vốn rộng rãi là thế, vào lúc này chợt trở nên chật chội khác thường.

Chung Khi và Liêu Nhất Phàm cũng có mặt trong đám đông. Chung Khi mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, thân hình thon dài thẳng tắp đứng giữa nhóm học sinh rất nổi bật, tựa như hạc đứng giữa bầy gà. Cậu ấy nghiêng đầu, nói gì đó với Liêu Nhất Phàm đứng bên cạnh, khóe miệng còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười này, quen thuộc biết bao, nhưng cũng xa lạ biết bao.

Trong chớp mắt, quả tim như bị thực tế phũ phàng xé rách toạc.

Trước giờ cậu ấy luôn là niềm tự hào của các giáo viên, hầu như mỗi lần thi thử cậu ấy đều chưa từng rời khỏi vị trí trong top 10 toàn trường, điểm số này với cậu ấy mà nói, chỉ sợ rất khó có thể tiếp nhận nổi.

Có phải trong lòng cậu ấy đang rơi nước mắt không? Cho dù có là người thoải mái hơn nữa, đối mặt với kết quả thi Cao khảo bất lợi, làm sao có thể mỉm cười nhẹ nhàng xem như không có việc gì?

Có một câu nói, bình thường càng là người thoải mái bao nhiêu, khi đối diện với thất bại, lòng tự tôn lại càng lớn bấy nhiêu.

Cậu ấy đứng trong Văn phòng, còn cô đứng ngay ngoài cửa, hai người chỉ cách nhau vỏn vẹn mười mét.

Thế nhưng, cô chỉ có thể đứng tại chỗ xa xa nhìn theo, không thể bước thêm một bước đến an ủi cậu ấy.

Mười mét ngắn ngủi lại giống như khoảng cách trăm núi vạn sông đang chắn giữa hai người.

Cô chỉ có thể đứng ở nơi này, xa xa dõi theo cậu ấy.

Vừa nãy nghe Trình Tư Dao nói, các môn thi khác cậu ấy đều phát huy theo năng lực thường ngày, chỉ hỏng một môn Ngữ văn.

Nhưng mà, cho dù chỉ có một môn không được như bình thường, đối với ngôi trường danh tiếng như Bắc Đại mà nói, cũng là điểm chí mạng rồi.

“Nộp xong rồi!” Trình Tư Dao nộp xong bảng điểm, như trút được gánh nặng bước ra khỏi Văn phòng, kéo cánh tay cô bước đi: “Đi, bọn mình đi xem phim!”

Triển Nhược Lăng chỉ đành cất bước chân đi theo, vội vội vàng vàng quay đầu nhìn lại thêm lần nữa, Chung Khi và Liêu Nhất Phàm đang cùng nhau đứng trước bàn của giáo viên Ngữ văn.

Khoảng cách hơi xa, cái quay đầu ấy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi vội vàng, mọi thứ mơ hồ giống như đang ngấm hoa giữa biển sương mù.

Thân ảnh bên trong Văn phòng, là ký ức cuối cùng của cậu ấy trong suốt ba tháng hè dài đằng đẳng của lớp 12.

Và cũng là ký ức khắc sâu nhất.

[1]: Mô hình “3 + X + Tổng hợp”: 3 môn cố định bắt buộc phải thi là Ngữ văn, Số học và Anh văn. Thời điểm phân khoa, học sinh được lựa chọn một trong 6 khoa Vật lý, Hóa học, Sinh vật, Chính trị, Lịch sử và Địa lý. Đây là môn X. Các môn còn lại không được chọn sẽ làm bài thi đánh giá năng lực Tổng hợp.

9. Chương 9

Ăn cơm trưa xong, Triển Nhược Lăng ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Mẹ từ phòng ngủ đi ra, bước đến bên cạnh cô ngồi xuống: “A Lăng, ngày mốt bố con có thời gian rảnh, chúng ta cùng đến bệnh viện xem lại vết thương ở vai con được không?”

Triển Nhược Lăng ngẩn ra một lúc mới lên tiếng: “Vai con không sao đâu ạ.”

Mẹ kéo cánh tay cô, chậm rãi nói: “Mẹ muốn nói vết sẹo ở vai con kìa, ý của bố mẹ là muốn tìm một bác sĩ để phẫu thuật cho con...”

Nhìn thấy nét mặt cô đông cứng lại không nói gì, mẹ liền nói tiếp: “Con là con gái, sớm muộn gì cũng có ngày phải gả cho người ta, để lại vết sẹo dài như thế không tốt chút nào, đến bệnh viện để bác sĩ làm phẫu thuật xóa sẹo con nhé?”

Hốc mắt Triển Nhược Lăng cay xè, cô lắc đầu nói với mẹ: “Mẹ, con không muốn làm phẫu thuật, dù sao cũng chỉ là một vết sẹo thôi, không đau nhức gì cả, mẹ để con giữ lại vết sẹo này đi mẹ.”

Mẹ vừa nghe đã nổi giận, giọng nói bất giác cũng cao hơn: “Vậy làm sao được! Hơn nữa có giữ lại cũng chẳng để làm gì? Cho dù con không để ý, nhưng bạn trai sau này của con người ta sẽ để ý...”

“Vậy thì con không có bạn trai.” Triển Nhược Lăng giận dỗi lên tiếng.

Mẹ bật cười, dùng tay ôm lấy vai cô: “Con bé ngốc, con gái trước sau gì cũng phải lấy chồng, sao lại không có bạn trai được? A Lăng nhà chúng ta, sau này nhất định phải có bạn trai chứ.”

Triển Nhược Lăng cương quyết nói: “Mẹ, con không muốn làm phẫu thuật, cứ giữ nó lại đi.” Vừa nói, nước mắt vừa trào ra, khuôn mặt của mẹ đột nhiên trở nên mờ mịt.

Giọng nói đầy lo lắng của mẹ truyền đến bên tai cô: “A Lăng, con cứ thế sau này...”

Triển Nhược Lăng nhe răng nhìn mẹ cầu xin: “Mẹ, mẹ cho con giữ lại nó nhé? Cho con giữ lại nó được không mẹ?”

Trong lòng mẹ cô chưa xót không thôi, vội vàng lên tiếng cắt ngang âm thanh nỉ non của con gái: “Được rồi, không làm phẫu thuật, không làm phẫu thuật nữa. Con đã muốn giữ lại thì cứ giữ lại đi.”

Con gái đang nghĩ gì, lẽ nào một người làm mẹ như bà lại không hiểu? Nghĩ đến đây, mắt bà bỗng đỏ lên, âm thầm nói trong lòng: A Vọng, chị con vẫn luôn nhớ đến con, cả nhà vẫn luôn nhớ đến con.

Ba tháng hè của lớp 12, không bị áp lực thi cử, mỗi ngày đều trôi qua vô cùng nhàn hạ.

Triển Nhược Lăng mỗi ngày không học tiếng Tây Ban Nha thì chính là xem ti vi, vô vị đến mức cả người đều nổi mẩn.

Các trường Cao đẳng và Đại học lần lượt công bố điểm chuẩn, kết quả trúng tuyển cũng đã có. Chung Khi, Liêu Nhất Phàm, Ngôn Dật Khải và Trình Tư Dao cùng đậu vào Trung đại.

Lúc từ chỗ Trình Tư Dao nghe được tin Chung Khi trúng tuyển vào chuyên ngành Quản lý khách sạn của Trung đại, Triển Nhược Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời buổi xế chiều xanh ngắt không một gợn mây, một đàn chim tung mình bay ngang bầu trời, sau đó mất hút khỏi tầm mắt, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Dấu vết.

Cô cầm lấy ví tiền đặt trên bàn, mở ra.

Trong tấm hình, ba anh em nhà họ Triển đang cười rất vui vẻ, đặc biệt là Triển Cảnh Vọng, nụ cười trên khuôn mặt em ấy cũng bừng sáng như ánh nắng ngoài kia.

Cô đặt ví tiền về chỗ cũ, ngơ ngẩn đứng trước cửa sổ, trầm tư.

Ấn tượng đầu tiên về cậu ấy là trong tiết Hóa học, lúc ấy chỉ đơn giản cảm thấy cậu ấy rất thú vị, muốn được làm quen với cậu ấy. Có thể cô có ấn tượng quá sâu sắc với câu nói “xem xong rồi” của cậu ấy, cho nên sau tai nạn xe quay trở lại trường học, rất nhiều ký ức đã trở nên mơ hồ không rõ, thế nhưng ký ức về cậu ấy vẫn không hề tổn hại chút nào.

Không nhớ rõ là hôm nào, buổi chiều bước chân vào lớp học vừa hay nhìn thấy cậu ấy đang tán gẫu với Ngôn Dật Khải, nụ cười bên môi trong suốt, thuần khiết như một đứa trẻ.

Giây phút đó, đột nhiên cô nhớ đến Triển Cảnh Vọng.

Cô cứ đứng thất thần ngay cửa ra vào nhớ lại những chuyện cũ. Đến khi tâm tình ổn định lại đã thấy ánh mắt nghi hoặc của Chung Khi đang chiếu lên người mình, cô mới bước về chỗ ngồi.

Về sau bị cậu ấy bắt nạt, dường như cũng trở thành một thói quen, có đôi lúc ở bên cạnh cậu ấy, thậm chí cô còn quên mất chuyện của Triển Cảnh Vọng.

Rốt cuộc bắt đầu từ bao giờ, sự việc đã dần dần thoát ra khỏi quỹ đạo ban đầu của nó?

Bỗng nhiên nhớ đến buổi chiều hôm đó. Lúc ấy, cô cầm tờ báo của Liêu Nhất Phàm trong tay nhưng một chữ cũng không xem vào, trong đầu chỉ nghĩ đến việc chiều nay tan học phải đến bệnh viện lấy báo cáo, cùng với việc làm cách nào để đối diện với kết quả đáng sợ sắp tới. Thế rồi, cậu ấy đột nhiên đến gần, giật

tờ báo ra khỏi tay cô. Động tác đó, giống như đã đem toàn bộ những suy nghĩ hỗn loạn, rối rắm trong đầu cô đều giặt hết ra ngoài.

Bên tai dường như còn văng vẳng nghe được câu nói của cậu ấy: “Giờ tự học còn dám đọc báo? Không cất đi!”

Giọng điệu hết sức hiển nhiên, tuyệt đối không cho người khác được phép cự tuyệt.

Tất cả những chuyện đã qua, tựa như được đặt trước một thấu kính phóng đại, phút chốc chột trở nên vô cùng rõ ràng, vô cùng sinh động.

Thậm chí cô có thể nhớ được độ cong của khóe môi mỗi lần cậu ấy mỉm cười, không sâu không cạn, độ cong của cái nhếch môi rất khẽ.

Nếu như trước đây, cậu ấy chỉ là một hình ảnh thỉnh thoảng lướt qua trong lòng cô, vậy thì giờ khắc này, cuối cùng nó đã vững chãi ở lại trong tim cô.

Triển Nhược Lăng nhìn mẫu tin nhắn Trình Tư Dao vừa gửi đến – Mình thấy chúng mình có thể tổ chức họp lớp ở Trung đại được rồi. Qua rất lâu, cô mới hồi âm lại: Mình cũng thấy thế.

Cùng học tại một trường đại học, tất nhiên có rất nhiều điểm tiện lợi. Liên lạc, tụ tập gì đó đều rất thuận tiện, chỉ là, chúng mình đó không bao gồm cả cô.

Từ đây, cuộc sống của cậu ấy sẽ là một đường thẳng song song với cuộc sống của cô, một tuyến đường kéo dài đến vô tận, nhưng không bao giờ có thể cắt nhau.

Rất kỳ lạ, từ năm lớp 11 cô và Chung Khi đã có số điện thoại của đối phương, có điều giữa hai người rất ít khi nhắn tin liên lạc gì với nhau. Năm 12 sau khi chia lớp, thỉnh thoảng cô vẫn liên lạc với Trình Tư Dao, nhưng trước giờ chưa từng nhắn tin cho Chung Khi.

Cho dù vào hôm biết được Chung Khi thi Cao khảo môn Ngữ văn không phát huy được như bình thường, cầm điện thoại trong tay soạn đi soạn lại mấy tin nhắn, vài lần bấm đến số điện thoại của cậu ấy nhưng vẫn không tài nào nhấn được vào phím gửi.

Càng quan tâm, lại càng không dám chủ động lại gần.

Triển Cảnh Việt đang học năm 2 Trung đại, sau khi thi cuối kỳ xong, anh gọi điện thoại cho Triển Nhược Lăng bảo cô đến Quảng Châu chơi vài ngày.

Ngày thứ hai ở Quảng Châu, Triển Nhược Lăng đến thăm khu làng đại học ở đây. Xuống khỏi taxi, Triển Nhược Lăng không lập tức đi vào khuôn viên trường, mà dừng lại bên cổng trường đầy khí thế hào hùng đứng tần ngần một lúc lâu.

Ánh mặt trời rạng rỡ từ phía sau người cô, chiếu lên tấm bia đá có khắc sáu chữ lớn nằm ngang màu đỏ: Đại học quốc lập Trung Sơn.

Cô thầm nhẩm lại sáu chữ này thêm lần nữa.

Đại học Trung Sơn, trường đại học hạng nhất nhì khu vực phía nam. Trước đây, trong ấn tượng của cô đây chỉ là nơi anh trai Triển Cảnh Việt đang theo học, thế nhưng không bao lâu nữa, nơi đây cũng sẽ trở thành trường học của một người khác.

Chiều hôm đó, Triển Cảnh Việt đưa Triển Nhược Lăng tham quan một vòng làng đại học.

Từ thư viện rộng rãi hùng vĩ đi ra ngoài, Triển Nhược Lăng thả chậm bước chân, cất giọng hỏi: “Anh, chuyên ngành Quản lý khách sạn của trường anh cũng nằm ở khu này ạ?”

Triển Cảnh Việt gật đầu: “Đúng thế, học viện Quản lý đều nằm trong khu làng đại học, có điều nếu học nghiên cứu sinh thì phải đến khu Châu Hải.” Triển Cảnh Việt đang học chuyên ngành Thị trường thuộc học viện Quản lý.

“À.”

Nói như vậy, bốn năm tới cậu ấy sẽ học ở đây.

Thời gian tham quan tiếp theo đây, phải càng chăm chú hơn nữa.

Nếu đã không thể học cùng một thành phố với cậu ấy, vậy thì ít ra để cho cô có cơ hội thật cẩn thận, thật tỉ mỉ nhìn thấy một lần nơi học tập và sinh hoạt của cậu ấy sau này.

Chạng vạng tối, hai anh em ăn cơm ở căng tin của đại học Trung Sơn.

Triển Cảnh Việt vừa ăn cơm vừa hỏi Triển Nhược Lăng: “Chắc em có không ít bạn học đỗ vào Trung đại nhỉ?”

Triển Nhược Lăng gật đầu: “Dạ! Bạn học hồi lớp 10 của em có tới mười mấy người trúng tuyển vào đây.”

Qua một lát, cô lại nhẹ giọng nói tiếp: “Trong số đó có một bạn vốn ghi danh vào Bắc đại, có điều điểm tổng của cậu ấy chẳng may thấp hơn 10 điểm so với điểm chuẩn của Bắc đại, vì vậy chỉ có thể học ở Trung đại thôi.”

“Đáng tiếc vậy?” Triển Cảnh Việt lấy làm ngạc nhiên.

Triển Nhược Lăng cúi đầu, hàng mi rũ xuống che giấu những tâm tình đang nổi sóng trong mắt. “Vâng ạ. Hôm thi Ngữ văn cậu ấy sót cao.”

“Sót cao? Sao lại không may thế chứ?”

Giống như muốn tìm một nơi để giải tỏa tâm tình, Triển Nhược Lăng tự nhiên cũng nói nhiều thêm vài câu: “Vâng ạ, cậu ấy học giỏi lắm, bình thường thành tích rất nổi bật, kỳ thi thử lần thứ 2 cậu ấy còn xếp hạng nhất toàn thành phố nữa, giáo viên dạy khối 12 của bọn em đều tin rằng nhất định cậu ấy sẽ thi đỗ Bắc đại. Ai ngờ được cậu ấy lại phát sót? Nhưng mà mặc dù môn Ngữ văn cậu ấy chỉ thi được hơn chín mươi điểm, điểm tổng của cậu ấy vẫn cao hơn người bình thường một bậc...” Giống như Trình Tư Dao đã nói, đây chính là điều cậu ấy khiến người khác không thể không bái phục.

Chỉ là, từ nay về sau, cô và cậu ấy kẻ bắc người nam xa cách. Sau này, không biết cô còn có tư cách giống như bây giờ để nói về cậu ấy nữa không?

Buổi tối của một tháng sau, Triển Nhược Lăng nhận được tin nhắn của Trình Tư Dao: Sáng mai 11 giờ, bạn học cũ lớp 10 tụ tập, địa điểm ở công viên XX, cậu có đến không?

Cô cầm điện thoại, do dự vài phút sau đó mới nhắn tin trả lời: Đến.

Chỉ là một buổi họp lớp nho nhỏ, tổng cộng chỉ có mười mấy người tham gia, Liêu Nhất Phàm, Ngón Dật Khải có đến, nhưng lại không thấy Chung Khi.

Lúc đến công viên XX, Trình Tư Dao từ trong nhóm người bước lên trước kéo lấy tay cô, “Triển Nhược Lăng, hơn cả tháng rồi mình không gặp cậu đấy.”

Liêu Nhất Phàm cũng thêm vào: “Triển Nhược Lăng, gặp được cậu đúng là không dễ dàng nha, còn khó hơn gặp tổng giám đốc nữa! Đúng thật là xứng với câu chân nhân bất lộ tướng đấy.”

Triển Nhược Lăng cho rằng cậu ta chỉ đang nói đùa với mình, đang định mở miệng trả lời lại nghe thấy Trình Tư Dao trách móc hỏi cô: “Tháng trước họp lớp sao cậu không đến?”

Cô sững sốt, vội lên tiếng: “Tháng trước? Lúc nào cơ? Mình không biết mà.”

“Chính là hôm 15, ở nhà hàng XX ấy!” Trình Tư Dao cũng có chút nghi ngờ, “hôm đó, tổng cộng phải hơn 30 người đến cơ, nhưng lại không thấy cậu... Cậu không nhận được tin nhắn của lớp trưởng à?”

Triển Nhược Lăng vừa nghĩ đã hiểu ra ngay, tháng trước điện thoại của cô bị rơi hỏng, lúc đó cô nghĩ cũng chẳng có việc gì gấp gáp, lần nữa mãi cả tuần mới đi mua điện thoại mới. Tin nhắn của lớp trưởng gửi đúng vào lúc đó, đương nhiên cô không nhận được.

Cô tự giễu chính mình: câu nói “tự tác quái” không phải để chỉ người như cô hay sao?

Cuối cùng, chỉ bình tĩnh nói: “Không có. Lúc đó điện thoại của mình bị hỏng.”

“Tiếc quá đi, hôm đó có nhiều người lắm...” Trình Tư Dao đầy tiếc nuối lên tiếng.

Ngày hôm đó, rất nhiều người đều đến, tất nhiên cậu ấy cũng đến.

Có điều, cô lại bỏ lỡ một cơ hội được gặp mặt cậu ấy.

Mọi người tìm một cửa hàng cùng nhau ăn uống, một bạn nữ trong nhóm lên tiếng hỏi: “Sao không thấy Chung Khi đến vậy?”

“Nó đi chơi bóng với Bối Tử Toàn rồi.” Liêu Nhất Phàm theo thói quen trả lời.

Triển Nhược Lăng dừng đùa, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, “nóng thế này không sợ cảm nắng à?” Ánh nắng gay gắt buổi trưa chiếu xuống mặt đất khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hoa mắt.

“Hai người này gần đây hay tụ tập chơi bóng lắm, bây giờ ngoài trời nắng to thế này, mình thấy bọn họ chơi bóng xong không bị cảm nắng thì cũng đen đi một vòng.” Một nam sinh lên tiếng.

Triển Nhược Lăng cúi đầu, ánh mắt vô thức dừng trên món ăn đang đặt ngay trước mặt.

Bối Tử Toàn vẫn thường cùng các bạn nam trong lớp chơi bóng rổ, cô biết. Năm lớp 11, có vài lần trong tiết Thể dục, cô đứng trên hành lang nhìn xuống, đều nhìn thấy Bối Tử Toàn cùng với bọn Liêu Nhất Phàm đang tụ tập trên sân chơi bóng. Năm lớp 10, Bối Tử Toàn ngồi ở vị trí phía trước Chung Khi. Trước khi lớp 11/6 của cô điều chỉnh vị trí chỗ ngồi, cô ấy là nữ sinh duy nhất trong lớp có thể nói chuyện với Chung Khi. Lớp 12 cô ấy cũng chọn khoa Hóa, học ở lớp 12/11, quan hệ với bọn Liêu Nhất Phàm không hề tồi chút nào, là bạn bè rất tốt của Chung Khi.

Năm nhất đại học vẫn chưa khai giảng, kỳ nghỉ của lớp 12 lại dài như thế, vào lúc này, có một người bên cạnh cậu ấy cũng tốt.

Cho dù, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng, loại việc như chơi bóng rổ, suy cho cùng cũng không phải là việc cô có thể làm được.

Điều hòa trong quán ăn được chỉnh ở nhiệt độ rất thấp, ăn xong bữa cơm, chỉ cảm thấy lạnh, cả người đều lạnh, đầu gối cũng bị nhiệt độ làm cho đông cứng lại mất cả cảm giác.

10. Chương 10

Kỳ nghỉ ba tháng dài lê thê của lớp 12 theo cái nóng ngày một giảm dần của mùa hè, rất nhanh đã sang cuối tháng tám.

Một buổi chiều Triển Nhược Lăng đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem ti vi thì điện thoại báo có tin nhắn đến: Bắt đầu từ ngày mai chuyển sang số mới là 137xxxx5171, số điện thoại cũ không còn dùng nữa. Chung Khi.

Vừa nhìn là biết ngay tin nhắn gửi theo nhóm.

Triển Nhược Lăng lưu lại số điện thoại mới của cậu ấy, nhưng lại không biết nên hồi âm như thế nào.

Nghĩ rất lâu, cuối cùng soạn lấy hai chữ rồi gửi đi: Đã nhận.

Đầu tháng chín, Triển Nhược Lăng đến bệnh viện tái khám.

Hôm ấy, cô cũng vừa nhận được sim điện thoại mã vùng Bắc Kinh. Sau khi ra khỏi bệnh viện, cô ngồi trong xe gửi tin nhắn số điện thoại ở Bắc Kinh của mình cho các bạn.

Gửi cho từng người, từng người một.

Liên tục nhận được tin nhắn phản hồi của các bạn, mãi hơn mười mấy phút sau, nghĩ rằng không còn ai hồi âm nữa, cô mới đem điện thoại cất đi.

Xe chạy một mạch từ bệnh viện về nhà, lúc xuống xe cô mới phát hiện có tin nhắn do Chung Khi gửi đến: Trường cậu khi nào thì khai giảng?

Tuần sau.

Bước theo mẹ vào nhà, cô không kiềm được hỏi cậu ấy: Còn cậu?

Rất nhanh cậu ấy đã trả lời lại: Đã khai giảng rồi.

À?

Đang huấn luyện quân sự. Hơi bị phiền.

Người này thật không có chút nhẫn nại nào.

Triển Nhược Lăng tưởng tượng trong đầu hình ảnh cậu ấy ở thao trường, khỏe môi cũng khê cong lên thành một nụ cười nhẹ.

Nhắn tin hỏi tiếp cậu ấy: Có phải Quảng Đông vẫn còn rất nóng không?

Ừ. Nóng lắm.

Cứ như vậy, quãng thời gian cậu ấy huấn luyện quân sự, thi thoảng hai người sẽ nhắn tin nói chuyện qua lại với nhau.

Có một buổi tối Chung Khi tham gia cuộc thi hợp ca, sau khi trở về cậu ấy gửi cho cô một tin nhắn: Hát xong rồi.

Khi ấy, Triển Nhược Lăng đang ngồi trước máy tính lên mạng, liền vội vàng nhắn lại: Nhanh đi uống nước đi.

Lúc trước Chung Khi từng nói với cô, mấy buổi luyện tập chuẩn bị cho cuộc thi hợp ca rất buồn tẻ. Cậu ấy lại là người thiếu kiên nhẫn như vậy, thấy nhàm chán nhất chính là những việc thế này.

Trung tuần tháng chín là ngày Triển Nhược Lăng đến Bắc Kinh để báo danh.

Trước khi đi Bắc Kinh một hôm, trong lúc ăn cơm mẹ hỏi cô: “A Lăng, ngày mai phải đi Bắc Kinh rồi, đồ đạc đã thu xếp đầy đủ hết chưa?”

“Thu xếp ổn cả rồi ạ.” Triển Nhược Lăng vừa ăn vừa trả lời.

Ngày mai đi, phải đến tận kỳ nghỉ đông mới có thể về nhà được.

Đến lúc đó, rất nhiều việc đã thay đổi rồi phải không?

Ăn cơm xong, cô về phòng tán gẫu với Triển Cảnh Việt vài câu, vừa kết thúc cuộc gọi đã nhận được tin nhắn của Chung Khi: Ngày mấy cậu khai giảng?

Ngày mai.

Lúc nào?

Bảy giờ rưỡi sáng lên máy bay.

Cô cầm điện thoại trong tay, trầm nghĩ, có lẽ người này hôm nay tâm trạng không tồi.

Thời gian cậu ấy huấn luyện quân sự, Triển Nhược Lăng sau khi âm thầm quan sát đã rút ra được một kết luận, người này những khi tâm trạng không tốt đều rất ít khi chủ động nhắn tin với người khác, thậm chí có lúc tin nhắn đến còn lười cả trả lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triển Nhược Lăng ngồi xe của bố đến sân bay. Mẹ cùng đến Bắc Kinh báo danh với cô, Triển Cảnh Việt đang học ở Quảng Đông, đương nhiên không thể về nhà tiễn cô được.

Suốt đường đi, ánh mắt Triển Nhược Lăng đều nhìn ra ngoài cửa kính, vừa nói chuyện với bố mẹ.

Cảnh sắc bên ngoài trôi vụt tầm nhìn, đang là buổi sớm, bình minh vừa ló dạng, cả không gian thành phố vẫn còn chìm trong một màn sương mỏng. Mặc dù ngăn cách bởi một lớp cửa, Triển Nhược Lăng vẫn cảm nhận được một cảm giác thanh mát dịu dịu.

Điện thoại chợt rung lên, là tin nhắn của Chung Khi: Hôm nay cậu đi Bắc Kinh à?

Trình Tư Dao mấy hôm nay bận huấn luyện quân sự không liên lạc với cô, không hề biết rằng hôm nay là ngày cô đi Bắc Kinh.

Thế mà cậu ấy lại nhớ chuyến bay ngày hôm nay của cô. Mặc dù tối qua cô có nói với cậu ấy việc sáng nay đi Bắc Kinh, nhưng cô luôn cho rằng cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi, chỉ một lát sau sẽ quên sạch những điều cô nói.

Nhưng cậu ấy vẫn nhớ.

Ừ. Bây giờ đang trên đường ra sân bay.

Sau khi gửi tin nhắn đi, Triển Nhược Lăng cầm điện thoại trong tay, lơ đãng nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Vào lúc này, huấn luyện buổi sáng sớm của cậu ấy đã kết thúc từ lâu rồi, có lẽ đang ăn sáng.

Rất lâu không nhận được tin nhắn hồi âm.

Triển Nhược Lăng cùng mẹ đi vào sân bay, sau khi ký gửi hành lý xong, hai mẹ con lên máy bay tìm vị trí ngồi của mình.

Vừa hay chỗ ngồi của cô ngay bên cạnh cửa sổ, qua một phiến kính hẹp nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy phi trường rộng lớn với rất nhiều máy bay đang chuẩn bị cất cánh.

Bên trong khoang máy bay đang phát thông báo, trong đó có nội dung yêu cầu hành khách tắt tất cả thiết bị điện tử liên lạc của mình.

Triển Nhược Lăng thắt xong dây an toàn, vẫn cầm chặt điện thoại trong tay, cũng không biết bản thân đang chờ đợi điều gì.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đi lại trong khoang, cẩn thận kiểm tra hành lý phía trên chỗ ngồi của hành khách và chỗ gác chân, vô cùng thân thiện nhắc nhở hành khách tắt các phương tiện thông tin liên lạc điện thoại, máy vi tính.

Điện thoại vẫn không có chút động tĩnh nào. Máy bay lại sắp sửa cất cánh.

Cô xiết chặt điện thoại, nhắm mắt lại, sau đó tắt điện thoại.

Cuối cùng máy bay đã khởi động, sau khi chạy một đoạn dài trên đường băng, gia tăng tốc độ, rời khỏi mặt đất, sau đó bay thẳng vào tầng mây.

Chương trình năm nhất đại học không nhiều cũng chẳng ít, có điều so với học kỳ một năm lớp 12 hiển nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mỗi ngày Triển Nhược Lăng đều xem tiếng Tây Ban Nha như ngôn ngữ thứ hai của mình, đọc, viết, nghe nói... Hơn nửa học kỳ đầu tiên trở về sau, Anh vẫn đã bị cô vớt ra sau đầu, chỉ còn tiếng Tây Ban Nha mà thôi.

Triển Cảnh Việt khuyên cô gia nhập vào Hội học sinh để rèn luyện một chút. Hôm Hội học sinh của học viện tuyển thành viên mới, Triển Nhược Lăng đi tham gia phỏng vấn, trở thành một thành viên của bộ phận Văn phòng.

Sau khi kỳ huấn luyện quân sự hơn hai mươi ngày của Trung đại kết thúc, Triển Nhược Lăng liên lạc với Trình Tư Dao, hỏi thăm tình hình cô ấy gần đây thế nào.

Trình Tư Dao nói: Kết thúc huấn luyện quân sự giống như được giải thoát vậy. Liêu Nhất phạm đề nghị ra ngoài ăn sang một bữa, sau đó rủ nhau thăm thú phố phường.

Cũng được nha. Vậy mọi người định đâu chơi?

Bọn mình cũng không quen thuộc Quảng Châu, định vào trung tâm thành phố chơi thôi.

Nhiều người không?

Có mười mấy người, náo nhiệt lắm.

À, tận hưởng vui vẻ nhé.

Trình Tư Dao hỏi cô: Quốc khánh cậu có về không?

Cô nhắn tin lại: Xa quá, không thuận tiện, nghỉ đông mình mới về. Đến lúc ấy bọn mình gặp mặt nhé.

Sau khi đến Bắc Kinh, liên lạc giữa cô và Chung Khi không tránh khỏi cũng giảm đi nhiều, thỉnh thoảng hai người có nói chuyện, nhưng chỉ khách sáo hỏi thăm vài câu rồi thôi.

Có một lần, buổi tối cô và Chung Khi nhắn tin với nhau, sau khi nói vài câu về tình hình gần đây của mình, cậu ấy nói: Hơi nhớ những ngày tháng Cao trung.

Khi ấy cô cảm điện thoại, chỉ cảm thấy sản phẩm công nghệ cao bé xíu này đột nhiên nặng trình trịch.

Trong lòng cô không ngừng suy đoán: Cậu ấy ở đại học, quả thật không vui vẻ sao? Học một chuyên ngành mà mình không thích, có thể cậu ấy không hề có chút hứng thú nào. Cậu ấy, lẽ ra có thể đậu vào Bắc đại.

Thế nhưng cô cũng không biết phải nói gì, phải làm sao để an ủi cậu ấy.

Mỗi lần hai người liên lạc đều là cô hỏi một câu, cậu ấy trả lời một câu, cô không hỏi, cậu ấy cũng sẽ không tiếp tục nói chuyện.

Cũng vì vậy, số lần hai người nói chuyện ngày càng thưa thớt.

Kỳ nghỉ Quốc khánh, Triển Nhược Lăng và bạn cùng phòng đến Trung Quang Thôn mua máy vi tính. Cô tạo lập một hòm thư điện tử, thỉnh thoảng sẽ gửi mail cho Triển Cảnh Việt, kể về cuộc sống ở đại học của mình, cũng đem cả những bức ảnh chụp sinh hoạt ở Bắc Kinh của bản thân gửi cho anh trai.

Sau đó lại hỏi địa chỉ mail của Trình Tư Dao, có lúc nghe được bài hát hay sẽ gửi cho cô ấy cùng nghe.

Có máy tính, cuộc sống cũng có nhiều thứ để giải trí hơn.

Thời gian đó, bộ phim truyền hình Hồng Kông “Đại Đường song long truyện” đang rất thịnh hành, Triển Nhược Lăng liền cùng các bạn trong phòng cùng nhau xem. Triển Nhược Lăng đặc biệt thích bộ phim này, xem xong vẫn lưu lại trong ổ cứng máy tính, không nỡ xóa đi.

Trước ngày đầu năm mới một ngày, Bắc Kinh có đợt tuyết rơi.

Lúc Triển Nhược Lăng từ phòng học bước ra ngoài liền nhìn thấy những bông hoa tuyết từ trên trời nhẹ nhàng bay xuống.

Cô là một người phương Nam điển hình, từ nhỏ đến giờ chưa từng nhìn thấy tuyết rơi, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết bay đầy trời, trong lòng có chút kích động. Đứng trước cửa giảng đường ngắm nhìn muôn vàn bông hoa tuyết đang tung bay, những phiến muện đang chất chứa trong lòng, dường như cũng theo tuyết trắng tỏa ra khắp không trung.

Triển Nhược Lăng bảo bạn cùng phòng quay về trước, cứ thế đứng lại trước cửa giảng đường thật lâu, hoàn toàn không hay biết có người đang đứng nhìn cô.

Qua vài phút, cô mới nhắc bước chân, men theo con đường chậm rãi đi về ký túc xá, vừa đi vừa lấy điện thoại gọi cho Triển Cảnh Việt.

Triển Cảnh Việt vừa nghe Bắc Kinh đang có tuyết rơi cũng cảm thấy có phần thích thú, hỏi cô: “Tuyết rơi có đẹp không?”

“Đẹp lắm ạ!” Triển Nhược Lăng tỉ mỉ miêu tả cho anh trai nghe: “... hoa tuyết rất nhỏ, gần như không thể nhìn thấy được, nhưng mà trải khắp mặt đất một lớp trắng xóa, mềm mại, nhìn thích mắt lắm ạ.”

Triển Cảnh Việt cũng bị lây nhiễm niềm vui của em gái: “Anh chưa từng nhìn thấy cảnh tuyết, em chụp ảnh lại gửi cho anh đi.”

“Được ạ! Không thành vấn đề.”

Tắt điện thoại, Triển Nhược Lăng lại tần ngần đứng thêm một lúc rồi mới bước tiếp, vừa đi được mấy bước, không ngờ tới mặt đường phủ một lớp tuyết sẽ trơn trượt, bước chân cô loạng choạng một cái, suýt chút nữa mất trọng tâm ngã nhào.

Một cánh tay rất có lực ngay lập tức chụp lấy cánh tay cô giữ lại, cô quay đầu nói cảm ơn với người đó: “Cảm ơn!”, liền nhận ra người vừa giúp mình chính là đội trưởng bộ phận Tuyên truyền của Hội học sinh, sinh viên năm 2 khoa tiếng Đức, tên là Từ Sùng Phi.

Từ Sùng Phi buông cánh tay cô ta, lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, trời đang có tuyết mặt đường trơn lắm, cẩn thận một chút.”

“Cảm ơn.” Triển Nhược Lăng nói cảm ơn với anh lần nữa.

Buổi tối cô ở ký túc xá lên mạng, mở hòm thư điện tử thấy có mail của Trình Tư Dao gửi đến.

Mail có đính kèm mấy tấm ảnh chụp lúc huấn luyện quân sự, còn có một tấm ảnh chụp tập thể, sau khi kết thúc huấn luyện quân sự mọi người kéo nhau tụ tập ở một nhà hàng trung tâm thành phố Quảng Châu chụp lại, mười mấy người trên khuôn mặt đều hiện rõ sự giải thoát và nhẹ nhõm.

Trình Tư Dao mặc một chiếc áo thun màu trắng, đứng giữa hàng thứ hai, cười rất dịu dàng.

Phía trước cô ấy là Liêu Nhất Phàm đang ngồi trước bàn ăn. Chung Khi ngồi bên cạnh, cậu ấy mặc áo thun màu đen, bên môi mang theo một nụ cười nhàn nhạt, lưng khẽ tựa vào thành ghế, Bối Tử Toàn đứng ngay sau, tay trái đặt trên vai cậu ấy, cười rất thoải mái.

Bối Tử Toàn là bạn cùng trường suốt ba năm Cao trung của cậu ấy, nghỉ hè lại thường xuyên cùng cậu ấy chơi bóng rổ. Bằng tình bạn giữa hai người mà nói, một động tác này thực ra không tính là gì, mà về mặt cậu ấy cũng hoàn toàn vô tư.

Có lẽ vì biết rõ giữa cô và cậu ấy là không thể nào, nên mới không tránh khỏi mà thấy đau lòng.

Cô ngồi trước màn hình máy tính, ngắm nghía bức ảnh rất lâu, cuối cùng vẫn nhấn vào hình chữ X trên góc màn hình.

Sau đó lại tiếp tục xem “Đại Đường song long truyện.”

Cô xem đến đoạn Tống Ngọc Trí và Khấu Trọng cùng nhau lưu lạc giang hồ, cô ấy dùng ngữ khí rất nhẹ nhàng nói với anh trai mình: “Kỳ thực, muội đã nghĩ thông rồi, chỉ cần được ở bên cạnh huynh ấy, vui vui về về lưu lạc chốn giang hồ, muội đã rất mãn nguyện rồi... Kỳ thực, làm bằng hữu với huynh ấy cũng không sao, làm bằng hữu có thể ở bên nhau một đời một kiếp mà.” Huynh ấy của Tống Ngọc Trí tất nhiên là chỉ người nguyện vì người con gái trong lòng mình - tiểu thư Lý Tú Ninh mà xông pha thiên hạ, Khấu Trọng.

Nước mắt dâng ngập khoang mắt, trào ra ngoài.

Trước nay, cô luôn có cảm tình với nhân vật Tống Ngọc Trí, cảm thấy cô ấy chọn ở bên cạnh Khấu Trọng như vậy rất hiếm thấy. Nhưng giờ phút này, lại càng bị cô ấy làm cho cảm động.

Nếu như cô cũng có thể làm bạn với cậu ấy cả đời này, như vậy cũng rất tốt rồi.

Bạn bè cả đời.

Buổi tối hôm diễn ra đêm chung kết cuộc thi âm nhạc “Thập đại ca sĩ” của học viện, Triển Nhược Lăng nhận được một tin nhắn đến từ Từ Sùng Phi: Anh có vé vào cửa “Thập đại ca sĩ”, cùng nhau đi xem nhé?

Triển Nhược Lăng không phải đồ ngốc, ý tứ trong câu nói này thế nào cô hiểu được. Quãng thời gian gần đây, Từ Sùng Phi hay gửi tin nhắn cho cô, nội dung rất ít khi nhắc đến công việc của Hội học sinh, đa phần đều là những vấn đề tương đối riêng tư.

Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lễ phép nhắn tin trả lời: Cảm ơn, ngại quá em hơi đau đầu, muốn nghỉ ngơi một chút.

Cũng không biết bản thân đang kiên trì điều gì.

Chỉ là đơn thuần, muốn lưu giữ loại cảm xúc này.

Một ngày cuối học kỳ, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ do phụ trách bộ phận Văn phòng giao phó, Triển Nhược Lăng chính thức xin phép ra khỏi Hội học sinh.

Tối hôm đó về đến ký túc xá, cô nhận được tin nhắn của Từ Sùng Phi: Triển Nhược Lăng, em như thế này là không công bằng với anh.

Chắc đây là phong cách của đàn anh năm hai nhỉ, lời nói đầy sắc bén, nhưng lại không quá đáng chút nào.

Cô cầm điện thoại trong tay, tư lự không biết nên nói những gì.

Cô biết Từ Sùng Phi là một đàn anh rất được, có năng lực xử lý công việc, cô cũng từng không chỉ một lần nghe được các bạn chung phòng khen ngợi anh ấy biết quan tâm, chăm sóc từng thành viên trong đội thể nào.

Đọc lại tin nhắn, đáy lòng bỗng dấy lên một cảm giác thê lương.

Nhưng mà, anh ấy không phải cậu ấy, có ích gì kia chứ?

Chỉ có thể soạn một câu rồi gửi đi: Tình cảm vốn là thứ không công bằng.

Đến phòng vệ sinh, cô đứng trước bệ rửa mặt một lúc rất lâu.

Đột nhiên nhớ đến lần gặp Chung Khi ở trạm xe bus, cậu ấy nói với cô: “Triển Nhược Lăng, bộ dạng cậu bây giờ thế này, bị người ta bán đi cũng không biết.”

Cô nở nụ cười với chính mình trong gương, trở về phòng lại nhắn cho Từ Sùng Phi một tin nhắn nữa: Đàn anh, em có người mình thích rồi. Thực ra, em không xứng đáng được anh đối xử tốt như vậy, vô vùng xin lỗi. Em tin rằng sẽ có một ngày anh tìm được người mình thích thật sự.

Qua rất lâu sau, Từ Sùng Phi mới hồi âm cho cô: Anh không còn gì để nói nữa. Triển Nhược Lăng, anh sẽ nhớ kỹ em.

Bấm vào mục tin nhắn đến của điện thoại, trong đó vẫn còn lưu lại những tin nhắn Chung Khi gửi cho cô, tiện tay bấm mở một tin nhắn, một dòng chữ xuất hiện trong tầm mắt: Hôm nay cậu đi Bắc Kinh à?

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu sao tâm tình lại thấy thư thái.

Môn thi cuối cùng kết thúc, học kỳ đầu tiên của năm nhất đại học cũng kết thúc. Cuối cùng đã đến kỳ nghỉ đông.

11. Chương 11

Trở về thành phố N đã được một tuần, không ngày nào mẹ không mở miệng cảm ràm: “A Lăng, có phải con không quen ăn đồ ăn ở Bắc Kinh không? Gãy đến thế này?”

Triển Nhược Lăng chỉ cười: “Mẹ, vì lâu ngày mẹ không nhìn thấy con, nên mới cảm thấy con gãy đi thôi.”

Triển Cảnh Việt đang học năm 3, cũng đã được nghỉ học về nhà. Lúc nào có hứng, anh lại kéo Triển Nhược Lăng đến khu đất nhỏ gần nhà dạy cô lái xe. Biết Triển Nhược Lăng muốn đến nhà sách mua giáo trình tiếng Tây Ban Nha cấp 4, anh liền tình nguyện làm tài xế không công, mượn xe của mẹ Triển đưa cô đi.

Dọc hai bên đường là hàng cây ngô đồng cao lớn, mọc thẳng tắp với nhau, những tia nắng mặt trời len lỏi qua tầng lá cây rậm rạp chiếu xuống mặt đường, khiến không khí càng thêm phần ấm áp.

Bên cạnh cửa sổ bằng kính cao sát đất của cửa hàng Pizza Hut, vang lên giọng nam sinh đang nói chuyện với nhau: “Chơi bóng xong đặc biệt đói bụng, không xong rồi, tiệm Pizza Hut này đúng là giết người.”

Chung Khi cau mày, không nể tình nói: “Tao nhớ vừa nãy người tính tiền hình như là tao đấy.”

“Tao đau lòng cho túi tiền của mày mà!” Liêu Nhất Phàm cười ha ha trả lời.

Ngôn Dật Khải bỗng nhiên lên tiếng: “Chung Khi, họp lớp thứ sáu tuần này...”

“Tao không đi.” Chung Khi dứt khoát nói.

“Tại sao?”

“Như vậy không tốt.” Cậu trả lời bằng một giọng nhàn nhạt.

Liêu Nhất Phàm lập tức hiểu ra ngay: “Trốn ai đấy?”

Sắc mặt Chung Khi lạnh nhạt, cứ để mặc cậu ta nói, không thèm đáp lời.

Được một lúc, Liêu Nhất Phàm không thể nhịn nổi nữa liền lên tiếng hỏi: “Bối Tử Toàn có gì không tốt? Về ngoài xinh đẹp, lại còn biết chơi bóng rổ, học kỳ này không phải mày với cậu ấy vui vẻ lắm à?” Không tin nổi, một học kỳ trôi qua, thế mà hai người này không chút tiến triển gì.

“Không phải cậu ấy không tốt. Có điều tao không có cảm giác đó.” Chung Khi không có ý định tiếp tục kéo dài đề tài câu chuyện, vì vậy trợn mắt nhìn cậu ta một cái: “Mày quản lý việc bao đồng làm gì hả?”

Liêu Nhất Phàm vô cùng đắc ý khi thấy người khác gặp họa, cười nói: “Họp lớp mày trốn được, quay về Làng đại học thì chưa chắc, để tao xem nửa học kỳ sau mày làm thế nào.”

Chung Khi lười để ý loại người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này, không thèm nói nữa, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngôn Dật Khải chau mày huých Liêu Nhất Phàm một cái, ra hiệu cho cậu ta bớt nói vài câu đi.

Qua một lúc, Ngôn Dật Khải lại lên tiếng: “Chung Khi, không phải Bối Tử Toàn đi Thượng Hải du lịch rồi sao? Chắc chắn cậu ấy không tham gia họp lớp đâu, mày cứ đi đi nhé.”

“Không được.” Vẫn là giọng điệu cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

“Làm gì mà không đi?” Liêu Nhất Phàm lại nghĩ ra cách khác: “Đi đi, nói không chừng có thể gặp được bạn học Triển Nhược Lăng dịu dàng động lòng người của chúng ta đấy, đã một học kỳ không được gặp cậu ấy rồi.”

Nghe thấy lời cậu ta, Chung Khi không kiềm được bật cười: “Vừa nãy không phải mày đã nói như vậy rồi à?”

Sau đó lại từ từ nói tiếp: “Hơn nữa, tao với cậu ấy cũng chẳng có quan hệ gì.”

Cũng không biết ngày một họp lớp cậu ấy có tham gia không.

Buổi họp lớp lúc nghỉ hè cậu ấy không đến tham gia, lẽ nào trong lòng cậu ấy, những năm tháng Cao trung lại không đáng trân trọng như vậy sao?

Khoảng cách giữa Bắc Kinh và Quảng Châu, quả nhiên rất xa xôi phải không?

“Sao lại không có quan hệ? Dù sao người ta cũng từng là bạn gái tin đồn của mày.” Liêu Nhất Phàm lại tiếp tục vờ vĩnh nói.

Chung Khi không nói gì, tầm mắt lại di chuyển ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn ra một điểm bên ngoài, bất ngờ ánh mắt chợt sáng lên.

Sau đó lại nhanh chóng ảm đạm trở lại.

Sau khi thanh toán xong, Triển Cảnh Việt mang theo túi sách sóng vai cùng Triển Nhược Lăng bước ra ngoài.

Chợt nhớ ra một chuyện, Triển Cảnh Việt quay đầu nhìn Triển Nhược Lăng, thận trọng lên tiếng hỏi: “A Lăng, em còn nhớ đến A Vọng nữa không?”

“Dạ, thỉnh thoảng vẫn nhớ đến em ấy.” Triển Nhược Lăng biết anh mình đang định nói gì, “anh, thật ra em đã không sao rồi. Chỉ là không cần thiết phải thường xuyên nhắc tới việc này. Dù sao em ấy cũng là em

tra em, sống cùng nhau bao nhiêu năm như vậy, có bao nhiêu là kỷ ức như thế, có lúc cảm thấy nhớ em ấy cũng tốt mà...”

Cái chết của Triển Cảnh Vọng, không nghi ngờ gì chính là một đả kích rất lớn đối với nhà họ Triển. Mấy tháng đầu sau khi em ấy mất, mẹ thậm chí còn dùng nước mắt rửa mặt. Từ sau sự việc tang thương đó, bố cũng rất ít khi nhắc đến Triển Cảnh Vọng. Triển Cảnh Việt mặt dù ngoài mặt không hề nói gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy những thứ Triển Cảnh Vọng khi còn sống rất yêu thích, đều không tránh khỏi cảm giác đau lòng. Mà Triển Nhược Lăng lại là người tận mắt chứng kiến vụ tai nạn của Triển Cảnh Vọng, trong chuyện này cô cũng là người chịu đả kích nặng nề nhất.

Lúc này nghe được những lời của em gái, Triển Cảnh Việt bất giác bùi ngùi không thôi. Anh dùng cánh tay không xách đồ của mình vò vò mái tóc cô: “A Lăng, em trưởng thành rồi.”

Triển Nhược Lăng bật cười, nói với anh mình: “Cũng không thể để bố mẹ lo lắng cho chúng ta mãi được.”

“Thật sự trưởng thành rồi này. Bố mẹ mà biết nhất định sẽ rất vui mừng.” Triển Cảnh Việt lại vò tóc cô.

Triển Nhược Lăng tránh khỏi bàn tay của anh hai, lên tiếng kháng nghị: “Sao cứ vò đầu em mãi vậy, em cũng không phải con nít ba tuổi mà.”

Triển Cảnh Việt tâm tình thư thái, dùng lực ôm lấy vai em gái, lại đưa tay vò rối tóc cô, đắc ý cười: “Nhưng em vẫn là em gái của anh thôi!”

Ánh mặt trời gay gắt khiến mọi thứ đều nhòe đi, chỉ có cánh tay đang khoác lên vai nữ sinh kia là vô cùng rõ nét, rạn rở một cách vô cùng chướng mắt.

Cho dù cách rất xa, cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt đầy cương chiều của người con trai.

Là người con trai cùng cậu ấy vào cửa hàng thức ăn nhanh năm lớp 11.

Nam sinh ngồi cạnh cửa sổ bằng kính cao sát đất vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn ra bên ngoài, nụ cười nhạt đang treo trên khóe môi, cuối cùng đã hoàn toàn biến mất.

Giữa hai đầu chân mày chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

Lạnh lẽo hơn nữa.

Hai thân ảnh ngày càng đi xa, rất nhanh đã chìm giữa đám đông đang qua lại trên phố, không chút dấu vết.

Ngôn Dật Khải bắt gặp vẻ mặt vô cảm đang nhìn ra ngoài cửa sổ của cậu cũng tò mò hướng ánh mắt nhìn theo, có điều không thấy gì cả, bèn lên tiếng hỏi: “Bên ngoài có gì đáng xem à?”

Chung Khi thu hồi tầm mắt, thần sắc khôi phục như bình thường, chỉ có ánh mắt vẫn là một vùng nhiệt độ thấp: “Không có gì. Ăn đi.”

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đột ngột vang lên.

Chung Khi bắt máy, chau mày nghe điện thoại, sau đó trả lời: “Biết rồi. Bây giờ con về nhà ngay.”

Cậu đứng dậy, nói với hai nam sinh vẫn đang chiến đấu với bánh pizza: “Hai đứa mày ăn tiếp đi, nhà tao có việc, về trước đây.”

Liêu Nhất Phàm ra vẻ rất ám ức hỏi: “Có việc gì còn quan trọng hơn so với cùng tao đi ăn hả?”

Chung Khi nhíu mày, đẩy cậu ta một cái: “Mày bớt mắc ới giùm tao đi! Ngôn Dật Khải, tốt nhất mày ăn xong nên về nhà sớm đi, đừng đi chung với loại nhân vật nguy hiểm này.” Nói xong liền quay lưng bước đi.

Ngôn Dật Khải gọi lên tiếng gọi cậu lại: “Này, tối thứ sáu họp lớp mày không đến thật à?”

“Đến lúc đó hãy hay.” Chung Khi đẩy cánh cửa kính bước ra ngoài.

Triển Cảnh Việt thấy em gái sau khi từ Bắc Kinh về đều một mực ngồi ngốc trong nhà không ra ngoài, liền hỏi: “A Lăng, sao em cứ ở lì trong nhà không ra ngoài chơi thế? Bọn em không họp lớp à?”

“Có ạ, thứ sáu.” Triển Nhược Lăng cười để lộ lúm đồng tiền.

Hôm thứ sáu, lớp 10 của Triển Nhược Lăng hẹn nhau tại Trung tâm vui chơi giải trí Úc Lam.

Cả lớp tổng cộng hơn năm mươi học sinh, tham gia được hơn ba mươi người, cũng xem như không tồi.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, lớp trưởng ngạc nhiên hỏi Chung Khi: “Không phải cậu nói có việc bận không thể đến à?”

Chung Khi tựa người vào lưng ghế, thờ ơ trả lời: “Dù sao cũng có chút thời gian.”

Liêu Nhất Phàm ngồi ngay bên cạnh, đưa tay đẩy vai cậu một cái: “Thế à? Biết thế nghe lời tao từ sớm cho rồi.”

Chung Khi dùng khuỷu tay chặn cậu ta lại: “Chú ý hình tượng của mày một chút!”

Triển Nhược Lăng ngồi ở vị trí đối diện cậu ấy, quan sát cảnh tượng này, trong lòng vừa thấy vui vẻ vừa thấy hâm mộ: Đại học đã trải qua được một học kỳ, thế nhưng tình cảm giữa nhóm nam sinh này vẫn rất tốt.

Trong bữa ăn, Liêu Nhất Phàm nửa đùa nửa thật hỏi: “Triển Nhược Lăng, học Đại học ở Bắc Kinh có yêu đương gì không đấy?”

Triển Nhược Lăng khựng lại ngay lập tức, qua một lúc sau mới trả lời: “Mình theo chủ nghĩa độc thân. Hơn nữa, lẽ nào ở Đại học không thể làm việc gì khác ngoài yêu đương à?” Trong một khoảnh khắc tích tắc, từ trong tiềm thức cô không dám nhìn vào biểu cảm trên khuôn mặt Chung Khi.

“Đúng thế!” Trình Tư Dao cũng góp giọng, “trong mắt mấy người phàm phu tục tử các cậu, Đại học chỉ có thể là nơi yêu đương thôi chứ gì?”

Ăn xong bữa cơm, mấy mươi người tập trung trước bồn hoa bên cạnh quảng trường chụp một tấm ảnh tập thể. Sau đó mọi người bàn nhau chia thành hai nhóm, một nửa đi xem phim, những ai không đi tiếp tục ở lại chỗ bồn hoa tán gẫu.

Triển Nhược Lăng bị Trình Tư Dao kéo đến một cửa tiệm nhỏ: “Chúng ta ăn kem nhé?”

“Được thôi.” Triển Nhược Lăng gật gật đầu.

Ngôn Dật Khải cũng gia nhập đoàn đội đi mua kem, nhân số cứ thế phình lên, cuối cùng Chung Khi và Liêu Nhất Phàm cũng tham gia vào, những bạn học khác đều rủ nhau đi xem phim.

Ngôn Dật Khải cầm que kem đi về phía Triển Nhược Lăng, lên tiếng: “Bọn mình còn tưởng lần này cậu sẽ không đến chứ, thật là hiếm có.” Suy cho cùng lần họp lớp vào kỳ nghỉ năm trước cô không đến, không ít bạn học đều cho rằng cô không có hứng thú với việc tụ tập bạn bè gặp mặt.

Triển Nhược Lăng hiểu cậu ấy muốn nói gì. Cô cẩn thận xé vỏ bọc của que kem, giả vờ không để ý, trả lời: “Vậy bây giờ mình đến rồi, có phải mình nên được khen thưởng không?”

Cô biết rất rõ lý do vì sao bản thân lại đến đây, nhưng lại không biết cho dù đến rồi thì có ích gì.

Ngôn Dật Khải dùng ánh mắt đánh giá cô một lượt, ánh mặt trời chiếu vào làm nửa khuôn mặt cô phủ lên một lớp bóng mờ, lớp lông tơ mịn màng trên mặt hiện lên vô cùng rõ nét dưới nắng. Cậu thu hồi ánh mắt, không nói gì nữa.

“Lát nữa bọn mình đi đâu?” Trình Tư Dao hỏi lớp trưởng.

“Không biết.” Lớp trưởng trả lời đầy dứt khoát.

Trình Tư Dao liếc xéo cậu, trong mắt viết rõ mấy chữ không thể tưởng tượng nổi: “Cậu không phải lớp trưởng à?”

Lớp trưởng hỏi ngược lại: “Vậy thì thế nào?”

Triển Nhược Lăng yên lặng ăn kem, âm thầm lắng nghe hai người nói chuyện. Những ngày tháng ồn ào thế này, quen thuộc biết bao. Dường như thời gian đang quay trở lại những năm tháng Cao trung.

Cô không nhận được nhìn về phía Chung Khi.

Cậu ấy cau mày, im lặng đứng bên cạnh ăn kem, không hề nói lời nào.

Vừa nãy lúc ăn cơm, cậu ấy còn giống như lúc Cao trung hay xoi mói tật xấu của cô. Thế nhưng, sau bữa ăn cậu ấy lại trở nên đặc biệt yên tĩnh. Hôm nay Bối Tử Toàn không đến, liệu có phải vì nguyên nhân này không?

Cảnh còn người mất.

Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác bất lực.

Cô cúi đầu, gắng sức không để ý đến những đợt sóng đang lặn dần trong lòng, tiếp tục ăn kem.

Ăn kem xong cả đám lại đứng tại chỗ tán gẫu một lúc nữa, sau đó đi về phía cửa lớn của quảng trường, mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn lớp trưởng.

Lớp trưởng cũng cảm nhận được ánh mắt chờ đợi của mọi người đang chiếu lên người mình, vội lên tiếng: “Chúng ta đi dạo xung quanh nhé, sao đó đi xem phim, được không?”

Ý kiến vừa đưa ra đã nhận được ủng hộ của đa số các bạn.

Chung Khi cầm điện thoại xem qua, rồi nói với lớp trưởng: “Mình có việc, đi trước nhé.” Sau đó xoay lưng nhắc chân bước đi.

Lớp trưởng gọi cậu ấy lại: “Này, có việc gì gấp lắm hả?”

Khí hậu phương nam trước giờ vẫn luôn ẩm áp, không phân rõ bốn mùa, mà mùa đông năm nay so với những năm trước lại càng ẩm áp hơn.

Đang khoảng hai giờ chiều, ánh nắng vừa nồng đậm vừa mãnh liệt, cả người cậu ấy như như được bọc trong một lớp bụi vàng. Thân hình cậu ấy rất cao, giờ phút này lại càng thêm thẳng tắp.

Cậu ấy dừng bước, nói gì đó với lớp trưởng. Mặt trời rất chói mắt, biểu cảm trên khuôn mặt cậu ấy có chút mơ hồ.

Trình Tư Dao đứng bên cạnh Triển Nhược Lăng, cảm rằm nói: “Nước cam ép lại thay đổi mùi vị rồi, uống chẳng ngon gì cả...”

Triển Nhược Lăng nghe câu được câu chẳng, khóe mắt khẽ đưa, lơ mơ nhìn thấy Chung Khi mở miệng nói câu gì đó, rất ngắn, nhưng lại không nghe được rốt cuộc cậu ấy đã nói gì.

Có điều, vốn dĩ cô và cậu ấy đã cách nhau hơi xa, cho dù Trình Tư Dao không nói chuyện với cô, những điều cậu ấy nói có lẽ cô vẫn không thể nghe thấy được?

Quay đầu lại, chỉ thấy cậu ấy một mình đi về hướng trạm xe bus. Ánh mặt trời càng khiến thân ảnh cậu ấy thêm phần cao ráo. Chiếc áo thun đen cậu ấy mặc trên người tựa như có thể phản chiếu được ánh nắng chói chang, làm cho mắt cô cũng bắt đầu nhòa đi.

Tầm mắt vẫn nhìn về phương hướng đó, dõi theo từng bước chân cậu ấy đi về trạm xe, từng bước từng bước cách xa cô.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ, trước nay đều là như thế, chưa từng lại gần, thì đã cách xa.

Sau đó, vô cùng chậm chạp thu hồi ánh mắt.

Thân ảnh đó, cứ thế dừng lại trong ký ức của cô.

Mặt trời ngày đông làm cô hơi thất thần, nhất thời có chút ảo giác, dường như được quay lại những năm tháng Cao trung.

12. Chương 12

Những ngày tháng sau đó giống như những thước phim câm không màu lặng lẽ kéo đuôi nhau, kí ức cũng trở nên mơ hồ không rõ nét.

Từ học kỳ hai năm nhất đại học, số lần liên lạc giữa cô và Chung Khi đã trở nên ít ỏi đến đáng thương. Nhưng vào mỗi dịp lễ, khi gửi tin nhắn chúc mừng theo nhóm cho mọi người, cô đều không quên gửi cho cậu ấy, đôi lúc nhận được mẫu tin nhắn buồn cười cũng sẽ gửi đến cho số điện thoại đó. Chung Khi rất ít khi hồi âm. Cho dù cô biết rất ít người trả lời những tin nhắn gửi theo nhóm như vậy, thế nhưng không đợi được hồi âm của cậu ấy, vẫn không có cách nào khiến bản thân không cảm thấy buồn lòng.

Ngày 12 tháng 6, là sinh nhật của Chung Khi.

Hôm ấy vào giờ lên lớp buổi sáng, Triển Nhược Lăng gửi cho Chung Khi một tin nhắn chúc mừng, nội dung chỉ ngắn ngủi bốn chữ: Sinh nhật vui vẻ. Mãi đến buổi chiều mới nhận được tin nhắn của cậu ấy: Cảm ơn nhé.

Ngoài ra, không nói thêm lời nào.

Năm hai đại học bắt đầu vào tháng chín, cô trở thành sinh viên trao đổi đến Cu-ba.

Trước khi đi một tuần, cô gửi tin nhắn cho các bạn vẫn còn giữ liên lạc trong nhóm thông báo việc sắp ra nước ngoài, cũng gửi cho Chung Khi một tin. Qua rất lâu, nhận được tin nhắn đến của Chung Khi: Bao giờ thì về lại?

Cô trả lời: Tháng sáu năm sau.

Đi gần một năm?

Ừ.

Lại trải qua rất lâu nữa mới nhận được tin nhắn của cậu ấy: Như vậy cũng không tồi. Đợi cậu trở về lại liên lạc.

Triển Nhược Lăng ở Cu ba hơn nửa năm trời, khi về nước đã là tháng bảy năm sau.

Sau khi về nước, cô gửi tin nhắn cho đám người Trình Tư Dao, Ngôn Dật Khải, có gửi cả cho Chung Khi, nhưng mãi thật lâu cũng không nhận được hồi âm của cậu ấy, sau đó cô mới phát hiện tin nhắn không gửi đi được. Lúc ấy, cô đã về nước được một tuần lễ rồi, vì vậy cũng không gửi lại tin nhắn đó cho cậu ấy nữa.

Nghỉ hè, Triển Nhược Lăng tham gia vào nhóm bạn bè lớp 10 trên QQ. Cô rất ít khi lên mạng, thỉnh thoảng có lên QQ cũng để ở chế độ ẩn. Mỗi lần trên QQ xuất hiện khung chat nhóm, cơ bản đều là đám Liêu Nhất Phàm chém gió với nhau, mà icon của Chung Khi luôn là một màu đen, trước giờ cô chưa từng thấy cậu ấy ở trên QQ nói bất cứ chuyện gì.

Một ngày tháng mười, cô gửi tin nhắn cho nhóm bạn học, không quên gửi cho cả Chung Khi. Sáng sớm hôm sau lơ đãng ngồi trong giảng đường nghe giáo viên giảng bài trên bục, đưa tay mở điện thoại kiểm tra, đến lúc này lại phát hiện tin nhắn gửi đi không thành công, trên màn hình là thông báo “không gửi được.”

Cô thoáng nghĩ, đoán chừng có lẽ cậu ấy đang tắt máy, trong lòng bỗng cảm thấy mất mát.

Cầm lấy điện thoại, mở từng tin nhắn ra xem lại.

Vốn dĩ trong điện thoại của cô lưu lại rất nhiều tin nhắn, nhưng sau buổi họp lớp vào kỳ nghỉ đông năm nhất, cô đã xóa hết, bây giờ chỉ còn lại vài tin nhắn ít ỏi rời rạc của Chung Khi gửi đến mà thôi.

Không hiểu tại sao, mấy hôm nay tâm tình luôn thấy bồn chồn. Suy nghĩ trong đầu giống như những hạt bụi trôi lang thang vô định giữa không trung.

Nghịch điện thoại trong tay, vô tình bấm vào bàn phím, trên màn hình hiện lên câu hỏi: Xóa tin nhắn?

Cô còn chưa kịp phản ứng, ngón cái đã bấm vào nút yes.

Màn hình điện thoại thay đổi, những tin nhắn đã đọc đều bị xóa hết.

Cô ngơ ngác ngồi tại chỗ, qua vài phút sau mới ý thức được bản thân vừa làm điều gì.

Ngón tay run run bấm vào hộp thư đến.

Trống không.

Cô chỉ đành bất lực nằm gục xuống bàn, hốc mắt ươn ướt.

Những tin nhắn giữa cô và cậu ấy hơn một năm nay, toàn bộ, đều theo phím bấm vừa này biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.

Một ngày cuối tuần cuối tháng mười một, Triển Nhược Lăng cùng hai bạn nữ học chung Cao trung ngày trước đến quán ăn ở Vương Phủ Tỉnh ăn cơm.

Triển Nhược Lăng ngồi nghe hai người nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ góp lời vài câu, nghe thấy Trần Thục nói cái gì mà “Bối Tử Toàn ở Trung Đại lẫn lộn cũng tốt lắm nha. Bạn trai của cậu ấy là hội trưởng Hội sinh viên của học viện đấy...”, cô bất giác ngẩn người, đưa tay nâng cốc uống một ngụm trà, tim đập thình thịch trong lồng ngực lên tiếng: “Vậy Chung Khi thì thế nào?”

“Đúng thế, mình thắc mắc vấn đề này suốt.” Trần Thục như cười không cười trả lời.

Qua vài chục giây sau, Triển Nhược Lăng giả vờ không để ý lại hỏi: “Trần Thục, gần đây cậu có liên lạc với Chung Khi không?”

Trần Thục lắc đầu: “Không có, mình với cậu ấy cũng không thân mấy.”

Đề tài câu chuyện lại xoay quanh những bạn học khác.

Triển Nhược Lăng không tập trung nghe hai nữ sinh nói chuyện, trong lòng không ngừng nghĩ về nam sinh đang học ở Trung Đại, cậu ấy vẫn sống tốt chứ?

Trên đường về trường học, Triển Nhược Lăng ngồi trên xe bus nghịch điện thoại, bấm vào tin nhắn đã gửi, mới phát hiện tin nhắn theo nhóm cô gửi hôm qua vẫn không gửi được cho Chung Khi.

Lúc xuống xe, cô không kiềm được lại gửi cho cậu ấy thêm một tin nữa, kết quả vẫn là dòng chữ “không gửi được” trả lời lại cô.

Không gửi được.

Cậu ấy lại tắt máy rồi sao?

Việc này không giống với phong cách của cậu ấy chút nào.

Trong lòng dấy lên nghi hoặc, cô dừng lại bên con đường mòn nhỏ cạnh trường, vắt óc nghĩ ra đủ loại nguyên nhân.

Đột nhiên giống như cả người rơi thẳng vào hầm băng, toàn thân lạnh toát.

Phải rồi, sao cô lại không nghĩ ra?

Ngoại trừ tắt máy, vẫn còn một khả năng nữa khiến tin nhắn cô gửi cho cậu ấy lúc nào cũng ở vào tình trạng “không gửi được.”

Số điện thoại không tồn tại.

Đây là một số điện thoại không tồn tại.

Đầu óc cô trống rỗng, không thể cử động dù chỉ một chút cứ đứng ở đó, thân thể cứng đờ.

Cho dù đã bất lực, cho dù đã biết lý do, nhưng vẫn không chết tâm.

Từ thư mục tin nhắn chuyển đến danh bạ, tìm đến số của cậu ấy, nhấn vào phím gọi.

Một giọng nữ của nhân viên tổng đài truyền đến từ đầu bên kia điện thoại: “Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không tồn tại, xin quý khách vui lòng kiểm tra và gọi lại sau”, sau đó được chuyển thành tiếng Anh: “Sorry, the number you dialed dose. Please check it and dial later.”

Thật sự là một số không tồn tại.

Khuôn viên trường không có nhiều người qua lại, con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo dường như không có điểm cuối, cứ kéo dài mãi về phía trước.

Sắc trời đã ngả về tối, giống như trái tim cô chìm vào bóng đen dày đặc vô biên.

Là tháng mười một sao? Cô là người chịu được lạnh, trước giờ chưa từng sợ lạnh, trước giờ chưa từng cảm thấy thời tiết tháng mười một lạnh, thế nhưng ngay lúc này toàn thân vừa cứng ngắc vừa lạnh lẽo, máu trong người giống như đã hoàn toàn đông lại.

Cậu ấy đổi số điện thoại rồi.

Hơn nữa đã đổi được một quãng thời gian rồi.

Nhưng lại không báo cho cô biết.

Từ nay về sau, ngay cả liên lạc với cậu ấy cũng là một mơ ước viễn vông.

Làm bạn bè cả đời, đã hoàn toàn không còn chút hy vọng.

Như thế này, cuối cùng cũng phải chết tâm rồi.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy tòa nhà của Hội nghiên cứu ở phía xa, mặt tiền màu gạch đỏ, chói lọi đến đau cả mắt.

Cứ thế ngẩn ngơ đứng tại chỗ thật lâu, nước mắt cuối cùng cũng từ hốc mắt tràn ra ngoài.

Một giọt nước mắt rơi vào bên môi cô, là vị mặn.

Nhưng cô có tư cách gì để đứng đây đau lòng đây?

Cô và cậu ấy, vốn chỉ là bạn học Cao trung mà thôi, quan hệ trước giờ luôn nhạt nhẽo chẳng thân tình.

Cứ nắm lấy điện thoại đứng bên con đường nhỏ như thế, mặc cho gió lạnh lùa qua lớp áo khoác. Cuối thu gió lạnh thổi đầy trời, khóe môi cô dần dần nở một nụ cười, lạnh lẽo đến tê lương.

Cô đưa tay lau nước mắt, di chuyển bước chân đi về phía ký túc xá.

Buổi tối, cô dùng máy tính xách tay lên mạng, dùng Baie tìm kiếm cái tên “Chung Khi.”

Kết quả tìm kiếm bên dưới chỉ có thừa thớt vài thông tin liên quan, trong đó có một trang web có tiêu đề “Blog của Chung Khi.”

Có điều một người phóng khoáng, không chịu gò bó như cậu ấy sao có thể viết Blog được?

Cô bấm vào blog đó, quả nhiên không ngoài dự liệu chủ nhân của blog đó là một người khác – một người cùng họ cùng tên với cậu ấy.

Cô kiểm tra một lượt từng kết quả tìm kiếm hiện ra trên màn hình, cuối cùng tìm thấy tên cậu ấy trong danh sách học sinh được giải thưởng kỳ thi Hóa học cấp quốc gia, phía sau tên cậu ấy còn mở ngoặc chú thích “Trường Cao trung N”.

Thế nhưng, ngoài điều này, không còn tìm được gì khác.

Những thông tin khác về cậu ấy, đều không tìm ra được.

Sau khi tắt đèn, cô nằm trên giường trần qua trở lại cũng không sao ngủ được, liền mở máy tính, xem lại hình chụp tập thể các bạn học lớp 10/6 hôm họp lớp vào kỳ nghỉ đông năm nhất.

Trong ảnh, cậu ấy đứng gần Ngón Dật Khải, nụ cười trong sáng, tràn đầy sức sống của một thiếu niên.

Có lẽ vì cậu ấy được hoan nghênh, rất nhiều tấm ảnh đều có mặt cậu ấy. Hôm họp lớp, trước khi giải tán, mọi người đều tụ lại chụp ảnh chung để làm kỷ niệm, lúc ấy Trình Tư Dao cũng chụp chung với cậu ấy một tấm, khi đó cô đứng ở một nơi không xa đưa mắt nhìn qua, nhưng không cách nào có đủ dũng khí bước đến chụp chung với cậu ấy.

Nhưng bây giờ hồi hận cũng đã muộn mất rồi.

Có một tấm ảnh chụp cậu ấy nghiêng người đứng cạnh hồ nước, một tay giữ vào lan can, nghiêng đầu nói chuyện với người khác, mặc dù đang cười, nhưng rõ ràng nhận ra cậu ấy không tập trung.

Cô cẩn thận xem từng tấm ảnh, càng xem mắt lại càng cay, hai hàng nước mắt lấp lánh chảy trên khuôn mặt cô, lặng lẽ tô điểm cho màn đêm.

Thì ra thích một người lại đau lòng như vậy.

Cô tắt máy tính, đến phòng vệ sinh rửa mặt rồi tiếp tục đi ngủ, sau đó cô nằm mơ một giấc mơ.

Trong mơ, Ngụ Công đã hoàn thành tâm nguyện của cô.

Cô lại được nhìn thấy Chung Khi.

Một phòng học năm lớp 11, Chung Khi ngồi bên cạnh chế giễu cô: “Triển Nhược Lăng, cậu có nào một chút được không hả?”

Cô nghiêng người về phía cậu ấy, giả vờ hung hăng lên tiếng: “Cậu nói cái gì?” đưa tay làm bộ sắp sửa cào cậu ấy một cái.

Cậu ấy vừa tránh vừa cười, nụ cười sáng lạng, đầy phóng khoáng.

Cô đột nhiên nghĩ ra vậy là bọn họ lại học cùng một lớp rồi. Giây phút đó trong lòng thỏa mãn đến lạ thường.

Cậu ấy ngồi ngay bên cạnh cô, khoảng cách trong tầm tay, chỉ cần đưa tay ra là với tới cậu ấy.

Thậm chí cô còn có thể ngửi thấy mùi vị thanh mát nhẹ nhàng của nam sinh trên người cậu ấy.

Bối Tử Toàn cười nói với cô: “Triển Nhược Lăng, cậu đừng để ý cậu ấy...”

Cô cười với Bối Tử Toàn, ánh mắt lại nhìn Chung Khi, sau đó cúi đầu tiếp tục làm bài tập. Mà Chung Khi, cứ nhàn nhả ngồi bên cạnh, lưng tựa vào ghế, xem cô làm bài tập.

Cảm giác ấm áp lan ra khắp toàn thân.

Sau tất cả số phận đã mỉm cười với cô.

Giây phút đó, tận đáy lòng, bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc đến thật quá đúng lúc.

Vào lúc cô đã mất đi cách thức liên lạc với cậu ấy, cậu ấy lại cứ như vậy xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Có điều, ngay cả bản thân cô cũng hiểu được, đây chỉ cảnh tượng trong một giấc mơ – hiểu rõ ràng hơn ai hết.

Kỳ thực, cô biết vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ cần cô nhắn tin cho Trình Tư Dao là có thể biết được số điện thoại của cậu ấy.

Chỉ là, việc này hoàn toàn không giống với việc cậu ấy nói cho cô biết.

Vấn đề chính là ở bản thân cô.

Cô không nỗ lực, chỉ muốn được đứng tại một nơi dõi theo bóng lưng của cậu ấy.

Cô cũng không dùng cảm, chỉ cần nói chuyện với cậu ấy nhiều thêm vài ba câu, liền có thể kéo dài đề tài câu chuyện, nhưng cô không làm vậy.

Bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên chỉ hy vọng được làm bạn bè với cậu ấy.

Nhớ cậu ấy, muốn được gặp cậu ấy.

Không cách nào kiềm nén được, hy vọng được gặp mặt cậu ấy một lần.

Những chờ đợi mong mỏi đó, cuối cùng cũng đợi được đến kỳ nghỉ đông năm ba đại học.

13. Chương 13

Trước kỳ nghỉ, giáo viên hướng dẫn tìm Triễn Nhược Lăng nói chuyện, tiễn cử cô sang một ngôi trường đại học danh tiếng ở Tây Ban Nha làm du học sinh.

Cô học tiếng Tây Ban Nha, nếu có thể sang đó du học, đương nhiên có thể nâng cao trình độ ngoại ngữ lên rất nhiều. Cô biết rồi sẽ có một ngày mình đặt chân đến đất nước này, hơn nữa đây cũng là mơ ước từ nhỏ của cô.

Tuy nhiên, những chuyện quan trọng thế này cần thiết phải bàn bạc với người nhà. Vì vậy cô nói với giáo viên hướng dẫn: “Em xin phép về nhà bàn bạc lại với bố mẹ ạ.”

Quãng thời gian nghỉ đông ăn tết, không ngoài dự liệu lớp 10/6 lại tổ chức một buổi họp lớp nho nhỏ, khoảng chừng chục bạn học có mặt, thế nhưng trong số đó không hề có Chung Khi.

Nhóm người đến một quán trà sữa ăn trưa. Khi món ăn được dọn lên, mười mấy người toàn là bạn học cũ lại bắt đầu nói chuyện về những năm tháng Cao trung, Lâm Kiến Thành nói với Trình Tư Dao: “Chung Khi vẫn thường nhớ đến thời gian ngồi cạnh cậu đấy.”

Triễn Nhược Lăng cúi đầu trầm mặc uống nước ngọt, lời nói của Lâm Kiến Thành dội lại bên tai.

Cậu ấy thường nhớ đến khoảng thời gian ngồi cạnh Trình Tư Dao.

Dù biết đây chỉ là câu nói đùa trêu ghẹo của mọi người, vẫn không cách nào bảo đầy lòng đắng chua xót.

Cậu ấy vẫn nhớ Trình Tư Dao, vậy cậu ấy có còn nhớ ra cô không?

Bọn họ đã không còn liên lạc lâu như vậy, cậu ấy còn có thể nhớ được cô không?

Bất tri bất giác, khoảng cách giữa hai người đã xa xôi đến vô cực.

Qua một lúc sau, Lâm Kiến Thành lại quay đầu sang hỏi cô: “Triễn Nhược Lăng, cậu còn nhớ Chung Khi không?”

“Sao lại không nhớ!” Trái tim Triễn Nhược Lăng đột nhiên đập liên hồi trong lồng ngực, tay cũng nắm lại thành quyền, thế nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vô cùng bình tĩnh nói: “Hồi ấy cậu ấy luôn gây phiền phức cho mình.”

Đề tài câu chuyện dần trôi xa, mọi người lại nói đến tình hình các bạn học khác.

Vài phút sau, Triễn Nhược Lăng không nhịn được mới lên tiếng hỏi: “Chung Khi bây giờ thế nào rồi?”

“Bây giờ nó đang tắm nắng ở Australia đấy, không về nữa đâu.” Ngôn Dật Khải nửa đùa nửa thật lên tiếng.

Hồ hấp của Triễn Nhược Lăng như ngừng lại, khó khăn hỏi lại: “Không về nữa? Thế là có ý gì?”

Ngôn Dật Khải trả lời tiếp: “Nó di dân sang Australia rồi.”

Khoảnh khắc đó, giống như bóng tối đang ùn ùn kéo đến vây chặt lấy cô, không chút thương xót nhấn chìm cô.

Đại não dường như đã mất đi năng lực tư duy, chỉ còn hai chữ “di dân” nặng nề không ngừng cuộn cuộn gào thét trong đầu.

Cậu ấy di dân rồi.

Vốn dĩ cô cho rằng lần này trở về có thể gặp được cậu ấy.

Nhưng mà, cậu ấy di dân mất rồi.

Cô khổ sở mở miệng: “Thì ra đã di dân rồi à. Mình nhớ năm 12, lớp bọn mình cũng có một người di dân đến Canada.”

Cậu ấy đi Australia rồi – đi đến một quốc gia ở tận nam bán cầu.

Đi rồi sẽ không trở về nữa.

Vĩnh viễn cô cũng không thể nào gặp được cậu ấy nữa.

Mọi thứ xung quanh trở nên mờ mịt, tầm mắt lơ đãng trong không trung không có điểm nhìn cố định. Qua vài giây sau, cô mang máng nghe thấy giọng một nam sinh lên tiếng hỏi một câu nghe như là “tại sao lại đi dân”, sau đó mơ hồ nghe thấy giọng nói của Ngôn Dật Khải: “Nó đi làm sinh viên trao đổi.”

Triển Nhược Lăng dùng móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, ép buộc bản thân lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc là làm sinh viên trao đổi hay đi di dân?”

Câu trả lời của câu hỏi này đối với cô mà nói vô cùng quan trọng. Nếu cậu ấy là sinh viên trao đổi, vậy thì sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ quay về, sau này có lẽ cô vẫn có thể gặp được cậu ấy. Nếu như đi dân, vậy thì cả đời, cô chỉ có thể đem tâm nguyện này chôn sâu trong lòng mình.

Có điều, thực ra sâu trong lòng mình cô cũng hiểu, câu hỏi này có hỏi hay không cũng chẳng khác gì nhau. Một người cởi mở phóng khoáng như cậu ấy, cho dù chỉ đi hai năm rồi quay về, đến khi về lại, liệu còn nhớ được cô nữa sao? Suy cho cùng, hai người đã rất lâu rồi không liên lạc. Cậu ấy có lý do để nhớ đến Trình Tư Dao, nhưng chẳng có lý do gì để nhớ về cô cả.

Trong lúc không hay không biết, cô và cậu ấy, đã biến thành xa lạ đến thế.

Trong chuyện này, Ngôn Dật Khải là người duy nhất lên tiếng: “Sinh viên trao đổi.”

Triển Nhược Lăng thả lỏng đôi chút.

Nhưng tận trong lòng chỉ có thể nở một nụ cười gượng gạo. Cô biết, trái tim này của cô không hề thoải mái, một chút cũng không, thậm chí có lẽ đã bị ép đến bước đường cùng rồi.

Cho dù cậu ấy đi làm sinh viên trao đổi, sau này trở về gặp mặt sẽ là một chuyện dễ dàng hay sao? Cô vốn không phải kiểu người vì tình cảm có thể bất chấp tất cả, liệu mình đi gặp cậu ấy. Hơn nữa sau này, liệu những buổi họp lớp thế này có còn nữa không?

Ngôn Dật Khải nói tiếp: “Nhưng mà cũng có khả năng nó ở lại bên ấy không về nữa.”

Trong nháy mắt, cô cảm thấy trái tim mình rơi tõm xuống, rơi mãi xuống một vực thẳm không thấy đáy, gượng gạo hỏi: “Tại sao?”

Ngôn Dật Khải nói: “Có thể chỉ đi hai năm, cũng có thể không bao giờ quay về nữa.”

Cô chỉ cảm thấy trong lòng ngày càng chua xót, lục phủ ngũ tạng như quấn chặt vào nhau, ngay cả hít thở cũng trở thành một việc vô cùng khó khăn.

Có thể đi hai năm, có thể không bao giờ về nữa.

Không bao giờ về nữa.

Đời này, ngay cả gặp cậu ấy một lần cũng là ước muốn viễn vông.

Từng cho rằng sẽ có một ngày cô và cậu ấy gặp mặt, thì ra, khả năng đó đã là không thể nào.

Chung Khi, cả đời này, mình và cậu, không có ngày gặp mặt rồi.

Cô rất muốn hỏi Ngôn Dật Khải: Tại sao cậu ấy không bao giờ trở về?

Bờ môi khẽ cử động, mới phát hiện bản thân không thể nào phát ra nổi âm thanh, giống như có một lưỡi dao nhọn đang chắn ngang cổ họng.

Cô đưa tay giữ lấy mép bàn, một động tác nhìn vào chỉ như vô tình, lại trở thành điểm tựa cho cả người cô, đem lại cho cô thêm một chút sức lực.

Triển Nhược Lăng khó khăn nhếch khóe môi, dùng giọng điệu như đang nói đùa lên tiếng: “Nếu như đến lúc trở về cậu ấy mở khách sạn, bọn mình đến khách sạn của cậu ấy ăn cơm, nói không chừng có thể bảo cậu ấy giảm giá cho nữa.” Câu nói vừa rồi dường như đã tiêu tốn hết toàn bộ sức lực trong người cô.

Ngôn Dật Khải nhìn cô, ánh mắt trầm ngâm.

Lâm Kiến Thành hỏi Ngôn Dật Khải: “Cậu ấy đi lúc nào vậy?”

Triển Nhược Lăng cúi đầu nhìn vào cốc nước, mi mắt rũ xuống vừa khéo che giấu được tất cả tâm tình.

Ngôn Dật Khải suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Tháng bảy.”

Tháng bảy.

“Ngày mấy?” Vẫn là giọng nói của Lâm Kiến Thành.

Cho dù đầu óc đã bắt đầu văng vát, cô vẫn cố gắng tập trung lực chú ý, sau đó nghe được âm thanh trả lời rất rõ ràng của Ngôn Dật Khải: “Ngày 12 đi. Ngày 11 mình còn đến tiễn nó mà.”

Khó trách từ khi về nước cô không thể nào gửi được tin nhắn cho cậu ấy. Thì ra, lúc ấy cậu ấy không còn ở Trung Quốc nữa rồi.

Khó trách icon của cậu ấy trên QQ luôn là một màu đen, khó trách trước giờ cậu ấy chưa từng nói chuyện trong nhóm chat – bởi vì lúc ấy, cậu ấy đã ở một không gian khác, một thời gian khác.

Cô không biết mình đang nhẹ nhõm hay là ngỡ ngàng.

Bởi vì lúc ấy cậu ấy đã ra nước ngoài.

Nhưng cậu ấy không nói với cô lời nào.

Thì ra trong suy nghĩ của cậu ấy, cô là bạn học không cần phải thông báo cho biết.

Cô ngồi tựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cánh cửa sổ cao sát đất, khóe mắt nóng lên, nước mắt tựa như sẽ ngay lập tức rơi xuống.

Ánh mắt trời xám xịt, yếu ớt chiếu xuống hai hàng cây bên đường, bầu trời nặng nề mờ mờ tối.

Kỳ nghỉ đông này, mang theo cái lạnh trước nay chưa từng có.

Cái lạnh thấm vào tận tim cô, nội tạng giống như bị lật tung.

Chung Khi, cuối cùng bọn mình vẫn là bỏ lỡ nhau.

Ngay từ đầu, đây đã là kết cục định sẵn.

Ăn xong bữa cơm, cả nhóm cùng nhau đến khu vui chơi.

Triển Nhược Lăng và Trình Tư Dao cùng nhau chơi mấy trò chơi liên.

Trong khu vui chơi, khắp nơi đều là âm thanh huyền ảo, âm nhạc trộn lẫn với âm thanh chiến đấu vang lên đinh tai nhức óc làm cho tâm tình cô cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại.

Khi Triển Nhược Lăng đứng trước máy trò chơi trong khu chiến đấu chơi Street Fighter, Ngôn Dật Khải luôn đứng sau lưng cô quan sát, thấy cô hai ba vòng liên tiếp đều thắng lợi qua màn, trông mắt suýt chút nữa là rơi ra ngoài.

Mấy nam sinh bên cạnh cũng lần đầu tiên nhìn thấy một nữ sinh chơi Street Fighter lợi hại đến mức này, đều vây quanh người cô để xem.

Khuôn mặt Triển Nhược Lăng lạnh nhạt, động tác tay và biểu cảm trên mặt tạo ra sự tương phản cực lớn, thao tác trên cần điều khiển và phím bấm vô cùng thành thục, vừa nhanh vừa chuẩn, vừa nhìn đã biết là người lão luyện.

Những người xung quanh thấy cô liên tiếp qua màn, không ngừng vỗ tay, thán phục vô cùng: “Cô bạn này quá đỉnh!”

Ngôn Dật Khải nhìn vẻ mặt không chút vui mừng của cô, lên tiếng đề nghị: “Chơi trò khác nhé.” Chỉ vào máy ném bóng rổ ở vị trí không xa.

Cậu đứng trước máy, bắt đầu ném bóng vào rổ, Triển Nhược Lăng ở bên cạnh giúp cậu nhặt bóng.

Chung Khi rất thích chơi bóng rổ - rất thích, rất thích.

Nghĩ đến điều này, Triển Nhược Lăng liền đi đến quầy phục vụ mua lấy vài đồng tiền trò chơi, sau đó đứng trước một máy khác bắt đầu ném bóng.

Đây là lần đầu tiên cô chơi trò này. Triển Cảnh Vọng không có năng khiếu vận động, lần nào dẫn cô đến khu trò chơi cũng đều đi thẳng vào khu chiến đấu, hai chị em trước giờ chưa từng chơi ném bóng bao giờ.

Bởi vì lần đầu tiên, tỉ lệ ném trúng bóng vào rổ của cô vô cùng thấp. Ngôn Dật Khải đứng phía sau xem một lúc, dứt khoát bước đến bên cạnh cùng cô ném bóng. Dưới sự dẫn dắt của Ngôn Dật Khải, vòng thứ hai chơi trò này, tỉ lệ ném trúng bóng của cô bắt đầu tăng lên. Hai người chơi mấy vòng liên tiếp, dễ dàng phá kỉ lục, nhận được rất nhiều phiếu quà tặng.

Sau khi ra khỏi khu vui chơi, mười mấy bạn học bịn rịn tạm biệt nhau, người nào về nhà nấy.

Nhà Triển Nhược Lăng cách nội thành khá xa, phải đổi một chặng xe bus mới về được đến nhà.

Cô ngồi ở trạm xe bus, lấy điện thoại ra bấm vào số của Chung Khi, giọng nói của nhân viên tổng đài vang truyền vào tai, tựa như một mũi dao sắc nhọn đâm vào tim cô: “Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không tồn tại, xin quý khách vui lòng kiểm tra và gọi lại sau. Sorry, the number you dialed dose. Please check it and dial later.”

Cô ra sức nhấn vào phím tắt cuộc gọi màu đỏ, sau đó nhét tai nghe MP3 vào tai, vừa nghe nhạc vừa đợi xe.

Sắc trời dần tối lại, từng chiếc xe bắt đầu vào trạm, sau đó lại rời đi, chuyến xe cô muốn đợi vẫn không thấy đến.

Những hạt bụi li ti bay nhẹ trong không khí, đang là đầu xuân, nhưng cõi lòng cô vẫn còn ở lại mùa đông lạnh lẽo.

Một người xuất sắc như cậu ấy, đương nhiên sẽ vỗ cánh tung bay hướng đến những điều tốt đẹp hơn.

Cô điều chỉnh âm lượng MP3 rất lớn rất lớn, tựa như muốn phá thủng màng nhĩ.

Nhưng cho dù như vậy, bên tai vẫn vang vọng không ngừng một âm thanh: Có thể không bao giờ quay về nữa.

Không bao giờ quay về nữa.

Nước mắt không ngừng dâng lên khiến tầm nhìn bỗng mờ đi.

Lúc Triển Nhược Lăng về đến nhà kim đồng hồ đã chỉ đến số 7, vừa kịp bữa tối.

Triển Cảnh Việt vừa ăn vừa hỏi cô: “A Lăng, hôm nay họp lớp thế nào?” Hôm nay anh có hẹn với bạn gái, ra khỏi nhà cùng lúc với Triển Nhược Lăng.

Triển Nhược Lăng cười bình tĩnh: “Thì là như vậy thôi, gặp mặt ăn cơm.”

Xong bữa, Triển Nhược Lăng bước ra sân ngồi.

Đêm tối rất sâu, ngược mắt nhìn không thấy điểm cuối cùng, bao trùm lên cả bầu trời thành phố. Nền trời điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh, phát ra ánh sáng thật quạnh quẽ.

Một luồng sáng màu đỏ đột nhiên phát ra từ một góc trời tối mịt, sau đó là một luồng sáng màu xanh và hai luồng sáng cùng tần suất chớp tắt xẹt ngang bầu trời, âm thanh rền vang của máy bay vang lên, sau đó thân máy bay dần dần xuất hiện trên nền trời đêm xanh thẳm.

Nửa năm trước, cậu ấy cũng ngồi máy bay rời xa đất nước này, đến Australia.

Gió đêm mang theo hơi lạnh thổi qua, cô mặc một chiếc áo thun ngắn tay và một chiếc áo khoác ngắn, cố chấp đứng ngay tại chỗ, cứ như thế ngẩn đầu nhìn bầu trời đêm.

Tựa như bằng cách này có thể nhìn thấy được cậu ấy.

Nhìn theo máy bay càng bay càng cao, đèn hiệu màu đỏ cũng dần mờ đi, sau cùng mất hút hẳn ngoài tầm nhìn.

Giờ phút này, trong lòng chỉ cảm thấy một nỗi cô đơn.

Bây giờ ở Australia đang là mùa hè, cách Trung Quốc ba múi giờ, có lẽ ở nơi cậu ấy đang là mười giờ sáng.

Bọn họ sinh sống ở hai châu lục khác nhau, nghỉ ngơi ở hai múi giờ khác nhau, ngay cả thời tiết cũng khác biệt. Cho dù là thời gian hay không đều hoàn toàn không giống.

Buổi tối Triển Nhược Lăng mơ thấy một giấc mơ.

Ở một trường đại học nào đó, cô mang theo cặp sách bước vào giảng đường. Giảng đường rộng lớn hầu như đã kín hết chỗ ngồi, cô tìm thấy một hàng ghế nào đó ở giữa vẫn còn chỗ trống, vội vàng vàng bước đến chuẩn bị ngồi xuống, vừa ngoảnh đầu nhìn người bên cạnh, bất giác ngẩng người ngay tại chỗ.

Là Chung Khi.

Cậu ấy đã trở về rồi.

Giây phút đó giống như đã ngăn cách mấy đời.

Cô đứng ngẩn ngơ rất lâu, đến tận khi chuông vào tiết vang lên, mới nhận ra phải ngồi xuống. Ngồi xuống rồi, cô đẩy đẩy cánh tay của cậu ấy: “Không phải cậu đi làm sinh viên trao đổi rồi sao?”

Cậu ấy vững vàng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, cười rất thoải mái tại, giọng nói thân thiết: “Mình trở về rồi.”

Thoáng chốc, niềm vui như con sóng lớn vỗ ập vào người cô.

Thời gian vội vã, cuối cùng cậu ấy đã trở về rồi.

Hai năm không gặp, giữa hai đầu chân mày cậu ấy đã nhiều thêm một ít nếp nhăn, không còn đáng vẻ trẻ con, non nớt nữa.

Thế nhưng qua không bao lâu, tầm mắt lại bắt đầu ảm đạm trở lại, nụ cười của cậu ấy cũng dần bị bóng tối che mờ.

Cô choàng tỉnh, không cách nào lừa dối bản thân đây không phải một giấc mơ, cõi lòng lại thấy bi thương.

Chung Khi, chúng ta còn có thể gặp nhau không?

Gặp nhau rồi sẽ dễ chịu như cuộc gặp trong giấc mơ vừa nãy chứ?

Sáng sớm hôm sau, Triển Nhược Lăng ôm máy tính đến phòng sách lên mạng. Cô đăng nhập QQ, trong nhóm bạn học lớp 10/6 tìm đến trang cá nhân của Chung Khi. Toàn bộ thông tin cơ bản của cậu ấy đều để trống, chỉ có một chữ “Khi” ở mục nickname.

Cô mở hộp thư điện tử, trong đó là một bức thư do giáo viên hướng dẫn gửi đến, là tài liệu liên quan đến việc du học Tây Ban Nha.

Xem xong bức thư, cô còn gửi cho Trình Tư Dao hai bài hát, sau đó lại mở file ảnh chụp hồi hộp lớp kỳ nghỉ đông năm nhất, mỗi tấm ảnh có mặt Chung Khi cô đều cẩn thận xem qua một lượt.

Sau đó lại đăng nhập thư viện ảnh 163[1], đem toàn bộ ảnh tải lên đó rồi cài đặt album ở chế độ cá nhân, tiếp theo cô chuyển file ảnh vào thùng rác, cuối cùng xóa tất cả những thư mục có trong thùng rác.

Buổi chiều, Triển Nhược Lăng và Triển Cảnh Việt cùng ngồi xem TV trong phòng khách.

TV đang đưa tin về tay vợt vừa đạt danh hiệu quán quân đơn nam giải quần vợt Australia mở rộng, trên màn hình là khung cảnh của thành phố Melbourne.

Xem được một lát, Triển Cảnh Việt nghiêng đầu hỏi cô: “A Lăng, em ở đại học có yêu đương gì không?”

Lực chú ý của Triển Nhược Lăng chuyển từ màn hình TV về anh trai mình, trả lời: “Không có ạ.”

“Tranh thủ vẫn chưa tốt nghiệp, tìm bạn trai sớm đi nhé. Sau khi tốt nghiệp rồi không dễ tìm đâu.” Triển Cảnh Việt và bạn gái Thái Ân Kỳ là bạn học chung đại học, đến năm hai mới chính thức xác lập quan hệ bạn trai bạn gái, tình cảm tính đến giờ cũng đã hơn ba năm rồi.

Triển Nhược Lăng cười: “Anh, mẹ còn chưa nói với em mấy chuyện này, sao mà anh...”

“Em là con gái, dù sao có bạn trai bên cạnh chăm sóc cũng tốt. Anh với bạn gái là bạn học đại học, đối với chuyện này anh am hiểu hơn, hơn nữa sau khi tốt nghiệp không dễ gì tìm được bạn trai đâu...”

Triển Nhược Lăng bình tĩnh trả lời: “Em không thích ai cả.”

Triển Cảnh Việt thầm thở dài trong lòng, cảm thông nói: “Vậy thì bó tay.” Sau đó tiếp tục xem TV.

Rất lâu sau, Triển Nhược Lăng tay cầm cốc nước, lên tiếng gọi: “Anh hai.”

Triển Cảnh Việt lại quay đầu sang: “Chuyện gì?”

“Em muốn ra nước ngoài du học.”

Lúc nói ra những lời này, giống như vừa dỡ xuống được một gánh nặng nghìn cân.

Triển Cảnh Việt đầu tiên sững sờ, sau đó lập tức lên tiếng: “Muốn đi thì đi đi, tối nay nói với bố mẹ một tiếng. Em học Ngôn ngữ học, đến quốc gia mẹ đẻ của ngôn ngữ đang học cũng tốt... Em đi Tây Ban Nha à?”

Triển Nhược Lăng đưa tay miết miết thành cốc, hơi dùng sức khiến đầu ngón tay trắng bệch, âm thanh giống như nước lọc trong cốc, không chút xao động mà vô cùng tĩnh lặng: “Dạ.”

Bên ngoài cửa sổ, một đàn chim vừa lướt ngang bầu trời, những cánh chim trắng tung mình trên nền trời xanh rồi nhanh chóng mất dấu.

Cho dù thế nào, cô vẫn phải sống cuộc sống của mình.

[1]: Thư viện ảnh 163 trực thuộc công ty NetEase (còn được gọi là Thư viện ảnh NetEase). Đây là thư viện ảnh được cư dân mạng Trung quốc đại lục yêu thích nhất.

14. Chương 14

Khoảng thời gian sau đó, toàn bộ đều được Triển Nhược Lăng dành cho việc chuẩn bị sang Tây Ban Nha du học.

Những ngày đợi visa, trong lúc thu dọn đồ đạc, tình cờ cô tìm thấy danh sách liên lạc của các bạn học lớp 10/6 ngày trước.

Danh sách liên lạc này do Ngôn Dật Khải làm trước khi phân ban. Bên trên có số điện thoại nhà và số di động, địa chỉ mail cùng với số liên lạc trên QQ của vài bạn học. Khi ấy, Triển Nhược Lăng không có mail cũng như QQ, vì vậy chỉ ghi lại số điện thoại nhà.

Cô cầm danh sách liên lạc nhìn một lúc rất lâu, trong đầu quay cuồng một ý nghĩ.

Nếu như cả đời này cô và cậu ấy không còn cơ hội gặp mặt, vậy thì, nói vài câu với cậu ấy vậy.

Không biết dừng khí từ đâu đến, cô đăng ký một địa chỉ mail mới. Sau khi đăng nhập, cô nhập địa chỉ mail của Chung Khi vào mục nơi đến, nghĩ ngợi mãi một lúc lâu mới viết được một câu: Cậu du học ở thành phố nào của Australia vậy?

Cô không hề lưu lại tên người gửi, cứ như vậy gửi đi.

Đợi hơn một tháng, cũng không nhận được bất cứ tin tức gì.

Cô cũng chẳng rõ bản thân đang cảm thấy yên tâm hay tuyệt vọng: Địa chỉ mail này, có lẽ đã bị cậu ấy vứt bỏ từ lâu.

Có điều cho dù thế nào, mail của cô xem như đã gửi được cho cậu ấy rồi.

Quãng thời gian đợi visa, cứ cách vài ngày cô lại gửi mail cho Chung Khi.

Vì biết cậu ấy không thể nào xem được những mail này, cho nên cứ cặm cụi viết, sau đó lại gửi đi.

Hành động thế này, cũng đã trở thành một loại thói quen.

Nội dung mail rất đơn giản, nói những chuyện vụn vặt lẻ tẻ, thỉnh thoảng đính kèm một bài hát, chẳng có gì quan trọng.

Nhưng như vậy cũng đủ thỏa mãn rồi.

Đây đã là việc dừng cảm nhất cô từng làm. Từ trước đến nay, cô đều là kiểu người thiếu quyết đoán, chỉ biết đi theo số đông, trước giờ chưa từng nghĩ đến việc sẽ chủ động làm một điều gì đó để thay đổi.

Sau khi cậu ấy rời xa, cuối cùng cô đã dừng cảm một lần.

Mail hết bức này đến bức khác lần lượt gửi đi, dù biết cậu ấy không xem được, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên.

Tháng bảy sau khi tốt nghiệp đại học, Triển Nhược Lăng đến phỏng vấn ở Đại sứ quán Tây Ban Nha, sau đó thuận lợi xin được visa.

Sau khi có visa, cô gửi tin nhắn cho Trình Tư Dao, báo với cô ấy mình sắp xuất ngoại.

Trình Tư Dao xin học bổng sang Singapore du học, cũng đang trong thời gian đợi visa, nhận được tin nhắn của cô vô cùng cảm khái: Đợi đến lúc cậu trở về, không biết chúng ta đã thay đổi thành ra thế nào rồi.

Cô ấy quảng giao nhiều bạn bè, Triển Nhược Lăng lại không thể xem như bạn bè thân thiết không chuyện gì không thể tâm sự của cô ấy, có điều suốt bốn năm đại học vẫn luôn duy trì liên lạc, cho nên tình cảm cũng không tồi.

Triển Nhược Lăng trả lời lại: Đúng thế, cũng không biết đến lúc ấy liệu có thể gặp mặt không.

Trình Tư Dao, người từng là bạn cùng bàn, cô ấy giống như một sự nhắc nhở cô đã từng đi qua những tháng năm như thế. Đã từng cùng cậu ấy sinh hoạt dưới một mái trường, cùng cậu ấy học chung một lớp.

Trình Tư Dao lại gửi đến một tin nhắn: Lần trước nói chuyện với Ngôn Dật Khải trên QQ, cậu ấy có nhắc đến cậu đấy.

Lúc ấy Triển Nhược Lăng nhìn vào điện thoại, khóe môi hơi mỉm cười: Vậy à?

Việc xuất ngoại, Triển Nhược Lăng chỉ nói với bạn thân từ lúc Sơ trung đến giờ của mình là Lâm Vi Lan và Trình Tư Dao, đương nhiên sẽ không nói với Ngôn Dật Khải.

Ngôn Dật Khải, trong lòng cô, người này được gắn một người khác – Chung Khi, mặc dù bên cạnh cậu ấy có rất nhiều bạn bè, nhưng thân nhất với cậu ấy chính là Ngôn Dật Khải. Lần họp lớp trước vào kỳ nghỉ đông Ngôn Dật Khải cũng đã nói, khi Chung Khi đi Australia, cậu ấy có đi tiễn.

Trước khi ra nước ngoài một ngày, cô viết cho Chung Khi bức thư cuối cùng:

Chung Khi.

Mình sắp đi rồi, du học ở Tây Ban Nha. Giống như cậu.

Vẫn luôn lo lắng, muốn biết những năm tháng đại học của cậu thế nào, sợ cậu vì kỳ thi Cao khảo không như ý làm ảnh hưởng đến tâm trạng, không muốn cậu không vui, hy vọng cậu có thể như lúc Cao trung luôn nở nụ cười thật rạng rỡ.

Kỳ nghỉ đông năm ngoái lúc họp lớp, nghe mọi người nói cậu đi Australia làm sinh viên trao đổi. Như vậy rất tốt. Xem ra cậu rất thích ứng với cuộc sống đại học. Mọi người nói có thể cậu sẽ không bao giờ quay về nữa. Lúc ấy mình rất đau lòng. Lúc nào cũng muốn được gặp mặt cậu một lần, cho nên mới tham gia họp lớp, nhưng lại nghe được tin tức cậu sẽ không bao giờ về nữa.

Có thể cậu không biết đâu? Mình thích cậu, lúc nào cũng thích cậu, từ lúc học lớp 11 đã bắt đầu rồi.

Mình nghĩ, cảm giác thế này thực sự rất khó chịu. Khi hiểu ra thì đã muộn, hoặc là nói, đến lúc có thể thể hiện ra ngoài, mọi thứ đã kết thúc rồi.

Có thể bởi vì cậu không đọc được bức mail này, nên mình mới có thể viết mà không cần bận khoăn điều gì. Có thể vì chúng ta đã chia cách, nên mình mới có thể nói những lời này một cách nhẹ nhàng như vậy. Mình vẫn nghĩ, nếu như hiện giờ cậu đứng trước mặt mình, mình tuyệt đối sẽ không có cách nào nói ra được. Thực ra mình là một người luôn né tránh vấn đề, cho dù rất thích nhưng vẫn không tài nào thốt được nên lời.

Có lẽ chúng ta rốt cuộc không có duyên với nhau, mặc dù mình không muốn thừa nhận sự thật này. Mình từng nghĩ, cứ thế này làm bạn với cậu cũng không sao, làm bạn cả đời, tốt biết bao nhiêu? Có điều, như vậy vẫn không được. Ngay cả phương thức liên lạc với cậu mình cũng không có.

Cậu đã ra nước ngoài rồi. Cuộc sống của cậu có lẽ có rất nhiều màu sắc.

Cũng không biết cậu có trở về không. Nhưng mà cho dù cậu quay về, cũng chưa chắc đã nhớ được mình.

Nếu như có thể, mình sẽ dùng cả đời này để nhớ về cậu.

Mình phải đi rồi.

Chúc cậu mãi mãi được vui vẻ!

Tạm biệt!

Gõ xong chữ cuối cùng, cô nhấn nút gửi. Sau khi tắt máy, nước mắt bất ngờ rơi xuống.

Kỳ thực trong mắt người quen, lẽ ra cậu ấy phải rất vui vẻ. Cậu ấy lúc nào cũng mang theo bộ dạng cười cợt, thích đùa giỡn, nhưng cô biết cậu ấy cũng có những lúc không vui, như trong bức ảnh cậu ấy đứng bên hồ nước, dù cười nhưng rõ ràng đang lơ đãng. Chỉ là, từ trước đến nay cô không có cơ hội để hỏi cậu ấy.

Có lẽ đây là kết quả cuối cùng giữa cô và cậu ấy rồi.

Quãng thời gian thanh xuân nhanh như chớp mắt, một câu chuyện yêu thầm dai dẳng, cuối cùng vẫn phải đi đến ngày lụi tàn.

Từ nay về sau, không còn dây dưa gì nữa.

Ngày cô đi, là một ngày trời mù.

Triển Nhược Lăng đi chuyến máy bay lúc mười giờ sáng, khi cô đến sân bay vẫn còn cách lúc lên máy bay nửa giờ đồng hồ.

Cô ngồi trong sảnh chờ của sân bay quốc tế rộng lớn thành phố N, tầm mắt trôi ra bên ngoài cánh cửa kính cực đại, nhìn về phía đường băng mênh mông.

Một chiếc máy bay màu xanh xuất phát lao nhanh trên đường băng, tăng tốc, đầu máy bay nâng cao, sau đó cất cánh rời khỏi mặt đất bay vào không trung. Màu xanh da trời của chiếc máy bay càng lúc càng xa, dần dần chỉ còn là một chấm nhỏ màu đen trên nền trời xanh thẫm thẫm, sau đó cuối cùng bị tầng mây dày che khuất.

Hai năm trước, cậu ấy từng đáp máy bay đi đến một quốc gia ở phía nam bán cầu.

Cô ngồi ở ngay đây, nhìn từng chiếc máy bay một cất cánh rời khỏi sân bay.

Chợt có tiếng loa thông báo phát ra từ sảnh chờ rộng lớn của sân bay: “Hành khách đi Sydney xin chú ý, chuyến bay số XX của quý vị sắp sửa cất cánh, những hành khách chưa lên máy bay vui lòng nhanh chóng lên máy bay ở cửa XX, cảm ơn.”

Sydney là thủ đô của Australia.

Nhưng Australia to lớn như thế, ngay cả cậu ấy đi đến thành phố nào cô cũng không biết.

Cô không kiếm được cầm lấy điện thoại, tìm đến số của Chung Khi, sau đó nhấn vào phím gọi.

Giọng nói quen thuộc đầy máy móc của nhân viên tổng đài lại vang lên bên tai: “Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không tồn tại, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại sau. Sorry, the number you dialed does not exist. Please check it and dial later.”

Một giọt nước mắt từ hốc mắt trào ra ngoài, lăn xuống gò má.

Triển Nhược Lăng, đời này của mày, xong rồi.

Cô nghe hết lần này đến lần khác giọng nói phát ra trong điện thoại, để mặc nước mắt tự do rơi ướt gương mặt, đến lần lặp lại thứ tư, cuối cùng điện thoại tự động tắt cuộc gọi.

Sau khi lên máy bay, đợi hơn mười mấy phút, chuyến bay đến Valencia Tây Ban Nha cuối cùng đã cất cánh.

Triển Nhược Lăng ngồi ở góc trong cùng bên phải của máy bay, qua ô kính nhỏ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy phần thân phải máy bay hơi rung nhẹ.

Máy bay trượt trên đường băng, tăng tốc, âm thanh ầm vang càng lúc càng to, dường như muốn phá thủng màng nhĩ, quả tim cô giống như muốn từ cổ họng nhảy thẳng ra ngoài. Ngay vào khoảnh khắc chớp mắt này, khung cảnh bên ngoài ô kính đột ngột thay đổi, máy bay đã đi vào vùng trời xanh, trôi giữa tầng mây trắng.

Cách một ô cửa nhìn ra ngoài, bầu trời ngăn ngắt một màu xanh như mặt biển, lấp lánh trong suốt.

Sau khi máy bay lên đủ độ cao, Triển Nhược Lăng lấy MP3 bắt đầu nghe nhạc.

Giọng ca đầy từ tính và biến hóa của nam ca sĩ Hồng Kông Trần Dịch Tấn phát ra từ tai nghe, từng câu từng câu truyền vào tai cô:

Thích được ngắm nhìn em không biết khiếm tốn như thế.

Nói về lý tưởng trong lòng mà không hề cảm thấy tầm thường.

Tựa như được nhìn thấy ánh nắng mai mới có thể reo vui rộn rã.

Được ôm lấy em khiến mỗi lần trở về của anh đều bất ngờ biết bao.

Có lẽ cuộc đời này quá ngắn để được bên em.

Tình cảm cũng như hành lý, vẫn còn nhiều thứ đợi anh sắp xếp.

Thời tiết không như dự báo, nhưng phải đi dù sao cũng phải bay.

Tạm biệt không thể tiếp tục chờ đợi em, cho dù sau này có còn cơ hội hay không.

Dành cho anh sự chu đáo quan tâm, nhưng đôi tay em cũng như ngày mai sắp phải rời xa.

Mong em có thể giữ lại những ký ức từng vui vẻ bên anh.

Khi chuyện đời không đẹp đẽ như mong đợi, anh có thể tìm lại được em trong bài ca của năm tháng.

Tạm biệt nhé, đưa lưng về phía em, quay đầu biết mấy thương tâm.

Có lẽ không cần phải nói thêm lý lẽ nào nữa.

Khi nào buông lời chính mình, khi đó anh mới có thể phóng túng được.

Ôm lấy em anh từng nói sẽ cùng nhau bay cao.

Ngày này chỉ muốn mang em theo cùng.

Tựa như lật lại từng bức thư đã gửi, nhưng liệu có cảm thấy vui chơi đã mỗi một rồi? [1]

Máy bay xuyên qua tầng mây, ánh nắng từ bên ngoài ô cửa kính chiếu vào, mang theo trong mình hơi thở ấm áp.

Cô kéo tấm chống nắng của máy bay xuống, qua ô kính chỉ để lại một nửa nhìn ra ngoài.

Những đám mây lớn màu xám bạc tập trung thành từng cụm. Vầng mặt trời màu đỏ cam nổi bật khuất sau tầng mây, nồng đậm dường như đủ sức nấu sôi cả nước, xé toạc những cụm mây dày, chiếu xuống những tia nắng rực rỡ đến nhức mắt.

Có lẽ vì mặt trời quá chói mắt, ánh mắt của cô bắt đầu hoa lên, nước mắt cũng từ từ dâng đầy khoang mắt, thấm ướt hàng mi.

Cô không chớp mắt, yên lặng nhìn ánh sáng bên ngoài, không nỡ di dời ánh mắt, cứ thế cố chấp nhìn.

Bài hát “Năm tháng như bài ca” trong MP3 đã phát đến đoạn cuối cùng: “Mong em có thể giữ lại những ký ức từng vui vẻ bên anh. Khi chuyện đời không đẹp dễ như mong đợi, anh có thể tìm lại được em trong bài ca của năm tháng.”

Thế nhưng, cô phải tìm ở năm tháng nào mới có thể tìm được bóng dáng của cậu ấy đây?

Những ngày tháng ở Tây Ban Nha du học vội vàng núp chân nhau trôi như nước chảy. Mỗi ngày, ngoại trừ đi học, Triển Nhược Lăng còn tranh thủ làm thêm để kiếm thêm tiền sinh hoạt phí, thời gian rảnh rỗi sẽ cùng vài người bạn Trung Quốc cũng là du học sinh ở đây đến mấy thành phố lân cận du lịch.

Mùa đông năm đó, Triển Nhược Lăng một mình đến Barcelona du lịch.

Barcelona là thành phố lớn thứ hai ở Tây Ban Nha, so với Valencia ở đây náo nhiệt hơn rất nhiều, trên phố dòng người tấp nập không ngừng qua lại. Barcelona có kiểu thời tiết điển hình khí hậu vùng Địa Trung Hải, quanh năm ôn hòa, hiện tại cho dù đang là tháng một, nhưng vẫn không có chút lạnh giá nào, trên phố nhộn nhịp khách du lịch đến từ khắp các quốc gia khác nhau.

Triển Nhược Lăng dạo bước trên một con phố huyên náo, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy biển quảng cáo lớn ở tòa cao ốc đối diện đang phát tin tức về giải quần vợt Australia mở rộng.

Quốc gia nằm ở nam bán cầu đó, đang vào mùa hạ, ánh nắng chan hòa khắp nẻo, một cảnh tượng tràn trề sức sống.

Cậu ấy đang du học ở Australia.

Có lẽ sau này sẽ ở lại Australia sinh sống, mãi mãi.

Nhưng, quốc gia này, cách cô xa xôi đến thế.

Khách bộ hành và khách du lịch qua qua lại lại không ngừng, cô đứng trên phố, trong lòng chợt cảm thấy cô đơn đến lạ kỳ.

Chung Khi cậu có biết không? Mình đã từng đứng trên một con phố ở thành phố Barcelona phồn hoa, nhớ về từng chút một những năm tháng Cao trung, để bản thân mặc sức sống lại những ký ức này.

Chỉ là, đã đi qua những năm tháng như thế, sau này sẽ không dễ dàng bị tổn thương nữa.

15. Chương 15

Việc du học ở Tây Ban Nha chỉ cần hai năm, nhưng sau khi hoàn thành khóa học Triển Nhược Lăng không lập tức quay về nước, cô lựa chọn tiếp tục ở lại Tây Ban Nha, đến làm việc tại một doanh nghiệp Trung Quốc ở thành phố Barcelona.

Triển Cảnh Việt và bố mẹ không nỡ để con gái một thân một mình ở một đất nước xa lạ, có điều mọi người cũng biết kinh nghiệm làm việc ở Tây Ban Nha có thể giúp cho bản sơ yếu lý lịch sau này của cô thêm phần nổi bật, việc này đối với quá trình tìm việc ngàn vạn cái lợi mà không tổn hại gì, vì vậy cũng đồng ý với quyết định này của cô.

Triển Nhược Lăng ở lại Tây Ban Nha đến đầu năm thứ ba, Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ kết thúc mối tình marathon tám năm, nắm tay nhau cùng bước vào sảnh đường hôn lễ.

Trước hôn lễ của Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ, Triển Nhược Lăng đáp chuyến bay từ Barcelona về thành phố N tham dự đám cưới của anh trai. Ngày cô về nước, Triển Cảnh Việt cùng đưa Thái Ân Kỳ đến sân bay đón cô.

Triển Cảnh Việt tận mắt nhìn thấy em gái liền đau lòng không thôi: “A Lăng, sao em lại gầy đến thế này?”

Thái Ân Kỳ cũng có phần lo lắng cuộc sống của cô ở Tây Ban Nha không tốt: “A Lăng, có phải em không quen với Tây Ban Nha không?” Trước khi Triển Nhược Lăng ra nước ngoài, vẫn thường gặp gỡ chị ấy, vì vậy quan hệ chị dâu em chồng không hề tồi chút nào.

Triển Nhược Lăng ôm lấy cánh tay của chị dâu tương lai: “Không sao cả. Đã ở lại ba năm rồi mà, có gì không quen nữa đâu ạ.”

Triển Cảnh Việt chau mày, lên tiếng: “Em vẫn nên sớm kết thúc công việc bên đó rồi về nước đi. Em không ở nhà, mỗi ngày bố mẹ đều lặp đi lặp lại không ngừng bên tai anh, mong em sớm trở về đấy. Không tin em hỏi A Kỳ mà xem.” Mặc dù ban đầu anh tán thành việc Triển Nhược Lăng ở lại Tây Ban Nha làm việc, thế nhưng có những lúc cảm thấy em gái một mình ở nước ngoài quá cực khổ, hy vọng cô có thể sớm ngày trở về.

“Dạ. Biết rồi mà, biết rồi mà.” Triển Nhược Lăng gật đầu như trống bỏi, cười với Thái Ân Kỳ nói: “Chị Kỳ, anh hai em nhiều lời thế, sau này chị phải cố chịu đấy.”

Thái Ân Kỳ đưa mắt nhìn Triển Cảnh Việt, bày ra một vẻ mặt bất lực lên tiếng, “đúng thế. May mà chị cũng quen rồi.”

Sáng sớm hôm sau, cả nhà bốn người cùng nhau đi viếng mộ.

Đang là đầu tháng hai, buổi sớm ở nghĩa trang vẫn còn chìm trong một lớp sương mù mỏng, gió từng cơn thổi qua, khiến người ta bất giác có chút lạnh lạnh.

Mẹ ngồi xổm trên mặt đất, lấy hoa quả bày ra trước mộ, nhìn vào di ảnh của Triển Cảnh Vọng đông dài nói rất nhiều điều: “A Vọng, chị con từ Tây Ban Nha về rồi, hôm nay cùng với cả nhà đến thăm con, lâu lắm rồi con chưa gặp chị phải không?... Anh hai con ngày mai kết hôn rồi”

Triển Nhược Lăng đem bó hoa vẫn ôm trong tay từ lúc này đặt cạnh chỗ hoa quả, sau đó ngồi xuống trước mộ, chắp hai tay trước ngực, khẽ thì thầm: “A Vọng, chị về rồi. Xin lỗi, lâu như vậy không đến thăm em. Ngày mai anh hai kết hôn rồi, em phải phù hộ cho anh hai và chị Kỳ sống hạnh phúc với nhau nhé.”

Tàn nén hương, cả nhà vẫn còn tần ngần ở lại một lúc rất lâu mới bắt đầu thu dọn ra về.

Buổi tối, Triển Nhược Lăng ngồi ở phòng khách xem TV không quên gọi điện thoại cho Trình Tư Dao.

Trình Tư Dao nhận được điện thoại của cô hoàn toàn bất ngờ: “Triển Nhược Lăng? Trời ạ, ngạc nhiên thật đấy! Cậu về rồi à?” Năm ngoái cô ấy đã kết thúc việc học ở Singapore trở về nước, hiện tại đang làm việc trong một công ty chuyên về quảng cáo.

“Đúng vậy, mình về rồi.” Phản ứng của Trình Tư Dao sôi nổi như thế, khiến Triển Nhược Lăng cũng bị lây lan cảm giác vui vẻ.

“Về khi nào đấy? Cuối cùng đã biết gọi điện thoại cho mình rồi à?” Sau khi cơn hứng khởi qua đi, Trình Tư Dao bắt đầu chuyển sang khởi binh vấn tội.

Triển Nhược Lăng áy náy nói: “Mình mới về ngày hôm qua thôi, cả buổi sáng nay ngủ vùi, vẫn chưa điều chỉnh được chênh lệch múi giờ.”

Tám vài câu, Trình Tư Dao biết ngày mốt cô về lại Tây Ban Nha, không thể không kinh ngạc lên tiếng: “Ngày mốt về lại Tây Ban Nha? Mình còn tưởng cậu không cần phải đi nữa chứ. Sao lại gấp gáp vậy? Mình đang định gặp mặt cậu này...”

Triển Nhược Lăng vô cùng có lỗi nói: “Không được rồi, mình chỉ xin nghỉ phép được vài ngày thôi. Ngày mai anh trai mình kết hôn, mình về là để tham dự hôn lễ của anh ấy, hôn lễ kết thúc là mình về lại Tây Ban Nha luôn...”

“Anh trai cậu? Anh ruột à?” Trình Tư Dao tò mò hỏi. Cô ấy luôn cho rằng Triển Nhược Lăng là con gái một, không biết cô vẫn còn một người anh.

“Ừ. Nếu không phải anh ruột mình mới lười về đây.”

Vừa khéo Triển Cảnh Việt từ ngoài bước vào, nghe được câu nói vừa nãy của Triển Nhược Lăng liền đưa tay cốc lên đầu cô một cái, cũng tiện tay đem hộp bánh quy giơ ra trước mắt cô.

Trình Tư Dao vội vàng chúc mừng: “Ra là vậy, chúc mừng nhé, chúc mừng nhé!”

“Cảm ơn cậu, lát nữa mình sẽ nói với anh ấy.” Triển Nhược Lăng nhón một cái bánh quy cho vào miệng, ra hiệu Triển Cảnh Việt có thể mang đi.

Bên kia điện thoại Trình Tư Dao lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, cậu không có ý định ở lại Tây Ban Nha không quay về nữa đấy chứ?”

Triển Nhược Lăng cười cười: “Cũng chưa biết chừng.”

Trình Tư Dao thở dài, lại hỏi: “Vậy khi nào cậu trở về?”

“Không rõ nữa. Nếu trở về mình sẽ nói cho cậu biết...”

Tắt điện thoại, Triển Nhược Lăng dán mắt vào màn hình TV, những suy nghĩ trong đầu bắt đầu trôi dạt.

Kỳ thực sâu trong lòng mình cô rất rõ ràng, sớm muộn gì cô cũng sẽ về nước – không cần biết cô ở lại Tây Ban Nha bao lâu đi nữa, cuối cùng cô nhất định sẽ quay về Trung Quốc.

Nhưng còn cậu ấy, chưa hẳn đã như vậy.

Năm ấy Ngôn Dật Khải từng nói có thể cậu ấy sẽ không bao giờ quay về nữa.

Đây có lẽ cũng là điểm không giống nhau giữa cô và cậu ấy, cô là một người nặng tình, cội nguồn ở đâu sẽ về lại nơi ấy, người nhà của cô đều ở đây, vì vậy cho dù ra sao cô cũng phải trở về. Còn cậu ấy luôn là người tự do phóng khoáng, không chịu gò bó, có thể cậu ấy sẽ chọn ở lại Australia tiếp tục sinh sống.

Ngày thứ hai sau khi hôn lễ của Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ kết thúc, Triển Nhược Lăng lên máy bay về lại Tây Ban Nha.

Ngồi bên cạnh cô là một cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp. Triển Nhược Lăng vừa vào chỗ ngồi không lâu, liền có một chàng trai ăn vận thoải mái trẻ trung bước đến, hy vọng cô có thể nhường chỗ cho mình. Triển Nhược Lăng vui vẻ đồng ý, vì vậy chuyển đến ngồi ở khoang thương gia.

Khoang thương gia rộng rãi hơn khoang phổ thông rất nhiều, do đó chỗ ngồi cũng thoải mái hơn.

Triển Nhược Lăng tìm đến chỗ ngồi vừa đổi được của mình ngồi xuống, sau đó theo thói quen đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Nói ra cũng thật trùng hợp, cô đi máy bay nhiều lần như thế, gần như lần nào cũng ngồi ở vị trí ngay cạnh cửa sổ.

Ngồi gần cô là một người đàn ông mặc tây trang lịch lãm, tướng mạo rất đẹp, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng điềm tĩnh, không khó để đoán ra là một người thành công, có địa vị trong xã hội.

Triển Nhược Lăng nhìn người đàn ông toàn thân đều là quần áo đắt tiền, chợt nghĩ đến một người khác.

Trong lòng bất giác nghĩ: nếu như sau này cậu ấy mặc tây trang, có lẽ cũng rất đẹp mắt, có lẽ cũng là đáng về tình anh xã hội như thế này. Chỉ là, cả đời này đã định trước cô không thể nào nhìn thấy hình ảnh ấy.

Máy bay chuẩn bị cất cánh, tiếng thông báo bên trong khoang lại vang lên như thường lệ, nhắc nhở hành khách thắt tất cả phương tiện điện tử liên lạc.

Đột nhiên cô nhớ lại lần ngồi máy bay đến Bắc Kinh ghi danh hồi năm nhất đại học, hình ảnh cô ngồi trên máy bay chờ đợi tin nhắn của Chung Khi.

Chỉ có điều cô của hiện tại, cho dù đang nắm chặt điện thoại trong tay, bên trong lại chỉ còn một số điện thoại không còn sử dụng nữa, không cách nào có thể giống như trong trí nhớ, ngồi đợi tin nhắn của cậu ấy.

Sau khi tiến vào tầng bình lưu, máy bay di chuyển rất ổn định.

Triển Nhược Lăng nhắm mắt, chớp mắt một chút. Cô nằm mơ một giấc mơ ngắn ngủi, mơ hồ dường như lại quay trở về phòng học năm lớp 11.

Trong giấc mơ, cô ngồi ở vị trí phía trước Ngôn Dật Khải. Chợt nghe từ phía sau có người gọi tên mình, cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Chung Khi. Cậu ấy ngồi bên cạnh Ngôn Dật Khải. Phòng học tối mờ mờ, mọi thứ như bị nhòe đi, cô chỉ nhìn thấy chiếc áo thun màu đen Chung Khi đang mặc, cả người cậu ấy như chìm giữa biển sương mù mờ ảo.

Thực ra, cô đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của cậu ấy nữa rồi.

Học chung với cậu ấy hai năm, quãng thời gian quá ngắn ngủi trong con sông thời gian dài đằng đẵng, mà thời gian thân thiết với cậu ấy lại còn ngắn đến đáng thương hơn.

Hơn nữa hai người, đã sáu năm không gặp nhau.

Những ngày tháng ở Tây Ban Nha, cô không ngừng hồi tưởng lại, hy vọng có thể gom góp từng ký ức vụn vặt về cậu ấy khắc sâu trong lòng. Thế nhưng, chia cách đã quá nhiều năm, một vài ký ức đã phai mờ dần theo thời gian, giống như đỉnh chóp của Kim tự tháp, dù muốn dù không năm năm tháng tháng đã mài mòn những góc cạnh của nó.

Nhưng cô vẫn biết người đó chính là cậu ấy.

Chiếc áo thun đen kia mang theo hơi thở đặc trưng của cậu ấy.

Vào lần gặp nhau cuối cùng, cậu ấy mặc chiếc áo thun đen dài tay hiệu Adidas, lưu lại trong ký ức cô một bóng lưng màu đen.

Thân ảnh màu đen đó giống như từng nhát dao khắc vào tim cô, mỗi một lần đều rõ nét vô cùng.

Dư Tri Hàng gấp chiếc máy tính xách tay màn hình LCD, dời tầm mắt, nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh.

Sau khi máy bay cất cánh, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn ra ngoài, về mặt phẳng phát nét dịu dàng tĩnh lặng, rõ ràng là một gương mặt căng tràn sức sống, nhưng từ đáy mắt tĩnh mịch không gọn chút sóng của cô, anh nhận ra cô không vui, thậm chí có thể nói là cô đơn.

Triển Nhược Lăng thu hồi tầm mắt, đưa tay cầm ly nhựa đang đặt trên kệ trước mặt.

Máy bay đột ngột rung lắc dữ dội, tròn trành một cái, nước trong ly nhựa sóng sánh, tràn ra kệ nhựa sạch tinh tươm.

Cô vội vàng đặt ly nước xuống, đưa tay vào túi tìm khăn giấy.

Người bên cạnh bất ngờ chìa tay ra.

Cô nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy người đàn ông ngồi bên cạnh tay cầm một chiếc khăn tay đưa về phía mình, về mặt ôn hòa thân thiện.

Triển Nhược Lăng đưa tay nhận lấy, nói với anh ta: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Giọng nói trầm ổn của người đàn ông truyền vào tai, đặc biệt dễ nghe.

Thân máy bay lại dao động, ngay sau đó loa thông báo bên trong khoang phát lên: “Quý khách kính mến!...”

Máy bay gặp phải luồng không khí không ổn định.

Dư Tri Hàng vừa lau nước văng trên kệ, vừa cười nói: “Thời tiết hôm nay không thích hợp cho chuyến bay đường dài.”

Triển Nhược Lăng cong khóe môi, “thế mà anh vẫn lên máy bay.” So với đến Bắc Kinh, từ thành phố N đi Tây Ban Nha không nghi ngờ gì chính là một chuyến bay đường dài.

Dư Tri Hàng phát tay, biểu cảm mang theo vài phần bất lực: “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.”

“Nói có lý.” Triển Nhược Lăng không nhịn được mỉm cười.

Dư Tri Hàng cũng cười theo, sau đó suy nghĩ một chút lên tiếng hỏi cô: “Du học ở Tây Ban Nha?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu: “Không phải. Mấy năm trước đã học xong rồi, bây giờ đang làm việc ở đó.”

Dư Tri Hàng nhún đôi mày dài đẹp đẽ: “Không định về nước à?”

“Đương nhiên không phải. Người Trung Quốc đều tương đối nặng tình, chung quy vẫn là lá rụng về cội, tôi cũng không phải ngoại lệ. Bất kể cuộc sống ở Tây Ban Nha tự tại ra sao, bất kể đã ở lại bao lâu, sau này vẫn sẽ trở về Trung Quốc.” Triển Nhược Lăng cảm thấy có chút kỳ quái, những điều lúc trước không thể nói với Trình Tư Dao, bây giờ lại có thể dễ dàng nói với một người đàn ông xa lạ.

Lúc máy bay đáp xuống sân bay ở Barcelona, trời đã chạng vạng tối.

Trước khi xuống máy bay, Triển Nhược Lăng tạm biệt người bạn đồng hành đã cùng cô trò chuyện suốt chuyến đi: “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Dư Tri Hàng khẽ cười, vẫn đứng tại chỗ.

Tạm biệt tạm biệt, trong chia tay chính là có ngày gặp lại. [1]

Thật sự hy vọng có thể gặp lại một lần nữa.

[1]: Tạm biệt trong tiếng Trung là , nghĩa Hán Việt là tái kiến (được hiểu là gặp lại). Vì vậy, bản thân từ tạm biệt của Trung Quốc còn mang theo nghĩa gặp lại.

16. Chương 16

Quay lại Barcelona, Triển Nhược Lăng tiếp tục làm việc tại doanh nghiệp Trung Quốc lúc trước.

Cuối tuần, Triển Nhược Lăng đến thành phố Badalona gần đó du lịch. Cô ghé vào một cửa hàng nhỏ trong vùng mua mấy tấm bưu thiếp rồi viết vài câu, cẩn thận điền địa chỉ người nhận sau đó nhét vào thùng thư trên phố, gửi về cho bố mẹ cùng với hai vợ chồng Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ.

Khi đi ngang sạp báo, tiện thể mua một tờ báo, nhìn thấy ngày phát hành ở góc trên tờ báo, cô mới đột nhiên nhận ra hôm nay là ngày mười hai tháng sáu, sinh nhật của Chung Khi.

Cô ngồi trên một băng ghế đặt ở ven đường, từ trong túi sách lấy ra một tấm thiếp.

Tấm thiếp đã hơi ngả sang màu vàng, kích cỡ chỉ khoảng nửa tờ tiền giấy, rất mỏng.

Ánh mặt trời rạng rỡ ấm áp của bán đảo Iberia xuyên qua tầng mây dày chiếu xuống, đậu lại trên tấm thiếp làm phản chiếu những tia nắng nhàn nhạt.

Hôm nay là sinh nhật cậu ấy, viết chút gì đó nhỉ.

Cô trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, nhắc bút viết một dòng chữ lên tấm thiếp.

Sau đó, gấp tấm thiếp lại kẹp vào một ngăn của ví tiền, lại đem ví tiền cất vào túi xách.

Cầm lấy điện thoại, tìm đến tên và số điện thoại ấy.

Mấy năm đại học, mỗi lần đến sinh nhật Chung Khi, cô đều gửi tin nhắn cho cậu ấy. Đến năm thứ tư, cho dù biết đây chỉ là một số điện thoại không còn được sử dụng, cô vẫn như cũ nhắn tin chúc mừng sinh nhật cậu ấy.

Thoát ra khỏi số điện thoại đã thuộc nằm lòng, cô xem đồng hồ đeo tay, đang là hai giờ chiều. Lúc này, ở Australia có lẽ đã là đêm muộn.

Ở lại Tây Ban Nha đến năm thứ năm, Triển Nhược Lăng quyết định gửi đơn xin thôi việc cho giám đốc, bắt đầu thu xếp để về nước.

Lúc đó cũng đã đến tháng mười hai, cô suy nghĩ dùng vài ngày dạo chơi cho thỏa thích Tây Ban Nha lần cuối cùng trước khi lên máy bay rời khỏi quốc gia này.

Vừa hay bạn thân từ lúc Sơ trung của cô là Lâm Vi Lan cũng đến Barcelona du lịch. Lâm Vi Lan gọi điện thoại, báo cho cô biết lý do đến Tây Ban Nha của mình.

Bạn trai của Lâm Vi Lan là Từ Tấn Kiệt hiện đang có công tác ở Tây Ban Nha, sau khi kết thúc công việc vẫn còn hơn một tuần lễ để nghỉ ngơi, vì vậy cô ấy đặc biệt xin công ty cho nghỉ phép để sang đây vui chơi với bạn trai.

Triển Nhược Lăng nghe xong, nói với Lâm Vi Lan: “Cậu cứ đến đây trước đi, mấy ngày này mình vẫn còn ở Barcelona. Dù sao công việc của Từ Tấn Kiệt cũng chưa xong, mình dẫn cậu đi đây đó trước, đợi công việc của anh ấy kết thúc có thời gian dành cho cậu, mình sẽ tự động nhường chỗ, đến Madrid của mình du lịch.” Tình bạn giữa cô và Lâm Vi Lan cũng đã đón đến sinh nhật lần thứ mười mấy, vì vậy hai người nói chuyện không hề khách sáo gì, ngược lại vô cùng thân thiết.

Lâm Vi Lan nghe những điều cô nói liền trả lời: “Tiểu Triển, cậu quá tuyệt! Vậy mình qua ngay đây.”

Tối hôm Lâm Vi Lan đến Barcelona, hai người thuê một khách sạn ngủ lại một đêm. Xế chiều hôm sau, Triển Nhược Lăng đưa cô ấy đi dạo loanh quanh Barcelona.

Lâm Vi Lan và bạn trai cô ấy quen nhau từ lúc học đại học, sau đó mối quan hệ cứ thế phát triển rất tự nhiên.

Hai năm trước Triển Nhược Lăng về nước tham dự hôn lễ của Triển Cảnh Việt, trước khi quay lại Tây Ban Nha có hẹn gặp mặt Lâm Vi Lan, Từ Tấn Kiệt đến đón bạn gái lúc hai người chia tay nhau, khi ấy Lâm Vi Lan đã giới thiệu cô với bạn trai mình thế này: “Đây là bạn Sơ trung cũng là bạn tốt nhất của em Triển Nhược Lăng.”

Hai người giẫm lên tuyết cùng bước đi, vừa đi vừa tán gẫu, nhắc đến chuyện hai năm trước, Triển Nhược Lăng giả vờ đáng thương lên tiếng: “Cậu đúng là có lỗi với mình quá đấy, nói rằng mình là bạn tốt nhất của cậu, vậy mà có bạn trai lâu thế rồi nhưng mãi đến tận lúc ấy mới nói với mình.”

Mặc dù Lâm Vi Lan cũng biết cô đang nói đùa, nhưng khuôn mặt thanh tú vẫn không tránh khỏi đỏ lên: “Bình thường cậu cũng đâu hỏi mình, mình cũng đâu thể tự nhiên như không lên tiếng bảo ‘mình có bạn trai rồi’? Nếu cậu hỏi, nhất định mình sẽ nói cho cậu biết.”

Triển Nhược Lăng gật đầu, trong giọng nói có phần vui vẻ: “Mình biết rồi. Có người chăm sóc cậu, mình yên tâm lắm.” Lâm Vi Lan chính là bạn tốt nhất của cô, cho dù mấy năm qua cô ở nước ngoài hai người rất ít khi liên lạc với nhau, nhưng mười mấy năm tình bạn vẫn không bị ảnh hưởng chút gì.

Khóe mắt Lâm Vi Lan đỏ lên, ôm lấy cánh tay cô nói: “Tiểu Triển, cậu tốt quá đi.”

Tây Ban Nha đang là mùa đông, đường phố được phủ lên một lớp tuyết trắng, trong không khí đều mang theo hơi lạnh. Thế nhưng bởi vì sắp đến Giáng sinh, cả thành phố đều ngập trong bầu không khí vui tươi của lễ hội, so với thường ngày còn náo nhiệt hơn mấy lần.

Triển Nhược Lăng nghĩ buổi tối Từ Tấn Kiệt sẽ đến đón Lâm Vi Lan, vì vậy chỉ đưa cô ấy đi dạo lòng vòng ở trung tâm thành phố, “những địa danh nổi tiếng ở đây, đợi Từ Tấn Kiệt đưa cậu đi nhé, như vậy hai người có thể có thêm nhiều kỷ niệm đẹp rồi.”

Lâm Vi Lan ra sức ôm lấy cánh tay cô, kiên quyết lắc đầu: “Cơ hội như vậy còn nhiều mà, dù sao vẫn còn thời gian, cậu đưa mình đi dạo đi nhé.”

Triển Nhược Lăng gật đầu: “Ừ.”

Đi qua mấy con phố đi bộ, Lâm Vi Lan ấ náy nói với cô: “Trước giờ cậu không nói với mình chuyện của cậu, cho nên mình cũng không tiện chủ động hỏi... mà mình cũng không biết chuyện của cậu...”

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu nhìn cô ấy, mỉm cười hỏi: “Cậu muốn nghe?”

Trước giờ Lâm Vi Lan luôn cảm thấy người bạn tốt này trong lòng có cất giấu một người, nhưng không tìm được cơ hội để hỏi. Ý định của cô chỉ là thăm dò thử mà thôi, không ngờ vừa thử đã thành công, vừa cảm thán “hạnh phúc đến quá đột ngột” vừa gật đầu: “Đương nhiên là muốn nghe!”

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu, hướng mắt nhìn mảng trời xanh mây trắng phía xa xa, nói: “Thực ra rất đơn giản – người đó là bạn học Cao trung của mình, thân hình rất cao...”

“Người đó có đẹp trai không?” Lâm Vi Lan tò mò hỏi chen vào.

“Rất đẹp.” Triển Nhược Lăng không hề do dự gật đầu.

Về mặt Lâm Vi Lan giống như ‘mình biết ngay là như thế mà’: “Mình cũng đoán được rồi – người có thể khiến cậu để ý, khẳng định phải rất đẹp trai!”

Triển Nhược Lăng nở một nụ cười nhạt.

Cậu ấy là người trong lòng cô, cho dù thế nào cô cũng đều thấy đẹp. Thậm chí nếu tướng mạo cậu ấy chỉ bình thường, trong mắt cô vẫn là người đẹp nhất. Càng huống chi cô nghe thấy giọng nói trước khi được nhìn thấy cậu ấy?

Cô cũng không phản bác, chỉ tiếp tục nói: “Cậu biết đấy, năm lớp mười mình phải nằm viện hơn nửa năm trời, cho nên không nói chuyện với cậu ấy được mấy câu, mãi đến năm lớp mười một mới bắt đầu mới bắt đầu trò chuyện qua lại, có một hôm tâm trạng mình rất không tốt, buổi chiều về nhà, cậu ấy cùng mình đợi xe bus, còn kể chuyện cười cho mình nghe nữa, sau đó cậu ấy thi đỗ Trung Đại, mình đến Bắc Kinh, liên lạc giữa bọn mình cũng trở nên càng ngày càng ít, cuối cùng ngay cả tin nhắn cũng không gửi được cho cậu ấy nữa, mình mới từ các bạn học khác biết được cậu ấy đã ra nước ngoài rồi...”

“Aizz, lẽ ra người này không nên làm thế!” Lâm Vi Lan thay cô cảm thấy bất bình, “ra nước ngoài cũng không nói với cậu một tiếng, quá đáng quá thể! Tiểu Triển, cậu đừng để ý cậu ta nữa, quên phắt cậu ta đi...”

Triển Nhược Lăng vỗ vỗ cánh tay cô ấy, ý bảo cô ấy im lặng đừng vội vã, “thực ra cũng chẳng có gì, suy cho cùng mình với cậu ấy cũng không tính là rất thân, cậu ấy không nói với mình cũng không quá đáng.”

Khi ấy, quả thực cô rất đau lòng. Thế nhưng cô và cậu ấy chỉ là bạn học Cao trung, lại không thường liên lạc, không giống như những bạn học Trung Đại của cậu ấy có thể dễ dàng biết được hướng đi của cậu ấy.

Lâm Vi Lan có chút không hiểu: “Cậu ta có gì tốt? Đã bao nhiêu năm như vậy cậu vẫn còn nhớ cậu ta? Tiểu Triển, sao cậu không thử tiếp nhận người khác?” Mặc dù Triển Nhược Lăng nói rất ngắn gọn, cô vẫn có thể nhận ra tình cảm Triển Nhược Lăng dành cho người đó rất sâu đậm, thế nhưng là một người bạn, cô không thể không vì bạn tốt của mình mà thở dài cảm thán: Cô không nghe ra được người đó có điểm gì tốt đến mức khiến bạn tốt của cô bận lòng suốt bao nhiêu năm trời.

Triển Nhược Lăng bình tĩnh đáp lời: “Bởi vì cậu ấy là người đầu tiên bước chân vào lòng mình.” Năm ấy, cậu ấy đầy khí thế hùng hùng hổ hổ giật lấy tờ báo trong tay cô, dễ dàng xua tan lớp sương mù mờ mịt trong lòng cô.

Lâm Vi Lan trầm mặc mười mấy phút, sau đó nói: “Bây giờ mình đã có chút bái phục người đó rồi, có thể khiến cậu ghi nhớ bao nhiêu năm như vậy, cậu ta nhất định rất xuất sắc.”

Cô xiết chặt cánh tay Triển Nhược Lăng, dùng giọng điệu chân thành nhất lên tiếng: “Tiểu Triển, cậu tốt như vậy, ông trời nhất định sẽ cho cậu và người đó được gặp lại.”

Triển Nhược Lăng chỉ hồ hững nở nụ cười.

Gặp lại? Nhưng ngay cả việc cậu ấy có quay về hay không cô cũng không biết rõ.

Nhưng, nếu như cậu ấy trở về, cô vẫn có thể gặp được cậu ấy. Vậy cho nên, đã bao nhiêu năm qua đi, cô vẫn luôn kiên trì, mong đợi thật sự sẽ có một ngày như thế.

Điện thoại đột ngột vang lên, Triển Nhược Lăng bấm vào nút nhận, yên lặng lắng nghe mười mấy giây mới lên tiếng: “Em ở cùng bạn Sơ trung của em... Dạ, cô ấy đến Tây Ban Nha, bọn em đi dạo loanh quanh... À,

anh nói với chị dâu một tiếng, viết danh sách những thứ cần mua rồi gửi qua mail cho em, đến lúc đó em mua một lượt rồi mang về.”

Lâm Vi Lan là người Trùng Khánh, không biết nói tiếng Quảng Đông, nhưng đã sinh sống ở Quảng Đông mười mấy năm, giao tiếp hàng ngày cơ bản vẫn có thể nghe hiểu. Nghe thấy xưng hô của Triển Nhược Lăng cô có thể đoán được người gọi là anh trai cô ấy.

Thấy Triển Nhược Lăng cúp máy, cô liền hỏi: “Anh trai cậu?”

“Đúng thế.”

Triển Nhược Lăng cất điện thoại, thở dài, một lần hơi mỏng theo hơi thở của cô vẫn vút trong không khí, “được rồi, bọn mình không nói những chuyện này nữa, đi tiếp đi nào.”

“Được thôi, nghe lời cậu.”

Lâm Vi Lan dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại vài tấm ảnh, hỏi: “Tiểu Triển, cậu ở Tây Ban Nha lâu như thế, bây giờ về nước, có luyến tiếc nơi này không?”

Đối với vấn đề này Triển Nhược Lăng đã thành quen, liền trả lời: “Nhưng mình đã sống hơn hai mươi năm ở Trung Quốc, càng luyến tiếc quê hương hơn!”

“Đúng nhỉ. Cậu xem, câu hỏi này của mình chẳng có chiều sâu gì cả.” Lâm Vi Lan nhún vai.

“Làm gì có, chẳng qua đã có mấy người hỏi mình về cùng một vấn đề này, nên mới có kinh nghiệm trả lời thôi.”

Hai người đi qua quảng trường phủ đầy tuyết, Triển Nhược Lăng thuận miệng hỏi: “Mình vẫn chưa hỏi cậu, bây giờ công việc của cậu thế nào rồi?”

Lâm Vi Lan hơi lắc người: “Mình chưa nói với cậu à?”

“Lâm Vi Lan, chuyện cậu chưa nói với mình nhiều lắm đấy.” Triển Nhược Lăng bật cười nhìn cô ấy, đồng thời dùng ánh mắt nhắc cô ấy nhớ lại chuyện gặp mặt Từ Tấn Kiệt hai năm trước.

“Ngại quá nhỉ, chắc mình nhớ nhầm rồi.” Lâm Vi Lan lè lưỡi, “vậy bây giờ mình nói với cậu ngay đây. Mình làm việc ở một khách sạn, là phó giám đốc bộ phận kế hoạch.”

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu, chân thành nói: “Woa, phó giám đốc bộ phận kế hoạch, không tồi nha! Giải thật đấy!”

Lâm Vi Lan nở nụ cười khiêm tốn: “Làm gì có, mình chỉ làm việc sớm hơn người khác thôi. Sau khi cậu về nước, nhất định còn giỏi hơn mình.”

“Bộ phận kế hoạch bình thường công việc có nhiều không?”

Lâm Vi Lan buộc chặt khăn quàng cổ, lên tiếng: “Lúc không có việc gì cũng tạm ổn, nhưng khi triển khai hoạt động gì đó thì bận thôi rồi.”

Triển Nhược Lăng gật đầu đồng ý: “Công việc đều là như vậy mà.”

“Đúng thế, hơn nữa khách sạn của bọn mình là khách sạn năm sao, quản lý lại nghiêm khắc nữa, mỗi lần có hoạt động hay là hội nghị gì đấy đều phải làm kế hoạch rất tỉ mỉ.”

Đột nhiên Lâm Vi Lan nhớ ra điều gì đó, không đồng ý lắc đầu: “Cậu chưa gặp ông chủ của khách sạn bọn mình đấy, như vậy mới gọi là giỏi, anh ta so với mình khác một trời một vực, nhưng mà đã là tổng giám đốc của khách sạn bọn mình... Với lại, anh ta đẹp trai lắm – hôm anh ta vừa đến khách sạn đã mê hoặc toàn bộ nhân viên nữ ở đó đấy.”

Triển Nhược Lăng khẽ cười, không nói gì. Trong mắt cô, Từ Tấn Kiệt cũng đã tính là không tồi rồi.

Đột nhiên cô nhớ đến người trong lòng mình, cậu ấy cũng học ngành quản lý khách sạn.

Chỉ là, có lẽ lúc này cậu ấy đang ở Australia.

Buổi họp lớp kỳ nghỉ đông năm đó, cô làm cách nào che giấu cõi lòng đầy chua xót để mở miệng nói một câu đùa cợt: “Nếu như đến lúc trở về cậu ấy mở khách sạn, bọn mình đến khách sạn của cậu ấy ăn cơm, nói không chừng có thể bảo cậu ấy giảm giá cho nữa.”

Sau đó, Ngôn Dật khẽ nói có thể cậu ấy không bao giờ quay về nữa.

Cho dù đã bao nhiêu năm qua đi, vẫn còn nhớ rõ mồn một cảm giác đau đớn khôn cùng đó.

Chỉ là, cho dù đã chia cách với cậu ấy bao nhiêu năm như vậy, cho dù đã lâu thật lâu không nghe được bất cứ tin tức gì về cậu ấy, cô vẫn không đặt cậu ấy xuống được.

Đã bao nhiêu năm rồi, cũng không biết bây giờ cậu ấy thế nào, có lẽ cậu ấy đã có bạn gái rồi.

Thu hồi những suy tư không ngừng trôi dạt của mình, khẽ chuyển tầm nhìn, nhìn thấy một tòa giáo đường ở phía xa, Triển Nhược Lăng đưa tay chỉ về hướng đó, lên tiếng đề nghị Lâm Vi Lan: “Vào giáo đường đó xem một lát nhé?”

Lâm Vi Lan gật đầu: “Ừ.”

Chập tối Từ Tấn Kiệt đến đón Lâm Vi Lan. Anh vô cùng ái ngại lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, thật có lỗi quá, lần này gặp nhau trong hoàn cảnh vội vàng thế này, về thành phố N phải để bọn anh mời em một bữa cơm nhé.”

“Không thành vấn đề.”

Triển Nhược Lăng đáp chuyến bay đêm đến Madrid, Từ Tấn Kiệt và Lâm Vi Lan một mực tiễn cô đến tận sân bay.

Ở cửa kiểm soát, Lâm Vi Lan bịn rịn kéo tay cô nói: “Tiểu Triển, cậu về thành phố N nhất định phải nói với mình. Bọn mình phải tụ tập một bữa ra trò. Nếu cậu muốn ở khách sạn, càng phải tìm mình, nếu cậu đến khách sạn của bọn mình, mình sẽ cho cậu giá ưu đãi nội bộ...” Vừa nói vừa xinh đẹp nháy mắt với cô.

Triển Nhược Lăng bật cười trả lời: “Được rồi. Mình nhớ rồi. Nếu như hôm nào mình muốn ở khách sạn, nhất định sẽ đến khách sạn của các cậu.”

17. Chương 17

Sau khi đến Madrid, Triển Nhược Lăng lần lượt ghé thăm những cảnh đẹp nổi tiếng ở đây.

Trước hôm rời khỏi Madrid, cô mua vé vào sân xem một trận đấu của đội tuyển bóng đá Real Madrid, ngồi trong sân vận động Santiago Bernabéu có sức chứa lên đến hơn tám mươi nghìn người, cảm nhận thật đầy đủ văn hóa bóng đá của quốc gia này.

Đã đến Tây Ban Nha và ở lại bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đến lúc cô rời xa nơi đây.

Lần sau đến, không biết sẽ là tháng năm nào nữa.

Xem xong trận đấu, cô men theo con đường đi bộ về khách sạn.

Đến trước cửa lớn khách sạn, vừa định đẩy cửa bước vào đã có một bàn tay từ bên cạnh thành linh đưa ra, nhanh hơn cô một bước đẩy cánh cửa xoay bằng kính, sau đó giữ cánh cửa lại, lịch sự ra hiệu cho cô đi vào trước.

“Gracias!” Cô nghiêng đầu, dùng tiếng Tây Ban Nha nói cảm ơn với người đó.

“Không cần khách sáo!” Bên tai vang lên tiếng trả lời, bằng tiếng Trung.

Ngẩng đầu lên, cả người như bị đôi mắt sáng có thần của người trước mặt cuốn hút vào.

Trước mặt cô là một người đàn ông mặc tây trang màu đen, dáng vẻ rất anh tuấn, bề ngoài nhìn qua có phần quen thuộc.

Dư Tri Hàng mỉm cười gật đầu, lên tiếng nhắc cô: “Chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Triển Nhược Lăng ngỡ ngàng, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười với anh: “Tôi nhớ ra rồi! Lần ngồi cùng chuyến máy bay...”

Lời nói ra đến đó. Cô không nói tiếp nữa.

Dư Tri Hàng không rõ tại sao giờ phút này trong lòng lại cảm thấy dễ chịu vô cùng, cô nói cô vẫn còn nhớ mình.

Vào đến khách sạn, hai người dừng chân ở đại sảnh, Dư Tri Hàng mỉm cười đưa tay ra: “Chính thức giới thiệu một chút, tôi là Dư Tri Hàng.” Lần cùng ngồi chung ở khoang thương gia trên máy bay, hai người chỉ xưng hô với nhau bằng họ.

Triển Nhược Lăng cũng đưa tay ra: “Anh Dư, xin chào! Tôi là Triển Nhược Lăng.”

Đi đến cửa thang máy, Triển Nhược Lăng lịch sự tạm biệt anh, “vậy lần sau gặp lại.”

Ánh chiều tà của ngày đông nghiêng nghiêng chiếu xuống những công trình kiến trúc cổ kính, rớt một màu vàng xuống khắp các cung đường ở Madrid. Một đêm nữa lại sắp sửa đến với thành phố này.

Nhìn thấy Dư Tri Hàng bước ra từ khu vực thang máy, vị trợ lý vẫn đang đứng đợi ở đại sảnh vội vàng đi lại gần, cung kính chào: “Dư tổng.”

Dư Tri Hàng ừ một tiếng, sau đó nâng cổ tay xem đồng hồ, chân mày hơi cau lại: “Phiên dịch đâu?”

Vị trợ lý luống cuống như thể kiến bò chảo nóng, lên tiếng: “Dư tổng, cô Dương tạm thời thì xảy ra chút chuyện, báo lại không thể đến được...”

Dư Tri Hàng mặt không chút biểu cảm, đưa mắt nhìn trợ lý của mình, vị trợ lý chỉ có thể im lặng, ngoan ngoãn đem những lời định nói nuốt lại vào bụng.

Chân mày Dư Tri Hàng cau lại, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Tạm thời không thể đến? Các người mời phiên dịch kiểu gì vậy, đến tận bây giờ mới nói không thể đến? Bình thường công ty trả lương cho các người nhiều như vậy, đều là lãng phí hết phải không?”

Vị trợ lý hiểu rõ lúc này ông chủ đang tức giận bộc phát, vội vàng im miệng, ngay cả thở cũng không dám làm phát ra tiếng động lớn.

Dư Tri Hàng biết vào lúc này có nói thêm điều gì nữa cũng chẳng ích gì, lạnh giọng gọi một tiếng: “Bảo tài xế lái xe qua đây.”

Vị trợ lý ngay lập tức dạ một tiếng, lại lúng túng hỏi lại: “Dư tổng, có cần phải tìm một phiên dịch khác không ạ?”

Dư Tri Hàng suy nghĩ một lát, trong đầu rất nhanh đưa ra tính toán, bình tĩnh lên tiếng dặn dò: “Cậu gọi điện thoại cho Tiểu Tiêu, xem cậu ta có thể tìm được một phiên dịch khác hay không?”

“Tôi gọi ngay đây.” Vị trợ lý móc điện thoại, đứng tránh sang một bên bắt đầu gọi.

Đúng vào lúc này, một cô gái trẻ từ trong thang máy bước ra. Cô gái có khuôn mặt của người châu Á, mặc một chiếc áo khoác màu be, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng kẻ sọc tông màu trầm, mái tóc đen dài tùy ý buông xõa xuống vai, vài sợi tóc mái lòa xòa lướt ngang vầng trán, tinh khôi mà sống động.

Cô cúi đầu xem quyển sách nhỏ đang cầm trong tay, sau đó xoay người chuẩn bị đi về phía quán cà phê trong khách sạn.

Ánh mắt Dư Tri Hàng chăm chú nhìn theo người con gái ở phía không xa đó, dùng tay ra hiệu cho vị trợ lý đứng bên cạnh mình: “Không cần gọi điện thoại nữa, tôi nghĩ tôi tìm thấy người cần tìm rồi.”

Anh nhắc chân, bước từng bước dài đến trước mặt Triển Nhược Lăng mới dừng lại, lên tiếng: “Cô Triển, vô cùng xin lỗi, xin hỏi chiều nay cô có thời gian rảnh không?”

Triển Nhược Lăng đầu tiên lấy làm lạ, sau đó gật đầu: “Vâng, buổi chiều tôi rảnh.”

Tảng đá trong lòng Dư Tri Hàng như vừa được nhấc xuống, anh lên tiếng hỏi tiếp: “Tôi có thể mạo muội nhờ cô giúp một việc được không?”

Triển Nhược Lăng không lên tiếng, hai đầu chân mày khẽ nhíu lại, ánh mắt hòa hoãn, cho thấy bản thân đang nghiêm túc lắng nghe.

Dư Tri Hàng biết vào lúc này anh phải tốc chiến tốc thắng, vì vậy tiếp tục nói: “Tôi là phó giám đốc của công ty trách nhiệm hữu hạn Chí Lăng, là như thế này...”

Anh nói ngắn gọn tình huống hiện tại, dùng ánh mắt chân thành nhìn người con gái đang đứng trước mặt: “Phiên dịch của chúng tôi tạm thời xảy ra chút chuyện không thể đến được, cô có thể đảm nhận vị trí phiên dịch tạm thời giúp chúng tôi được không?”

Triển Nhược Lăng vô cùng kinh ngạc, do dự lên tiếng: “Nhưng thuật ngữ chuyên môn của các vị có lẽ tôi không rõ lắm, không hoàn toàn nắm chắc có thể giúp được mọi người việc này...”

“Không sao cả. Thuật ngữ không thành vấn đề, tôi đã cân nhắc rồi.” Dư Tri Hàng điềm tĩnh lên tiếng.

Triển Nhược Lăng một suy nghĩ một chút sau đó gật đầu: “Được. Nếu như có thể giúp, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Thời gian cô làm việc tại doanh nghiệp Trung Quốc ở Barcelona, cũng từng làm phiên dịch vài lần.

Về mặt của Dư Tri Hàng thả lỏng, “cô Triển, thay mặt cho công ty xin cảm ơn cô. Vậy thì, mời đi bên này.” Anh đứng nghiêng người sang một bên, đưa tay phải ra mời.

Triển Nhược Lăng học tiếng Tây Ban Nha bao nhiêu năm như vậy, trước đây ở những buổi tiệc làm ăn của công ty cũng từng làm phiên dịch, mặc dù lần này không hề có sự chuẩn bị trước, tuy nhiên cô vẫn thể hiện rất thành thực. Hơn nữa, cũng vì công ty Chí Lăng và công ty ở Madrid đã thiết lập quan hệ làm ăn qua lại từ trước, những bất đồng ý kiến đối với bản thảo hợp đồng cũng ít đi rất nhiều, sau ba giờ đồng hồ đàm phán, hai bên công ty đã thống nhất được về điều khoản hợp đồng.

Đường phố Madrid về đêm, ánh đèn neon sáng loáng, náo nhiệt nhưng lại không hề ồn ã, hai bên đường là những kiến trúc cổ vô cùng phồn hoa lấp lánh dưới ánh đèn, phản chiếu lên nền trời xanh thẫm. Cả thành phố dường như thêm phần mê hoặc, mang trong mình một vẻ thần bí và ưu nhã.

Triển Nhược Lăng và Dư Tri Hàng đều ngồi ở hàng ghế sau, suốt dọc đường hai người đều nói chuyện không ngừng.

“Cô Triển, tôi nhớ lần trước cô nói mình làm việc ở Barcelona...”

“Tôi xin thôi việc rồi, lần này đến Madrid du lịch.”

Dư Tri Hàng hơi suy nghĩ, “du lịch? Chuẩn bị lá rụng về cội sao?”

“Đúng thế. Đã ở lâu như vậy rồi, cũng nên về nước thôi.”

“Tôi nhớ cô đã từng nói, mình là một người nặng tình, cho dù đã ở đây bao lâu, nhất định sẽ có một ngày trở về, cô đã ở Tây Ban Nha...” Dư Tri Hàng nói rất chậm rãi.

“Năm năm.”

Dư Tri Hàng nhượng mày, “khó trách tiếng Tây Ban Nha của cô lại tốt như vậy.”

Triển Nhược Lăng cong khóe môi mỉm cười, nụ cười ấm áp tự tin: “Tiếng Tây Ban Nha là chuyên ngành của tôi lúc học đại học.”

Dư Tri Hàng nhìn thấy dường như cô có phần mệt mỏi, rất tự nhiên không để cô phát hiện kết thúc chủ đề đang nói, lại dẫn dò tài xe lái xe chậm một chút.

Chiếc xe chạy rất êm trên đường, đến tận cửa khách sạn mới dừng lại.

Tài xế quay đầu lại: “Anh Dư...” lập tức bị Dư Tri Hàng đưa tay ra ngăn lại.

Dư Tri Hàng lắc đầu, ý bảo anh ta giữ yên lặng.

Cô ngồi ở ghế sau ngủ mất rồi.

Bên trong xe mở điều hòa ấm áp, cô nghiêng đầu tựa người vào sát cửa xe, dùng tay phải chống lấy đầu, tay trái khoanh lại trước ngực, vài sợi tóc xõa xuống gương mặt cô, theo gò má trắng nõn trượt xuống, tạo thành một tư thế ngủ vừa mềm mại vừa ngọt ngào.

Có lẽ cô mệt lắm rồi.

Công việc phiên dịch đòi hỏi phải có sự tập trung tinh thần và sức chú ý cao độ. Thần kinh cô căng thẳng lâu như vậy, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy rất cực khổ.

Lúc này vừa lên xe, cô vẫn còn tán gẫu với anh không ít chuyện, chỉ là về sau bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Tuy nhiên, cho dù đang trong giấc ngủ, dường như cô vẫn đem bản thân mình ngăn cách với bên ngoài, giống như đang ở vào trạng thái tự bảo vệ, không để người khác dễ dàng tiếp cận.

Triển Nhược Lăng chỉ ngủ một giấc ngắn sau đó liền tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt đã vội vàng ngồi thẳng người dậy: “Tôi ngủ quên, thật xin lỗi!”

Dư Tri Hàng đè nén cảm giác luyến tiếc trong lòng, nở một nụ cười ôn hòa với cô: “Không sao cả.”

“Đến nơi rồi?” Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

“Đến rồi.”

Dư Tri Hàng bước xuống xe, đi vòng sang bên phải, đưa tay mở cửa: “Cô Triển, món Trung có hợp khẩu vị của cô không?” Vừa nói vừa đưa tay chỉ một biển hiệu nhà hàng Trung Quốc bên đường.

Triển Nhược Lăng mang theo túi xách xuống xe, chỉ nghe thấy hai chữ “món Trung” liền gật đầu ngay: “Tuyệt đối thích hợp.”

Có vẻ Dư Tri Hàng đã từng đến nhà hàng này, rất quen thân với ông chủ ở đây, các món ăn gọi lên món nào cũng vô cùng ngon miệng. Ở Tây Ban Nha, Triển Nhược Lăng không phải ít khi đi ăn món Trung Quốc, nhưng cơ hội được thưởng thức ẩm thực Quảng Đông chính cống thế này tuyệt đối không nhiều, vì vậy vui vẻ khen ngợi vài câu.

Dư Tri Hàng tuyệt đối không phải vì chuyện ăn uống, chỉ muốn tìm đề tài cùng cô nói chuyện: “Trước đây cô chưa từng đến Madrid à?”

“Trước đây khi còn đi học có đến một lần, thêm lần này nữa là hai.”

Anh cười vô cùng ấm áp. Nhìn thấy nụ cười của anh, đột nhiên Triển Nhược Lăng nhớ đến lần đầu tiên gặp anh trên máy bay.

Vừa này lúc ký kết hợp đồng, vẻ mặt của anh luôn duy trì vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh, còn bây giờ, không hề có chút gì đáng vẻ của một người làm ăn, chỉ còn lại sự thân thiết và dịu dàng.

“Mặc dù thời gian ở Tây Ban Nha của tôi không dài bằng cô, nhưng vẫn rất rành rẽ Madrid, có thời gian rảnh có thể đưa cô đi dạo.”

“Chẳng qua e rằng tôi không có cơ hội đó nữa, ngày mai tôi quay về rồi.”

“Ngày mai? Gấp như vậy sao?”

Triển Nhược Lăng dừng đưa, mỉm cười lên tiếng: “Đã ở đây năm năm rồi, nếu còn không về không phải có lỗi với tổ quốc vĩ đại sao.”

Anh nhún mày, “vậy tại sao trước đây không về?”

“Trước đây cảm thấy bản thân rèn luyện chưa đủ, cho nên bằng lòng ở lại đây.” Triển Nhược Lăng bật cười, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ cao sát đất, khung cảnh về đêm của thành phố Madrid phồn hoa, đèn màu của tòa cao ốc phía xa biến đổi liên tục, đặc biệt rực rỡ, đặc biệt lộng lẫy.

Không một ai biết được, điện thoại của cô có lưu lại một số điện thoại không còn sử dụng nữa. Hai năm đầu mới đến Tây Ban Nha, mỗi lần cảm thấy cô đơn tịch mịch, cô đều lấy điện thoại gọi đến số điện thoại này, chăm chú lắng nghe giọng nói của điện thoại viên trực tổng đài.

Tựa như, như thế này chính là đang nói chuyện với cậu ấy.

Ở Tây Ban Nha năm năm, cảm giác cô đơn vẫn luôn bên cạnh bầu bạn với cô, trở thành một bộ phận trong cuộc sống của cô.

Mà sự cô đơn này, đều vì có quan hệ với một người.

Chỉ là, chỉ có sau khi ném trái cô đơn, mới có thể kiên cường đối diện với cuộc sống, kiên định sống tiếp cuộc sống của mình.

Ngày hôm sau, Triển Nhược Lăng kéo theo hành lý đến quầy tiếp tân trả phòng, lại gặp được Dư Tri Hàng cũng đang ở đó.

“Cô Triển, hôm nay tôi còn công việc bận, không thể đi tiễn cô được. Tôi đã dặn dò tài xế, anh ta sẽ đưa cô ra sân bay.”

“Thật sự rất cảm ơn anh!”

Dư Tri Hàng cau mày, tỏ vẻ không đồng ý: “So với việc cô giúp đỡ công ty tôi ngày hôm qua, việc này không đáng gì cả.”

Tài xế đem hành lý của Triển Nhược Lăng đặt vào cốp xe, Dư Tri Hàng lịch sự mở cửa xe cho cô, “cô Triển, hẹn gặp lại ở thành phố N.”

“Vâng, hẹn gặp lại.”

Năm năm ở Tây Ban Nha đã sang đến ngày cuối cùng, cuối cùng cô đáp máy bay về lại với quê hương mình.

Máy bay rời khỏi mặt đất, bay vào tầng không, bán đảo Iberia ngày càng trở nên mơ hồ, dần dần chỉ còn là một chấm nhỏ, đến cuối cùng không còn nhìn thấy gì nữa.

Tạm biệt, Tây Ban Nha.

Năm năm, không hay không biết, vô tình cứ thế trôi qua.

Đột nhiên nhớ đến, lần ngồi máy bay về thành phố N nghỉ đông, vô cùng mong đợi, được gặp mặt cậu ấy một lần, thế mà sau khi về lại nghe được tin tức có thể cậu ấy không bao giờ quay về nữa.

Cuộc đời này, vẫn là để lỡ một cơ hội đó.

Hôm nay cũng là ngồi máy bay, cũng là mùa đông, nhưng tâm trạng mong chờ đó đã không còn nữa.

Nhắm tính một chút, lần cuối cùng gặp được cậu ấy, đã là tám năm trước rồi.

Từ ngày quen biết cậu ấy đến hôm nay đã là mười năm tròn.

Chung Khi, đã từng cho rằng những năm tháng Cao Trung ngắn ngủi chẳng đáng kể gì, không ngờ lại chiếm trọn cuộc sống của mình, trở thành những năm tháng đem lại nhiều ký ức nhất cho mình.

Thoáng chớp mắt, bao nhiêu năm đã qua đi, thời gian đã làm phai nhòa rất nhiều thứ, chỉ có ký ức về cậu, chưa từng phai nhạt.

Cô không kiềm được đưa tay áp vào ô cửa kính, cảm nhận ánh mặt trời ấm áp.

Nhìn ra bên ngoài khoang máy bay, là một khoảng trời sáng lạn đầy ánh nắng.

18. Chương 18

Vừa đặt chân xuống sân bay, chào đón cô là bầu không khí ẩm ướt đặc thù của khí hậu vùng duyên hải phương nam, cái lạnh giá của ngày đông mang theo cảm giác quen thuộc đã lâu mới tìm lại được, theo từng lần hít thở không khí ấm áp của quê nhà căng đầy toàn thân cô.

Trước khi về nước, nghe theo đề nghị của Triển Cảnh Việt, Triển Nhược Lăng đã gửi toàn bộ đồ đạc ở Tây Ban Nha về trước, vừa giảm được số hành lý phải mang về vừa không vượt quá khối lượng cho phép.

Ra khỏi máy bay, Triển Nhược Lăng bước đến băng chuyền hành lý lấy túi xách của mình sau đó đi thẳng ra cửa sân bay. Nhìn thấy trước mặt có một cô gái trẻ tóc ngắn đang ngồi xổm trên mặt đất, đồ đạc vương vãi khắp nơi. Cô lập tức thả xe đẩy hành lý đang giữ trong tay, bước đến nhặt đồ giúp cô ấy.

“Cảm ơn, thật cảm ơn cô quá!” Cô gái trẻ tóc ngắn liên tục lên tiếng.

“Không cần đâu.” Triển Nhược Lăng xếp báo và tạp chí lại thành một xấp, đưa cho cô gái.

Cô gái ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Triển Nhược Lăng nét mặt cô ấy liền sững lại.

Ánh mắt cô ấy chăm chú tập trung trên người Triển Nhược Lăng, đôi mắt trũng trũng mở lớn, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, đôi đồng tử màu nâu đậm sáng lên, đủ loại tâm tình lướt qua đáy mắt, đầu tiên là giật mình, tiếp sau là kinh ngạc, lại giống như cuối cùng đã hiểu ra điều bí mật to lớn nào đấy, mang theo vẻ sáng tỏ và tỉnh ngộ, trong ánh mắt hàm chứa ý nghĩa sâu xa khó nói rõ.

Triển Nhược Lăng dừng tay lại giữa chừng, cau mày, không nói gì nhìn cô ấy.

Dưới ánh mắt thiện chí của cô, cuối cùng cô gái tóc ngắn cũng khôi phục nét mặt bình thường, cô ấy đưa tay nhận lại đồ, lần nữa nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Triển Nhược Lăng đứng dậy, đẩy hành lý bước tiếp, vừa đi được vài bước thình lình nghe được giọng nói dứt khoát của cô gái vừa nãy từ phía sau truyền đến: “Xin chào...”

Cô dừng chân, quay người lại liền bắt gặp ánh mắt hòa nhã và thân thiện của cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn mang theo hành lý bước lại gần cô, giống như thăm dò lên tiếng hỏi: “Xin lỗi, xin hỏi có thể cho tôi biết tên cô được không?”

Triển Nhược Lăng bèn mỉm cười, trả lời: “Triển Nhược Lăng, tên tôi là Triển Nhược Lăng.”

“Triển Nhược Lăng – à, tôi nhớ rồi.”

Cô gái tóc ngắn bước đến sòng vai với cô, lại hỏi: “Cô Triển, có phải cô học Cao trung ở trường N không?” Mặc dù cô ấy đang lên tiếng hỏi, nhưng ngữ điệu chắc chắn như thể đã biết câu trả lời.

“Làm sao cô biết?” Triển Nhược Lăng vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thấy nụ cười có phần đắc ý của đối phương, Triển Nhược Lăng không khỏi cảm thấy kỳ lạ hỏi tiếp: “Trước đây cô cũng học ở trường N à?”

“Không phải.” Cô gái tóc ngắn giảo hoạt chớp chớp mắt, “bởi vì tôi từng nhìn thấy hình chụp của cô.”

Triển Nhược Lăng ngẩn người, sự tò mò lập tức ngẩng đầu dậy: “Cô nhìn thấy hình chụp của tôi ở đâu?”

“Quý Tấn!”

Ngay đúng lúc này, giọng của một người đàn ông đột ngột vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai cô gái.

Quý Tấn nhìn ra cửa sân bay, đưa tay lên vẫy vẫy. Cô ấy vẫn đứng tại chỗ, suy nghĩ mất mấy giây, sau đó đột nhiên xoay người cười nói với Triển Nhược Lăng: “Cô Triển, mạo muội hỏi một câu: tôi có thể chụp một tấm hình với cô được không?”

Triển Nhược Lăng lưỡng lự một lát sau đó gật đầu: “Đương nhiên có thể.”

“Cảm ơn cô nhé!” Quý Tấn lấy máy ảnh kỹ thuật số trong túi xách ra, nhờ một người qua đường chụp giúp hai người một tấm hình.

Chụp xong, Quý Tấn cất máy ảnh vào túi, cười nói: “Tôi là Quý Tấn – chữ Quý trong thời tiết, chữ Tấn ấy à, chính là chữ Vương bên cạnh có thêm chữ Tấn của ‘tiên bộ’. Về việc tôi từng nhìn thấy hình chụp của cô ở đâu, lần sau nếu chúng ta có cơ hội gặp mặt, tôi nhất định sẽ nói cho cô biết. Vậy thôi, cứ thế này đã nhé, tạm biệt!”

Nói xong, chưa đợi Triễn Nhược Lăng trả lời đã vội đẩy hành lý bước đi, đến cửa sân bay, một người đàn ông bước lại gần, nhận lấy hành lý trong tay cô ấy, cùng cô ấy thân thiết sóng đôi rời khỏi sân bay.

Thật là một người con gái phóng khoáng, tự nhiên.

Triễn Nhược Lăng đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hai người khuất dần, chỉ biết bất lực nở nụ cười.

Sau khi trở về thành phố N, bố mẹ Triễn Nhược Lăng bảo cô cứ nghỉ ngơi một thời gian rồi hãy tìm việc, cô cũng rất vui vẻ tận hưởng quãng thời gian nhàn rỗi, ở nhà mấy ngày, sau đó đến nhà hai vợ chồng anh trai Triễn Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ ở lại cuối tuần.

Lúc Triễn Nhược Lăng ra khỏi cửa đã hơn bốn giờ chiều. Hôm nay là thứ sáu, giờ này Triễn Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ vẫn đang giờ làm việc.

Xe hơi chạy rất nhanh, Triễn Nhược Lăng đưa mắt nhìn bảng tên một trường Cao trung nào đấy lướt ngang cửa xe, trong lòng chợt dấy lên, dứt khoát xuống xe ở trạm kế tiếp, sau đó bắt xe về trường Cao trung N.

Trường Cao trung N so với ký ức của cô chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn là bố cục như trước đây, từ cổng trường đi vào chính là khu phòng học rộng rãi có lầu, bên trái là sân vận động. Khu nhà của khoa toán lớp tường bên ngoài đã được phủ lên lớp sơn mới, có thêm vài phần hơi thở của sự hiện đại và tươi trẻ. Phía sau khu phòng học là khu sinh hoạt, xa xa còn có thể nhìn thấy ký túc xá mới xây bên cạnh khu nhà trước đây cô từng ở.

Cô đứng dưới lầu khu phòng học, đưa tầm mắt tìm đến một phòng học nằm trên tầng ba tòa nhà – đó là phòng học năm lớp mười một của cô.

Trong sân trường trồng mấy hàng cây dương tử kinh[1], theo gió thổi qua, những chiếc lá cây trên cành khẽ động mình kêu xào xạc.

Tầm nhìn chuyển xuống dưới, bãi cỏ phía trước khu nhà đập vào mắt. Bụi cây được chăm sóc cắt tỉa chu đáo, sinh trưởng vô cùng tươi tốt, bề mặt và góc cạnh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Năm ấy, cậu ấy khom người trong bụi cây này giúp cô tìm điện thoại.

Vừa chớp mắt, vậy mà đã bao nhiêu năm qua đi.

Triễn Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ sống trong một tiểu khu ở gần trung tâm thành phố, tầm nhìn rất thoáng đãng, đứng ở ban công phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy được thư viện thành phố to lớn, đồ sộ.

Lúc ăn cơm tối, Triễn Nhược Lăng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Ở đây gần thư viện như vậy, em có thể đến thư viện đọc sách rồi.”

Triễn Cảnh Việt gật đầu: “Đúng thế, chỉ cách hai con đường, đến thư viện rất thuận tiện.”

Anh ăn được vài đũa cơm lại lên tiếng hỏi: “A Lăng, mấy hôm nay em về, không liên lạc gì với bạn bè trước đây à?”

“Vẫn chưa. Em chỉ nói với bạn Sơ trung trước đây thôi. Hiện giờ em vẫn còn dùng số điện thoại khi ở Tây Ban Nha, liên lạc cũng không tiện, hơn nữa bây giờ đang là cuối năm, có lẽ bọn họ đang bận bịu lắm, đợi sau tết hãy nói vậy.” Thông tin về nước, Triễn Nhược Lăng cố ý không nói với bất cứ bạn học Cao trung nào, chỉ nói với Lâm Vi Lan.

Triễn Cảnh Việt xoay đầu nói chuyện với Thái Ân Kỳ: “A Kỳ, ngày mai hai người đến trung tâm thương mại mua đồ phải không? Mua xong em cùng con bé đi xem điện thoại luôn nhé – đã về nước rồi, cũng không cần dùng số điện thoại ở Tây Ban Nha nữa.”

Thái Ân Kỳ ừ một tiếng.

Hôm thứ năm, Triễn Nhược Lăng vừa hẹn Lâm Vi Lan cùng nhau đi ăn cơm. Hai người hẹn nhau trước cửa trung tâm thương mại, Lâm Vi Lan vừa nhìn thấy cô liền ào đến: “Triễn Nhược Lăng, nhớ cậu thật đấy!”

Triễn Nhược Lăng cứ để mặc cho cô ấy ôm mình, mãi đến tận gần mười giây sau, mới vỗ vỗ vai cô ấy: “Được rồi, mình đã sâu sắc cảm nhận được cái ôm xuất phát từ trái tim này của cậu rồi.”

Lâm Vi Lan kéo cô đi đến một quán cà phê ở gần đấy, vừa đi được vài bước, đột nhiên ‘á’ lên một tiếng, bước chân cũng dừng lại.

“Sao vậy?” Triển Nhược Lăng cũng đứng lại.

“Hình như mình nhìn thấy ông chủ của mình.” Lâm Vi Lan lắc lắc cánh tay cô, ra hiệu cho cô nhìn về phía tòa nhà trung tâm đối diện trung tâm thương mại.

Xuyên qua cảnh đêm mờ mờ, Triển Nhược Lăng miễn cưỡng nhìn ra được một người đàn ông đang đi vào một tòa nhà trung tâm tên là LANDSCAPE. Người đàn ông mặc tây trang màu đen, bóng lưng cao ráo, bờ vai rộng, bởi vì cách rất xa, căn bản không thể nhìn rõ dáng vẻ của anh ta, nhưng điều kỳ lạ là, từ hơi thở toát ra trên người anh ta, cô có thể nhận ra đây chắc hẳn là một người đàn ông điển trai.

Cô không kiềm được nói với bạn thân suy nghĩ trong đầu mình: “Ông chủ các cậu tướng mạo đẹp thật đấy.”

Lâm Vi Lan gật đầu phụ họa theo: “Đúng vậy, mình cũng thấy thế. Hôm anh ta vừa đến khách sạn đã mê hoặc toàn bộ nhân viên nữ rồi mà, để hôm khác mình cho cậu xem hình chụp lên của anh ta.”

Triển Nhược Lăng bật cười nhìn cô ấy, “bộ dạng này của cậu mà bị Từ Tấn Kiệt nhìn thấy, không biết anh ấy sẽ nói gì nhỉ”

Lâm Vi Lan âm thầm bật cười mấy tiếng, sau đó ra vẻ chán nản đáp lại: “Sự thực không thể chối cãi mà, anh ấy đã nhìn thấy rồi – khi ấy anh ấy rất yên tâm nói với mình ‘- vừa nhìn đã biết ngay người ta sẽ không thích em’...”

Triển Nhược Lăng cười hì hì, “không nhìn ra đấy, anh ấy cũng có óc hài hước như vậy nữa.”

“Đúng thế. Thực ra, cũng có lúc anh ấy hài hước lắm đấy, sau này cậu nói chuyện nhiều với anh ấy thì biết thôi.” Lâm Vi Lan vừa nói vừa đẩy cánh cửa kính, cùng cô bước vào quán cà phê.

“Được đấy, đợi lần sau cùng nhau ăn cơm, mình quan sát tỉ mỉ lần nữa xem.”

Sau khi hai người tìm được chỗ ngồi, Triển Nhược Lăng đưa mắt đánh giá cô ấy mấy lượt mới nói: “Sao mình cứ thấy cậu có bộ dạng của người thiếu ngủ trầm trọng vậy nhỉ?”

“Tiêu rồi, tiêu rồi, ngay cả người không chú trọng hình thức như cậu cũng nhìn ra được. Anh ấy nhất định đã phát hiện ra từ sớm rồi.” Lâm Vi Lan khóc lóc lên tiếng.

Triển Nhược Lăng cũng có chút lo lắng cho cô ấy: “Ngủ không đủ giấc à?”

Lâm Vi Lan sầm sập trả lời: “Không ngủ ngon... sắp tới khách sạn của bọn mình phải tổ chức một hoạt động lớn, bộ phận kế hoạch phụ trách phương án kế hoạch hoạt động. Công việc nhiều kinh khủng, mình thấy đầu mình sắp bạc trắng luôn rồi.”

Triển Nhược Lăng ‘à’ một tiếng, “khổ cực vậy à, bảo ông chủ tăng lương cho các cậu nhé.” Lâm Vi Lan đã từng nói với cô một khi phải tổ chức hoạt động quan trọng nào đó, bộ phận kế hoạch của cô ấy đều vô cùng bận rộn.

Cô và Lâm Vi Lan đều có kiểu tính cách có phần độc lập, thích tự xử lý vấn đề của mình, hai người gặp nhau rất ít khi nhắc đến chuyện công việc. Cô biết Lâm Vi Lan làm việc tại một khách sạn, nhưng trước giờ chưa từng hỏi khách sạn đó tên là gì.

Lâm Vi Lan lườm bà một mình: “Có điều, theo mình thấy hình như mấy hôm nay tâm trạng của ông chủ mình rất tốt, nhìn qua hình như đang vui vẻ lắm. Có thể nhận thấy hoạt động lần này sẽ thành công thôi.”

Gọi món xong, đợi phục vụ rời đi, Lâm Vi Lan rất không thực nữ nằm dài ra bàn: “Vẫn là ở cùng cậu thoải mái, Tiểu Triển, cậu không biết đấy, cả ngày ở văn phòng phải làm ra vẻ chính chắn trưởng thành một mồi biết bao nhiêu...”

“Đúng thế, mình thấy bây giờ cậu không có dáng vẻ của một giám đốc gì cả.” Triển Nhược Lăng rót cho cô ấy một ly nước.

“Có điều, chỉ cần lương cao, mệt mỏi một chút không đáng kể.” Vừa nói Lâm Vi Lan vừa phấn khởi trở lại, “bây giờ mỗi ngày mình đều mong cho mau đến tết. Ngày tết có thời gian rảnh chúng ta cùng đi chơi nhé?”

“Xá mệnh tông quân tử.”[2]

Triển Nhược Lan nhìn thấy bánh bông lan trong menu, hào hứng nói: “Mấy hôm trước chị dâu bảo mình mua bơ về, nói thứ bảy này sẽ dạy mình làm bánh bông lan.”

Lâm Vi Lan vô cùng hâm mộ: “aizz, làm bánh bông lan à, mình cũng muốn học! Cậu học hành cho bài bản vào, đến lúc đó đến lượt mình bái sư học nghệ.”

“Sau này làm cho anh ấy ăn à?” Triển Nhược Lăng nói đùa, nhướn nhướn đôi chân mày.

Lâm Vi Lan đỏ mặt, sau đó bắt đầu khoác lác: “Đợi đến sinh nhật cậu mình làm tặng cậu một cái, thấy thế nào?”

Triển Nhược Lăng cũng hòa theo, ra vẻ rất hài lòng gật đầu: “Đặc biệt vừa lòng.”

Dựa vào ưu thế ngoại ngữ và kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài ba năm, Triển Nhược Lăng rất nhanh tìm được một công việc vừa ý ở một công ty ngoại thương.

Bước ra khỏi tòa cao ốc, cô không kiềm được dừng bước, đứng tại chỗ nhắn tin cho Lâm Vi Lan: Mình tìm được công việc rồi, khi nào cậu có thời gian rảnh? Mời cậu ăn cơm.

Chúc mừng, chúc mừng!! Nhưng mà mấy ngày nay mình đều không rảnh, Tiểu Triển, cậu đợi mình hai tuần nhé.

Được, không thành vấn đề. Mình đợi cậu.

Bên ngoài cao ốc có một sạp báo, cô bước lại đây mua cho Triển Cảnh Việt một tờ báo kinh tế, nhìn thấy tiêu đề của báo thể thao hàng tuần ngay bên cạnh, cũng tiện tay mua luôn một tờ.

Trả tiền xong, Triển Nhược Lăng cầm theo hai tờ báo chuẩn bị sang bên kia đường đợi xe, vừa mới nhắc chân bước, liền có một chiếc xe Audi màu đen chạy đến rồi từ từ dừng lại bên cạnh cô.

Cô vội vàng thu chân bước lùi lại một bước.

Đúng lúc này, cửa xe bên phía vô-lăng mở ra.

Dư Tri Hàng bước xuống xe, “cô Triển, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Một nụ cười nhạt hiện ra trên khuôn mặt anh tuấn, giống như ánh mặt trời nhẹ nhàng của ngày đầu xuân, ấm áp dịu nhẹ chiếu xuống mặt đất.

Triển Nhược Lăng cũng mỉm cười, “trùng hợp thật đấy.”

[1]: Hoa dương tử kinh: Hoa dương tử kinh là loại cây thân gỗ thường xanh, thuộc chi hoa Ban, với các lá to và dày cùng loài hoa đỏ có ánh màu tía nổi bật. Hoa tương tự như hoa phong lan, có mùi thơm, có kích thước cỡ 10–15 cm, nở từ khoảng đầu tháng 11 năm trước đến cuối tháng 3 năm sau. Đôi khi còn được gọi là hoa lan Hong Kong. Hình dáng của lá tương tự như hình trái tim hoặc cánh bướm, với kẽ nứt phân chia phần đỉnh phiến lá. Người Hong Kong gọi nó là ‘lá thông minh’ và coi nó như là biểu tượng của sự thông minh. Hoa dương tử kinh là biểu tượng in trên cờ của đặc khu Hong Kong.

[2]: Xá mệnh tông quân tử: thành ngữ ý chỉ không tiếc bất kỳ thứ gì để đồng hành, bầu bạn với đối phương.

19. Chương 19

Bên ngoài cửa kính sát đất, dòng xe cộ không ngừng qua lại trên con đường trải nhựa. Đang vào buổi trưa, ánh nắng mềm mại của ngày đông trải đều khắp mọi ngả đường góc phố, từ hai hàng cây bên đường những chiếc lá cây tắm mình trong ánh mặt trời khiến màu xanh càng thêm chói mắt, rực rỡ sức sống.

Triển Nhược Lăng đưa mắt quan sát nhà hàng, bàn ghế đều được làm bằng chất liệu gỗ loại một, mặc dù đang buổi trưa, nhưng vẫn còn một vài bàn trống, trong lòng cô âm thầm nghĩ e rằng giá cả ở đây không hề rẻ chút nào.

Khi nhân viên phục vụ mang menu xuống, Dư Tri Hàng đưa mới chú ý đến báo thể thao trong tay cô, khoe môi mang theo một nụ cười nhẹ, anh lên tiếng hỏi: “Cô thích xem quần vợt?”

“Không phải.” Triển Nhược Lăng nhẹ nhàng lắc đầu, làn mi khẽ chớp như bướm bướm đang vỗ cánh, giọng nói cũng trở nên lơ đãng, “chỉ là khá có hứng thú với Australia mà thôi.”

Không một ai biết được vị trí của Australia trong lòng cô. Những năm còn ở Tây Ban Nha, gần như mỗi tuần cô đều xem tin tức quốc tế, chỉ vì để có thể hiểu thêm về tình hình của quốc gia này.

Dư Tri Hàng ‘à’ một tiếng, có vẻ hứng thú nhíu mày: “Sau này có muốn đến Australia không?”

“Nếu như có thể.” Triển Nhược Lăng bình tĩnh trả lời, sau đó lại lơ đãng mỉm cười, “có điều cũng không biết đến lúc nào mới có thể đi được.”

“Chỉ cần giữ lấy hy vọng, lấy đó làm mục tiêu để cố gắng, nhất định sẽ có một ngày điều đó trở thành hiện thực.”

“Nhưng mà, có một số mục tiêu kỳ thực không có cách nào để biến nó thành hiện thực, bởi vì...” cô suy nghĩ tìm từ ngữ để diễn đạt, “không hề có cơ sở thực tế.”

Dư Tri Hàng cau mày: “Sao lại nói như vậy?”

Tựa như thời gian đang quay ngược lại lần đầu tiên hai người gặp nhau. Cô cũng ngồi trên máy bay như thế, về mặt điềm nhiên nhìn ra ngoài ô cửa sổ, tựa như đã trải qua hết những dâu bể cuộc đời, từ nay về sau không còn bất cứ thứ gì có thể khơi gợi được sự hứng thú trong cô nữa.

Triển Nhược Lăng theo thói quen hơi nghiêng đầu, suy nghĩ tìm ví dụ để minh học cho câu trả lời của mình.

Dư Tri Hàng yên lặng nhìn cô. Cô nghiêng đầu, cả khuôn mặt mang theo vẻ ôn hòa phẳng phất, mái tóc mềm đổ xuống một bên vai trái, những sợi tóc loăn xoăn tự nhiên, càng làm tôn thêm nét tao nhã, tinh khôi của cô.

Cuối cùng cũng nghĩ ra được cách diễn đạt những suy nghĩ trong đầu mình, Triển Nhược Lăng ngồi thẳng người, mở tờ báo ‘Thể thao cuối tuần’ ra, đưa tay chỉ vào một mục tin văn, lên tiếng: “Lấy ví dụ nhé, tôi hy vọng có thể được nói chuyện với Federer, nhưng cả hai chúng ta đều biết, hiện tại anh ta đang thi đấu ở Australia, hơn nữa anh ta cũng không quen biết tôi, vì vậy tôi đương nhiên không có cách nào có thể nói chuyện với anh ta...”

Dư Tri Hàng cau mày: “Nhưng cô có thể đi Australia xem anh ta thi đấu.”

“Đây chính là vấn đề - con người tôi dường như không bao giờ có được quyết tâm bất chấp tất cả, bắt buộc phải làm mọi thứ cho bằng được, tôi không muốn thử nghiệm điều đó.”

Triển Nhược Lăng mím môi, “con người tôi có chút rối rắm, có lúc sẽ một mực ôm lấy hy vọng, có lúc lại cảm thấy hy vọng đó đã không còn quan trọng nữa, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường ngày qua ngày mà thôi.”

Là rối rắm phải không? Năm đó gửi bức mail cho cậu ấy, chính vì hy vọng từ nay về sau trong đầu sẽ không suy nghĩ bất kỳ chuyện gì liên quan đến cậu ấy nữa. Thế nhưng sau khi đến Tây Ban Nha, lại luôn nhớ đến cậu ấy.

Dư Tri Hàng khẽ nhích người, tựa như rất có hứng thú với vấn đề này: “Hy vọng đó rất quan trọng sao?”

“Thực ra đã không còn quan trọng nữa rồi...” Triển Nhược Lăng đặt tờ báo xuống bàn, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại thu hồi tầm nhìn về, “đã qua rất lâu rồi, cũng đã sớm tập quen. Có lúc thậm chí còn quên mất đã từng có một việc như thế, thậm chí cảm thấy không còn hy vọng cũng không phải vấn đề to tát gì, ít ra cũng sẽ không cảm thấy thất vọng.”

Dư Tri Hàng trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt thâm sâu, không nói gì.

Đột nhiên Triển Nhược Lăng cảm thấy ánh mắt của anh quá sắc bén, tựa như nếu tiếp tục bị ánh mắt này chiếu vào tất cả những tâm sự trong cô sẽ bị vạch trần, liền vội vàng thay đổi chủ đề: “Anh Dư, anh có sự nghiệp thành đạt, chắc chắn sẽ không có những suy nghĩ thế này...”

Bước ra khỏi nhà hàng, Triển Nhược Lăng tạm biệt Dư Tri Hàng: “Tôi còn phải đến cửa hàng mua ít đồ, đi trước nhé.” Ngày mai là thứ bảy, hôm nay trước khi ra khỏi nhà Thái Ân Kỳ đã dặn cô trên đường về nhớ mua nguyên liệu làm bánh.

“Đi đâu vậy? Để tôi tiễn cô.”

Triển Nhược Lăng không hề suy nghĩ lên tiếng từ chối: “À, không cần đâu! Cửa hàng đó cách nơi này rất gần, tôi đi bộ vài bước là được.”

Dư Tri Hàng mở cửa xe bên phía ghế phụ, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Triển Nhược Lăng, cô không biết sao? Trên đời này, đàn ông tiễn phụ nữ, chính là một việc làm đương nhiên, một đạo lý không thể thay đổi.”

Triển Nhược Lăng ngăn người giầy lát, sau đó đồng ý gật đầu: “Vậy được, phải cảm ơn anh rồi!”

Sáng sớm ngày thứ bảy vẫn là một ngày xanh trong nắng đẹp.

Những sợi nắng ủa nhau từ cửa sổ rơi thẳng vào phòng, tạo thành một vệt sáng màu vàng in trên sàn nhà bằng gỗ.

Triển Nhược Lăng và Thái Ân Kỳ đã thức dậy từ sớm, đang ở trong bếp nghiên cứu cách làm bánh bông lan.

“Công ty của bọn em chị có nghe qua rồi..., sau tết mới bắt đầu đi làm, cũng được lắm đấy.” Thái Ân Kỳ đi đến phòng khách, mở TV rồi chỉnh đến mục tin tức thời sự, sau đó quay lại chiếc bàn đang bày đủ loại nguyên liệu làm bánh.

“Đúng vậy ạ! Với lại dù sao ngày tháng nhân rồi của em vậy là đủ rồi.” Triển Nhược Lăng đứng dậy, vừa xem xét bột mì vừa nói chuyện.

“Diễn đàn phát triển ngành khách sạn Trung Quốc dự kiến được tổ chức trọng thể vào ngày 17 tháng này tại khách sạn Thánh Đình Holiday, trong cuộc họp báo tổ chức ngày hôm qua, ông Chung Khi người phục trách của khách sạn Thánh Đình Holiday cho biết...” Giọng đọc truyền cảm của nữ phát thanh viên chuyên mục thời sự truyền vào phòng bếp.

Triển Nhược Lăng kinh ngạc, xoay cả người lại, ánh mắt dừng lại trước màn hình TV trong phòng khách.

Thời sự buổi sáng vẫn đang phát tin tức liên quan đến Diễn đàn phát triển ngành khách sạn tổ chức vào tuần sau. Phía dưới màn hình, trong dòng tiêu đề của tin tức được phát bằng dòng chữ lớn, là một cái tên vô cùng rõ nét – Chung Khi.

Chữ cái hiếm thấy như vậy, ngoại trừ cậu ấy ra, không nghĩ ra được người thứ hai.

Triển Nhược Lăng như người mất hồn đứng trước bàn, tầm mắt nhìn vào bột mì trong bát, nhưng đầu óc lại trống rỗng, đầy hỗn loạn.

“A Lăng, em sao vậy?” Thái Ân Kỳ nhìn thấy bộ dạng ngơ ngẩn đứng đó của cô, bèn lên tiếng hỏi.

Triển Nhược Lăng vội vàng lắc đầu, “không sao ạ.”

Tin tức vẫn đang phát, giọng nói rõ ràng và êm tai của nữ phát thanh viên khiến không gian buổi sớm thêm phần dễ chịu, dường như làm cho buổi sáng một ngày mùa đông như thế này càng thêm ấm áp.

Triển Nhược Lăng cắn môi dưới, gọi: “Chị dâu.”

Thái Ân Kỳ vẫn đang bận rộn với đồ đạc bày trên bàn, “có chuyện gì?”

“Chị dâu, chị có biết...” Triển Nhược Lăng hơi nghiêng người, làm như không có việc gì xảy ra đưa tay chỉ về phía TV trong phòng khách, “khách sạn vừa này không?”

“Em nói khách sạn Thánh Đình Holiday à? Tất nhiên là biết!” Thái Ân Kỳ ‘ừ’ một tiếng, sau đó bước đến mở cửa tủ lạnh lấy bơ ra, “khách sạn này rất có danh tiếng, chất lượng phục vụ tốt, mấy năm nay được đánh giá rất cao. Năm ngoái một người bạn học của chị và anh em tổ chức hôn lễ mời tiệc ở đó, bên trong đẹp lắm luôn đấy!”

“Sao em lại không biết nhỉ.” Triển Nhược Lăng cầm lấy giẻ lau lau vết bẩn trên mặt bàn, trong giọng nói mang theo một chút bình tĩnh.

Cô có chút ấn tượng rất mơ hồ với khách sạn này, lần ngồi máy bay về nước từng đọc được bài báo giới thiệu về khách sạn Thánh Đỉnh Holiday trong một tạp chí chuyên về du lịch, thế nhưng lúc đó cô không để ý xem kỹ. Thì ra, cậu ấy lại là người phụ trách của khách sạn này.

Thái Ân Kỳ khẽ cười, để lộ lúm đồng tiền nhạt ở hai bên má, “em vừa về từ Tây Ban Nha, không biết cũng không phải điều gì lạ. Mấy năm nay khách sạn Thánh Đỉnh Holiday phát triển nhanh lắm...”

Triển Nhược Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ mới mười giờ sáng, bầu trời một màu xanh ngấn ngắt, những áng mây trắng phía xa chân trời xếp chồng lên nhau thành những hình thù muôn màu muôn vẻ, không theo bất cứ nguyên tắc nào.

Có lẽ vì mặt trời quá chói mắt, ánh mắt cứ cay cay.

Thì ra cậu ấy đã trở về rồi.

Đã trở về từ lâu rồi.

Cuối cùng cậu ấy đã từ Australia trở về với đất nước này rồi.

Vào lúc cô không hề hay biết.

Vậy là cậu ấy trở về rồi.

Hơn nữa, còn giống với câu nói trước đây của cô, trở thành một người quản lý khách sạn, đứng ở một nơi cao mà người bình thường không cách nào đạt đến được.

Không biết rốt cuộc trong lòng đang có cảm giác gì, là vui mừng hay là bi thương. Cô cứng nhắc như một cỗ máy cùng Thái Ân Kỳ tiếp tục làm bánh.

Chuyện cũ như nước chảy cứ róc rách trôi, những năm tháng từng đi qua, quá khứ như một đoạn phim không ngừng phát đi phát lại trong đầu, những thước phim đã bị thời gian làm cho nhạt màu mơ hồ, giờ phút này đột nhiên trở nên sắc nét chưa từng có, chỉ tuân theo một trật tự của riêng mình mà kết nối lại với nhau, từng hình ảnh chậm rãi lướt qua trong đầu cô.

Sau khi cậu ấy chọc ghẹo cô, gương mặt mang theo nụ cười đến là vô tội; giọng nói của cậu ấy, trước nay đều là vẻ thiếu kiên nhẫn như thế; cậu ấy kiên trì cùng cô đứng đợi xe, còn kể chuyện cười cho cô nghe; dưới cái nắng mãnh liệt cậu ấy cầm theo điện thoại của cô vung tay lên, những vết xước còn phấp phồng dọc theo cánh tay... Cuối cùng của cuối cùng, đọng lại trong cô là hình ảnh bóng lưng màu đen của cậu ấy bước dần về phía trạm xe...

Những điều vẫn luôn được cô cẩn thận cất giấu tận đáy lòng, những hình ảnh quý giá về cậu ấy, lần lượt hiện lên trong đầu cô, mỗi một chi tiết nhỏ đều được phóng to đến mức cực đại, rõ ràng vô cùng.

Trong lòng hết lần này đến lần khác nhớ lại mọi thứ trước đây, trái tim cũng theo đó dần dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy, cuối cùng cậu ấy đã trở về rồi, hơn nữa còn thành công chứng minh bản thân mình.

Cho dù chỉ nghĩ đến điều này, cũng đã đủ vui mừng cho cậu ấy rồi. Cho dù sau này có thể gặp lại nhau hay không, đều không còn quan trọng nữa.

Ban đầu đã từng nghĩ cậu ấy mãi mãi không quay về, nhưng đến khi tâm tình bình tĩnh lại, suy nghĩ của cô cũng dần thông suốt, cậu ấy chỉ làm sinh viên trao đổi, có thể sau này sẽ quay về - chỉ là không biết năm tháng nào mà thôi. Có điều, khiến cô không ngờ tới chính là, cậu ấy còn quay về trước cả cô.

Nhưng mà, đã quay về rồi.

Thực ra, chỉ một điều nhỏ bé này thôi, cũng đủ để vui mừng rồi.

Cứ nghĩ theo hướng này, những phiền muộn và buồn bã trong lòng cũng dần dần nhạt bớt.

Ăn cơm tối xong, Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ ở lại phòng khách xem TV, Triển Nhược Lăng đi ra ban công, nhìn ngắm khung cảnh thành phố về đêm.

Một chiếc máy bay bay ngang bầu trời thành phố, đèn tín hiệu màu đỏ xuyên qua màn đêm nháy sáng, sau đó dần biến mất ở phía cuối chân trời.

Cô không kiểm được lại cầm lấy điện thoại, gọi vào dãy số quen thuộc.

Câu nói đã nghe đến thuộc lòng, “xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không tồn tại, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại sau” không truyền đến bên tai, thay vào đó, là tiếng điện thoại đổ chuông chờ người nghe bắt máy.

Chỉ là vài giây đồng hồ ngắn ngủi, lại tựa như đang trải qua trăm biến vạn hóa cuộc đời.

Cô đứng ở đó, cầm chặt điện thoại trong tay, có điều không biết nên làm gì tiếp theo.

Khi điện thoại đổ đến hồi chuông thứ tư, cuối cùng bị cô vội vội vàng vàng bấm vào phím tắt.

Sau đó ngẩn ngơ đứng nhìn điện thoại trong tay, để mặc cho nước mắt từ từ dâng lên làm mờ tầm mắt.

Số điện thoại này, cuối cùng cũng bị người khác dùng, không còn là một số không ai sử dụng nữa.

Mười một con số chưa đựng những ký ức cả đời này của cô, cuối cùng đã tìm được chủ nhân mới, không còn thuộc về người trong ký ức của cô nữa.

Thì ra, những ký ức đã nhắc đi nhắc lại trong lòng không biết bao nhiêu lần, cũng có kỳ hạn của chính nó.

Cô nhìn ngẩn thật lâu tên người lưu kèm với dãy số thân thuộc, sau đó nhắm mắt lại, lựa chọn xóa ra khỏi danh bạ.

Chung Khi, tạm biệt.

Lần này, chúng ta hoàn toàn không còn chút liên hệ nào nữa.

Từ nay về sau, mình sẽ đem toàn bộ những ký ức về cậu, chôn vào góc tận cùng nhất trong tim, không còn mong nhớ gì nữa.

Cô quay về phòng, mang máy tính xách tay đến phòng sách lên mạng.

Cô đăng nhập vào hòm thư 163, gửi tin nhắn cho Trình Tư Dao, nói với cô ấy mình đã về nước.

Trước đây, cô đều dùng hòm thư 163 để liên lạc với người khác, chỉ có những bức thư gửi cho Chung Khi năm đó, là dùng hòm thư mới đăng ký 126 để gửi đi, về sau cô cũng không nghĩ đến việc đăng nhập vào hòm thư đó nữa, chỉ thỉnh thoảng dùng hòm thư 163 gửi những bài hát yêu thích, nghe đi nghe lại không thấy chán vào hòm thư đó mà thôi.

Điện thoại thỉnh thoảng rung lên, có tin nhắn của Lâm Vi Lan: Haha, mấy ngày nữa mình có chút thời gian rảnh rồi. Tiểu Triển, tối thứ bảy cậu có thời gian không? Anh ấy nói muốn mời cậu bữa cơm, tiện thể chúc mừng cậu đã tìm được việc làm.

Anh ấy trong miệng Lâm Vi Lan, đương nhiên chính là Từ Tấn Kiệt.

Triển Nhược Lăng khép lại những suy tư của mình, trả lời lại: Đương nhiên có thời gian.

Vậy hai ngày nữa mình nhắn tin, báo cho cậu thời gian với địa điểm nhé.

Ok.

Hết nhắn tin, cô cất điện thoại, ngồi chờ người trước màn hình máy tính.

Năm đó những bức thư gửi cho cậu ấy, mấy tháng sau cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào, vì vậy cô mới an tâm viết bức thư cuối cùng rồi gửi đi.

Thế nhưng bây giờ, đột nhiên cô rất muốn biết rốt cuộc cậu ấy đã xem được những bức thư đó hay chưa, hay cũng bật vô âm tín như viên đá ném xuống biển, chìm sâu.

Cô đăng xuất khỏi hòm thư 163, gõ địa chỉ của hòm thư 126, sau đó bắt đầu gõ mật mã đăng nhập.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Triển Cảnh Việt vang lên: “A Lăng, em không ra ngoài xem TV à?” Anh đứng ngay cửa phòng khách, cầm hộp kẹo trong tay giơ đến trước mặt cô.

Bàn tay đang di chuột của Triển Nhược Lăng trượt một cái, vội vàng tắt trang web đang mở, ngẩng đầu mỉm cười: “Em tắt máy tính rồi sẽ ra.”

Triển Cảnh Việt nói với cô: “Mẹ vừa gọi điện thoại cho anh, anh đã nói với mẹ sáng chủ nhật này chúng ta về nhà. Mẹ nói đến lúc đó cùng ra ngoài ăn bữa cơm.”

Triển Nhược Lăng gấp màn hình máy tính, nhận lấy hộp kẹo anh hai vừa đưa tới.

Bệnh viện Nhân Ái.

Trong phòng bệnh vô cùng rộng rãi, sạch sẽ, mùi thuốc y tế thoảng nhẹ trong không khí. Lâm Vi Lan ngồi trên giường bệnh phủ drap trắng, đưa mắt nhìn người đang đứng cạnh cửa sổ. Sếp đúng là có máu mặt, cô chỉ bị sái chân một chút xíu, đã được sắp xếp cho phòng bệnh tốt đến thế này.

Đột nhiên, cô nhớ ra một chuyện, bèn lấy điện thoại nhắn tin cho Triển Nhược Lăng: Tiểu Triển, ngại quá đi, mình vừa nhập viện, chắc là tối nay không ăn cơm với cậu được rồi, xin lỗi cậu lắm luôn, chúng ta dời lại tuần sau được không?

Không đến nửa phút sau, chuông điện thoại liền vang lên, Lâm Vi Lan đưa mắt nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, lập tức bắt máy, vui vẻ lên tiếng gọi: “Triển Nhược Lăng?”

Người từ nãy đến giờ vẫn yên lặng đứng cạnh cửa sổ, nghe thấy tiếng gọi thì chậm rãi quay người lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm, bất ngờ vụt lên một tia sáng.

Triển Nhược Lăng lập tức lên tiếng hỏi: “Sao cậu lại nhập viện? Bệnh rồi?”

Toàn bộ sự chú ý của Lâm Vi Lan đều dồn vào cuộc nói chuyện với bạn thân, cô cầm điện thoại nói: “Không phải, mình bị xe tông trúng...” Sếp vẫn đang đứng ở bên kia, cô cũng không thể mặc sức nói chuyện thoải mái như bình thường được.

Triển Nhược Lăng ở đầu kia điện thoại bị dọa mặt trắng bệch, giọng nói cũng vì vậy hơi lớn tiếng hơn: “Bị xe tông à? Cậu không sao chứ?”

“Không sao, không sao hết! Chỉ bị sái chân thôi. Có điều sếp mình nói tốt nhất phải làm kiểm tra, cho nên bắt mình nhập viện luôn.” Lâm Vi Lan chắc nịch cam đoan với cô. Chuyện của Triển Cảnh Vọng cô biết khá rõ, vì vậy cũng hiểu được lý do vì sao bạn thân lại có phản ứng mạnh như vậy.

“Dọa mình chết mất. Cậu đang ở bệnh viện nào đấy? Bây giờ mình qua thăm cậu có tiện không?” Triển Nhược Lăng lập tức đưa ra quyết định.

“Cậu muốn đến thăm mình à? Tiểu Triển, cậu quá tốt luôn đấy.” Mặc dù trong lòng rất cảm động, nhưng Lâm Vi Lan vẫn nói tiếp: “Nhưng mà thế này có phiền cậu không? Với lại, thực sự không nghiêm trọng đâu, hay là đợi mình xuất viện cậu hãy đến chỗ mình nhé?”

“Chị dâu mình vừa khéo đang chuẩn bị ra ngoài, mình ngồi xe chị ấy rất thuận tiện. Cậu ở bệnh viện nào đấy?” Triển Nhược Lăng lại hỏi lại lần nữa.

20. Chương 20

“Mình ở bệnh viện Nhân Ái.”

“Vậy được, bây giờ mình qua thăm cậu, khi nào đến nơi mình sẽ gọi.” Triển Nhược Lăng nói xong liền cúp máy.

Thái Ân Kỳ đang ở phòng khách thu dọn đồ đạc, Triển Cảnh Việt ngồi trên sofa xem TV, hai người nghe thấy giọng nói điện thoại dứt đoạn của cô vang lên, không hẹn mà cùng lên tiếng hỏi: “Ai bị xe tông vậy?”

“Lâm Vi Lan, bạn học Sơ trung của em ạ. Cô ấy được đưa vào bệnh viện rồi, bây giờ em đi thăm cô ấy. Chị Kỳ, có phải chị sắp ra ngoài không ạ? Tiện đường cho em quá giang nữa nhé.” Triển Nhược Lăng vội vội vàng vàng quay vào phòng thay quần áo.

“Được rồi, em đừng cuống, chị đưa em đến bệnh viện trước sau đó mới đến chỗ chị họ chị lấy đồ. Cô ấy nằm ở bệnh viện nào?” Thái Ân Kỳ vừa mặc áo khoác, vừa đưa tay nhận lấy chìa khóa xe trong tay Triển Cảnh Việt.

“Bệnh viện Nhân Ái.” Triển Nhược Lăng thay quần áo xong, bước đến cửa ra vào cúi người mang giày. Bởi vì đang cuống quýt, phải xỏ chân đến hai lần mới mang được, sau đó nhanh nhẹn kéo dây khóa.

Triển Cảnh Việt dựa người vào sofa, mỉm cười hỏi Thái Ân Kỳ: “Em biết đường đến bệnh viện Nhân Ái không đấy? Không chừng đến lúc đó lại gọi điện thoại hỏi anh.”

Thái Ân Kỳ đưa mắt liếc anh một cái, bất mãn lên tiếng: “Anh có ý kiến gì hả?” Cô là một người mù đường chính hiệu, có lúc một mình lái xe ra ngoài, lạc đường đành phải gọi điện cầu cứu ông chồng nhà mình.

“Không có ý kiến. Có điều...” Triển Cảnh Việt bật cười lắc đầu, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà tắt TV.

“Có điều thế nào?” Thái Ân Kỳ truy hỏi.

Triển Cảnh Việt đến bên cạnh cô, đưa tay dịu dàng ôm lấy vai cô: “Có điều, anh vẫn là đi cùng với em thôi, đến nhà chị họ em xong chúng ta đi mua thức ăn.”

Thái Ân Kỳ xinh đẹp nở nụ cười, đưa tay giữ lấy cánh tay anh: “Thế thì quá tốt. Anh tự nói đấy nhé, không được hối hận đâu đấy!”

Vị trợ lý bước vào phòng bệnh, đi thẳng về phía bóng lưng thẳng tắp đang đứng cạnh cửa sổ: “Chung tổng.”

Lâm Vi Lan cũng di chuyển ánh mắt, nhìn về phía cửa sổ.

Chung Khi ‘ừ’ một tiếng, ngón tay dài với những khớp xương rõ ràng vịn vào khung cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống cổng bệnh viện bên dưới, ánh mắt khuất sau hàng mi đang rũ xuống, tất cả tâm tình cũng theo đó bị giấu lại.

Gần cổng bệnh viện trồng mấy cây ngô đồng đại thụ, cho dù đang vào mùa đông cành lá vẫn xum xuê tươi tốt, những chiếc lá màu xanh khê khàng lay động dưới ánh mặt trời, ánh nắng nhạt màu nhảy múa giữa đám lá cành. Theo ánh chiều tà của mặt trời dần khuất sau núi, để lại trên mặt đất những bóng nắng màu vàng muôn hình vạn trạng.

Qua mấy giây sau, anh thu hồi tầm mắt, quay đầu dặn dò trợ lý: “Cậu về trước đi.”

Lâm Vi Lan được sủng ái mà lo sợ, vội vàng mở miệng: “Chung tổng, bác sĩ đã nói tôi không sao...”

Chung Khi dùng tay gõ nhẹ vào khung cửa sổ, giọng nói nhàn nhạt, “Lâm Vi Lan, tôi đợi thêm lát nữa.”

Vị trợ lý rời khỏi phòng bệnh, tiện tay đóng cửa lại, không gian bên trong chỉ còn sự im ắng bao trùm.

Qua vài phút sau, một giọng nói trầm thấp nam tính vang lên: “Lâm Vi Lan.”

Lâm Vi Lan nghe thấy sắp gọi tên mình, vội vàng lên tiếng: “Chung tổng, có việc gì ạ?”

Sếp cứ đứng thế này trong phòng bệnh, mặc dù không nói gì, nhưng suy cho cùng vẫn là sếp, càng hướng chỉ là một ông sếp đẹp trai như vậy, Lâm Vi Lan chỉ cảm thấy bản thân đang phải chịu một loại áp lực trước nay chưa từng thấy. Lúc này, sếp lại chủ động nói chuyện, cho dù anh ta muốn nói bất cứ chuyện gì, Lâm Vi Lan đều vui mừng được lắng nghe.

Cô đưa mắt nhìn sếp vẫn đang đứng bên cửa sổ, sườn mặt toát lên vẻ cương nghị, hai đầu chân mày khê cau lại, tựa như đang suy nghĩ điều gì, “Sơ trung cô học ở trường nào?”

Lâm Vi Lan không ngờ thế mà sếp lại hỏi đến việc này, ngẩn người mất một lúc.

Sếp tuyệt đối không hề thúc giục cô, chỉ yên lặng đứng bên cửa sổ, gương mặt anh tuần không có chút gì sốt ruột hay thiếu kiên nhẫn.

Một lúc lâu, cuối cùng Lâm Vi Lan cũng bình thường trở lại, buột miệng trả lời: “Trường A!”

Chung Khi nhẹ gật đầu, dường như đã biết trước câu trả lời, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Lâm Vi Lan lại cảm thấy câu trả lời vừa rồi của mình chưa đủ lịch sự, bèn nói lại lần nữa: “Chung tổng, tôi học Sơ trung ở trường A.”

Chung Khi vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng lặp lại tựa như chỉ đang nói với chính mình: “Trường A.”

Trường A.

Cô ấy cũng học Sơ trung ở trường A.

Khóe môi nhẹ cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, vẻ lạnh lùng thường ngày dần biến mất, khuôn mặt đẹp dễ chìm trong ánh chiều tà, chỉ còn sự dịu dàng vô cùng đọng lại.

Lâm Vi Lan nhìn màn hình điện thoại, đếm nhẩm từng giây từng giây trôi qua, khẽ khàng lên tiếng: “Chung tổng, bạn tôi lát nữa sẽ đến, có ảnh hưởng gì không ạ?”

“Không ảnh hưởng.” Trong giọng nói mang theo cả ý cười từ cửa sổ truyền đến.

Lâm Vi Lan lén lút thở phào một hơi, trong lòng lại thầm nghĩ: hình như hôm nay tâm trạng của sếp siêu tốt, quá tuyệt.

“Liệu có thể có ảnh hưởng gì?” Dường như sếp cảm thấy thú vị, lại hỏi thêm một câu.

Xem ra hôm nay tâm trạng của sếp thực sự là siêu siêu tốt.

Đột nhiên, Lâm Vi Lan nhớ ra một chuyện, bị tâm tình vui vẻ của sếp truyền nhiễm, cô không kiềm được bèn lên tiếng hỏi: “Chung tổng, bạn tôi trước đây cũng học Cao trung ở trường N, nói không chừng cô ấy cũng có biết anh.”

Trong lòng Lâm Vi Lan nghĩ thế này, sếp xuất sắc như thế, khi còn đi học chắc chắn cũng là một nhân vật nổi tiếng trong trường, vì vậy cô mới nói “cô ấy có biết anh”, mà không nói “anh cũng biết cô ấy.”

Chiếc xe con màu đen chạy đều trên đường Nam Tân, Triển Cảnh Việt vừa lái xe vừa hỏi: “Bạn học của em bị xe tông thế nào? Có nghiêm trọng không?”

Triển Nhược Lăng ngồi ở ghế bên phải hàng ghế sau, trả lời: “Em cũng không biết ạ. Hình như bị sái chân, có điều nghe cô ấy nói có lẽ cũng không nghiêm trọng lắm.”

Chiếc xe ra khỏi đường vành đai, tiến vào đường quốc lộ.

Triển Nhược Lăng vừa lắng tai nghe Thái Ân Kỳ và Triển Cảnh Việt nói chuyện, vừa dõi mắt nhìn theo phong cảnh bên ngoài.

Phía xa là một tòa nhà rộng lớn tráng lệ, lại có phần quen mắt, trong ấn tượng của cô, dường như trước đây đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Trong lúc còn đang ngờ ngợ, chiếc xe đã từ từ chạy đến gần, sáu chữ phía trước tòa nhà ngày càng gần, ngày càng rõ ràng trong tầm mắt – chính là khách sạn Thánh Đình Holiday cô từng đọc được trong tạp chí khi ngồi máy bay về nước.

Khách sạn xây dựng theo phong cách kiến trúc giống như một cung điện, cổng chính được trang hoàng hào hoa lộng lẫy, kiểu cách nổi bật bắt mắt nhưng lại không dung tục, rườm rà. Bên ngoài cổng chính là đài phun nước hình tròn, dòng nước bạc lấp lánh dưới ánh nắng từ đỉnh đài phun nước không ngừng phun ra ngoài, theo một quỹ đạo cố định vẽ một đường vòng cung lóng lánh giữa không trung, sau đó chuẩn xác về lại với mặt hồ.

Xe chạy rất nhanh, chỉ vài giây ngắn ngủi, khách sạn đã lướt qua cửa kính.

Cô thu lại tầm mắt, đưa tay gõ nhẹ lên trán.

Aizz, đã nói sẽ không nghĩ đến những chuyện này nữa rồi mà.

21. Chương 21

Bệnh viện Nhân Ái chỉ cách khách sạn Thánh Đình Holiday hai con đường, chiếc xe con màu đen ngoặt qua một khúc rẽ, sau đó chậm rãi dừng lại trước cổng bệnh viện.

Triển Nhược Lăng cầm lấy túi xách, mở cửa xe bước xuống, Triển Cảnh Việt gọi cô lại: “A Lăng, trước khi về em gọi điện thoại cho bọn anh nhé, để xem đến lúc đó nếu tiện đường sẽ đưa em về luôn.”

“Dạ biết rồi.” Triển Nhược Lăng xoay người lại, vẫy tay với Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ đang ngồi trong xe.

Gió đông lạnh từng đợt thổi qua, Triển Nhược Lăng kéo khóa áo khoác, đi vào bên trong bệnh viện.

Xe con màu đen không lái đi ngay lập tức mà dừng lại bên ngoài bệnh viện.

Triển Cảnh Việt thu lại ánh mắt đang nhìn bóng lưng mảnh khảnh dần khuất sau cửa chính bệnh viện, nhìn sang Thái Ân Kỳ: “A Kỳ, đứa em gái này của anh trước đây tính tình hoạt bát cởi mở lắm, nhưng từ sau khi em trai anh qua đời, con bé càng ngày càng ít nói, từ sau ở Tây Ban Nha lại càng kiệm lời hơn, ở nhà còn được, ra ngoài xã hội cơ bản không biết nói năng gì cả. Con bé trở về lâu như vậy rồi, mà cũng chẳng ra ngoài được mấy lần...”

Anh vừa nói vừa lắc đầu: “Mấy ngày trước mẹ gọi điện thoại cho anh, hỏi anh con bé đã yêu đương gì chưa...”

Thái Ân Kỳ nắm lấy tay anh, dịu dàng lên tiếng: “Một mình em ấy ở Tây Ban Nha lâu như vậy, chúng ta cũng phải dành thời gian để em ấy từ từ thích ứng.”

“Bỏ đi, em ấy cũng lớn rồi, tự mình có tính toán riêng...” Triển Cảnh Việt lật tay, nắm lấy bàn tay vợ, giọng nói thay đổi, “được rồi, chúng ta đến nhà chị họ em nào.”

Vật nặng cuối cùng của ngày xuyên qua những tòa nhà cao tầng, mềm mại chiếu xuống mặt đất, cả không gian như bừng lên trong một vầng sáng nhạt màu.

Triển Nhược Lăng vừa vào đến cổng chính bệnh viện Nhân Ái, điện thoại bỗng nhiên vang lên. Màn hình hiển thị người gọi đến là Dư Tri Hàng, cô bắt máy lên tiếng: “A lô, xin chào.”

Giọng nói trầm thấp từ điện thoại truyền vào tai: “Triển Nhược Lăng, tôi là Dư Tri Hàng. Tối nay cô có rảnh không, cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

Triển Nhược Lăng đang lo lắng cho Lâm Vi Lan, vì vậy không suy nghĩ nhiều liền trả lời: “Vô cùng xin lỗi! Hôm nay tôi có việc, bạn tôi nhập viện, tôi phải đến bệnh viện thăm cô ấy.”

Dư Tri Hàng khẽ cân nhắc, “nhập viện? Ở bệnh viện nào? Tôi có quen biết vài vị bác sĩ, có thể giới thiệu giúp cô.”

Triển Nhược Lăng theo phản xạ trả lời: “À, cảm ơn anh! Vết thương của cô ấy không nặng lắm, có lẽ sẽ được ra viện sớm thôi.”

Dư Tri Hàng nghe được tiếng nói chuyện của nhân viên bệnh viện và người nhà từ bên kia điện thoại truyền đến, anh mỉm cười, lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, vậy cô đi thăm bạn mình đi nhé, khi nào cô có thời gian chúng ta lại hẹn sau.”

Triển Nhược Lăng cúp máy, tìm tên của Lâm Vi Lan trong nhật ký cuộc gọi, gọi cho cô ấy: “Mình đến bệnh viện rồi, cậu ở phòng mấy?”

Lâm Vi Lan trả lời: “Mình ở phòng 317.”

“317? Rẽ phải à?”

“Ừ, phòng ở phía cuối ấy. Triển Nhược Lăng cậu đến đây nhanh lên, có một điều bất ngờ đang chờ cậu này!” Thực ra, Lâm Vi Lan cũng không chắc đây có được xem là điều bất ngờ với Triển Nhược Lăng hay không –

sếp lớn của công ty là bạn học Cao trung với cô ấy, có điều theo suy đoán của Lâm Vi Lan cũng hợp tình hợp lý lắm đấy chứ.

Triển Nhược Lăng ở phía bên kia châu mày: “Lâm Vi Lan, cậu nằm ở đây cũng đủ khiến mình kinh ngạc lắm rồi, còn muốn quả tim này của mình chịu thêm kích thích nào nữa?” Nghe giọng điệu của cô ấy, bị xe tông nhập viện cứ như tham dự lễ trao giải Oscar vậy, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Cô bước đến căn phòng ở cuối hành lang, đúng là phòng 317, liền đẩy cánh cửa màu trắng đi vào.

Khóa kéo của đôi giày theo từng bước chân gõ nhẹ vào lớp da giày, phát ra tiếng động rất khẽ, vui tai rất dễ nghe.

Phòng bệnh sơn trắng vô cùng rộng rãi, Triển Nhược Lăng vừa nhìn đã thấy ngay Lâm Vi Lan đang ngồi trên giường bệnh, liền bước đến chỗ cô ấy, “sao cậu không cẩn thận thế, bị sái chân nào vậy?”

“Chân trái, không sao, không nghiêm trọng gì cả.” Lâm Vi Lan cam đoan chắc chắn.

Triển Nhược Lăng cúi đầu cẩn thận xem xét chân trái của cô ấy, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “May mà chỉ bị thương ngoài da... Cậu báo cho Từ Tấn Kiệt chưa?”

“Báo rồi mà.” Khuôn mặt Lâm Vi Lan hơi ửng đỏ, thỏ thẻ lên tiếng, “tối nay anh ấy đến.”

“Vậy được, trước khi anh ấy đến có mình ở đây với cậu. Cậu ăn cơm chưa, hay là có muốn ăn gì không? Mình đi mua nhé.”

“Cậu nói cơm trưa hả? Bây giờ đã là bốn giờ chiều, đương nhiên là mình ăn rồi. Cơm tối thì vẫn còn sớm lắm.”

Lâm Vi Lan ngồi thẳng người, đưa tay chỉ người đang đứng cạnh cửa sổ, “à, đúng rồi, giới thiệu với cậu chút nhé, đây là sếp của mình... Chung tổng, đây là người bạn vừa nãy tôi nói với anh, cô ấy tên là Triển Nhược Lăng, lúc trước cũng học Cao trung ở trường N.”

Triển Nhược Lăng sực nhớ ra trong phòng vẫn còn một người nữa, vừa nãy lúc cô đi vào chỉ vội vội vàng vàng lướt mắt qua không để ý kỹ, nghe Lâm Vi Lan nói, liền quay người lại.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng cạnh cửa sổ, thân hình cao ráo thẳng tắp chìm trong ánh chiều tà nhạt màu, những tia nắng vàng dịu nhẹ nhảy múa trên mái tóc ngắn màu đen, ánh mắt đen cuốn hút như vực sâu không đáy, im lặng dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào cô.

Giây phút này, cả người cô như thể bị dính chặt trên mặt đất, không thể cử động dù chỉ một chút.

Cô chỉ cảm thấy khóe mắt nóng lên, tựa như cả hốc mắt đều bị nước mắt chiếm đóng, sắp sửa trào ra ngoài.

Chung Khi!

Đúng là cậu ấy rồi.

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, cô vẫn có thể nhận ra ngay chính là cậu ấy.

Ánh mắt của Chung Khi không hề kiêng dè đặt lên người cô, đôi mày kiếm kín đáo nhíu lại, một nụ cười nhàn nhạt hiện ra trên môi: “Triển Nhược Lăng.”

Phòng bệnh rộng rãi, chỉ còn lại giọng nói của cậu ấy vọng lại bên tai cô.

Triển Nhược Lăng.

Ba chữ không nặng không nhẹ, tựa như trải qua sự đợi chờ vô tận, chất chứa sự quyết tâm bền bỉ.

Giọng nói không cao không thấp, chậm rãi thông dong, cô nghe hết sức rõ ràng.

Từng chữ, từng chữ một.

Hết sức rõ ràng.

Tám năm rồi, giọng nói của cậu ấy đã không còn như thời kỳ thiếu niên đang vỡ giọng nữa, đã trở thành âm thanh trầm thấp từ tính của một người đàn ông trưởng thành.

Hoàn toàn thay đổi rồi.

Cậu ấy vẫn còn nhớ cô – hai người đã tám năm dài không gặp nhau.

Triển Nhược Lăng ngỡ ngàng đứng lặng trong phòng bệnh, cổ họng không tài nào phát ra nổi âm thanh, khóe mắt vừa chua vừa cay, tầm mắt cũng đột nhiên trở nên thật mờ mịt.

Cảm giác thế này, rất đỗi quen thuộc – dường như cô đang quay ngược thời gian trở lại buổi họp lớp tám năm trước, nghe Ngôn Dật Khải nói cậu ấy không bao giờ trở về nữa.

Phòng bệnh hoàn toàn tĩnh lặng, không chút âm thanh.

Trong đầu đã từng vô số lần tưởng tượng ra khung cảnh khi gặp lại cậu ấy.

Năm năm ở Tây Ban Nha, cô đều không ngừng nghĩ, cậu ấy chỉ làm sinh viên trao đổi, có lẽ sau này sẽ trở về, dù gì hai người cũng là bạn học Cao trung, sau này vẫn có thể gặp được nhau. Chỉ cần cậu ấy trở về, chỉ cần hai người bọn họ tham gia họp lớp, cô sẽ có thể gặp được cậu ấy.

Nhưng trước giờ chưa từng nghĩ đến sẽ gặp lại nhau trong tình huống thế này.

Người mà cô ngày nhớ đêm mong, đột ngột không chút báo trước xuất hiện trước mặt cô, tự nhiên đến thế gọi tên cô – vào lúc cô không chuẩn bị nhất, thậm chí còn chưa kịp ngụy trang chính mình.

Tám năm trôi qua, vài lần mộng mị, hy vọng được gặp lại cậu ấy, năm năm một mình trên bán đảo Iberia, bầu bạn cùng nỗi tịch mịch cô đơn. Đã bao nhiêu đêm từ trong giấc mơ giật mình tỉnh dậy, chỉ có câu nói “cậu ấy không bao giờ quay về nữa” không ngừng quán lấy, vang vọng trong đầu.

Nếu như không có năm năm đó, có lẽ cô có thể mỉm cười nói với cậu ấy: “Hi, Chung Khi, đã lâu không gặp.”

Có điều, thêm vào năm năm ở Tây Ban Nha đã là tám năm rồi, những năm tháng đó dù thế nào cũng đã để lại dấu tích trong cô.

Cô chẳng có cách nào giống như thời niên thiếu bình tĩnh chào hỏi cậu ấy.

Rất lâu rất lâu, cô chỉ biết đứng đó, không nói nổi nên lời.

Còn cậu ấy, lại rất nhẫn nại, ánh mắt đen chiếu thẳng vào người cô, im lặng nhìn, tựa như mong chờ có thể tìm ra điều gì đấy từ trên gương mặt cô.

Dưới âm thanh huyền ảo của tiếng bước chân vội vã cùng tiếng nói chuyện vang lên bên ngoài hành lang, cuối cùng Triển Nhược Lăng cũng tìm thấy được giọng nói của chính mình.

Cô hấp háy mắt, dùng sức mở miệng, khó khăn nói ra được một câu: “Chung Khi... hi.”

Chỉ có bản thân cô biết, chỉ một câu chào hỏi ngắn ngủi đó, dường như đã tiêu tốn hết toàn bộ sức lực của cô.

22. Chương 22

Ánh mắt của Chung Khi dừng lại trên người cô, trong đôi đồng tử đen sâu thẳm của cậu ấy đều là hình ảnh của cô, khóe môi cậu ấy nhếch lên thành một nụ cười nhạt, “Triển Nhược Lăng tôi sắp không nhận ra cậu nữa rồi.”

Triển Nhược Lăng dùng sức miết chặt quai túi, tựa như bằng cách này có thể đem đến cho mình nhiều sức lực hơn, nhưng trong đầu chỉ hoàn toàn trống rỗng.

Cậu ấy vẫn còn nhớ cô.

Tám năm trôi qua rồi, cậu ấy vẫn còn nhớ ra cô.

Trong lòng không rõ đang cảm động hay được giải thoát, hốc mắt lại nóng lên.

Nhưng mà, thế này cũng ích gì kia chứ?

Triển Nhược Lăng mở miệng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “thế à?”

Đúng thế, cậu đương nhiên không nhận ra mình rồi. Chúng ta đã tám năm không gặp nhau rồi mà.

Tám năm, dài đến mức nào.

Vết thương từ những năm tháng niên thiếu, giờ phút này, không chút giữ lại bị xé toạc ra.

Cô bất giác nghĩ, nếu như cậu ấy vẫn là cậu ấy của trước đây, hoặc giả cô có đủ dũng khí để nhìn thẳng vào cậu ấy.

Chỉ là gặp lại nhau, mới hoảng hốt nhận ra cậu ấy đang đứng trước mặt cô lúc này, đã là một cậu ấy hoàn toàn khác rồi.

Bộ dạng non nớt thiếu niên đã được cởi bỏ, thay vào đó là sự trưởng thành, thận trọng của một người đàn ông.

Mong chờ lâu như vậy, thật sự có thể đợi đến bây giờ, vậy mà cô lại không biết làm cách nào để đối mặt với cậu ấy.

Lâm Vi Lan kinh ngạc mở tròn mắt, há hốc miệng muốn nói gì đó, nhưng lại thầm cảm thấy dường như lúc này bản thân có chút thừa thãi, vậy là, cô dùng giọng nói rủ rỉ chỉ đủ cho chính mình nghe, cần nhả một câu: “Đúng là có biết nhau thật... Thế giới đúng là thần kỳ.”

Cô chú ý đến, vẻ dịu dàng lướt qua trên gương mặt nghiêm nghị thường ngày của sếp mình, trong ánh mắt mang theo sự ôn hòa và thân thiết, không giống với bình thường luôn lạnh lùng và cẩn trọng.

Vật nặng mỏng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, gương mặt được cất giữ từ lâu trong ký ức giờ phút này lại càng trở nên rõ nét.

Chung Khi hơi nường mày, ánh mắt thâm sâu mang theo tâm sự chuyên chú nhìn vào cô, đôi mắt đen sáng rực không thể nhìn thấu, cuối cùng ánh mắt cậu ấy ở lại trên gương mặt cô, tựa như muốn nói với cô điều gì đó.

Trong ánh mắt của cậu ấy, mang theo quá nhiều nỗi niềm, nghiền ngẫm, suy tư, còn nhiều thứ nữa, cô không tài nào hiểu hết.

Chìm trong cái nhìn của cậu ấy, không hiểu sao Triển Nhược Lăng lại bắt đầu cảm thấy chột dạ.

Một ý nghĩ vụt lên trong đầu, đột nhiên cô nhớ lại bức thư năm nào – bức thư cuối cùng cô viết gửi cho cậu ấy.

Không biết cậu ấy đã xem bức thư ấy hay chưa, chỉ là không muốn, những tâm tình không chút che giấu kia của mình bị vạch trần trước mặt cậu ấy.

Năm đó viết thư gửi cho cậu ấy, là vì cho rằng cậu ấy sẽ không xem được, vì vậy rất an tâm mà viết.

Nhưng mà, suy cho cùng cô chỉ là một kẻ nhát gan, bây giờ cậu ấy đứng trước mặt cô, toàn bộ dũng khí nhìn thẳng vào cậu ấy đều bị cô đánh rơi hết mất rồi.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi xách đột ngột vang lên.

Không nghĩ ngờ gì, chính cuộc điện thoại này đã cứu cánh cho cô.

Triển Nhược Lăng vội vàng lục lấy điện thoại trong túi xách, gần như cảm động đến rơi nước mắt nhấn vào phím nhận cuộc gọi: “A lô?” Vào lúc này, cô quá cần điều gì đó để đánh lạc hướng chú ý của mình, để không cần phải nghĩ đến một người đang đứng trong phòng bệnh nữa.

“A Lăng.”

Là giọng nói của Triển Cảnh Việt.

Triển Cảnh Việt trước nay đều dùng tiếng Quảng Đông để nói chuyện với cô, vì vậy cô cũng dùng tiếng Quảng Đông trả lời anh trai mình: “Anh hai, có việc gì ạ?”

Lâm Vi Lan và Triển Nhược Lăng đều bị cuộc điện thoại thu hút sự chú ý, không ai chú đến, ánh mắt điềm tĩnh thâm trầm của người đang đứng cạnh cửa sổ đột ngột trở nên âm đạm, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt đầy trào phúng.

Triển Nhược Lăng xoay người rời khỏi phòng bệnh, bước ra hành lang nghe điện thoại.

Chân vừa mới bước ra ngoài, nước mắt suýt chút nữa đã không giữ được trào ra ngoài.

Từng nghĩ rằng ngay cả gặp mặt cậu ấy cũng là một mơ ước hảo huyền.

Vậy mà cậu ấy đã từ đất nước Australia xa xôi trở về Trung Quốc, lại còn đang đứng trước mặt cô.

Chỉ là, cô chưa từng nghĩ chỉ mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi lại làm cô gần như nghẹt thở.

Bên tai vang lên giọng nói của Triển Cảnh Việt, lúa này lại vô cùng êm tai: “Lát nữa anh và chị Kỳ đi mua thức ăn, tối nay em có ăn cơm nhà không? Có cần bọn anh mua luôn phần của em không?”

Triển Nhược Lăng dùng tay vịn vào lan can hành lang, có lẽ vì nắm quá chặt, những đầu móng tay đều trở nên trắng bệch, cô cúi đầu nhìn xuống tầng dưới, chậm rãi hít thở, trả lời: “Em ăn cơm nhà. Anh bảo chị Kỳ nấu thêm phần cho em nữa.”

“Được, lát nữa anh nói với cô ấy. Vậy cứ thế nhé.” Triển Cảnh Việt nói xong liền cúp điện thoại.

Cuộc gọi đã chấm dứt nhưng Triển Nhược Lăng vẫn kẹp điện thoại bên tai, vừa nghĩ đến người đang đứng trong phòng bệnh, lại bắt đầu luống cuống tay chân, đầu óc cũng trở nên trì trệ, hỗn loạn.

Chung Khi đưa mắt nhìn theo dáng người vẫn còn đứng ở hành lang, từ chỗ anh đứng chỉ thấy nửa người nhìn nghiêng của cô, gió thổi qua hành lang, lùa vào áo khoác của cô, ánh nắng cuối ngày phủ lên nửa khuôn mặt cô một lớp bụi vàng trong suốt, mái tóc đen dài ôm lấy bờ vai.

Trợ lý gọi điện thoại đến, cẩn thận lên tiếng: “Chung tổng, buổi tiệc tối nay...”

Chung Khi lạnh nhạt ngắt lời cậu ta: “Tôi nhớ.”

Anh cất điện thoại, bước lại gần giường bệnh, thân hình cao lớn hơi hạ thấp xuống: “Lâm Vi Lan, cô cứ yên tâm dưỡng thương, vết thương ở chân lành hẳn hãy trở lại làm việc.”

Giọng nói duy trì vẻ lạnh lùng, hồ hững lịch sự như thường ngày, tựa như những việc vừa xảy ra đều chưa từng xảy ra bao giờ.

Ánh mắt mang theo sự gần gũi thân thiết, đã lạnh nhạt trở lại.

Lâm Vi Lan nhận thấy áp lực của sếp lại lần nữa đè lên người mình, bèn lập tức trả lời: “Vâng. Cảm ơn Chung tổng!”

Cô vén chăn muốn ngồi dậy, “Chung tổng, anh phải đi à? Để tôi tiễn anh.”

“Không cần.” Chung Khi phát tay với cô, ý bảo cô cứ nằm lại trên giường, “tôi sẽ bảo Tiểu Trịnh ngày mai đến thăm cô.”

Nói hết câu liền bước chân ra khỏi phòng bệnh. Trên hành lang, Triển Nhược Lăng vừa cất điện thoại, ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt sâu xa đang nhìn mình.

Chung Khi đi thẳng về phía cô, đến bên cạnh cô mới dừng lại.

Nhìn thấy cậu ấy từng bước đi đến gần mình, cả người Triển Nhược Lăng lập tức cứng đờ như bị buộc chặt không thể cử động được, quả tim treo trong lồng ngực vừa căng thẳng vừa lo lắng không yên. Cô cắn môi không biết nói gì, ngơ ngẩn nhìn cậu ấy.

Sự bồn chồn của Triển Nhược Lăng đều lọt hết vào mắt Chung Khi, đáy mắt anh thoáng chút thất vọng, cuối cùng chỉ đành gửi gắm vào tiếng thở dài im lặng, “Triển Nhược Lăng, tôi có việc phải đi trước...”

Triển Nhược Lăng theo thói quen trả lời: “À, bye bye.”

Trong lòng chỉ mong cậu ấy đi ngay lập tức.

Chỉ là, một nơi nào đó sâu trong lòng lại dấy lên cảm giác thất vọng như có như không. Hai người bọn họ vội vàng vàng gặp lại nhau, sau đó cậu ấy đi mất. Thậm chí đến thời gian để nhìn ngắm cậu ấy cho thật kỹ cô cũng không có.

Đôi mày kiếm của Chung Khi nhướng lên, thông thả lên tiếng: “Tôi còn chưa đi, cậu gấp cái gì?”

Triển Nhược Lăng bị cậu ấy hỏi như vậy, lập tức nghẹn lời.

Cảm giác quá đổi quen thuộc, dường như lại được quay về những ngày tháng lớp mười một. Khi ấy, cậu ấy ngồi chếch sau lưng cô, gần như mỗi ngày đều mải mai chòng ghẹo cô.

Quãng thời gian đã đi mất ấy, giống như suối chảy ngược dòng, chậm chạp lững lờ cuốn lấy trái tim cô.

Loại cảm giác dường như đã bị thời gian làm phai nhạt đi ấy, chỉ cần một câu nói của cậu ấy đã dễ dàng sống lại trong cô.

Người đứng trước mặt, dường như lại biến thành nam sinh Cao trung suốt ngày ăn hiếp cô.

Một chút nho nhỏ này thôi cũng đủ làm trái tim không yên của cô bình tĩnh lại.

Chung Khi nhẹ mím cười, điềm tĩnh lấy điện thoại trong túi ra, ánh mắt đen như mực sáng lấp lánh nhìn vào cô: “Số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

Cô kinh ngạc, trừng mắt nhìn cậu ấy.

Ánh mắt cậu ấy vẫn chăm chú nhìn vào cô, bình tĩnh nói: “Bạn học cả, lưu lại số điện thoại, sau này dễ liên lạc.”

Sau này dễ liên lạc.

Viên mắt cô chợt nóng lên.

Bỗng nhiên nhớ lại, năm nhất Đại học gửi tin nhắn cho cậu ấy, cậu ấy chỉ không mẫn không nhạt trả lời lại, về sau cậu ấy đến Australia, cũng vì vậy mà cô không còn cách nào để liên lạc với cậu ấy nữa, thế nhưng năm ba, năm tư Đại học mỗi lần đến sinh nhật cậu ấy, cô đều gửi tin nhắn vào số điện thoại không còn ai sử dụng kia. Trước đây cô từng nghĩ, bản thân cứ cố chấp đến như vậy giữ lấy một số điện thoại trống không.

Bây giờ, cậu ấy lại chủ động hỏi cô cách thức liên lạc.

Đầu óc cô đã hoàn toàn ở vào trạng thái mờ mịt, máy móc đọc ra một dãy số.

Chung Khi vừa nghe vừa lưu dãy số vào điện thoại, ngón tay thon dài linh hoạt di chuyển giữa những phím bấm, sau đó cất điện thoại vào túi quần, trên gương mặt hiện ra một nụ cười ôn hòa, “vậy tôi đi trước đây, tạm biệt...”

Hai chữ cuối cùng, mềm mại tựa như lời thì thầm nhỏ nhẹ, trong gió lạnh thổi qua, vẫn mang theo sự lưu luyến bịn rịn đầy ấm áp, thế nhưng lại lập tức tản nhanh theo gió, nhanh đến nỗi khiến người ta muốn đưa tay níu lại những không cách nào giữ được.

Chiếc Mercedes màu đen ra khỏi cổng bệnh viện Nhân Ái, chạy nhanh trên đường Bách Du.

Tia nắng cuối cùng theo mặt trời khuất dần sau đỉnh núi phía xa, hoàng hôn buông xuống khắp mọi ngả đường.

Chung Khi cho xe ngoặt vào một con đường phía bờ sông, sau đó dừng xe lại bên bờ, tắt máy.

Đèn xe từ từ tối lại, anh mở cửa xe, bước ra ngoài đứng tựa vào xe, yên lặng ngắm nhìn mặt nước dập dềnh.

Đang vào mùa đông, hoàng hôn như một chiếc lồng chụp lên mặt sông, một tầng hơi nước mỏng nhẹ nhàng trôi ngang mặt nước. Dãy núi xa xa là một màu đen sẫm in trên nền trời, dưới ánh hoàng hôn càng trở nên quanh quẽ cô đơn.

Đèn hai bên đường lần lượt mở sáng, từng luồng khí lạnh vẩn vút trên từng ngọn cây lay động trong không khí.

Một người đàn ông vẻ bề ngoài anh tuấn đứng tựa người vào xe, hướng mắt nhìn về phía dãy núi phía xa suy nghĩ đến thất thần, góc nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ như tượng điêu khắc từ thời Hy Lạp cổ. Ánh đèn yếu ớt phản chiếu trên gương mặt càng làm nổi bật đôi mắt sâu và sống mũi cao của anh.

Cái lạnh của mùa đông lẫn trong không khí, thổi đến bên người, lạnh đến tê người.

Vào một ngày mùa đông như thế này, vậy mà lại khiến người ta cảm thấy ấm áp chưa từng có.

Anh vẫn nhớ trước đây cô thích mặc quần áo có màu đen.

Ngày hè nóng bức, ánh mặt trời gay gắt đến mức có thể vắt khô cả người, đồng phục bắt buộc của trường có áo thun thể dục ngắn tay màu trắng, nhưng gần như cô chưa từng mặc bao giờ, lúc nào cũng chọn quần áo màu đen. Đến cuối thu, cô vẫn ăn mặc theo phong cách ngày hè, áo thun ngắn tay màu đen, để mặc cho gió tùy ý thổi.

Liêu Nhất Phàm từng nói với anh: “Chung Khi, mặc dù Triển Nhược Lăng thích mặc quần áo màu đen giống mày, nhưng mà hình như cậu ấy còn thích màu đen hơn cả mày nữa, gần như một năm bốn mùa lúc nào cũng mặc đen...”

Về ngoài của cô, so với tấm hình Quý Tấn cho anh xem gần như không khác biệt gì nhiều, nhưng so với những năm tháng Cao trung, đi qua những lắng đọng của thời gian, đã thêm vào vẻ ấm áp tỏa ra từ trong nét mặt, giống như được rửa qua nước suối, trong veo tươi mát.

Hôm nay cô không mặc áo đen giống ngày trước, mà là một chiếc áo sơ mi màu trắng và một chiếc quần jeans đậm màu, cùng với áo khoác ngoài màu kem, cả người toát nét mềm mại nhã nhặn, vô cùng rung động lòng người.

Chung Khi nâng cổ tay liếc nhìn đồng hồ, sau đó mở cửa xe, lần nữa ngồi vào ghế lái.

Anh không lập tức khởi động xe, mà bấm nút hạ kính xe xuống.

Gió lạnh luồn qua cửa kính thổi vào, làm loãng đi nhiệt độ trong xe. Đèn hiệu màu xanh nhấp nháy trên bảng điều khiển, thấp lên không gian một đốm sáng mờ mờ.

Bọn họ biết nhau đã mười hai năm rồi, nhưng thật sự thân quen chỉ có hai năm lớp mười và lớp mười một, mười năm sau đó đều là những năm tháng chia ly, hơn nữa lại có đến tám năm không liên lạc gì với nhau – năm tháng dồn nén lại nhiều như thế, anh phải làm thế nào để tìm về lại đây?

Chung Khi gục đầu xuống bảng điều khiển.

Một mình cô ấy, ở Tây Ban Nha rông rãi năm năm.

Một mình.

Chỉ nghĩ đến đây, một cảm giác thất bại khó nói nên lời lại bóp nghẹt con tim.

Anh ngẩng đầu, lấy điện thoại từ trong túi ra tìm đến số điện thoại vừa lưu lại lúc nãy.

Bên trong xe chỉ có tiếng gió đông đang thổi, anh nhìn vào dãy số, cả người như một bức tượng bất động.

Qua rất lâu sau, anh mới cất điện thoại vào túi, sau đó khởi động máy, chiếc xe màu đen rẽ ngoặt một vòng, hướng ra đường Nam Tân, chạy về khách sạn

23. Chương 23

Gió đông mang theo hơi lạnh thấu xương len qua những tòa nhà cao tầng, lùa vào hành lang rít lên từng đợt, vượt qua gò má người đi đường hơi đau rất.

Triển Nhược Lăng tần ngần đứng trên hành lang một lúc, sau đó xoay người bước vào phòng bệnh.

Lâm Vi Lan đang ngồi trên giường bệnh, vừa thấy cô bước vào liền gọi cô đến: “Triển Nhược Lăng, hôm nay cậu làm mình surprise thật đấy!”

Triển Nhược Lăng nhẹ nhàng đóng cửa lại, điềm nhiên lên tiếng: “Vì sao?”

Lâm Vi Lan mỉm cười, đôi mắt tròn xoe ngây thơ mở to, ánh sáng bên trong mắt lấp lánh: “Bởi vì sếp mình và cậu biết nhau, thần kỳ quá đi mất.”

Triển Nhược Lăng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi ánh mắt ra xa xăm dừng lại ở một điểm nhìn mơ hồ nào đó, bất lực nhếch khóe môi, trong giọng nói không giấu được ít nhiều phiền muộn: “Mình cũng bất ngờ.”

Những chiếc lá cây màu xanh đậm của những gốc ngô đồng đại thụ trồng trong khuôn viên bệnh viện nổi bật trên nền trời xanh đang dần tối sẫm lại.

Cả thế giới như thể khung trời qua ô cửa sổ, nhỏ bé đến thế.

Cô biết cậu ấy là người phụ trách khách sạn Thánh Đình Holiday, cũng biết Lâm Vi Lan đang làm việc tại một khách sạn, nhưng lại chẳng bao giờ ngờ được khách sạn Lâm Vi Lan làm việc trùng hợp thế nào lại chính là Thánh Đình Holiday.

Nói như vậy, người hôm ấy cô và Lâm Vi Lan nhìn thấy phía trước trung tâm thương mại không ai khác chính là cậu ấy.

Lâm Vi Lan có chút ngẩn người, chăm chú nhìn bạn thân, sau đó hấp háy mắt lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, có phải cậu có tâm sự gì không?”

Triển Nhược Lăng bình tĩnh thu hồi tầm nhìn, không trả lời thẳng câu hỏi của bạn: “Sao anh ấy vẫn chưa đến vậy? Cậu có muốn ăn gì không? Mình xuống dưới mua cho cậu?”

Lâm Vi Lan lắc đầu: “Chẳng muốn gì gì cả, đồ ăn trong bệnh viện không ngon.”

“Vậy cậu không định ăn cơm luôn à? Nếu vậy buổi tối đói thì làm thế nào?” Triển Nhược Lăng chau mày.

“Mình có nói là không ăn cơm đâu...” Lâm Vi Lan khổ sở trả lời.

Nghe giọng điệu của bạn thân Triển Nhược Lăng mới đột nhiên nhận ra, khóe môi cô cong lên thành một nụ cười, “mình biết rồi nhé – anh ấy đến đây ăn cùng cậu chứ gì?”

Đôi má Lâm Vi Lan ửng đỏ: “Bọn mình cùng ăn luôn nhé?”

Triển Nhược Lăng cười lắc đầu: “Không cần đâu. Lúc này anh trai mình gọi điện thoại đến, mình nói với anh ấy lát nữa sẽ về nhà ăn cơm rồi.”

“Aizz, vốn định hôm nay mời cậu ăn cơm đấy chứ...”

“Không sao mà, đợi cậu khỏe lại hãy nói.”

Triển Nhược Lăng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh, hai người nói vài chuyện lặt vặt, cô hỏi: “À đúng rồi, sao cậu lại bị sỏi chân vậy?”

Lâm Vi Lan liền ngồi thẳng người, “là thế này này, tuần này khách sạn bọn mình tổ chức một cuộc hội thảo lớn, hôm nay bê mặc, sếp mình...”

Lâm Vi Lan dừng lại một chút, nhìn Triển Nhược Lăng nháy mắt, “cũng là ông bạn học của cậu ấy, tiền một vị khách quan trọng ra đến cổng chính, mình cũng đi theo, đúng lúc đó có một chiếc xe từ bãi đỗ xe chạy vọt ra, người lái là một cô gái, có điều mình đoán chắc cô ta chỉ mới biết lái thôi, lái không tốt lắm, lúc cua xe không chịu để ý xung quanh gì cả, kết quả vừa quay đuôi xe một cái, mình lui vào không kịp, thế là không cẩn thận bị tông sái chân, sau đó sếp liền đưa mình đến bệnh viện rồi nhập viện luôn...”

“Ra là vậy à, mình nói này, sao cậu không cẩn thận gì cả.”

“Aizz, BMW màu đỏ - đúng là một người phụ nữ có tiền, tiếc là kĩ thuật lái xe chẳng đâu vào đâu cả, trực tiếp biến mình thành vật thí nghiệm luôn, đúng là lãng phí một chiếc BMW hàng hiệu mà... Có điều cũng

chẳng phải việc gì lớn, với lại sếp đã nói sẽ cho mình nghỉ phép một tuần, haizz... suy cho cùng mình cũng có mất mát gì đâu..." Lâm Vi Lan càng nói, tâm tình lại càng cảm thấy có chút vui vẻ và phấn khích.

Cửa phòng bệnh bỗng dưng được mở ra, hai người ăn ý cùng nhau nhìn ra cửa.

Từ Tấn Kiệt từ ngoài đi vào, gật đầu với bạn gái đang ngồi trên giường bệnh trước, sau đó mới bước đến trước mặt Triển Nhược Lăng, "Triển Nhược Lăng, có lỗi với em quá, hình như sự việc lệch lạc khỏi cung đường đúng đắn của nó rồi, đáng lẽ tối nay phải dành để chúc mừng em mới phải..."

Triển Nhược Lăng đứng dậy, bật cười với anh lên tiếng, "không sao cả."

"Anh đến rồi thì tốt." Cô cầm lấy túi xách, nghiêng người nói với Lâm Vi Lan: "Lâm Vi Lan, mình về trước nhé. Ngày mai lại qua thăm cậu."

Lâm Vi Lan túm lấy tay cô: "Ngày mai mình xuất viện rồi, cậu không cần đến đâu, đợi chân khỏi mình sẽ đến tìm cậu."

"OK."

Từ khu phòng bệnh đi ra, bầu không khí đầy hơi lạnh liền ủa tới, xâm nhập vào từng lỗ chân lông, cảm giác lạnh lẽo theo từng hơi thở lan khắp toàn thân.

Triển Nhược Lăng ngẩng đầu, bầu trời trên đầu một màu xám xịt tối, nền trời xanh thăm thẳm, mây trắng trôi lững thững cuối chân trời, khuất sau đỉnh núi đen sẫm, ráng chiều màu hồng nhạt cuối ngày càng thêm phần rực rỡ.

Đột nhiên nhớ lại năm ấy cô ngắm biển ở Barcelona.

Khi ấy cô đã ở Tây Ban Nha được ba năm, hôm sinh nhật, cô ngồi xe hơn một giờ đồng hồ đến biển. Khi đến nơi vẫn kịp ngắm hoàng hôn, ánh mặt trời cuối ngày lấp lánh trên mặt biển, trôi theo từng con sóng bông bênh, một mình cô ngồi trên bãi biển, để mặc gió thổi rối mái tóc, yên lặng ngắm mặt trời cùng ánh sáng huy hoàng của nó dần lặn xuống, sau đó từ từ biến mất bên kia đường chân trời.

Ngày ấy, nơi chân trời và mặt nước ôm lấy nhau ráng chiều vẫn còn le lói, so với cảnh tượng hôm nay còn rạng rỡ và chói mắt hơn, nửa bầu trời dường như được bọc trong sắc hồng cam hoàng hôn ấm áp đó. Chỉ là, khi ấy, tâm trạng của cô cũng giống như mặt trời sắp lặn về tây, tang thương và tịch mịch.

Sắc trời dần tối sẫm, trên phố người đi bộ dần nhiều lên, dòng xe cộ qua lại lại không ngớt. Triển Nhược Lăng kéo khóa áo khoác ngoài, ra khỏi cổng bệnh viện, đứng bên vệ đường gọi taxi.

Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ thấy cô về, liền gọi cô cùng vào ăn cơm: "Vừa kịp lúc, mau đến ăn cơm nào."

Triển Nhược Lăng thay giày, đến phòng vệ sinh rửa tay, nghe Thái Ân Kỳ hỏi: "Bạn học của em có sao không?"

"Chân chỉ bị sái thôi, không nghiêm trọng, ngày mai có thể xuất viện rồi ạ. Bạn trai cô ấy đến trông, cho nên em đi về." Triển Nhược Lăng lau khô tay, sau đó đến bàn ăn ngồi xuống.

"Cô ấy làm nghề gì?" Triển Cảnh Việt thuận miệng lên tiếng hỏi.

"Cậu ấy làm việc ở khách sạn." Triển Nhược Lăng xới một bát cơm, do dự một lúc mới lên tiếng: "Chính là khách sạn Thánh Đình Holiday, cậu ấy là phó giám đốc bộ phận kế hoạch."

Thái Ân Kỳ có chút kinh ngạc, "Thánh Đình Holiday? Được lắm đấy..."

"Vâng ạ, em cũng nói với cậu ấy thế."

Thái Ân Kỳ nghiêng đầu, thuận miệng nói: "Em nhớ lần trước chúng ta đến khách sạn Thánh Đình Holiday có gặp qua tổng giám đốc của bọn họ rồi đấy."

Triển Cảnh Việt gấp thìa gà cho vợ, "có à? Khi nào vậy? Có anh không?"

"Có cả anh nữa, chúng ta cùng đi mà." Thái Ân Kỳ ngẫm nghĩ một chút, nói: "Em nhớ, hình như làm năm ngoái... Khi ấy chúng ta đến Thánh Đình ăn cơm, tổng giám đốc của bọn họ đang ở đại sảnh dọn đồ việc gì

đó, anh ta còn nhìn chúng ta một lúc. Em còn cho rằng không biết có phải trước kia anh ta từng gặp chúng ta ở đâu không...”

Triển Nhược Lăng ngần ngừ, đưa mắt nhìn Triển Cảnh Việt, gương mặt anh trai hoàn toàn mờ mịt, rõ ràng đã quên mất việc này.

“Việc từ đời nào như thế, làm sao anh nhớ được?” Triển Cảnh Việt không đồng ý lắc đầu, sau đó thay đổi chủ đề, “A Lăng, anh đã nói với mẹ sáng chủ nhật tuần này chúng ta cùng về nhà, ăn cơm tối xong mới về lại bên này.”

Triển Nhược Lăng “ạ” một tiếng, nói: “Anh, chị dâu, tối mai em không về cùng với hai người đâu, em phải tìm phòng trọ. Với lại mẹ bảo em ở lại nhà vài hôm.” Qua tết phải chính thức đi làm, vì vậy phải tranh thủ tìm nhà trọ trước.

Triển Cảnh Việt đồng ý, “tùy em. Em định tìm phòng trọ một người ở hay ở chung?”

“Một người ở.” Triển Nhược Lăng ngẩng đầu cười, “em vẫn chưa đi làm, ở đâu ra người quen biết mà ở chung chứ?”

Sau bữa tối, Thái Ân Kỳ vào nhà tắm tắm rửa, Triển Cảnh Việt và Triển Nhược Lăng ngồi lại phòng khách xem ti vi.

Xem ti vi một lúc, Triển Nhược Lăng thỉnh thoảng lên tiếng hỏi: “Anh hai, anh có biết ở Australia có thể vào được QQ hay không không?”

Triển Cảnh Việt ngần ngừ sau đó trả lời: “Đương nhiên có thể chứ.”

“Có thể vào hòm thư 163 không?”

“Chắc là cũng được đấy, kết nối internet toàn cầu mà.”

Triển Nhược Lăng do dự nói: “Nhưng mà em có một bạn học, khi cô ấy du học ở Singapore, có một đoạn thời gian không thể đăng nhập vào hòm thư 126 được.”

“Có lẽ do có vấn đề gì đó... Có điều hoàn cảnh ở Australia thế nào anh cũng không rõ, em lên mạng tìm hiểu thử xem.”

Triển Nhược Lăng “ạ” một tiếng, lại hỏi: “Anh hai, bây giờ anh còn dùng hòm thư lúc trước nữa không?”

“Cơ bản là không dùng đến nữa. Bây giờ anh có địa chỉ hòm thư của công ty.” Triển Cảnh Việt đang làm việc tại một công ty của Mỹ, website của công ty có tạo lập địa chỉ email cho nhân viên.

“Vậy anh có thỉnh thoảng đăng nhập vào hòm thư cũ tìm lại thư từ gì không?”

“Anh quên mất hòm thư đó từ lâu rồi, lấy đâu ra mà đăng nhập chứ.” Triển Cảnh Việt dồn sự chú ý của mình từ ti vi sang em gái đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt đầy hồ nghi: “Sao lại đột nhiên hỏi việc này?”

“Không có gì, chỉ hỏi băng quơ vậy thôi.” Triển Nhược Lăng tiện tay cầm lấy tờ báo bên cạnh sofa lật ra vài trang, “em đọc báo đây.”

Mắt nhìn vào trang báo, nhưng trong lòng lại đang canh cánh một việc khác.

Cuộc gặp mặt buổi chiều quá chóng vánh, ngay cả những câu xã giao khách sáo cũng không kịp nói với nhau, cô không biết rốt cuộc cậu ấy đã xem được bức thư cô gửi năm ấy hay chưa.

Nhưng nghe những lời Triển Cảnh Việt vừa nói, trong lòng đã nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Quãng thời gian đó gửi cho cậu ấy nhiều thư như vậy, cậu ấy không hồi đáp lại bất cứ điều gì, nếu vậy có lẽ vẫn chưa xem được.

Cô chỉ có thể âm thầm tự an ủi mình như vậy, chỉ là trước nay chưa từng đủ can đảm nghĩ đến một khả năng khác – nếu như cậu ấy đã xem rồi, vậy cô phải làm thế nào đây.

Chỉ có thể trốn tránh, cố hết sức trốn tránh.

Sáng chủ nhật, cả ba người cùng về nhà họ Triễn. Triễn Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ ngày thứ hai phải đi làm, vì vậy ăn xong cơm tối, ngồi uống nước nói chuyện một lúc liền lái xe về lại căn nhà gần trung tâm thành phố của mình, chỉ còn Triễn Nhược Lăng ở lại với bố mẹ.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Triễn Nhược Lăng lên mạng tìm phòng trọ thích hợp với yêu cầu của cô, sau đó cẩn thận ghi lại thông tin vào sổ tay.

Hôm đó ăn xong bữa trưa, Triễn Nhược Lăng ngồi xe đến trung tâm thành phố xem phòng, gần chập tối mới về đến nhà. Vào bước vào cửa, liền nhận ra trong nhà đang có khách.

Thay giày xong đã nghe thấy mẹ gọi tên mình: “A Lăng, con về rồi à? Qua đây chào hỏi bác Liên trai và bác Liên gái đi.”

Triễn Nhược Lăng từ phía sau bình phong đi ra đã thấy hai cặp vợ chồng đang ngồi trên sofa trong phòng khách, phong cách ăn mặc sang trọng quý phái, liền nhận ra chính là cả nhà Liên Chấn Khâm đã nhiều năm cô chưa gặp mặt.

Cặp vợ chồng trẻ tuổi hơn là Liên Nghiêu và Tần Nhã, hôn lễ của Triễn Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ hai người họ cũng có đến dự. Những người trẻ tuổi với nhau tương đối dễ nói chuyện, hai người thấy Triễn Nhược Lăng liền vẫy tay với cô: “Hi, Triễn Nhược Lăng.”

Triễn Nhược Lăng chào lại bọn họ, sau đó bước lại gần đến lễ phép chào hỏi: “Cháu chào bác Liên trai, bác Liên gái.”

Liên Chấn Khâm hồ hởi gật đầu: “Được, được. A Lăng có phải không? Mấy năm không gặp cháu rồi nhỉ.”

Bà Liên vui vẻ mỉm cười, quay đầu nói với mẹ Triễn: “Aizz, Thu Dung này, tôi nhớ lần trước đến nhà chị, chỉ gặp Triễn Cảnh Việt thôi, khi ấy không gặp được con bé.” Vừa nói vừa chỉ về phía Triễn Nhược Lăng.

Gương mặt bà tràn đầy vẻ hâm mộ nói tiếp, “vợ chồng hai người thật có phúc, con trai con gái ai cũng đẹp cả...”

Mẹ Triễn giả vờ bất mãn lên tiếng trách móc: “Khi ấy con bé này còn đang ở châu Âu, aizz, con gái lớn rồi chẳng còn ở nhà được mấy ngày, con bé vừa từ Tây Ban Nha về chưa được bao lâu...”

Tần Nhã vẫy tay gọi Triễn Nhược Lăng đến ngồi cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Triễn Nhược Lăng, Tây Ban Nha đẹp không?”

Triễn Nhược Lăng nhẹ gật đầu: “Ừ, đẹp lắm.” Cô kể tóm tắt cho hai người những địa danh nổi tiếng không thể bỏ qua khi đến Tây Ban Nha du lịch.

Tần Nhã nghe xong liền kéo kéo tay áo Liên Nghiêu, thấp giọng nói: “Liên Nghiêu, hay là lần sau có thời gian chúng ta cùng đến Tây Ban Nha chơi nhé?”

Liên Nghiêu gật đầu, “được đấy.”

Bố Triễn uống hết trà trong cốc, sau đó cầm chìa khóa xe trên bàn trà đứng dậy: “Bây giờ chúng ta đi luôn nhé?”

Liên Chấn Khâm cũng đứng dậy: “Được, đi thôi.”

Bà Liên và vợ chồng Liên Khâm cũng đều đứng dậy, theo bố Triễn bước ra ngoài, phòng khách vốn đang náo nhiệt phút chốc trở nên yên tĩnh hẳn lại.

Triễn Nhược Lăng hơi mờ mịt, mẹ đi đến cạnh cô, “chúng ta mời cả nhà bác Liên ăn bữa cơm, con cũng đi cùng nhé. Mau thay giày đi.”

“Dạ.”

Đến cửa ra vào, Triễn Nhược Lăng vừa thay giày vừa hỏi mẹ: “Chúng ta đi ăn ở đâu hả mẹ?”

“Thánh Đình.”

Toàn thân Triễn Nhược Lăng cứng ngắc, vội vàng hỏi lại lần nữa: “Thánh Đình?”

“Thì khách sạn Thánh Đình Holiday ấy.” Mẹ vỗ nhẹ vào tóc cô.

Triển Nhược Lăng cắn môi dưới, “xa vậy? Sao không đến khách sạn Quân Duyệt ấy ạ?” Trước đây cả nhà cô ra ngoài ăn đều đến khách sạn ở gần nhà hoặc đến khách sạn Quân Duyệt.

Mẹ nhìn thấy cô thay xong giày vẫn chần chừ đứng tại chỗ không chịu đi, liền kéo cô bước ra ngoài: “Là bác Liên đề nghị đấy, với lại bố con cũng đến Thánh Đình mấy lần rồi, ông ấy nói đồ ăn ở đó khá ngon miệng.”

24. Chương 24

Đoàn người vừa đi vào cửa lớn khách sạn, liền có một người mặc âu phục mang giày da bước đến hoan nghênh: “Xin chào các vị, xin hỏi quý vị đến dùng bữa phải không ạ?”

“Phải. Tầng ba còn phòng trống không?” Dễ nhận ra Liên Chấn Khâm là khách quen của khách sạn này.

Triển Nhược Lăng tò mò đưa mắt nhìn chung quanh, phong cách trang trí của khách sạn vô cùng sang trọng và lộng lẫy, bức tường phía sau sảnh tiếp tân treo đến hơn mười mấy chiếc đồng hồ, mỗi chiếc chạy theo giờ của một quốc gia khác nhau. Chùm đèn pha lê trên trần nhà càng tô điểm cho phong cách hoàng gia trang nhã. Ánh sáng phát ra từ đèn chùm trên cao và toàn bộ nội thất khu vực đại sảnh đều được phản chiếu tinh tế xuống sàn đá cẩm thạch bóng như gương.

Một tiếng “ding” nhỏ vang lên, cửa thang máy bên trong sảnh mở ra, ba người bước ra ngoài.

Đi đầu là một người đàn ông thân hình cao lớn, trên người mặc một bộ tây trang đắt tiền, gương mặt anh tuấn, ánh mắt sáng vô cùng sắc bén, ánh đèn màu cam chiếu xuống gương mặt anh khiến sống mũi cao càng thêm nổi bật, đôi mắt đen lướt qua sảnh khách sạn, nhìn thấy đoàn người vừa bước vào liền lập tức phát sáng lên.

Triển Nhược Lăng kinh ngạc, vội vội vàng vàng cúi thấp đầu.

Quả thật không thể ngờ tới, lần đầu tiên đến khách sạn của cậu ấy thật sự có thể gặp được cả người.

Chung Khi bước từng bước dài đi đến, đến phía trước đoàn người mới dừng lại, mỉm cười chào hỏi: “Chú Liên.”

Liên Chấn Khâm đưa tay ra bắt tay với anh, cười rất sảng khoái: “Chung Khi, hôm nay không bận rộn gì à? Bố mẹ cháu gần đây thế nào rồi?”

“Đang chuẩn bị ra ngoài ạ. Nhờ phúc của chú, hai người họ vẫn khỏe mạnh ạ.”

Liên Chấn Khâm gật đầu: “Hôm nay chú cùng ông bạn già đến ăn cơm, đang chuẩn bị nhờ đầu bếp của cháu tham khảo chút ý kiến đây.”

“Hoan nghênh mọi người đến đây.” Chung Khi nhẹ mỉm cười, ánh mắt đầy ý vị của anh dừng lại trên người cuối cùng đứng phía sau sáu người.

Liên Chấn Khâm mở lời giới thiệu: “Vị này là ông bạn già Triển Ký Tân của chú, giám đốc công ty Duy Khang. Lão Triển, vị này là tổng giám đốc của khách sạn Thánh Đình Holiday.”

Chung Khi cúi khom người: “Chào chú Triển ạ.”

Bố Triển bắt tay với vị tổng giám đốc khách sạn trẻ tuổi, khen ngợi không ngớt lời: “Không dám nhận. Chung tổng mới thực sự là tuổi trẻ tài cao. Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!”

Liên Chấn Khâm vỗ vai Chung Khi: “Được rồi, cháu bận việc thì cứ đi đi, lần sau chúng ta lại nói chuyện.”

Chung Khi gật đầu, hơi khom người, “vậy cháu xin lỗi không tiếp chuyện với mọi người được. Chúc mọi người dùng bữa ngon miệng.” Nói xong liền đi về phía cửa lớn khách sạn, khi ngang qua quầy tiếp tân, bước chân anh dừng lại một chút, dặn dò người quản lý: “Nhớ phục vụ khách chu đáo.”

Quản lý sảnh phòng vội vàng khom người “ạ” một tiếng.

Người gác cửa khách sạn cung kính đẩy cánh cửa kính mở ra. Vị trợ lý vẫn đi phía sau Chung Khi, thấy anh đột nhiên thả chậm bước chân, vì vậy cũng điều chỉnh tốc độ của mình chậm lại.

Đến cạnh cửa Chung Khi hơi dừng chân, ánh mắt nhìn về phía đoàn người đang đứng ở đại sảnh.

Cô cúi đầu nhìn mãi xuống sàn, tựa như xuất thần bước vào cõi thần tiên nào rồi, mái tóc đen mềm mại rũ xuống, che khuất nửa khuôn mặt cô.

Chung Khi kín đáo thu hồi tầm mắt, nâng bước chân bước tiếp ra bên ngoài.

Trên bàn cực kỳ phong phú, các món ăn lần lượt được mang lên, người lớn hai nhà vừa ăn vừa chuyện trò rôm rả, vì vậy bữa ăn này rất lâu mới kết thúc.

Tần Nhã và Triển Nhược Lăng ngồi gần nhau, hai người nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng còn ngắt đầu trả lời mấy câu hỏi của người lớn.

Ăn xong món chính, phục vụ mang trái cây lên, Liên Nghiêu ngồi ép vào lưng ghế nhường chỗ cho phục vụ, thuận tiện nghiêng đầu hỏi cô: “Triển Nhược Lăng, anh trai và chị dâu em dạo này thế nào?”

Triển Nhược Lăng gật đầu: “Cảm ơn anh, hai người họ tốt lắm ạ.”

Liên Nghiêu lại hỏi: “Hai người vẫn còn ở căn nhà trước đây à?”

“Dạ, chưa chuyển nhà lần nào cả.”

Liên Nghiêu quay đầu nói với Tần Nhã: “A Nhã, lần sau có thời gian rảnh chúng ta đến thăm hai người họ nhé?”

TV trong phòng đang mở, nhưng âm lượng được chỉnh ở mức rất thấp, chỗ ngồi của Triển Nhược Lăng vừa khéo đối diện với TV, trên màn hình là bộ phim “Thần điêu đại hiệp” bản của Huỳnh Hiểu Minh và Lưu Diệc Phi. Hai gia đình vô cùng quen thân với nhau, cho nên cũng không khách sáo bắt bẻ lễ tiết, vì vậy cô liền yên tâm ngắm đầu xem phim.

Xem được vài phút, điện thoại trong túi xách đột ngột rung lên.

Màn hình điện thoại lên một dãy số, bốn số cuối vô cùng quen thuộc – 5171, chưa kịp qua suy nghĩ của đại não cô đã bắt máy, đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ lên tiếng, “a lô.”

Không có người nói chuyện, điện thoại chỉ truyền lại âm thanh của không khí.

Triển Nhược Lăng cảm thấy kỳ quặc, đột nhiên giống như vừa có một tia sáng lóe lên trong đầu, cô cầm điện thoại xem lại dãy số một lần nữa, quả tim treo trong lồng ngực thành linh đập nhanh đến mức không thể kiểm soát nổi.

137xxxx5171, mười một con số xếp hàng theo một trật tự nhất định, gần như cô có thể đọc ngược dãy số này một cách nhuần nhuyễn.

Đây là số điện thoại khi cậu ấy học đại học ở Quảng Châu, về sau khi cậu ấy đến Australia đã trở thành dãy số không còn ai dùng đến. Trước khi cô ra nước ngoài, đã từng gọi vào dãy số này không dưới vài chục lần. Hai năm học ở Tây Ban Nha, gần như mỗi lúc cảm thấy cô đơn vắng vẻ, cũng sẽ gọi đến số điện thoại này, hết lần này đến lần khác lắng nghe giọng nói lịch sự của nhân viên tổng đài.

Hồ hấp của cô có phần ứ đọng, ngơ ngẩn cầm điện thoại trong tay đứng tại chỗ, mãi đến khi một giọng nói hơi trầm từ điện thoại truyền đến đánh thức cô, “vẫn chưa ăn xong à?”

Một giọng nói ấm áp thoải mái.

Giọng nói cô khắc cốt ghi tâm lâu như vậy, cho dù phát ra từ điện thoại, thế mà vẫn rõ ràng không thôi.

Triển Nhược Lăng hơi ngẩn người, sau đó mới nhận ra cậu ấy đang hỏi về bữa ăn, câu trả lời trôi ra khỏi cổ họng cô: “Ừ, chưa ăn xong, người lớn còn đang nói chuyện.”

“Cậu không phải người lớn à?” giọng nói từ điện thoại truyền đến vẫn vô cùng tự tại, thoải mái.

Triển Nhược Lăng chợt nhớ lại mấy hôm trước Thái Ân Kỳ nói đùa với cô, rằng tết năm nay cô có thể trắng trợn đòi người nhà cho tiền lì xì - ở Quảng Đông, mặc dù đã qua mười tám tuổi, nhưng chỉ cần chưa kết hôn đều có thể nhận lì xì, đặc biệt là con gái.

Cô liền không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Còn chưa kết hôn thì không tính.”

“Ừ. Nói có lý.” Trong giọng còn mang theo cả tiếng cười.

Nói có lý.

Rất lâu rất lâu trước đây cậu ấy cũng nói ba chữ này.

Lần đó là trong tiết Ngữ văn, giáo viên vừa dứt lời câu ấy liền nói chen vào một câu “nói có lý.”

Tiết học hôm đó, có lẽ các bạn học cũ lớp 10/6 năm đó đều đã quên rồi, suy cho cùng cũng chỉ là một tiết học không mấy ai coi trọng trong vô số tiết học ở trường mà thôi, nhưng cô thì vẫn nhớ, toàn bộ những ký ức liên quan đến cậu ấy đều được cô cất giữ cẩn thận ở một góc quý giá nhất trong đầu, chưa lúc nào quên hồi tưởng lại.

Giọng nói từ điện thoại truyền đến, cùng với giọng nói trong ký ức vào tiết học hôm đó đan xen lẫn nhau, như một sự kết hợp hoàn mỹ với quá khứ.

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng cười trầm thấp, “vậy cậu đang làm gì đấy?”

“Mình... mình đang xem TV.” Triển Nhược Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm nồng đậm bao trùm lên bầu trời thành phố, ánh đèn neon từ xa xa như một điểm sáng lấp lánh, trang điểm cho màn đêm thêm phần rực rỡ, muôn màu muôn vẻ.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện điện thoại với cậu ấy.

Quãng thời gian học đại học ở Bắc Kinh, các nữ sinh sinh khác trong phòng ký túc xá của bọn cô liên tục có bạn trai, thỉnh thoảng dùng điện thoại ở ký túc xá nói chuyện với bạn trai, khi ấy cô ngồi trên giường, trong lòng không giấu nổi vô cùng mong đợi được nói chuyện điện thoại với cậu ấy – cho dù chỉ nói vài chuyện nhỏ xíu vặt vãnh, chỉ cần nghe được giọng nói của cậu ấy, như vậy đã vui lắm rồi. Thế nhưng, mấy lần cầm điện thoại bấm đến số của cậu ấy, lại không tìm đủ dũng khí để nhấn vào phím gọi.

Sau này cậu ấy đi Australia, cô không biết cách nào để liên lạc với cậu ấy nữa. Chỉ là, bắt đầu từ lúc đó, cô lại gom đủ can đảm, hết lần này đến lần khác gọi vào số điện thoại không ai sử dụng kia.

Tâm nguyện từ thật lâu về trước, cuối cùng cũng trở thành hiện thực vào một buổi tối của rất nhiều năm sau, khóe mắt cô chợt ướt ướt.

25. Chương 25

Giọng nói của cậu ấy thành linh vang lên, kéo cô từ những ký ức mơ màng trở về thực tại: “Đang xem chương trình gì vậy?”

Âm thanh phát ra từ điện thoại, trầm thấp mà có lực, truyền thẳng vào tai cô.

Ngữ điệu tựa như đang vô cùng hào hứng.

Ánh đèn nhàn nhạt bao trùm không gian chung quanh, ấm áp và mềm mại, tựa như một dòng suối róc rách khẽ chảy, yên lặng len lỏi vào trái tim, chậm rãi tràn vào một góc sâu kín mềm yếu nhất.

Nhiều năm đã đi qua, từng nghĩ rằng sẽ phải dứt khoát nói lời tạm biệt với số điện thoại không người dùng ấy, từng nghĩ rằng tâm nguyện ấp ủ cả đời này rồi sẽ bị năm tháng vô tình chôn vùi, thế mà chỉ vào một buổi tối mùa đông mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Cầm điện thoại nói chuyện với cậu ấy, bên tai không còn là giọng nhắc nhở đầy lịch sự mà xa cách của nhân viên tổng đài, mà chính là giọng nói của riêng cậu ấy.

Âm thanh thành thật đến thế, mỗi một từ ngữ đều hết sức rõ ràng, thậm chí âm sắc trầm bổng của giọng nói còn có thể đem lại sự ấm áp cho người nghe.

Cậu nói “xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không tồn tại, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại sau” phải nghe hết lần này đến lần khác trong quá khứ, tựa như vào giờ phút này chỉ bằng một câu “vậy cậu đang làm gì đấy?” đã không còn nặng nề nữa, dần theo những câu hỏi nhỏ nhất tùy ý của cậu ấy mà tan biến theo gió đông.

Cách nhau rất xa, nhưng lại lần đầu tiên cảm thấy, khoảng cách giữa hai người gần gũi đến vậy.

Đứng bên cửa kính sát đất đưa mắt nhìn ra ngoài, ngắm nhìn cả thành phố sáng lung linh dưới ánh đèn. Vài vì sao nhỏ lấp lánh điểm xuyết cho cảnh đêm thêm nồng đậm, kết hợp với đèn hoa muôn màu muôn vẻ của phố xá đã lên đèn, tạo thành một bức tranh đầy sắc màu rực rỡ.

“Thần điêu đại hiệp.” Giọng nữ nhẹ nhàng từ điện thoại vang lên, giọng nói hơi khàn, mang theo đôi phần lưỡng lự.

Chung Khi một tay cầm điện thoại, hơi tựa vào lưng ghế, tay còn lại nới lỏng cà vạt, khoe môi khê cong lên thành một đường cong đẹp mắt: “Phiên bản nào vậy?”

Vẫn nhớ năm lớp 11 ngồi bên cạnh Trình Tư Dao, có một lần nghe được Trình Tư Dao hỏi cô thích xem phim truyền gì, khi ấy trong câu trả lời của cô có cả “Thần điêu đại hiệp.”

“Bản của CCTV.”

“Không phải mấy năm trước đã phát rồi sao? Bây giờ vẫn còn à?” Năm hai người học lớp 11, đương nhiên còn chưa có “Thần điêu đại hiệp” của CCTV, bộ phim trong lời cô nói là chỉ bản của Cổ Thiên Lạc.

Chung Khi đứng dậy, đi đến phòng khách mở TV, “kênh nào vậy?”

“Kênh phim truyền hình.” Câu trả lời có phần không chắc chắn.

Ngón tay thon dài cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà ấn vào nút bấm, màn hình TV liền chuyển đến kênh phim truyền hình.

Trong phòng ăn trang trí thanh lịch tao nhã, khu vực bàn tròn cùng khu vực nghỉ ngơi được bố trí riêng biệt, tủ TV đặt sát tường sạch sẽ không chút bụi bẩn, bàn trà và ghế sofa cùng tông màu chiếm một không gian nhỏ của khu nghỉ ngơi.

Người lớn hai nhà đang bàn về tình hình kinh tế làm ăn, tiếng nói chuyện trong phòng vang lên lúc sôi nổi lúc trầm lắng, Triển Nhược Lăng di chuyển bước chân, đi đến một góc khu vực nghỉ ngơi, cúi đầu đưa mắt nhìn xuống đường phố bên dưới.

Cột đèn hai bên vệ đường đổ bóng xuống mặt đường, lặng lẽ đem ánh sáng của mình thấp sáng cung đường tối đen, dòng xe cộ như nước thủy triều không ngừng dâng lên, liên tục chạy về phía trước, dõi theo mãi mà không thể nhìn thấy điểm tận cùng. Tòa nhà cao tầng bằng kính đối diện khách sạn phản chiếu ánh đèn màu lung linh, tất cả thu vào trong mắt, càng làm nổi bật vẻ phồn hoa của thành phố.

Đột nhiên nhớ đến một buổi tối nào đó năm nhất đại học, cô nằm trên giường nhắn tin cho cậu ấy.

Hôm ấy là đêm giáng sinh, cô nhắn tin chúc mừng các bạn học Cao trung, qua vài phút liền có tin nhắn hồi âm của cậu ấy, cứ thế hai người bắt đầu nói chuyện qua lại. Trong số những lần liên lạc ít ỏi với cậu ấy, đó là lần hai người nói khá nhiều chuyện với nhau, cô gần như có thể nhớ trọn vẹn từng câu. Buổi tối hôm ấy, cậu ấy nói “vẫn là Cao trung tốt”, còn cô vì câu nói này mà nằm trên giường trăn trở suốt một đêm.

Cố gắng kéo suy nghĩ ra khỏi những chuyện cũ, cô không nhịn được lên tiếng hỏi: “Cậu đang làm gì đấy?”

“Đang nói chuyện điện thoại với cậu thôi.” Một câu trả lời không thể thần nhiên hơn được nữa.

Giọng điệu giống như ngày trước.

Một đợt sóng nhỏ không thể không chế lấn tấn trong lòng, từ từ dâng ngập trái tim cô.

Lại vừa có cảm giác không thể tưởng tượng nổi...Xa cách cậu ấy đã nhiều năm như vậy, gần như cho rằng cả đời này hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, và rồi vào một buổi tối thế này, cô đến khách sạn của cậu ấy ăn cơm, còn cậu ấy ở một nơi nào đó gọi điện thoại cho cô, nhân nhả nói chuyện.

“Chỉ như vậy thôi à?” Cô không tin hỏi.

Cậu ấy hỏi ngược lại: “Nếu không cậu cho rằng thế nào?” Âm cuối của câu hỏi còn được cậu ấy kéo cao lên.

Chung Khi đứng dậy, mở cánh cửa kính cao sát đất, bước ra ngoài ban công. Bởi vì đứng ở một tầng lầu quá cao, từ ban công nhìn xuống chỉ thấy con đường màu đen cùng dòng xe cộ như những chấm nhỏ không ngừng qua lại.

Cảnh đêm nồng đậm, lạnh giá, gió đông vù vù thổi.

Anh đưa tay vịn vào lan can, có chút lạnh, không gian như được giăng một tầng băng mỏng, lạnh lẽo.

Nhưng trong lòng chỉ thấy ấm áp.

Triển Nhược Lăng nghe thấy tiếng gió vi vút từ bên kia điện thoại truyền đến, một góc nào đó trong tim đột nhiên trở nên yếu đuối lạ thường, ngập ngừng một lúc cuối cùng lên tiếng hỏi: “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn một chút rồi.” Anh nhẹ nở nụ cười, tiếng cười phảng phất theo tiếng gió, nghe vào có mấy phần lay động, “tôi không được tốt số như cậu, có người mời cơm.”

Triển Nhược Lăng không thèm suy nghĩ trả lời lại ngay: “Gạt ai đấy? Không phải cậu là ông chủ khách sạn à? Rõ ràng muốn ăn cái gì có ngay cái đó.” Người này cứ làm ra vẻ đáng thương để lừa gạt người khác.

Khẩu khí vô cùng thân thuộc.

Tựa như mười năm xa cách chưa từng tồn tại, không hề để lại dấu tích gì giữa hai người, không hề kéo dài khoảng cách giữa anh và cô.

Người đàn ông đứng ở ban công, khóe môi còn treo một nụ cười, giống như kim cương khảm nạm trên nền vải nhung đen mượt, nụ cười và ánh sáng trong mắt anh phút chốc trở nên vô cùng rạng rỡ.

Anh nhìn vào điện thoại, nhẹ cất giọng gọi: “Triển Nhược Lăng.”

- Triển Nhược Lăng.

Giọng nói nhàn nhạt, không cao không thấp, dường như mang theo trong đó ít nhiều tư vị.

Chỉ là khi cậu ấy gọi ra ba chữ ấy, cảm giác thân quen đến như vậy, tự nhiên đến như vậy.

Trái tim Triển Nhược Lăng bất giác run lên, “hả? Có việc gì?”

“Cậu có thích ăn bánh mật không?”

“Cái gì?” Câu hỏi hỏi ra đột ngột, khiến cô ngẩn người một lúc.

“Hỏi cậu có thích ăn bánh mật không. Hai ngày trước tôi đi họp ở Thượng Hải, có mang về mấy hộp bánh mật dành cho cậu.” Giọng nói không giấu được để lộ ra một chút căng thẳng, lại giống như cẩn thận vô cùng, chỉ là Triển Nhược Lăng không nhận ra, toàn bộ sự chú ý của cô đều dành cho câu nói vừa nãy của cậu ấy.

Hai ngày trước cậu ấy đi Thượng Hải?

Nhưng nửa câu sau còn quan trọng hơn, cô ngẩn ra hỏi lại: “Vì sao?”

Dường như cậu ấy không hiểu cô đang hỏi điều gì, “cái gì mà vì sao?”

Chung Khi suy nghĩ một lúc sau đó hiểu ra, giọng điệu bình thản ôn hòa, nhưng cũng vô cùng kiên định, “thì là muốn mang về dành cho cậu thôi.”

Triển Nhược Lăng còn chưa trả lời, đã nghe thấy mẹ Triển đang gọi mình: “A Lăng, đến ăn trái cây.”

“Dạ, vâng.” Cô quay đầu lại lập tức “dạ” một tiếng, sau đó nói vào điện thoại: “Mẹ tôi gọi rồi, lần sau lại nói chuyện tiếp nhé. Tạm biệt.” Chưa kịp đợi cậu ấy trả lời liền vội vàng cúp máy.

26. Chương 26

Mọi người về đến nhà, cũng đã gần mười giờ tối. Triển Nhược Lăng rót một ly nước định uống, mẹ Triển liền ngồi xuống sofa cạnh cô, nói chuyện: “A Lăng, mẹ có mấy câu muốn nói với con.”

“Mẹ nói đi, con nghe đây ạ.”

Trong lòng Triển Nhược Lăng rung lên một hồi chuông báo động, cô rót cho mẹ một ly nước, “mẹ, mẹ uống nước trước đi ạ.”

Mẹ Triển nhận lấy ly nước cô đưa qua, nhấp một ngụm sau đó đặt lại trên bàn trà, nghiêm túc nói: “A Lăng, con cũng không còn nhỏ nữa, năm nay đã hai mươi bảy rồi, sao đến giờ vẫn không chịu tìm bạn trai thế hả?”

Triển Nhược Lăng đỏ khòc đỏ cười, “mẹ, con vừa mới về, mẹ bảo con đi đâu tìm bạn trai đây ạ?”

“Con ở Tây Ban Nha lâu như thế, tại sao không tìm lấy một người mà yêu đương?”

Triển Nhược Lăng chợt hiểu ra, cô nhỏ giọng nhắc nhở mẹ: “Mẹ, trước khi con đi Tây Ban Nha, là mẹ một mực nhắc đi nhắc lại với con không được có bạn trai người nước ngoài...”

Mẹ Triển không ngờ con gái có trí nhớ tốt như vậy, bị cô nói lại cũng có chút lúng túng, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: “Mẹ có bảo con tìm bạn trai người nước ngoài đâu? Ở Tây Ban Nha không phải cũng có nhiều người Trung Quốc lắm à!... Con xem Tần Nhã, hai đứa cũng tầm tuổi nhau, thế mà người ta đã kết hôn bốn năm rồi đấy. Con mau mau chóng chóng tìm lấy một người bạn trai rồi yêu đương đi, cứ lè mề mãi thế này thì quá ba mươi mất.”

“Dạ. Con biết rồi.” Triển Nhược Lăng cúi đầu, “dạ” một tiếng.

Mẹ Triển thở dài một hơi, lầm bầm trong miệng: “Cái con bé ngốc này, chẳng biết có nghe lọt vào tai không nữa..., Aizz, nếu mà A Vọng còn sống, bây giờ cũng đã tốt nghiệp đại học, không chừng cũng có bạn gái luôn rồi...” Càng nói, ánh mắt càng trở nên ảm đạm.

Triển Nhược Lăng dùng hai tay ôm lấy ly nước không lên tiếng, đáy mắt lướt qua một cái nhìn đầy u ám, buồn bã.

Mẹ Triển rất nhanh đã trở lại như bình thường, vỗ vỗ tay cô lên tiếng: “Được rồi, con mau đi tắm rửa đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tắm xong, Triển Nhược Lăng bó gối ngồi trên giường, tiện tay cầm lấy điện thoại, bấm vào nhật ký cuộc gọi, xem đi xem lại dãy số đang hiện ra trên màn hình.

Phương tiện liên lạc như điện thoại, mặc dù rất tiện lợi, nhưng với những người không quen thân với nhau, người ta càng thích lựa chọn nhắn tin hơn, chỉ những khi có việc mới dùng đến chức năng gọi.

Đại học năm thứ nhất, cho dù thỉnh thoảng hai người có liên lạc với nhau, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc gửi tin nhắn mà thôi.

Hơn nữa, trong số những tin nhắn gửi cho cậu ấy, có rất nhiều tin nhắn là tin gửi theo nhóm.

Chia cách nhiều năm như vậy, vậy mà cậu ấy lại còn bất thành linh gọi điện thoại tán gẫu với cô?

Không thể nói rõ trong lòng đang có loại cảm giác gì. Trái tim đột nhiên trở nên không còn bình tĩnh nữa. Tựa như có một sợi chỉ nhỏ rất dài, rất mỏng, đang chầm chậm quấn vào nhau rồi tung.

Thoát khỏi mục nhật ký cuộc gọi, cô mở chức năng phát nhạc của điện thoại.

Giọng hát của nữ ca sĩ người Na-uy Lene Marlin trầm bổng du dương, mang theo nét nhẹ nhàng từ tính như một lời thì thầm vang lên trong phòng:

“Người yêu ơi, anh đang nghĩ gì về em.

Em không còn là em của ngày tháng cũ.

Nếu anh vẫn chẳng thể nào biết đến em.

Thì cây bút này sẽ kể ra câu chuyện thế nào.

Em đoán anh không hề là một người xa lạ.

Nhưng em đâu thể nào làm bạn với anh.

Có lẽ sẽ mất rất lâu, nhưng em nghĩ anh sẽ đợi.

Đợi đến khi anh đối mặt với em bằng những suy nghĩ chân thực nhất của mình.”

(Hey what do you think of me now

Am I not like I once were

Still if you don't know me

What's the story of this pen*

I guess you're not a stranger

And I can tell you're not a friend

It might take a while but I guess you'll manage waiting till then.

Then when you confront me with your thought)

Giai điệu của bài hát như những con sóng đập dềnh vô tận, từng đợt không ngừng vỗ vào bờ, dịu dàng mềm mại, quẩn quít vỗ về bên tai.

Cô nâng tay trái lên, yên lặng nhìn chuỗi hạt màu xanh hải quân đang ôm lấy cổ tay mình.

Điện thoại đang cầm trong tay đột ngột rung lên, cô có tin nhắn mới.

Triển Nhược Lăng bấm vào xem, Dư Tri Hàng gửi tin nhắn cho cô: “Bạn cô thế nào rồi? Đã xuất viện chưa? Có cần tôi giới thiệu bác sĩ xem qua tình hình cô ấy không?”

Triển Nhược Lăng không ngờ, anh vẫn còn nhớ chuyện lần trước lúc gọi điện thoại cho cô, bèn vội vàng trả lời: “Mấy ngày trước cô ấy đã xuất viện rồi, dù sao vẫn nên cảm ơn anh một tiếng!”

Qua vài giây, điện thoại lại rung lên lần nữa, lần này trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến của Dư Tri Hàng.

Cô bắt máy, giọng nói ôn hòa từ bên kia điện thoại truyền vào tai: “Triển Nhược Lăng, cô nói vậy khiến tôi xấu hổ vô cùng, tôi không giúp được gì cho cô cả.”

Triển Nhược Lăng chân thành nói: “Có tấm lòng như vậy là đủ rồi.”

“Tôi từng nghe người khác nói, người con gái biết nói tiếng Tây Ban Nha có tấm lòng rất lương thiện, bây giờ thì tôi tin rồi, bạn cô có một người bạn như cô, đúng là hạnh phúc.”

Giọng nói đầy hơi thở nam tính dừng lại một chút, sau đó lại nói tiếp: “Triển Nhược Lăng, thực ra tôi gọi điện thoại đến vì còn một chuyện nữa, ngày mai cô có thời gian rảnh không, tôi muốn mời cô ăn cơm?”

Triển Nhược Lăng ngẩn ra, do dự một lúc, sau đó trả lời: “Ừ, được.”

Đã gần đến tết, không khí đón tết ngày càng rộn ràng trên khắp phố phường, rất nhiều cửa tiệm đã bắt đầu treo câu đối đỏ hai bên cửa.

Dư Tri Hàng hẹn Triển Nhược Lăng ở một nhà hàng chuyên món Nhật. Cách trang trí bên trong vô cùng yên tĩnh tao nhã, ánh đèn phủ lên không gian bên dưới một màu vàng nhạt ấm áp, giai điệu đặc trưng của nhóm nhạc Himekami lảng đãng nhẹ nhàng trôi trong không khí.

“Thật sự rất cảm ơn anh. Cô ấy chỉ bị sái chân, không nghiêm trọng, cũng đã hồi phục được bảy tám phần rồi. Nằm viện hai ngày sau đó được bác sĩ cho xuất viện.” Triển Nhược Lăng lần nữa nói cảm ơn với Dư Tri Hàng.

“Vậy thì tốt. Lần sau nếu có việc gì cứ nói với tôi, có thể giúp được gì tôi sẽ cố gắng hết sức. Phải như vậy mới không thấy áy náy với câu cảm ơn này.” Dư Tri Hàng mỉm cười.

Tuy Triển Nhược Lăng là con thứ hai trong nhà, anh hai Triển Cảnh Việt lúc nào cũng chăm sóc cho cô, nhưng dù gì đã ở Tây Ban Nha tận năm năm trời, cho nên sớm đã học được cách tự lập, bất cứ việc gì đều phải dựa vào bản thân mình trước. Có điều lúc này nghe những lời Dư Tri Hàng nói, quả thật thịnh tình khó khước, vì vậy cô liền lên tiếng: “Vâng, vậy phải cảm ơn anh trước rồi.”

Có vẻ Dư Tri Hàng rất vừa lòng, anh nhìn cô rất lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Triển Nhược Lăng, làm bạn gái tôi được không?”

“Cái gì?” Triển Nhược Lăng buông đũa, có chút nghi ngờ có phải thính lực của mình xảy ra vấn đề gì rồi không.

Anh nhíu mày, đôi đồng tử đen sáng ẩn sau hàng mi dày nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, nhưng lại không nói gì.

Triển Nhược Lăng đành nuốt nước bọt, kiên trì hỏi lại: “Vì sao?”

Dường như Dư Tri Hàng đã lường trước phản ứng này của cô, thoáng cười: “Vì sao à? Vì cảm thấy em rất tốt, muốn được ở bên cạnh em.”

Triển Nhược Lăng sửng người đến nửa ngày, mới khổ sở mở miệng: “Nhưng mà, Dư Tri Hàng, chúng ta mới chỉ gặp mặt vài lần...”

Dư Tri Hàng nhần nại nhìn cô, “Triển Nhược Lăng, thực ra, thời gian không phải là vấn đề.”

Triển Nhược Lăng tức thì im lặng, lại đưa mắt nhìn anh. Không thể không thừa nhận, anh rất điển trai, đường nét trên gương mặt anh tuấn, ánh mắt sâu sắc có thần.

Người đàn ông ở tuổi này, trên người mang theo sức hấp dẫn rất lớn, một người có tuổi trẻ, có sự nghiệp, giữa hai đầu chân mày tỏa ra khí chất và sự sáng suốt trí tuệ.

“Rất xin lỗi, tôi...” Không biết nên nói gì, cô chỉ lắc đầu.

Dư Tri Hàng im lặng quan sát phản ứng của cô, đột ngột hỏi: “Triển Nhược Lăng, em có một đoạn quá khứ, có phải không?”

Triển Nhược Lăng nhếch môi, gật đầu: “Phải.”

Quá khứ của cô in sâu hình bóng của một người. Nhưng, chỉ là đơn phương mà thôi. Đối với cậu ấy mà nói, có lẽ cô chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời của cậu ấy.

Dư Tri Hàng dùng tay gõ nhẹ mặt bàn, thăm dò: “Người đó đang ở Australia phải không?”

Triển Nhược Lăng khẽ nhíu mày, “trước đây thì đúng, bây giờ đã trở về rồi.”

“Em cảm thấy hai người có thể ở bên nhau?” Dư Tri Hàng day day chân mày.

“Không, trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến điều đó.” Triển Nhược Lăng lắc đầu, trong lòng chợt ảo não, mơ hồ nói tiếp: “Rất nhiều lúc, ngay cả tôi cũng không rõ bản thân mình đang nghĩ thế nào.”

Anh nhần nại hỏi: “Vậy em đang chờ đợi điều gì?”

“Thực ra tôi cũng không biết, chỉ là có lúc xem chuyện này như một thói quen, cho nên cũng không nghĩ đến việc sẽ thay đổi.”

Triển Nhược Lăng chau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt điềm nhiên.

Ánh mặt trời nhạt màu từ sau lưng tòa nhà cao tầng xiên xiên rót xuống, phản chiếu qua cánh cửa kính tạo thành những tia sáng màu trắng lấp lánh, trong không khí thoáng sự ấm áp.

“Có một từ ngữ dùng để miêu tả tính cách con người, gọi là cố chấp.”

Triển Nhược Lăng từ từ thu hồi tầm mắt, nhếch khóe môi, “tôi nghĩ, có lẽ tôi chính là kiểu người đó.”

Dư Tri Hàng hơi nghiêng người về trước, bàn tay anh phủ lên lên bàn tay đang đặt trên bàn của cô, lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, em không cần đưa ra kết luận một cách quá sớm, chúng ta có thể thử, hoặc là, trước hết cứ tiếp tục làm bạn như thế này, tôi có thể đợi em.”

“Đội?” Triển Nhược Lăng không rút tay lại, ánh mắt điềm tĩnh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Năm tháng quá dài, cô luôn ôm lấy một mối tình vô vọng, trước giờ chưa từng nghĩ đến kết quả, chỉ đơn giản muốn giữ lấy tình cảm này. Loại tình cảm như thế này, theo từng hơi thở, từng nhịp tim đập thăm vào toàn thân, ăn sâu vào tận xương tủy.

“Dư Tri Hàng, anh rất tốt, chỉ là người như tôi, tương đối cố chấp, có những khi tôi đã nhận định một việc gì, thì sẽ không biết cách nào để bản thân trở nên linh hoạt.”

Dư Tri Hàng thu tay lại, ngồi tựa vào lưng ghế, sắc mặt có chút mệt mỏi, “Triển Nhược Lăng, thực ra bất cứ ai cũng đều tìm kiếm cho mình những điều thoải mái trong cuộc đời này, tôi không biết em kiên trì như thế có ý nghĩa gì...”

Đôi lúc trong đầu cô cũng lướt qua suy nghĩ này: Kiên trì thế này có ý nghĩa gì đây?

Triển Nhược Lăng đột nhiên nở nụ cười nhẹ, “vậy thì, Dư Tri Hàng, anh có được xem là đang kiên trì không?”

Dư Tri Hàng ngẩn người, sau đó đành bất lực cười: “Vậy tức là, tôi không có cơ hội?”

“Như anh đã nói, chúng ta có thể làm bạn với nhau.” Triển Nhược Lăng hấp háy mắt.

Dư Tri Hàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa như đã tiêu tốn hết toàn bộ sức lực, sau đó mở mắt ra, ánh mắt đã sắc bén trở lại, “Triển Nhược Lăng, thực ra tôi không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc. Tôi đã nói rồi, bất cứ ai cũng tìm kiếm cho mình những điều khiến bản thân thoải mái, nếu như không vì gần đây em gái tôi phải phẫu thuật, tôi sẽ không dễ chùn chân như vậy.”

Ý nghĩa trong lời nói đã thể hiện rất rõ ràng.

Trong lòng Triển Nhược Lăng âm thầm thả lỏng, ngẫm nghĩ lại những điều anh vừa nói, cô không kiềm được lên tiếng hỏi: “Em gái anh phải làm phẫu thuật gì?”

Dư Tri Hàng cười khổ trong lòng. Rõ ràng cô vừa từ chối anh, thế nhưng vẫn thân thiết hỏi thăm tình hình em gái anh.

Một người con gái tốt như vậy, tại sao người gặp gỡ cô ấy trước lại không phải là anh?

Từ nhà hàng đi ra, Dư Tri Hàng lái xe đưa cô về.

Trước khi xuống xe, Dư Tri Hàng gọi cô lại, “Triển Nhược Lăng, nhớ kỹ, sau này gặp phải chuyện gì cần giúp đỡ, nhất định phải nói với người bạn này đây.”

“Được!” Triển Nhược Lăng trịnh trọng gật đầu với anh.

Ngày hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Triển Nhược Lăng ngồi xe đến nơi hẹn ký hợp đồng thuê phòng trọ, sau đó đến nhà sách thành phố dạo một vòng.

Từ ga tàu điện ngầm bước ra, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô: “Triển Nhược Lăng?”

Cuối câu giọng điệu hơi cao lên, tựa như không quá chắc chắn, thế nhưng vẫn rót vào tai vô cùng dễ nghe.

Triển Nhược Lăng nghi hoặc quay người lại, ánh mắt lấp lánh nụ cười.

Người đàn ông trước mặt, trên người mặc âu phục màu đen, vẻ bề ngoài vừa mang theo nét khí khái vừa toát ra sự thông minh trí tuệ, ánh mắt đen như mực ấm áp, giống hệt gương mặt được giữ lại trong ký ức của cô.

Khóe miệng Triển Nhược Lăng cong lên thành một nụ cười nở rộ đẹp mắt, ánh sáng lung linh phát ra từ đôi đồng tử đen láy: “Ngôn Dật Khải?”

“Cậu vẫn còn nhớ mình cơ à? Vinh hạnh cho mình quá đi mất.” Ngôn Dật Khải cười hiền hòa, cẩn thận quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, “Triển Nhược Lăng, bao năm rồi không gặp, cậu càng ngày càng đẹp ra đấy, mình sắp không nhận ra cậu rồi này. Quả nhiên con gái có mười tám phép biến hóa mà! Vừa này mình đứng phía sau cậu, muốn gọi lại sợ nhận nhầm người...”

Đây là những lời thực lòng của cậu.

Người trước mặt, mặc áo voan trắng, cổ áo lá sen tôn thêm vẻ duyên dáng nữ tính, dây áo khoác lay động trong gió, càng làm cho người mặc thêm phần tự nhiên, phóng khoáng. Cách trang điểm nhẹ nhàng đem lại cho người khác ấn tượng về một người con gái dịu dàng, thanh khiết, hoàn toàn khác với cô bạn học Cao trung luôn thích mặc quần áo màu đen trong ấn tượng của cậu.

So với ngày trước, vẫn là gương mặt đó, nụ cười nhàn nhạt đó, chỉ là trải qua nhiều lắng đọng thời gian, đã không còn vẻ lơ đãng thoáng buồn như trước kia nữa.

Mình sắp không nhận ra cậu nữa rồi.

Cậu nói vẫn vít bên tai.

Chợt nhớ lại, hôm đó Chung Khi cũng nói với cô như thế.

Triển Nhược Lăng mỉm cười, hai đầu chân mày khẽ chau lại, “cảm ơn! Ngôn Dật Khải, mình vẫn còn nhớ cậu mà.”

Ngôn Dật Khải bước đến một sạp báo gần đó mua hai chai nước, cậu đưa một chai cho Triển Nhược Lăng, nói tiếp: “Nếu không phải buổi họp lớp năm ngoái nghe được Trình Tư Dao nói, bọn mình vẫn không biết cậu đi Tây Ban Nha đâu...”

Triển Nhược Lăng vừa nghe, trong lòng cảm thấy có lỗi không thôi.

Khi ấy Trình Tư Dao có nói với cô, cô ấy và Ngôn Dật Khải nói chuyện trên QQ, cậu vẫn thường nhắc đến cô.

Cô vội lên tiếng: “Thật ngại quá, lúc ấy mình đi vội quá, quên nói với các cậu.”

Không phải quên, mà là cố ý không báo. Khi ấy, cô nghe được tin Chung Khi ra nước ngoài từ chính miệng cậu nói ra, hơn một năm sau lại đến phiên cô, nhưng vì cậu và Chung Khi rất thân với nhau nên mới không cho cậu biết.

Đột nhiên cảm thấy bản thân mình có chút ích kỷ.

Dưới bất cứ góc độ nào, nếu không có bạn học Ngôn Dật Khải này, nếu như năm đó Chung Khi không đem mối quan hệ giữa hai người ra làm trò cười, tất cả mọi chuyện sau này sẽ không thể nào có cơ hội xảy ra. Nếu vậy, cô bé vừa mới trải qua tai nạn xe như cô chỉ có thể học chung một lớp với Chung Khi, nhưng chẳng bao giờ có cách gì nói chuyện với cậu ấy. Và tự nhiên, cũng sẽ không có mười năm kiên trì với nhiều nỗi buồn như thế này.

Năm lớp 11 sau khi điều chỉnh chỗ ngồi, cô và Ngôn Dật Khải cũng ít tiếp xúc với nhau hơn, lên lớp 12 phân ban, hai người gần như không nói chuyện, mãi đến khi học đại học, mới thỉnh thoảng gửi tin nhắn chúc mừng mỗi dịp lễ tết. Ấn tượng cuối cùng của cô về cậu cũng dừng lại ở buổi họp lớp kỳ nghỉ đông năm thứ ba đại học, cùng cậu đến khu vui chơi trò ném bóng. Trong suốt một giờ đồng hồ đó, cô chỉ thấy tuyệt vọng, còn cậu ở bên cạnh ném bóng với cô.

Ngôn Dật Khải lắc đầu: “Nói đùa với cậu thôi, đừng có căng thẳng. Quên hỏi cậu, cậu về nước khi nào vậy?”

Ngày ấy, cô cứ luôn cúi đầu khiến một người trước nay luôn bình tĩnh như cậu cũng bắt đầu dậy sóng trong lòng, về sau, mấy lời đồn đại trong đám bạn học dần lắng xuống, nhưng cậu và cô cũng chẳng còn giữ được mối quan hệ thoải mái, vui vẻ như trước đây. Theo từng ngày cô bị Chung Khi bắt nạt, lớp 10/6 dường như cũng không còn ai nhớ đến hai người từng là đề tài chọc ghẹo của cả lớp năm xưa.

Cô vốn không phải là người rất cởi mở, năm lớp 12 sau khi chia lớp, gần như cậu không có dịp tiếp xúc với cô – cũng có lẽ, suy cho cùng hai người không có duyên gì với nhau. Một chút cảm tình từng dành cho cô, bởi vì khoảng cách giữa hai người càng ngày càng bị kéo giãn ra, theo thời gian trôi qua, mối tình nhỏ cũng dần dần phai nhạt.

Sau khi lên đại học, các bạn học từng chung nhau dưới một mái trường bắt đầu có cuộc sống riêng của mình, việc học, công việc của Hội sinh viên, yêu đương,... đủ hình đủ dạng, vô cùng phong phú, đặc sắc. Cho dù

thỉnh thoảng vẫn giữ liên lạc với bạn học Cao trung, nhưng rõ ràng không thể so sánh với bạn bè đại học. Mỗi dịp lễ tết, Ngôn Dật Khải và cô đều gửi tin nhắn chúc mừng cho nhau, nhưng ngoại trừ như vậy, hai người hiếm khi liên lạc. Tốt nghiệp đại học, quay trở về thành phố N cậu mới giật mình nhận ra, đã rất lâu rồi không nghe được tin tức gì của cô, mãi đến họp lớp năm rồi mới nghe Trình Tư Dao nói cô đã sang Tây Ban Nha du học.

Suy cho cùng đã là việc từ vài năm trước, vì vậy khi Ngôn Dật Khải nghe được tin này mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại. Chỉ có một điều khá thú vị chính là, khi Trình Tư Dao nói đến việc cô đã ra nước ngoài, dù cả lớp ai nấy đều bất ngờ, nhưng chỉ có phản ứng của người này khiến cậu hoàn toàn không thể ngờ tới.

Người đàn ông đứng đối diện cô, vẻ mặt ôn hòa, mỗi câu nói đều như mang theo cảm giác mát rượi của ngọn gió sớm mai, tựa như cậu lại trở về là cậu bạn cùng lớp đáng mến giúp cô giải bài tập.

Trong lòng Triển Nhược Lăng không hiểu sao cảm thấy vô cùng thoải mái, cô trả lời: “Cuối tháng 12 năm ngoái.”

Ánh mắt Ngôn Dật Khải nhìn thẳng về phía trước, “tính thử xem nào, cậu ở Tây Ban Nha phải hơn năm năm, gần sáu năm rồi nhỉ... Tây Ban Nha có vui không?”

“Cũng được. Mình vốn định quay về rồi. Nơi đây mới là nhà mình.”

“Khéo nói thật đấy!” Ngôn Dật Khải tán thưởng gật đầu với cô.

Cậu suy nghĩ một lúc, sau đó lại nói: “Nếu đã về rồi, lần sau nếu có họp lớp, Triển Nhược Lăng, cậu nhất định phải đi đấy.”

Hàng chân mày của Triển Nhược Lăng nhún cong như vầng trăng non, bật cười, gật đầu đồng ý: “Ừ, được chứ. Nhất định mình sẽ tham gia.”

Ngôn Dật Khải xem đồng hồ đeo tay, sau đó lên tiếng: “Mình còn có việc, không làm lỡ thời gian của cậu nữa, cứ thế nhé, tạm biệt!”

“Tạm biệt.” Triển Nhược Lăng vẫy tay với cậu.

Ngôn Dật Khải đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cô dần biến mất trên phố đông người, thật lâu mới thu hồi tầm mắt.

Người con gái trong ký ức, đến cuối cùng vẫn rời xa cậu.

Chỉ là, kết quả như thế này, cậu đã đoán ra từ rất lâu trước đây.

Cầm chai nước trong tay chần chừ một lúc, sau đó cậu móc điện thoại từ túi áo ra.

Vì hôm nay là cuối tuần, người đến nhà sách đông hơn bình thường, Triển Nhược Lăng mua vài quyển sách, tính tiền xong cô liền đi thẳng ra khỏi cửa lớn.

Cô cầm điện thoại nhắn tin cho Triển Cảnh Việt: “Anh hai, quyển sách anh nhờ em mua, em mua được rồi.” Sau đó cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trong cửa hàng tiện lợi 24 giờ bên đường, TV đang phát bản tin thời sự.

Ánh mắt cô vô tình lướt ngang màn hình TV, sau đó bỗng cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, bèn lập tức quay đầu nhìn thêm lần nữa.

Qua cánh cửa kính cao sát đất, có thể dễ dàng nhìn thấy TV bên trong.

Thời sự đang đưa tin về một lễ trao giải, bên dưới màn hình là dòng tiêu đề: Khách sạn Thánh Đình Holiday giành vị trí số một tại lễ trao giải Top 10 khách sạn của năm diễn ra vào ngày hôm qua.

Lễ trao giải được tổ chức tại trung tâm hội nghị thành phố.

Người đại diện khách sạn Thánh Đình Holiday nhận bằng khen danh dự là một người cô vô cùng quen thuộc.

Cậu ấy mặc âu phục màu đen, trên cổ thắt cravat có hoa văn vân chéo, khoe môi hơi cong lên, lễ phép mà không hề cứng nhắc. Ánh đèn chói mắt đập trên người cậu ấy, phác họa những đường nét trên gương mặt cậu ấy càng thêm rõ nét, ánh sáng rạng ngời phát ra từ đôi đồng tử đen như mực.

Cô cứ đứng như thế bên ngoài cửa hàng, ánh mắt không di chuyển chăm chú nhìn vào màn hình TV, tựa như cả thế giới đều tan biến mất chỉ còn lại chiếc TV bên trong đó.

Cứ đứng như thế hơn mấy phút liền, suy nghĩ trong đầu cũng bắt đầu không ngừng trôi dạt.

Thì ra, năm tháng có thể thật sự làm thay đổi một con người.

Buổi tối hôm ấy, cả nhà cô đến Thánh Đình ăn cơm, khi bác Liên hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố mẹ cậu ấy, cậu ấy đã nói thế nào nhỉ?

Nhờ phúc của bác, hai người họ vẫn khỏe.

Cách dùng từ kín kẽ, lịch sự như thế.

Người chỉ biết bắt nạt cô trong trí nhớ, trải qua sự gột rửa của thời gian, đã trở thành một người thâm trầm, kín đáo đến thế, mỗi động tác nhắc tay duỗi chân đều toát lên sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành, thần thái tự nhiên bình tĩnh đứng trong khách sạn của mình chuyện trò vui vẻ với ông trùm bất động sản Liên Chấn Khâm.

Tám năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Cậu ấy của ngày hôm nay, đã là một người đàn ông chính chắn vững vàng, còn đâu dáng vẻ ưa bốn cột, nhõm nhợ của thời niên thiếu?

Không biết việc này và kỳ thi Cao khảo bắt lợi năm ấy có quan hệ gì với nhau không?

Trong ấn tượng của rất nhiều người biết cậu ấy, Chung Khi luôn là một vẻ thiếu nghiêm túc. Nhưng cô biết, nội tâm của cậu ấy cứng rắn hơn bất cứ người nào – năm ấy, cho dù đối mặt với một việc trọng đại như kết quả thi Cao khảo không được như ý, cậu ấy vẫn làm ra vẻ điềm nhiên, bình tĩnh.

Thực ra, trước nay con người cậu ấy luôn như vậy, thiếu nghiêm túc trước mặt người ngoài, chỉ với người thân cậu ấy mới để lộ ra nét mặt thật sự giấu dưới nụ cười hi hi ha ha kia. Năm đó, rất nhiều nữ sinh bị vẻ mặt lạnh lùng thảnh thơi mới để thể hiện ra của cậu ấy đánh lừa, cảm thấy sợ cậu ấy. Trình Tư Dao ngồi chung bàn với cậu ấy hai năm, mới bắt đầu cảm thấy cậu ấy không tồi. Thực ra, khi mấy nam sinh bọn họ chơi với nhau vô cùng sôi nổi âm ỉ, ngay cả một người ôn hòa như Ngôn Dật Khải, khi ở trong nhóm cũng trở nên hoạt bát hơn bình thường rất nhiều.

Bao nhiêu năm đã qua như thế, cậu ấy đã thành công đứng ở một nơi cao, có sự nghiệp của riêng mình.

Chỉ là, quá khứ của cậu ấy, thành công của cậu ấy, đều chẳng có chút liên quan gì đến cô.

Thất thần đứng lặng trên phố, lan man suy nghĩ xa vời, cảm giác thất vọng chán nản không ngừng bám rễ trong lòng.

Mãi đến khi tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên làm đứt đoạn những suy tư.

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách, là một dãy số lạ gọi đến.

Năm năm ở Tây Ban Nha, cách mỗi tháng mẹ và anh hai Triển Cảnh Việt sẽ gọi điện thoại đường dài quốc tế cho cô, bây giờ về nước số lần nghe điện thoại hiển nhiên cũng ít đi. Nhưng có vẻ những ngày gần đây, số lần nhận điện thoại của cô lại tăng trở lại.

Triển Nhược Lăng không tập trung nhấn vào phím nghe, đưa điện thoại lên tai: “A lô, xin chào?”

“Tôi thấy cậu đứng sững ở đó nửa ngày rồi đấy, sao lại không bước vào? Đang nhìn gì vậy?” Một giọng nam sắc bén từ bên kia điện thoại truyền đến, giọng điệu vừa có phần biếng nhác vừa thoải mái, tựa như một buổi chiều muộn mùa hè có gió chợt lướt qua, nhẹ nhàng thổi mát bên tai.

Tựa như ngay vào lúc này cả thế giới đột ngột trở nên im lặng, âm thanh phố xá ồn ào tản lạc trong không khí, chỉ còn lại giọng nói phát ra từ điện thoại, từng chữ rõ ràng truyền vào tai.

Lẽ nào...

Triển Nhược Lăng bỗng nhận ra giọng nói của cậu ấy, cô nâng tầm mắt nhìn bốn phía.

“Tôi đứng ở đối diện.” Âm thanh cởi mở, nhàn nhã, lại mang theo sự vui vẻ, tựa như tâm trạng người ấy đang rất tốt.

Triển Nhược Lăng xoay người, ánh mắt dừng lại ở một điểm nhìn.

Cô nhìn thấy, một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại phía bên kia đường, cậu ấy lười biếng đứng tựa vào xe, một tay chống vào mũi xe, tay kia cầm điện thoại đang đưa tay vẫy tay cô.

27. Chương 27

Ánh nắng ngày đông bàng bạc mỏng manh đậu trên vai cậu ấy, khiến cả người đều chìm trong một vùng sáng lấp lánh.

Khóe môi cậu ấy còn vương lại nụ cười nhạt, phóng khoáng và thoải mái, tươi mát như một khung trời vừa có mưa qua, ấm áp và ôn hòa, giống như những tia nắng xán lạn đang chiếu trên người.

Triển Nhược Lăng cắn khoắn trong lòng, vì sao người này càng lớn càng đẹp mắt vậy?

Đang là buổi chiều, trên phố dòng người qua qua lại lại, không ngừng có người lướt qua cậu ấy. Ánh mắt đen như đá vỡ chai[1] của cậu ấy, xuyên qua dòng người nhộn nhịp nhìn về phía cô, ánh mắt thâm sâu đầy ý vị, cái nhìn chăm chú không chút suy suyển.

Phố xá huyên náo, cô đứng bên kia đường, cậu ấy đứng bên này đường.

Xa như vậy, gần đến thế.

Bỗng nhiên nhớ lại, lần cô phát bài tập cho cậu ấy năm lớp 10, vở bài tập vẽ thành một đường vòng cung trong không trung, cậu ấy nhẹ nhàng đưa tay đón lấy. Ngày ấy, cậu ấy cũng dùng ánh mắt này nhìn vào cô, ánh mắt cho chút biếng nhác và nhàn nhã.

Cô cắn môi: “Vì sao cậu cũng ở đây?”

Giọng nói nhỏ nhẹ tựa như gió thổi qua mặt nước làm sóng gợn lăn tăn, không rõ đang nói với điện thoại, hay nói với không khí xung quanh.

Chung Khi không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ nói: “Cậu cứ đứng đó, tôi đi qua.”

Sau đó cậu ấy đứng thẳng người, bước sang đường, đến bên cạnh cô.

Cả người Triển Nhược Lăng giống như bị ghim chặt tại chỗ, chỉ ngẩn người nhìn theo cậu ấy.

Lần đầu tiên, khoảng cách giữa cô và cậu ấy gần đến như vậy.

Gương mặt chỉ từng xuất hiện trong giấc mơ, vào giờ phút này ở ngay trước mắt cô.

Tóc cậu ấy rất ngắn, để lộ vầng trán thông minh, lông mi rất dài, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng, sống mũi cao mà thẳng, đường nét trên gương mặt mang theo vẻ lạnh lùng.

Chung Khi hơi khom người, dùng ánh mắt chăm chú nhìn xuống gương mặt cô, “vì sao chuyện gì?”

Cậu ấy đến gần một cách quá đột ngột, khiến cô bỗng dưng cảm thấy vô cùng căng thẳng, ngượng ngùng ngoảnh đầu tránh sang một bên, cô vẫn lên tiếng hỏi: “Vì sao cậu lại đến đây?”

Đương nhiên Chung Khi sẽ không nói bởi vì Ngôn Dật Khải gọi điện thoại cho anh nói rằng gặp được cô ở đây, đôi chân mày đẹp hơi nhướng lên, khéo léo đánh lạc hướng chú ý của cô bằng cách hỏi lại: “Tôi không thể đến đây à?”

Phong cách nói chuyện giống hệt với trước đây.

Ký ức xa xăm, tựa như thủy triều mệnh mang, chỉ cần phút chốc đã dâng ngập trái tim cô, khóa lấp từng góc nhỏ trong tim.

“Có thể.” Triển Nhược Lăng cúi đầu, tắt điện thoại.

Chung Khi đưa tay về phía cô, ra hiệu cho cô đưa chồng sách cho cậu ấy, nhưng Triển Nhược Lăng không thả lỏng tay, “mình tự ôm theo là được rồi.”

Đầu chân mày cậu ấy lại khẽ chau lại, khóe môi cong lên thành một nụ cười nhẹ, “nếu cậu tự ôm, người trên khắp con phố này sẽ cười tôi không có phong độ. Xem như cậu cho tôi được làm quý ông một lần đi.”

Nhận lấy chồng sách, cậu ấy cẩn thận quan sát cô, “ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Tôi đang nói đến cơm tối.” Cậu ấy trịnh trọng cường điệu.

Triển Nhược Lăng không thể tin nổi mở tròn mắt, liếc nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, mới ngẩng đầu nói: “Bây giờ mới bốn giờ chiều...”

“Bốn giờ thì không thể ăn tối à? Ai quy định vậy?”

Đột nhiên cậu ấy bật cười, “Triển Nhược Lăng, tôi đói rồi. Buổi trưa tôi chưa ăn gì cả, cùng tôi đi ăn chút gì đi được không?”

Nụ cười xán lạn, vô tội như thế, nụ cười của ngày trước.

Đã định sẽ từ chối, nhưng nhìn thấy nụ cười trong suốt ấy, trái tim cô đột nhiên mềm ra, không thể nào điều khiển nổi mình để cổ họng bật ra một từ: “Được.”

Xe của cậu ấy đỗ bên kia đường, vậy là bọn họ không còn cách nào khác phải sang đường.

Người trên phố qua qua lại lại tấp nập, tiếng nói chuyện hòa vào nhau lúc trầm lúc bổng, huyền ảo không thôi. Những cảm xúc không thể diễn tả được bằng lời không ngừng vỗ về cõi lòng cô.

Chỉ vài giây trước cô chỉ có thể nhìn thấy cậu ấy qua màn hình TV, thế mà ngay lúc này cậu ấy lại đang ở ngay bên cạnh cô.

Nếu như không phải một lần nữa gặp lại cậu ấy, có lẽ ấn tượng về cậu ấy trong cô vẫn là hình ảnh của những năm tháng thiếu niên phóng khoáng, đầy sức sống, hoặc cũng có thể là dáng người cô đơn tịch mịch đứng trong phòng giáo viên.

Và vĩnh viễn không bao giờ biết được, ở thì hiện tại cậu ấy có thể đứng tại một nơi cao như thế này.

Chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường chậm rãi khởi động.

Thiết kế bên ngoài của xe đem lại cho người khác cảm giác rất vững vàng, nội thất bên trong xe vô cùng sạch sẽ đơn giản, gần như ngay cả một món đồ trang trí cũng không có. Giao diện của bảng điều khiển được thiết kế tinh tế, không bố trí quá nhiều nút bấm, sự kết hợp giữa kim loại và gỗ gụ làm toát ra vẻ sang trọng của khoang xe.

Suốt đoạn đường Triển Nhược Lăng luôn hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa kính xe, mơ màng nghe thấy dường như cậu ấy vừa nói câu gì đó, “gì cơ?”

Lần này giọng nói của Chung Khi truyền vào tai rất rõ ràng: “Tôi hỏi cậu, nguyên cả ngày hôm nay cậu ở bên ngoài làm gì.”

“À, mình ra ngoài ký hợp đồng.” Sự thận trọng không thể che giấu ít nhiều thể hiện trong giọng nói.

Dường như Chung Khi cũng nhận ra điều này, cậu ấy nghiêng đầu nhìn cô, hỏi cô bằng giọng nói đầy ám áp quan tâm: “Hợp đồng gì vậy?”

“Hợp đồng thuê phòng.” Cô do dự một lát, sau đó vẫn nói tiếp, “mình đang thuê một phòng ở chung cư, hôm nay đi ký hợp đồng.”

Cậu ấy “ừ” một tiếng, sau đó lại thay đổi chủ đề lên tiếng hỏi: “Triển Nhược Lăng, Trình Tư Dao sắp kết hôn rồi, cậu có biết không?”

“Hả? Mình không biết.” Sau khi sự mờ mịt qua đi, Triển Nhược Lăng không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Có vẻ cậu ấy cũng phần nào đoán được phản ứng này của cô, “sau khi cậu về nước không liên lạc với cậu ấy à?”

Đầu chân mày Triển Nhược Lăng nhíu chặt, “mình có gửi mail cho cậu ấy, nhưng đợi mãi không thấy cậu ấy hồi âm lại.”

“Có thể cậu ấy không dùng đến địa chỉ mail này từ lâu rồi.”

Tim Triển Nhược Lăng đập thịch một cái, hai đầu chân mày như khóa vào nhau, quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy yên lặng lái xe, tựa như không hề cảm thấy có chỗ nào không thỏa đáng.

Chung Khi suy nghĩ một lúc, sau đó lại nói: “Tôi tưởng cậu và cậu ấy rất thân. Khi ấy, việc cậu đi Tây Ban Nha cũng là cậu ấy nói với bọn tôi.”

Tay cậu ấy nắm chặt vô lăng, “cậu không có số điện thoại của cậu ấy à?”

“Không có.” Cô phiền lòng.

“Lát nữa tôi cho cậu số của cậu ấy.” Cậu ấy quay đầu lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Bọn họ đến một quán ăn Quảng Đông lâu đời khá có tiếng, phong cách bên trong mang hơi hướm cổ điển, bàn ghế bằng gỗ mang đậm dấu ấn xưa cũ, khung cảnh khiến tâm tình những người bước đến đây bất giác cũng trở nên trầm lắng lại.

Chung Khi đẩy bát cháo nóng do phục vụ mang lên đến trước mặt cô, “hơi nóng, ăn chậm thôi.”

“Cảm ơn.” Triển Nhược Lăng cầm muống lên. Tính ra, cô chỉ có một lần ngồi ăn cùng với cậu ấy, chính là vào buổi họp lớp vào kỳ nghỉ đông năm nhất đại học. Ngày ấy, cậu ấy ngồi đối diện với cô, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu gấp thức ăn liền có thể nhìn thấy cậu ấy. Chỉ là, khi ấy cho dù vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy cậu ấy, cũng chỉ dám tranh thủ khi đang nói chuyện với bạn học khác mà lén lút đưa mắt nhìn cậu ấy.

Hiện tại, ngồi cách nhau gần đến thế, trong lòng chỉ cảm thấy không giống thật, giống như đang sống trong một giấc mơ nào đó.

Suốt dọc đường nói chuyện với nhau, lúc này tâm trạng cũng đã không còn quá căng thẳng, cô hết sức tỏ ra tự nhiên hỏi cậu ấy: “Cậu có thường đến đây ăn không?”

“Không, ít lắm.” Cậu ấy cau mày, “không có nhiều cơ hội.”

Triển Nhược Lăng rất tự nhiên tiếp lời cậu ấy hỏi tiếp: “Vì sao vậy?”

“Không có thời gian, có lúc bận đến nỗi quên cả ăn cơm.”

Trong lòng cô nhói lên, chưa kịp suy nghĩ đã lên tiếng hỏi: “Bận rộn đến vậy à?”

Chung Khi nhìn cô, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn, “ừ, có lúc công việc tương đối nhiều. Hơn nữa, những nơi như thế này một người đến cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“À.”

Nghĩ cũng phải, từ lúc học Cao trung cậu ấy đã được quý mến như vậy rồi, cho dù đến nhà ăn cơm hay ra sân chơi bóng rổ, bên cạnh lúc nào cũng có một nhóm người đi cùng, từ trước đến nay chưa từng thiếu bạn bè bên cạnh bao giờ. Hiện tại, cậu ấy quản lý một khách sạn lớn như vậy, thời gian rảnh rỗi của bản thân tất nhiên sẽ bị cắt giảm xuống mức thấp nhất.

Cuộc sống sẽ thay đổi theo sự trưởng thành và phát triển của mỗi người. Khi còn nhỏ có niềm vui của tuổi nhỏ, con người càng lớn sẽ càng thu hoạch được nhiều cảm giác thành tựu trong cuộc sống, nhưng những niềm vui của tuổi thơ cũng sẽ không còn nữa.

Triển Nhược Lăng chậm rãi múc từng muỗng cháo trong bát, đột nhiên nhớ ra người lúc gặp lúc chiều, liền nói: “Chiều này mình gặp được Ngôn Dật Khải.” Trong số bạn bè Cao trung của cậu ấy, có lẽ Ngôn Dật Khải được xem là người thân thiết nhất.

Chung Khi thản nhiên hỏi: “Cậu gặp được nó ở đâu?”

“Ngay bên ngoài ga tàu điện ngầm.”

Cậu ấy nhướn mày, đưa tay gấp bắp cải, “đúng là trùng hợp, rất lâu rồi cậu không gặp nó nhỉ? Nó gọi cậu trước phải không?”

“Đúng thế, sao cậu biết vậy?” Triển Nhược Lăng hơi nghi ngờ.

Cậu ấy mỉm cười, ánh mắt trong suốt sáng ngời, “tôi đoán.”

“Bây giờ cậu còn liên lạc với cậu ấy không? Cậu ấy đang làm gì vậy?”

Thực ra, cô càng muốn biết những năm tháng ở Australia của cậu ấy như thế nào, muốn biết cậu ấy trở về khi nào, muốn biết cậu ấy làm cách nào từng bước từng bước trở thành CEO của Thánh Đình, thế nhưng lại không dám hỏi thẳng cậu ấy, cho nên chỉ có thể cùng cậu ấy vài nói chuyện khác.

“Thỉnh thoảng cũng có liên lạc. Nó hợp tác với người khác mở một văn phòng luật, cũng ổn lắm.”

Trước khi ăn cậu ấy đã cởi áo vest ra, để lộ ra áo sơ mi trắng bên trong, cổ tay trái đeo đồng hồ cơ hàng hiệu, cả người toát ra vẻ lịch sự nho nhã, nhưng theo trí nhớ của cô trước đây cậu ấy không đeo đồng hồ. Những tấm hình có mặt cậu ấy, cô cẩn thận xem đi xem lại hơn mười mấy lần, cách ăn mặc vô cùng giản dị. Từ trước đến nay, trên người cậu ấy không có bất cứ món phụ kiện nào, không những không có đồng hồ, ngay cả dây chuyền cũng không đeo.

Không kiềm được lại đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay cậu ấy, mặt đồng hồ phản chiếu ánh sáng lấp lánh chói mắt. Đôi khi cậu ấy khẽ cử động cổ tay, dây đồng hồ phát ra tiếng động nhỏ, khiến cho chỉ một động tác nhỏ càng thêm phần bắt mắt.

“Triển Nhược Lăng,” cậu ấy dừng đũa, trong con người đen láy mang theo ánh sáng dịu dàng, “cậu ở Tây Ban Nha nhiều năm như vậy, cuộc sống như thế nào?”

Cuộc sống của cô ở Tây Ban Nha như thế nào?

Trong chốc lát, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mờ mịt.

Năm năm, chỉ làm hai việc, việc thứ nhất là sống, việc còn lại chính là nhớ cậu ấy.

Đã từng nghĩ rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả nhớ nhung, sau khi đến Tây Ban Nha mới nhận ra, nỗi nhớ dành cho một người sẽ theo cùng thời gian, theo cùng năm tháng, sẽ không ngừng lớn lên.

Hơi nóng bốc lên từ bát cháo trứng muối thịt nạc, cách một lớp nước mỏng, khuôn mặt cậu ấy hiện lên như từ nơi nào xa xôi, Triển Nhược Lăng vô thức khuấy cháo trong bát, nhàn nhạt nói: “Cũng thế thôi, hai năm đầu đi học, ba năm sau đi làm.”

Cậu ấy gạt đầu, ánh mắt dường như sâu hơn, “vì sao không trở về đây làm việc?”

Triển Nhược Lăng cúi đầu, dùng tay chậm chậm vẩy ly nước, “khi ấy cảm thấy tiếp tục ở lại Tây Ban Nha cũng là một lựa chọn không tồi, không nghĩ đến việc về nước.”

Cậu ấy nhìn cô, ánh mắt mang theo tâm sự, không nói gì.

Triển Nhược Lăng gom góp dũng khí, vô cùng dè dặt lên tiếng hỏi: “Chung Khi, cậu du học ở Australia, là ở thành phố nào vậy?”

Đây là câu hỏi trong bức mail đầu tiên cô gửi cho cậu ấy.

Chung Khi nhìn cô, đôi mắt đen tựa như đêm tối tĩnh lặng như biển đêm yên ả, trong khoảnh khắc ngắn ngủi muôn vàn rối rắm phức tạp đan xen trong đó, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Cậu ấy buông đũa, trả lời rất chân thành: “Brisbane. Tôi học đại học Griffith ở thành phố Brisbane.”

Đã nhiều năm vậy rồi, cuối cùng cũng nghe được tận tai cậu ấy nói với cô.

“Brisbane.” Cô thầm lặp lại lần nữa.

Ánh đèn từ trần nhà chiếu xuống, mềm mại phủ lên gương mặt cậu ấy, trong đôi mắt đen ý cười dào dạt, sáng bừng rạng rỡ, “đúng thế, chính là trường ở Queensland.”

Cô không kiềm được lại hỏi: “Australia có vui không?” Bởi vì đó là quốc gia cậu ấy đến học tập, vì vậy muốn được hiểu thêm một chút về đất nước ấy, muốn biết những năm tháng du học cuộc sống của cậu ấy như thế nào.

Chung Khi bật cười nhẹ, giọng điệu vui vẻ: “Có mấy nơi đẹp lắm, con gái các cậu có lẽ sẽ thích. Nếu sau này cậu muốn đi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên cho cậu.”

Cô bị câu cuối cùng của cậu ấy làm cho bất ngờ, cho dù trong lòng hiểu rất rõ có lẽ chỉ là một câu nói khách sáo mà thôi, niềm vui trong lòng lại giống như nước thủy triều không ngừng dâng lên.

Lại hỏi cậu ấy: “Khi cậu du học có thường xuyên đến mấy nơi xung quanh du ngoạn không?”

Từ trước đến nay cô chưa từng có nhiều câu hỏi như vậy.

Chỉ là lúc này cậu ấy đang ngồi trước mặt cô, cô có thể chính miệng hỏi về quá khứ của cậu ấy, vô cùng muốn biết những năm qua cậu ấy thế nào, dù cô cũng biết làm người không nên quá tham lam, cô vẫn không thể không hỏi tới.

Vậy mà cậu ấy rất kiên nhẫn, không hề có chút không vừa lòng nào cả, tường tận kể cho cô nghe những năm tháng học tập ở nước ngoài.

Thời gian đúng thật là một thứ kỳ diệu.

Trải qua năm tháng gột rửa, cậu ấy không những đã trở nên chín chắn, mà còn trở thành một người kiên nhẫn, không còn là cậu thiếu niên mới chỉ nghe một câu mào đầu của cô đã cảm thấy phiền phức rồi ngắt lời cô nữa rồi.

Từ thật sâu trong lòng, cô thấy biết ơn ông trời đã cho hai người cơ hội được gặp lại sau nhiều năm như vậy, để cô được nhìn thấy sự trưởng thành của cậu ấy.

Chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại trước cổng lớn khu nhà cô, Triển Nhược Lăng cầm lấy túi xách và mấy quyển sách mua lúc này chuẩn bị xuống xe, thỉnh thoảng cậu ấy hỏi: “Triển Nhược Lăng, qua tết cậu mới đi làm, có phải không?”

Tay cô vẫn để trên tay nắm cửa, “Đúng vậy. Qua tết mình mới đi làm.”

“Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.” Ngón trỏ của cậu ấy miết nhẹ vô lăng, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô, chậm rãi nói: “Tôi có một đứa cháu gái tháng sau sẽ đi Tây Ban Nha du lịch, tôi muốn nhờ cậu giới thiệu sơ về Tây Ban Nha cho con bé.”

“Ừ, được.” Triển Nhược Lăng nghe nói đến thành phố mà mình quen thuộc nhất, trong lòng thoải mái rất nhiều.

Cậu ấy cười rất vui vẻ, nụ cười như mảnh trăng vắt ngang bầu trời đêm trong xanh, dịu dàng mà ấm áp: “Vậy đến lúc đó tôi gọi điện thoại cho cậu nhé.”

Chung Khi nhìn theo cô, cho đến khi cả người cô đều khuất trong đêm tối, mới khởi động xe, phóng đi.

[1] Đá vỏ chai: Obsidian còn gọi là đá vỏ chai là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào (nguồn wikipedia)

28. Chương 28

Chung Khi hẹn cô ở một quán cà phê nằm trên tầng sáu trung tâm thương mại.

Vừa nhìn thấy nụ cười ngây thơ hoạt bát của cô bé, tâm trạng thấp thỏm của Triển Nhược Lăng liền biến mất, “chào cháu, cô là Triển Nhược Lăng.”

Cô bé chỉ khoảng tám tám tuổi, mặc một bộ váy màu xanh nhạt, đáng vẻ vô cùng đáng yêu dễ thương.

“Chị Triển, chào chị ạ.” Cô bé Lục Tiêu dùng ngón trỏ miết miết lên môi ra vẻ đang đắn đo suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Chung Khi, “cậu ơi, cháu gọi như vậy có đúng không ạ?”

Chung Khi đang định gật đầu “được”, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lập tức không đồng ý: “Không đúng đâu.”

Dẫn cháu gái đến ngồi vào ghế, đợi cô bé ngồi vững anh mới lắc đầu với cô bé, ân cần dặn dò: “Không phải chị, phải gọi là cô.”

Lục Tiêu ngoan ngoãn nghe lời, nhìn Triển Nhược Lăng ngọt ngào gọi một tiếng: “Cháu chào cô ạ.”

“Ng Sloan.” Chung Khi vui vẻ xoa đầu cháu gái, sau đó gọi đồ uống cho cả ba người.

Anh cười nhìn người con gái đang ngồi đối diện: “Triển Nhược Lăng, ngại quá, ngày mốt là tết rồi, vậy mà hôm nay còn làm phiền cậu.”

“Không sao.” Triển Nhược Lăng thầm cười khổ trong lòng. Hôm ấy vừa về đến nhà cô đã cảm thấy hối hận, sáng nay nhận được thoại của cậu ấy cô đã muốn mượn lý do từ chối, thế nhưng suy đi nghĩ lại vẫn là nhắm mắt bước lên cửa.

Triển Nhược Lăng vô cùng quen thuộc với đất nước Tây Ban Nha, cô cầm một tờ giấy và cây bút giới thiệu tỉ mỉ, Lục Tiêu cũng rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu phối hợp theo, chưa đến một giờ đồng hồ Triển Nhược Lăng đã không còn gì để giới thiệu nữa. Cô bé Lục Tiêu bắt đầu tập trung ăn kem thuyền chuối.

Triển Nhược Lăng vừa uống cam vắt vừa tán gẫu với người ngồi đối diện: “Con bé nhỏ như vậy mà đi Tây Ban Nha một mình sao?”

“Không phải, đi cùng với bố mẹ.” Chung Khi nhìn cô, giọng nói dịu dàng vô cùng.

Thế nhưng lúc này Triển Nhược Lăng lại đang mải suy nghĩ. Cậu ấy nói Lục Tiêu là cháu bên ngoại của cậu ấy, vậy thì, cũng có nghĩa là cậu ấy có chị gái?

Chung Khi nhìn thấy vẻ trầm tư tựa như đang suy tư gì đó, liền lên tiếng giải thích: “Con bé là con gái của chị họ tôi.”

“À.” Bị câu nói của cậu ấy nhắc nhở, Triển Nhược Lăng có chút ngại ngùng.

Khóe môi cậu ấy mang theo nụ cười: “Bố của con bé đang ở Ý, chị họ tôi dự định sau tết sẽ dẫn con bé sang châu Âu thăm bố nó, đến lúc đó sẽ đến Tây Ban Nha chơi vài ngày.”

Cậu ấy giải thích rất rõ ràng, Triển Nhược Lăng cũng hiểu được tường tận, gật đầu với cậu ấy.

“Cậu, hai người đang nói về bố cháu ạ?” Cô bé Lục Tiêu từ kem thuyền chuối ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng vậy. Đang nói về bố của cháu.” Chung Khi khẽ cúi người đến gần cô bé, “Tiêu Tiêu còn muốn ăn gì nữa không?”

Người này, thì ra lại thích trẻ con đến như vậy.

Triển Nhược Lăng nhìn sườn mặt cậu ấy, trong lòng có chút bất ngờ.

“Cậu, cháu muốn đi rửa tay.” Lục Tiêu giơ đôi tay nhỏ ra trước mặt người lớn, để hai người nhìn thấy vết nước bẩn trên tay mình.

“Để mình đi với con bé.” Triển Nhược Lăng đứng dậy, lại quay sang nói với cô bé, “Tiêu Tiêu, cô cùng cùng với cháu được không?”

Lục Tiêu đương nhiên là gật đầu: “Vâng ạ.”

Chung Khi ngồi trên ghế, “vậy làm phiền cậu nhé.”

Rửa tay xong, cô bé Lục Tiêu ngẩng đầu nói với cô: “Cô ơi, cháu cảm thấy cô xinh đẹp lắm luôn ạ!”

Triển Nhược Lăng ngẩng gương mặt thuần khiết ngây thơ của cô bé, trái tim mềm ra, chợt nhớ đến Triển Cảnh Vọng đã qua đời vì tai nạn xe năm đó, giọng nói trở nên rất dịu dàng: “Cảm ơn cháu! Cháu cũng rất đáng yêu mà.”

Cô ngồi xổm xuống, dùng khăn giấy lau khô nước trên tay cô bé, lại nghe thấy giọng nói non nớt trẻ con nói: “Mẹ cháu định rủ cậu đi cùng, nhưng mà cậu nói không đi.”

“Ừ, vì sao vậy?” Triển Nhược Lăng không tập trung hỏi.

Lục Tiêu lắc đầu: “Cháu cũng không biết ạ. Mẹ cháu nói cậu học tiếng Tây Ban Nha lâu như vậy mà không chịu đi cùng, đúng là đáng tiếc.”

Đối với một đứa trẻ ở tuổi cô bé mà nói, cách nói chuyện của cô bé đã được xem là rất rõ ràng mạch lạc rồi.

Triển Nhược Lăng ngẩn ra một lúc lâu, sau đó mỉm cười: “Được rồi, chúng ta ra ngoài nhé.”

Xe chậm chậm dừng lại trước cổng lớn khu nhà cô, Triển Nhược Lăng cầm theo túi xách xuống xe.

“Đợi đã. Có thứ này cho cậu.” Chung Khi lấy một gói đồ từ chiếc hộp bên cạnh ghế lái đưa cho cô, đôi mắt đen như mực nhìn vào cô: “Lần trước nói mang bánh mật về cho cậu.”

Cô chưa từng thấy lúng túng như lúc này.

Trong trí nhớ, hai người từng nói chuyện, từng cùng nhau ăn cơm, nhưng trước nay chưa từng tặng quà gì cho nhau.

Triển Nhược Lăng sững người đến nửa ngày, sau đó nhận lấy, nói: “À, cảm ơn cậu.”

Cậu ấy nhướn mày, khoe môi mang theo nụ cười nhạt: “Nếu như không thích ăn thì cứ nói với tôi nhé.”

Sau khi cô xuống xe, cô bé Lục Tiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ hỏi người đang ngồi ở ghế lại: “Cậu, không phải cậu rất rành về Tây Ban Nha hả cậu? Vì sao còn cần cô giới thiệu nữa?”

Chung Khi đưa tay vò đầu cháu gái, “nhưng mà cậu chưa từng đến Tây Ban

Nha, với lại cô giới thiệu thì càng tốt hơn chứ sao!”

Ngày tháng đã đi hết một vòng lớn của mình, ngày tết đến hẹn lại lên.

Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ đã nghỉ tết, tối hôm ba mươi, hai người cùng quay về nhà bố mẹ ăn bữa cơm đoàn viên.

Tết năm nay có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với Triển Nhược Lăng. Năm năm ở bán đảo Iberia, cô không có cách nào cùng trải qua không khí tết với gia đình, chỉ có thể gọi điện thoại quốc tế về nhà, nhưng năm nay cuối cùng đã có thể cùng bố mẹ anh chị ăn với nhau bữa cơm đoàn viên.

Không khí trong nhà rất náo nhiệt, mẹ cô tuy bận rộn trong ngoài nhưng nét cười lúc nào cũng phơi phới trên mặt, bố Triển trầm tư ít nói, nhưng cũng không khó để nhận ra vui vẻ của ông.

Ăn xong bữa cơm cuối năm, cả nhà cùng ngồi vào phòng khách xem TV. Tuy Triển nhược Lăng không có hứng thú với chương trình văn nghệ ca múa tổng hợp, nhưng vẫn ngồi lại cùng xem với bố mẹ và anh trai chị dâu, thỉnh thoảng còn chen vào bình luận vài câu về chương trình.

Tranh thủ chương trình đang quảng cáo, cô trả lời tin nhắn của Lâm Vi Lan, khi lướt qua số điện thoại của Trình Tư Dao động tác của cô hơi dừng lại.

Tính cách của cô trước nay vẫn luôn thông dong bình thản, sau khi Chung Khi cho cô số điện thoại của Trình Tư Dao, cô vẫn chưa từng nghĩ đến việc liên lạc với cô ấy.

Triển Nhược Lăng dẫn đo chốc lát, sau đó gửi cho Trình Tư Dao một tin nhắn: Chúc mừng năm mới! Triển Nhược Lăng.

Qua vài phút sau, điện thoại rung lên, nhìn thấy Trình Tư Dao đang gọi đến, cô lập tức bắt máy rồi đứng dậy đi về phòng.

“Triển Nhược Lăng, mình là Trình Tư Dao.” Có thể nghe ra sự vui vẻ trong giọng nói của Trình Tư Dao.

Hai người tán gẫu một chút về tình hình của mình, sau đó Trình Tư Dao hỏi: “Triển Nhược Lăng, cậu về nước khi nào vậy?”

Triển Nhược Lăng đứng trước bàn, tiện tay cầm lấy ví tiền trên bàn mở ra, “mình về nước hồi cuối tháng mười hai, mình có gửi mail cho cậu...”

“Ai ya..., có phải cậu gửi vào địa chỉ mail trước đây của mình không? Mình không dùng hộp mail đó từ lâu lắm rồi, xin lỗi cậu nhé! Bây giờ mình đang ở Hồng Kông, ngày mai mới về, đến lúc đó mình lên mạng xem xem...” Trình Tư Dao thất vọng không thôi, ở đầu bên kia điện thoại suy nghĩ một lúc, sau đó lại lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, ngày mai mình về thành phố N rồi, khi nào cậu có thời gian rảnh? Bọn mình hẹn gặp nhau đi.”

Cô ấy ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: “Thuận tiện gửi cho cậu thiệp mời đám cưới của mình luôn.”

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê Starbucks.

Mái tóc ngắn ngày xưa đã được Trình Tư Dao nuôi dài, khiến cô ấy càng có vẻ trưởng thành xinh đẹp. Vài năm qua đi, gương mặt thời niên thiếu dù ít dù nhiều đã dần thay đổi theo thời gian.

Trình Tư Dao hỏi thăm tình hình công ty của Triển Nhược Lăng, hâm mộ nói: “Công ty lớn đấy, điều kiện vô cùng tốt luôn.”

“Qua tết mình mới đi làm, bây giờ vẫn còn là thanh niên thất nghiệp.” Triển Nhược Lăng nói đùa.

“Được rồi đấy, đến lúc phát lương là biết ngay chứ gì... aizz, suýt nữa là quên mất việc chính rồi.” Trình Tư Dao lấy thiệp mời màu đỏ từ túi xách ra, đưa cho cô, “mình xin trình trọng tuyên bố, từ tháng sau, hội độc thân trên khắp thế giới sẽ mất đi một thành viên quan trọng. Đây là một lễ cưới đặc biệt ý nghĩa, Triển Nhược Lăng, cậu nhất định phải nhớ đến tham dự đấy!”

Triển Nhược Lăng nhận lấy thiệp mời, chân thành chúc mừng: “Chúc mừng cậu nhé!”

“Cảm ơn cảm ơn!”

Triển Nhược Lăng xem thiệp cưới, tên của chú rể là Giản Hạo, “hai người quen nhau thế nào vậy?”

Trình Tư Dao có chút bối rối, “anh ấy là bạn học Trung Đại với mình, đến lúc ấy sẽ giới thiệu cho các cậu làm quen nhé.”

Triển Nhược Lăng ừ một tiếng, cẩn thận cất thiệp cưới vào túi xách, trong lòng vẫn còn hơi tò mò lại hỏi: “Các cậu học cùng một học viện à?”

Trình Tư Dao lắc đầu: “Không phải. Anh ấy học ở học viện pháp luật, là Liêu Nhất Phàm giới thiệu bọn mình làm quen với nhau...”

“Học viện pháp luật? Ngôn Dật Khải cũng học ở học viện pháp luật phải không?” Triển Nhược Lăng nhớ lại.

“Đúng thế, anh ấy lớn hơn Ngôn Dật Khải một khóa. Cho nên, hôm đám cưới sẽ có mặt Liêu Nhất Phàm và Ngôn Dật Khải nữa. Aizz, hôn lễ của mình cũng xem như một buổi họp lớp trá hình rồi...”

Trình Tư Dao uống một hớp cà phê, lại hỏi: “Đúng rồi, Triển Nhược Lăng, làm sao mà cậu biết số điện thoại này của mình vậy?”

“Chung Khi nói với mình.” Triển Nhược Lăng dùng muỗng khuấy cà phê trong cốc.

“Cậu gặp cậu ấy rồi?” Trình Tư Dao vô cùng kinh ngạc. Trong lòng thầm ngưỡng mộ Chung Khi, người này đúng là càng lúc càng giỏi che giấu.

“Gặp qua vài lần.”

“Chuyện lúc nào vậy? Cậu ấy tìm cậu à?” Hiện tại Trình Tư Dao đặc biệt tò mò chuyện này, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Không phải, tình cờ gặp thôi.” Triển Nhược Lăng cúi đầu ngấm nhìn hoa văn in trên cốc.

Trình Tư Dao chợt nhớ ra hôm nay đến đây vì còn một chuyện thắc mắc nữa, liền hỏi: “Triển Nhược Lăng cậu có mấy địa chỉ mail?”

“Hai cái.” Triển Nhược Lăng không hiểu vì sao cô ấy lại đột ngột hỏi đến chuyện này.

Chính xác mà nói, cô dùng tổng cộng ba địa chỉ mail. Một cái đăng ký khi học đại học, năm ấy liên lạc với Triển Cảnh Việt và bạn học đều dùng địa chỉ này; một cái dùng trong thời gian làm việc tại công ty Trung Quốc ở Barcelona, thỉnh thoảng còn dùng để liên lạc với Triển Cảnh Việt và Lâm Vi Lan. Còn một cái nữa đăng ký trong lúc đợi visa chỉ dùng để gửi mail cho Chung Khi, sau này không bao giờ đăng nhập vào nữa.

“Triển Nhược Lăng, mình không biết cậu và Chung Khi đã xảy ra việc gì, có điều,” Trình Tư Dao ngập ngừng, sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, sau đó nói tiếp, “có một lần cậu ấy hỏi mình địa chỉ mail của cậu.”

Triển Nhược Lăng hơi ngẩn người, không rõ trong lòng lúc này đang là cảm giác gì: “Khi nào vậy?”

Trình Tư Dao lục lại trí nhớ, “đại khái chắc là năm ngoái. Năm đó bọn mình tổ chức một buổi họp lớp, Chung Khi cũng có đến, mình nói với các cậu ấy cậu đi Tây Ban Nha rồi, sau đó mấy ngày, Chung Khi đột nhiên hỏi mình có phải vẫn còn giữ liên lạc với cậu không...”

Trình Tư Dao luôn cho rằng giữa Triển Nhược Lăng và Chung Khi đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không khi ấy Chung Khi sẽ không đột ngột đến tìm cô như vậy.

Nếu là trước đây, có lẽ Trình Tư Dao sẽ trực tiếp nói với Triển Nhược Lăng “mình cảm thấy Chung Khi rất thích cậu”. Dù sao khi đó bọn họ vẫn còn nhỏ tuổi, luôn phần phật, tràn đầy tinh thần, không ngại bất cứ điều gì cả. Còn bây giờ, dù sao cô cũng đã là người lặn lội trong xã hội bao nhiêu năm, cũng đã trở nên từng trải chín chắn, cách nói năng cũng không thể tùy tiện giống như trong quá khứ được nữa. Hơn nữa, hiện tại Triển Nhược Lăng đang ngồi trước mặt cô, hai người đã nhiều năm không gặp nhau, càng không thể giống với bạn bè thân thiết nói chuyện không ngại ngại điều gì.

Chung Khi chạy xe vào đỗ trong ga-ra, vừa bước xuống xe, liền có một dáng người bé xíu chạy ào đến ôm chân anh, giọng nói non nớt của trẻ con vang lên: “Cậu ơi!”

Chung Khi khom người, ôm lấy cháu gái, khước môi nhẹ cười: “Lần sau cháu còn chạy ào đến như vậy, cậu sẽ không mời cháu ăn kem nữa.”

Lục Tiêu ngẩng gương mặt ngây thơ đáng yêu nhìn anh, nói: “Cậu, mẹ đến đây đón cháu, cháu sắp phải đi về rồi.”

“À, thật à? Mẹ cháu đang ở trong?”

“Vâng ạ. Mẹ cháu đang nói chuyện với bà ngoại ở trong.”

Chung Khi ôm lấy cô bé đi vào, nhìn thấy mẹ và chị họ đang ngồi ở phòng khách anh liền chào hỏi: “Mẹ, chị.”

Chương Hàm Mẫn ừ một tiếng, nói: “Đúng thật là ‘vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến’.”

Chung Khi bước đến sofa ngồi xuống, “nói con cái gì ạ?”

“Nói cậu gần đây sắp thành ngôi sao rồi.” Chung Dao Lâm ngồi trên ghế sofa dang tay, ôm con gái vào lòng, “nói cậu là một đứa con bất hiếu, đã 28 tuổi rồi vẫn không chịu dẫn bạn gái về nhà giới thiệu.”

Chương Hàm Mẫn xoay đầu nhìn con trai, lên tiếng: “Chung Khi, không phải năm nay thành tích của Thánh Đình rất tốt à? Mẹ thấy con cũng không còn nhỏ nữa, mau tìm bạn gái cho mẹ đi, miễn cho mẹ với bố con phải lo lắng.”

Chung Khi vẫn giữ nụ cười thờ ơ trên môi, “mẹ, mẹ tưởng đây là chuyện giao lưu kết bạn à? Bạn gái nói có là có ngay được?”

Chương Hàm Mẫn hừ một tiếng, “mẹ thấy con là thật lòng muốn chọn cho mẹ tức chết đây mà! Năm ngoái bảo con tìm bạn gái, con nói phải tập trung quản lý Thánh Đình, bây giờ việc kinh doanh của Thánh Đình đã tốt như vậy rồi, con lại nói là không dễ tìm...”

Chung Khi ngồi tựa vào sofa, vẻ mặt thông thả, “mẹ, hoàng thượng con đây không gấp, mẹ gấp cái gì?”

Chương Hàm Mẫn gơ tay định vỗ đầu anh, Chung Khi vội đưa tay ngăn lại.

Chung Dao Lâm đưa mắt nhìn em họ, cười một nụ cười đầy mờ ám: “Chung Khi, chị nghe Tiêu Tiêu nói, mấy hôm trước cậu đưa con bé đi gặp một người bạn.”

Chung Khi nhún mày, vẻ mặt tự nhiên như thường nói: “Đúng vậy? Có gì không thỏa đáng sao? Không phải em đã nói trước với chị rồi à?”

“Không có gì không thỏa đáng cả. Hơn nữa, còn vô cùng thỏa đáng...” Chung Dao Lâm kéo dài giọng nói, mỉm cười nói với Chương Hàm Mẫn, “thím ạ, cháu nghe Tiêu Tiêu nói, người bạn này cũng Chung Khi xinh đẹp lắm, mà còn rất dịu dàng hiền lành nữa...”

Chung Khi ngắt lời chị họ: “Dịu dàng hiền lành? Chị gặp cô ấy rồi à?” Nói đến đây, khóe môi anh cũng vô thức hiện ra ý cười.

Chương Hàm Mẫn cũng nghe ra chút ý tứ trong câu nói này, trong lòng vô cùng vui vẻ, cười hỏi: “Chung Khi, người bạn đó của con, là nữ?”

“Là nữ ạ.” Chung Khi nhàn nhạt trả lời.

Ánh mắt Chung Dao Lâm sáng lên, truy hỏi: “Là bạn bình thường giới tính nữ? Hay là bạn nữ đây?”

“Trước mắt là bạn giới tính nữ.” Chung Khi nhìn thấy người giúp việc đi đến, liền đứng dậy, “không nói nữa, chúng ta ăn cơm trước đi.”

29. Chương 29: Ngoại Truyện Của Trình Tư Dao

Từ cửa hàng Starbucks đi ra, Trình Tư Dao tạm biệt Triển Nhược Lăng, đi về phía trạm xe buýt.

Hồi ức từ hai năm trước, cùng những hình ảnh mơ hồ vụn vặt của quãng thời gian Cao trung, không ngừng xoay vòng trong đầu cô, dần dần lại với nhau thành một bức tranh rõ nét.

Ba năm Cao trung, Triển Nhược Lăng và Chung Khi đều từng là bạn cùng bàn với cô. Mỗi lần Trình Tư Dao nhớ lại những ngày tháng Cao trung, cũng sẽ tự nhiên nhớ đến hai người này.

Triển Nhược Lăng làm bạn cùng bàn với Trình Tư Dao năm lớp 10, cũng là người bạn cùng bàn để lại cho Trình Tư Dao ấn tượng sâu sắc nhất trong suốt ba năm Cao trung.

Sau khi lên Cao Trung, mong ước lớn nhất của Trình Tư Dao là đỗ vào một trường đại học lớn, cho nên luôn cố gắng học tập, mỗi ngày đều vùi đầu giải đề thi. Triển Nhược Lăng cũng là một người rất yên tĩnh, trước nay đều không thích nói nhiều, nhưng thỉnh thoảng cần người tán gẫu cô ấy đều vui vẻ tham gia, trong lòng Trình Tư Dao rất vừa ý với người bạn cùng bàn này.

Dù tính cách của Triển Nhược Lăng không thuộc kiểu rất hoạt bát, nhưng cũng là một nữ sinh rất cởi mở, là bạn cùng bàn với cô ấy, Trình Tư Dao biết rất rõ điều này.

Bước ngoặt câu chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ Quốc khánh của lớp 10 năm đó. Trình Tư Dao nghe tin Triển Nhược Lăng bị tai nạn xe từ thông báo của giáo viên chủ nhiệm, vốn muốn đi thăm cô ấy, nhưng giáo viên chủ nhiệm nói với cô: “Triển Nhược Lăng nằm ở một bệnh viện khá xa, hơn nữa hiện tại gia đình em ấy đang xảy ra chút việc, vì vậy để lúc khác hãy đến thăm.”

Sau khi học kỳ hai bắt đầu, Triển Nhược Lăng quay trở lại trường tiếp tục việc học, học tập vô cùng chăm chỉ, khi nói chuyện với Trình Tư Dao cô ấy vẫn giữ được giọng điệu lạc quan vui vẻ, nhưng đôi lúc lơ đãng không để ý, nét mặt cô ấy lại thoáng qua nét buồn rười rượi.

Trình Tư Dao có thể nhìn ra, tai nạn xe đó còn để lại vết tích trên người cô ấy.

Cô âm thầm suy đoán có lẽ vì đầu gối của Triển Nhược Lăng có vấn đề, không thể học tiết Thể dục, cho nên cô ấy mới nảy sinh cảm giác tự ti.

Học kỳ hai năm lớp 11, lớp 11/6 của bọn cô có sự thay đổi vị trí ngồi, Chung Khi trở thành bạn cùng bàn mới của cô.

Suốt cả năm lớp 10, cô vẫn không có cảm tình với Chung Khi.

Khi ấy Trình Tư Dao là ủy viên học tập của lớp, Chung Khi thỉnh thoảng không chịu nộp bài tập đúng hạn, thường ngày cũng gần như không chủ động nói chuyện với nữ sinh, chỉ đôi lúc nói vài câu với Bối Tử Toàn ngồi phía trước cậu ấy mà thôi. Trình Tư Dao luôn cảm thấy nam sinh này quá phách lối, kiêu ngạo.

Nhưng làm bạn học với nhau hơn một năm, Trình Tư Dao lại cảm thấy thực ra Chung Khi không hề khó tiếp xúc như cô vẫn tưởng tượng, con người cũng không hẳn là phách lối, chỉ là đôi lúc hơi tùy tiện mà thôi.

Có điều cho dù là như vậy, làm bạn cùng bàn với một nam sinh tràn đầy năng lượng như cậu ấy, cô không có cách nào dễ thở được.

Trong lòng cô một trăm lần không vừa lòng.

Nhưng khiến Trình Tư Dao hoàn toàn bất ngờ chính là, chung bàn với cậu ấy đơn giản hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

Giờ ra chơi, Chung Khi vô cùng sôi nổi, nói chuyện trên trời dưới biển với mấy nam sinh khác. Nhưng hễ vào tiết học, ngoại trừ vài lần phát biểu kinh điển trong tiết Ngữ văn và tiết Hóa học, cậu ấy đều khá trầm, đặc biệt mỗi lần cậu ấy yên lặng ngồi giải bài tập trong tiết Tự học, đều làm cho Trình Tư Dao chột có một suy nghĩ, thì ra trước đây cô đã hiểu nhầm cậu ấy.

Mỗi lần có bài kiểm tra đều khiến Trình Tư Dao rất mệt mỏi. Tốc độ giải đề của Chung Khi đặc biệt nhanh, cô mới chỉ làm được một nửa, cậu ấy đã giải quyết xong câu hỏi cuối cùng, sau đó bắt đầu nhàn nhã ngồi chơi.

Thực ra Trình Tư Dao rất hâm mộ những người như vậy, đầu óc thông minh nên không cần vất vả học tập cũng có thể dễ dàng vượt trội hơn người bình thường. Chỉ là mỗi lần nộp bài xong cậu ấy lại bắt đầu tán dóc với đám nam sinh, điểm này khiến Trình Tư Dao không thể nào nhịn nổi.

Trình Tư Dao luôn cho rằng học tập cần phải cần mẫn chăm chỉ, vì vậy mỗi khi Chung Khi tán dóc với người khác, cô đều âm thầm cầu trời mong giáo viên chủ nhiệm đổi chỗ ngồi, để cô mau thoát khỏi phiền khổ này.

Khi ấy Triển Nhược Lăng ngồi phía trước Trình Tư Dao, thỉnh thoảng vào giờ ra chơi Trình Tư Dao lại thích tìm Triển Nhược Lăng nói chuyện.

Còn Chung Khi thường hay chọc ghẹo Triển Nhược Lăng. Riêng chuyện này, Trình Tư Dao cảm thấy vô cùng bất phục Triển Nhược Lăng.

Chắc là rất lạc quan nhỉ, bị Chung Khi chèn ép như thế, vẫn có thể giữ được thái độ điềm nhiên ôn hòa.

Cô nghĩ nếu mình ở vào hoàn cảnh đó, khẳng định cô sẽ không thềm nói lời nào mà chạy đi mách với giáo viên chủ nhiệm. Không chịu để cho Chung Khi tự ý bắt nạt như vậy.

Thực ra nội tâm của cậu ấy không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng cũng không phải kiểu thâm trầm, thỉnh thoảng cậu ấy cũng nói được vài câu xem như sâu sắc, khiến Trình Tư Dao cũng phải bất ngờ.

Có lúc cậu ấy nói ra một câu tương đối sâu sắc, Trình Tư Dao phải mất đến mười mất giây mới có thể phản ứng lại cậu ấy đang nói gì, đợi đến khi cô hiểu ra ý tứ bên trong câu nói, lại không kiềm được muốn bật cười. Mỗi lần như vậy, Chung Khi đều lấy làm lạ nhìn cô, vẻ mặt vô cùng khó hiểu, lại tựa như cảm thấy kỳ dị: “Cậu cười gì đấy?”

Trình Tư Dao chỉ xua tay với cậu ấy: “Không có gì, không có gì.” Cô không thể nói với cậu ấy, cô vừa hiểu ra ý nghĩa bên trong câu nói vừa nãy của cậu ấy được.

Thế mà Chung Khi chỉ dùng ánh mắt bất lực nhìn cô, không bình luận thêm câu gì.

Trình Tư Dao không kiềm được lại nghĩ, không biết chừng cậu ấy lại cho rằng cô là đứa quái gở. Nhưng việc này cũng đâu thể trách cô, có lúc cậu ấy quăng bom người khác bằng mấy câu nói rất có chiều sâu, nếu không suy nghĩ kỹ cô sẽ không hiểu nổi cậu ấy đang nói gì.

Sau khi lên đại học, thỉnh thoảng Triển Nhược Lăng mới liên lạc với cô.

Về chuyện này, nhiều lúc Trình Tư Dao cũng cảm thấy không phải với Triển Nhược Lăng. Bởi vì thông thường đều là Triển Nhược Lăng gửi tin nhắn hoặc gửi mail cho cô, còn cô rất ít khi chủ động liên lạc với cô ấy.

Có vài lần Triển Nhược Lăng gửi truyện cười vào mail cho cô, thi thoảng mail còn đính kèm cả bài hát, hoặc vài bức ảnh, đoạn video khá thú vị. Những mail kiểu này không cần thiết phải phản hồi, hơn nữa trong số đó còn có cả những mail do người khác gửi được Triển Nhược Lăng chuyển tiếp cho cô, nhưng dù sao trong lòng cô vẫn cảm kích cô ấy.

Một người từng ngồi chung bàn với cô, vẫn luôn nhớ đến cô, khiến cô cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trình Tư Dao tình cờ gặp Chung Khi vài lần trong khuôn viên làng đại học, nhìn qua so với thời Cao trung cậu ấy có vẻ trưởng thành lên nhiều, vẻ mặt lạnh lùng.

Trình Tư Dao không thể ngờ nam sinh trong tiết học thường phát biểu mấy câu làm người ta kinh ngạc thời Cao trung lại trở nên lạnh nhạt, hờ hững đến như vậy.

Một hai lần nhìn thấy Chung Khi, Trình Tư Dao không thể không thầm nghĩ trong đầu: liệu có phải vì Chung Khi bị kết quả thi Cao khảo đã kích hay không? Cho nên cậu ấy mới có bộ dạng như hôm nay.

Nhưng sau này cô nhận ra bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi: mỗi lần cả lớp tổ chức họp lớp, Chung Khi vẫn nói cười, nhanh nhẹn nhanh miệng như cũ, thường chỉ cần một câu nói đã đào hố được cả đám Liêu Nhất Phàm.

Trình Tư Dao nghĩ, có lẽ chỉ những khi ở bên cạnh người quen, cậu ấy mới thể hiện vẻ mặt thành thực nhất của mình.

Nửa sau của học kỳ một năm hai đại học, Trình Tư Dao nghe nói Chung Khi đã có bạn gái.

Cô chẳng lấy làm quá bất ngờ.

Lên đại học, yêu đương cũng gần giống như một môn học bắt buộc, đại khái vì thời gian Cao trung quá áp lực, cho nên sau khi đặt chân vào đại học, mục tiêu của mọi người đều là được thoải mái yêu đương một lần. Hơn nữa, với điều kiện xuất sắc như Chung Khi, muốn tìm bạn gái hoàn toàn không thành vấn đề.

Cuối cùng có một lần, cô đến nhà ăn ăn cơm nhìn thấy Chung Khi và một cô gái cùng nhau ăn cơm.

Trình Tư Dao cố ý quan sát cô gái đó mấy lần. Cô gái đó khá cao, đường nét trên gương mặt khuôn khít, đem lại cho người nhìn cảm giác rất thoải mái, mặc dù không đẹp như Bối Tử Toàn, nhưng lại có nét tươi trẻ phóng khoáng, vừa nhìn đã biết thuộc tuýp người thân thiện, dễ làm quen.

Chung Khi ngồi đối diện cô gái, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nói chuyện với cô ấy, giữa hai người không có quá nhiều động tác thân mật giữa người yêu với nhau, ngược lại giống với bạn bè thân thiết hơn.

Trình Tư Dao âm thầm suy đoán, tình cảm giữa hai người họ có lẽ được phát triển từ tình bạn.

Chỉ là trong lòng cô lại thấy kỳ lạ: Chung Khi và Bối Tử Toàn cũng là bạn rất tốt của nhau, vì sao không tiến triển thành tình yêu?

Những ngày đó Trình Tư Dao đăng nhập QQ, nhóm bạn học lớp 10/6 đều bàn tán về bạn gái của Chung Khi, cô ấy tên là “Quý Tẩn”, ở học viện Khoa học và công nghệ môi trường.

Trước nay Trình Tư Dao đăng nhập QQ đều để chế độ ẩn thân, chỉ khi nào mọi người nói đến chuyện cô có hứng thú, cô mới góp vào vài câu.

Nói chuyện với mọi người một lúc, Trình Tư Dao mới giật mình nhớ ra, học kỳ một năm nhất, Bối Tử Toàn vẫn thỉnh thoảng vào nói chuyện trong nhóm, nhưng bắt đầu từ học kỳ hai, cô ấy gần như không xuất hiện trong nhóm nữa.

Cô nhớ lại năm lớp 12, Bối Tử Toàn thường cùng đám Chung Khi, Liêu Nhất Phàm chơi bóng rổ. Khi ấy cô còn thầm cho rằng, Chung Khi hơi thích Bối Tử Toàn, suy cho cùng hai người họ cũng được tính là một đôi bỏ mắt người nhìn.

Mãi đến lúc này, Trình Tư Dao mới phát hiện ra cô đã đoán sai: nói như vậy nghĩa là Chung Khi và Bối Tử Toàn không có chút cơ hội nào để phát triển nữa rồi.

Có một lần cô gặp được Chung Khi bên ngoài thư viện, cậu ấy đi một mình, mặc chiếc áo thun màu đen, cả người toát lên một cảm giác vô cùng tươi mới, mùi vị của nắng phảng phất trên người cậu ấy.

Trình Tư Dao chào cậu ấy, sau đó không nhịn được hỏi: “Sao cậu lại đi một mình? Không đi cùng bạn gái à?” Đột nhiên cô nhớ ra, mấy lần gặp cậu ấy ở làng đại học, hình như cậu ấy đều đi một mình, nếu không cũng đi cùng một nhóm con trai khác.

Cậu ấy chỉ cười nhạt, nụ cười có chút không tập trung, “không phải cậu cũng đi một mình à?”

Một lần khác vào QQ, Trình Tư Dao phát hiện Quý Tẩn lại trở thành đối tượng bàn tán của đám con trai trong nhóm.

Trình Tư Dao đọc từng câu trò chuyện trong nhóm, sau đó cuối cùng cũng xua tan được mối nghi ngờ trong lòng.

Thì ra Quý Tẩn và Chung Khi một chút quan hệ cũng không có, cậu ấy chỉ là lý do để Quý Tẩn từ chối người đang theo đuổi cô ấy mà thôi. Một câu nói của lớp trưởng đã làm rõ vấn đề này: “Lúc ấy Quý Tẩn nhờ Liêu Nhất Phàm giúp, nhưng mà Liêu Nhất Phàm học ở khu Việt Tú, hơn nữa đã có bạn gái rồi, rất không tiện. Cho nên mới nhờ đến bạn học Chung Khi anh tuấn tiêu sái của chúng ta ra mặt.”

Liêu Nhất Phàm nhảy ra, khoe mẽ: “Nếu là anh đây ra mặt, đảm bảo chỉ cần hai ngày là đâu ra đấy.”

Ngôn Dật Khải không khách khí gõ một hàng chữ: “Nghiêm trọng kháng nghị người nào đó chụp giật thời cơ hòng đề cao giá trị bản thân.”

Trình Tư Dao ngồi trước màn hình máy tính cười không ra tiếng: đám con trai này, người nào cũng hài hước thật.

Năm ba đại học bắt đầu, Trình Tư Dao không còn gặp Chung Khi trong khuôn viên làng đại học nữa. Về sau, cô tình cờ đăng nhập QQ, nói chuyện với vài bạn học cũ mới biết, cậu ấy đã sang Australia làm sinh viên trao đổi.

Mùa hè năm ba đại học, học sinh cũ của trường Cao trung N đang học đại học ở Quảng Châu tổ chức một buổi gặp mặt, sinh viên học y ở khu Việt Tú xa xôi Liêu Nhất Phàm cũng đến làng đại học tham gia. Trong bữa ăn lần đó, Trình Tư Dao làm quen Giản Hạo, sau đó hai người chính thức qua lại.

Tốt nghiệp đại học, Trình Tư Dao xin học bổng sang Singapore, trong thời gian đợi visa thì nhận được tin nhắn của Triển Nhược Lăng: Tuần sau mình đi Tây Ban Nha du học rồi.

Đáy lòng Trình Tư Dao đột nhiên có cảm giác chia ly, tiễn biệt.

Hai năm nay, bạn bè xung quanh người ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi, người đi du học, đều đủ cả, mỗi người bước đi trên con đường riêng của mình, mỗi người có một cuộc đời đầy màu sắc riêng của mình.

Cô bùi ngủi nhắn tin lại cho Triển Nhược Lăng: Đợi đến lúc cậu trở về, không biết chúng ta đã thay đổi thành ra thế nào rồi nữa.

Sau đó nhận được trả lời của Triển Nhược Lăng: Đúng vậy, cũng không biết đến lúc đó có thể mặt nhau không.

Trình Tư Dao nhớ lại mấy hôm trước vừa nói chuyện với Ngôn Dật Khải, liền nói với Triển Nhược Lăng: Lần trước nói chuyện với Ngôn Dật Khải trên QQ, cậu ấy có nhắc đến cậu đấy.

Hỏi âm chỉ có hai chữ: Vậy à?

Hai chữ không thể đơn giản hơn, lại khiến Trình Tư Dao đọc ra được hương vị của nỗi cô đơn trong đó.

Kết thúc hai năm học ở Singapore, Trình Tư Dao quay về thành phố N, bắt đầu đi làm. Mà lúc này, Giản Hạo cũng đã học xong.

Năm đó, lần lượt các bạn học du học trở về, nhưng Triển Nhược Lăng không nằm trong số đó.

Kỳ nghỉ Quốc tế lao động một năm sau, Trình Tư Dao và Giản Hạo cùng đi du lịch Tam Á ở Hải Nam, khi về vừa kịp tham gia buổi họp lớp Cao trung, cũng gặp lại Chung Khi đã nhiều năm không gặp.

Khi ấy, Chung Khi vừa từ Australia về nước, chính thức bước chân vào tầng lớp quản lý cấp cao của Thánh Đình, được xem như người thành công nhất trong đám bạn học cũ bọn họ.

Bạn học cũ mười mấy người tụ tập bên nhau, cùng nhớ lại những câu chuyện thú vị quãng đời học sinh, cùng tán gẫu chuyện đã qua, ai từng ra nước ngoài du học kể cho mọi người nghe cuộc sống du học và những trải nghiệm của mình, sau đó lại nói về cuộc sống và công việc bây giờ.

Bởi vì Liêu Nhất Phàm và Ngôn Dật Khải đều rất thân với Giản Hạo, Trình Tư Dao cũng không tránh khỏi bị kéo vào làm tâm điểm câu chuyện. Trước giờ cô không có thói quen nói chuyện tình cảm của mình với người khác ngoại trừ cô bạn thân nhất, cho nên chỉ qua loa vài câu cho qua chuyện.

Khi nhân viên phục vụ đi vào đổi đồ uống, một giai điệu êm tai từ bên ngoài văng vào, Liêu Nhất Phàm lắng tai nghe, cười nói: “Bài hát “Năm tháng như bài ca” của Trần Dịch Tấn nhỉ? Bài này lâu lắm rồi...”

Trình Tư Dao chợt nhớ đến cô bạn đang ở Tây Ban Nha xa xôi, bèn thuận miệng nói: “Mình nhớ Triển Nhược Lăng rất thích bài này. Khi ấy cậu ấy gửi mail cho mình, còn đính kèm bài này nữa.”

Đó là chuyện khi còn học đại học, kỳ nghỉ đông năm đó tâm trạng cô rất không tốt, sau đó nhận được mail Triển Nhược Lăng gửi, bên trong có đính kèm bài hát này. Thỉnh thoảng Triển Nhược Lăng gửi mail cho cô, có lần còn gửi kèm những bài hát cô ấy yêu thích, giới thiệu cho cô cùng nghe. Mail Triển Nhược Lăng gửi cho cô lần ấy, không những kèm theo địa chỉ MP3 và video, mà còn có một bài cảm nhận của cô ấy về bài hát này.

Trước đó, ấn tượng của cô về bài hát chỉ là, đây là ca khúc chủ đề bộ phim truyền hình “Bao la vùng trời” của Hồng Kông. Sau khi nhận được bức mail, mỗi lần nghe được bài hát, cô đều tự nhiên nhớ đến người bạn cùng bàn biết quan tâm, chu đáo với người khác thời Cao trung của mình.

Ngôn Dật Khải nghe cô nói liền hỏi: “Rất lâu rồi mình không gặp Triển Nhược Lăng, mấy năm nay họp lớp cậu ấy cũng không đến.”

Liêu Nhất Phàm cũng nói: “Đúng thế, nếu cậu ấy có ở đây, chắc là náo nhiệt lắm đấy.”

Vừa nói, cậu ấy đánh mắt một vòng nhìn người ngồi góc trong cùng căn phòng, mờ ám hỏi: “Có phải không, Chung Khi?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, Chung Khi hơi nheo mắt lại, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười có phần lạnh lẽo: “Cũng có thể.”

Trình Tư Dao nghe hai người nói chuyện, cảm thấy hơi kỳ quái, qua rất lâu mới lên tiếng: “Cậu ấy không ở Trung Quốc, làm sao đến tham gia họp lớp được.”

Mười mấy người đang ngồi ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc.

Nhưng người ngồi góc trong cùng căn phòng, rất nhanh đã ngoái đầu lại, trong đôi mắt đen có ánh sáng kín đáo lướt qua, lạnh đến mức có thể đông cứng bất cứ người nào.

“Cậu ấy đi Tây Ban Nha!” Trình Tư Dao nhìn kỹ lại, càng cảm thấy kinh ngạc hơn, bèn buộc miệng nói: “Cậu ấy đi ba năm rồi, các cậu không biết à?”

Ngôn Dật Khải như có tâm tư đưa mắt nhìn Chung Khi, hỏi: “Chuyện khi nào vậy?”

“Chính là kỳ nghỉ hè năm tư đại học, vừa tốt nghiệp cậu đã sang Tây Ban Nha, học thạc sĩ.”

Ngôn Dật Khải ngẩn ra: “Cậu ấy không nói với bọn mình.”

Trình Tư Dao đột ngột hiểu ra, chỉ một mình cô biết chuyện này – thì ra Triển Nhược Lăng xem trọng cô như thế, chuyện đi du học cô ấy chỉ nói cho cô biết.

Cô thì thầm: “Mình cứ tưởng cậu ấy nói với các cậu rồi...”

“Trình Tư Dao, cậu có liên lạc với cậu ấy không?” Người hỏi vẫn là Ngôn Dật Khải.

“Đương nhiên có chứ! Trước khi ra nước ngoài cậu ấy vẫn thường gửi mail cho mình, mấy tháng trước anh trai cậu ấy kết hôn cậu ấy về nước, còn gọi điện thoại cho mình nữa, có điều cậu ấy chỉ ở vài ngày rồi lại đi...”

Một giọng nói đột ngột vang lên ngắt lời cô: “Anh trai?”

Giọng nói lạnh lẽo, sắc bén như băng, giống như một nhát dao lạnh lòng chẻ đôi bầu không khí.

Trình Tư Dao khẽ giật mình, nhìn Chung Khi.

Chung Khi nhếch đôi môi mỏng, thấp giọng truy hỏi: “Anh trai gì?”

Giọng nói lạnh buốt, mỗi một từ đều chất chứa sức lực kỳ lạ, tựa như gió thổi hoang trên biển khiến sóng vỗ mạnh vào bờ.

Đường nét trên gương mặt cậu ấy như thể bị kéo căng ra hết mức, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Lần đầu tiên Trình Tư Dao nhìn thấy vẻ mặt Chung Khi như vậy, trên người cậu ấy toát ra một loại khí thế khiến cô không kiềm được khẽ rung mình, “anh trai ruột. Khi ấy cậu ấy gọi điện thoại cho mình, nói rằng anh trai cậu ấy kết hôn, cậu ấy về tham dự hôn lễ, sau đó lại quay lại Tây Ban Nha.”

“Anh trai ruột.” Cậu ấy chậm rãi lặp lại, nụ cười bên khóe môi mang theo nỗi buồn bã cô đơn khó hình dung bằng lời.

Trong sắc hoàng hôn dần nồng đậm, giữa hai đầu chân mày cậu ấy chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt. Chiếc đồng hồ đeo ở cổ tay cậu ấy phản chiếu ánh đèn trên cao thành những tia sáng chói mắt, hắt lên gương mặt cậu ấy, càng khiến cậu ấy thêm vẻ cô đơn.

Tựa như mây đen giăng kín bầu trời, không khí trong chớp mắt trầm thấp hẳn xuống.

Ngôn Dật Khải trầm ngâm nhìn Chung Khi, hỏi: “Bây giờ cậu ấy thế nào?”

Trình Tư Dao lắc đầu: “Việc này mình cũng không rõ. Trước giờ cậu ấy không nói với mình cậu ấy sống thế nào...”

Lại phát hiện không biết từ lúc nào Chung Khi đã quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt lạnh lẽo, “cậu ấy vẫn luôn giữ liên lạc với cậu à?”

“Không phải.” Nói đến đây Trình Tư Dao cũng cảm thấy hơi xấu hổ, “chỉ có lần cậu ấy trở về gọi điện thoại cho mình, bây giờ cơ bản không có liên lạc gì cả.”

Vừa nói, cô vừa cẩn thận quan sát Chung Khi.

Ánh mắt cậu ấy nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lần nữa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt hờ hững, tựa như chưa từng xảy ra bất cứ việc gì.

Cả đám Liêu Nhất Phàm, Ngôn Dật Khải ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, không ai biết rốt cuộc vừa có chuyện gì xảy ra.

Buổi họp lớp lần đó Trình Tư Dao rất nhanh đã quên mất, chỉ là cô không ngờ một ngày nào đó một tháng sau, lại nhận được điện thoại của Chung Khi: “Trình Tư Dao, tôi là Chung Khi. Có rảnh không cùng ăn bữa cơm đi? Tôi có việc muốn nhờ cậu giúp.”

Sau khi Trình Tư Dao bước vào phòng ăn, liền nhìn thấy Chung Khi đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài đến xuất thần, hai đầu chân mày nhíu chặt vào nhau, tựa như đang trầm tư điều gì đó.

Cậu ấy mặc áo sơ mi màu đen, chất vải rất tốt, càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn thâm trầm của cậu ấy, bóng lưng cao ráo thẳng tắp, nhìn từ xa như một cây tre đơn độc, mọc ở nơi sâu nhất của cánh rừng.

Chung Khi vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô, đợi cô ngồi xuống trước sau đó mới ngồi.

Trình Tư Dao nâng ly nước chanh uống một ngụm, trong lòng thầm suy đoán lý do cậu ấy đột ngột hẹn mình đến đây hôm nay.

Mặc dù cô và cậu ấy từng là bạn chung bàn, thế nhưng gần như trước giờ hai người chưa từng ngồi đối diện nói chuyện với nhau như lúc này.

Chung Khi cũng không để cô đợi lâu, trực tiếp vào thẳng vấn đề nói: “Trình Tư Dao, cậu có số điện thoại của Triển Nhược Lăng ở Tây Ban Nha không? Hoặc là phương thức liên lạc nào cũng được.”

Trình Tư Dao ngơ ngác nhìn người đàn ông ngồi đối diện không nói nổi nên lời, trong đầu nỗ lực tiêu hóa những điều cậu ấy vừa nói.

Dưới cái nhìn đầy nhẫn nại của cậu ấy, Trình Tư Dao từ từ mở miệng, thế nhưng giọng nói vẫn có chút chậm chạp: “Không có. Sau khi cậu ấy đi Tây Ban Nha thì không dùng số điện thoại lúc trước nữa, khi ấy mình cũng đi Singapore, ngoại trừ lần cậu ấy về nước gọi điện thoại cho mình, bọn mình cơ bản không liên lạc gì với nhau cả.”

“Không phải cậu nói cậu ấy thường gửi mail cho cậu sao?”

Giọng nói của cậu ấy vô cùng nhã nhặn, hoàn toàn không còn vẻ u ám, lạnh lẽo như trong buổi họp lớp, thay vào đó là sự bình tĩnh và kiềm chế.

Trình Tư Dao gật đầu, lại nâng ly nước uống một ngụm nữa: “Phải, nhưng đó là chuyện lúc còn học đại học, sau khi Triển Nhược Lăng đi Tây Ban Nha bọn mình rất ít dùng mail để liên lạc. Hơn nữa, sau khi mình ở Singapore trở về, gần như không nhận được mail cậu ấy gửi nữa, mình nghĩ có lẽ cậu ấy không còn dùng hộp mail lúc trước. Cho nên về sau mình cũng không dùng hộp thư cũ nữa.”

Dường như cậu ấy đã lường trước được điều này, sắc mặt hòa hoãn, sau đó hỏi tiếp: “Cậu có địa chỉ mail của cậu ấy không?”

Trình Tư Dao hơi không hiểu đưa mắt nhìn cậu ấy, bây giờ Triển Nhược Lăng đã không còn dùng hộp mail đó nữa, cậu ấy hỏi đến còn có ích gì?

Cho dù là như vậy, cô vẫn gật đầu: “Có.”

Cô lấy điện thoại từ túi áo khoác, lên mạng đăng nhập vào hộp mail, tìm đến địa chỉ mail có số đuôi là 163.

Chung Khi cầm lấy điện thoại của cô xem một lúc rất lâu, ánh mắt đen thâm sâu không thể đoán được tâm tình, cuối cùng chỉ nhẹ gật đầu rồi đưa điện thoại lại cho cô: “Được rồi. Cảm ơn!”

Trình Tư Dao nhận lại điện thoại, nghe cậu ấy hỏi tiếp: “Cậu nói trước đây cậu ấy hay gửi mail cho cậu...”
“Đúng.”

Về mặt cậu ấy rất bình tĩnh hỏi: “Những bức mail đó, cậu vẫn còn lưu lại chứ?”

“Một số vẫn còn, một số xóa mất rồi.”

Những ngón tay cậu ấy gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt mang theo nét buồn bã cùng sự điềm tĩnh được tích góp qua thời gian: “Tôi có một thỉnh cầu, có thể nhờ cậu gửi những bài hát kia cho tôi không?”

Giọng nói bình thường nhưng lại rất chân thành.

Trình Tư Dao không lên tiếng, đưa mắt nhìn nhân vật vô cùng khó gặp đang ngồi đối diện, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Những ngày này cậu ấy tiếp quản khách sạn Thánh Đình Holiday, gần như chỉ trong một đêm đã trở thành nhân vật tiếng tăm nhất của thành phố. Các phương tiện truyền thông khi nhắc đến vị CEO trẻ tuổi, đều không tiếc lời khen tặng.

Thỉnh thoảng Trình Tư Dao vẫn nhìn thấy những bài báo, chương trình về cậu ấy trên truyền hình hoặc trên tạp chí, trong lòng lại dấy lên cảm giác không thể tin nổi. Vị CEO khách sạn được người người hâm mộ kia từng học chung lớp với cô, từng là bạn cùng bàn với cô hơn một năm trời.

Thi Cao khảo không được như mong đợi, bốn năm học ở nước ngoài thật sự có thể làm cho nam sinh non nớt trong trí nhớ thay đổi rất nhiều. Hình ảnh một nam sinh trong tiết học thường phát biểu những câu khiến người ta không ngờ tới trong ký ức nhanh chóng phai mờ, biến thành một người đàn ông nho nhã lịch sự, mỗi động tác nhắc tay đưa chân đều toát ra phong vị của sự trưởng thành.

Một nam sinh từng xuất sắc đến thế, hôm nay đã là người quản lý một khách sạn lớn, vững vàng đứng ở một nơi cao.

Thế mà cậu ấy, vẫn luôn cất giữ trong lòng một cô gái đang ở tận đất nước Tây Ban Nha xa xôi. Nếu không phải cậu ấy hẹn gặp mặt cô hôm nay hơn nữa còn nói thẳng nhiều điều như vậy, có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ biết được tâm sự này.

“Chung Khi, mình có thể hỏi lý do được không?” Trình Tư Dao gác tâm tình sang một bên, chậm rãi lên tiếng, “cậu biết đấy, những mail đó đều do Triển Nhược Lăng gửi cho mình, mình không thể tùy tiện đem nội dung bên trong nói với người khác được.”

Một tay cậu ấy đặt trên bàn, yên lặng nhìn cô, ánh mắt đen sâu sắc như mực tàu, giọng nói chất chứa nỗi niềm không thể nói hết, “tôi biết. Trình Tư Dao, nếu như có thể tìm được cậu ấy tôi cũng không cần phải ngồi đây hôm nay.”

“Trình Tư Dao, quan hệ giữa tôi và Triển Nhược Lăng không đơn giản như cậu vẫn nghĩ đâu, bọn tôi...”

Cậu ấy không nói hết câu, đưa tay xoa trán, nụ cười bên môi mang theo nỗi cô đơn không thể che giấu, giọng nói trào phúng, “tôi không biết nên nói thế nào, nhưng cho dù thế nào, tôi muốn biết tất cả về cậu ấy, chính là như vậy. Tôi mong cậu có thể giúp tôi, nếu như có thể, nếu như một ngày nào đó cậu ấy liên lạc với cậu, xin cậu nhất định phải nói với tôi.”

Trình Tư Dao không nói chỉ nhìn cậu ấy.

Nam sinh từng tràn đầy tinh thần, phóng khoáng không chịu gò bó, cũng có lúc để lộ ra vẻ mặt cô đơn tịch mịch đến thế.

Vào lúc này, cậu ấy chỉ là người đàn ông đã đánh mất tình yêu của mình.

Đột nhiên Trình Tư Dao cảm thấy rất bội phục cậu ấy, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chung Khi, cho mình địa chỉ mail của cậu, mình sẽ chuyển những bức mail kia cho cậu. Dù sao nội dung bên trong cũng rất bình thường thôi.”

Ánh mắt của cậu ấy chợt sáng lên, làm cho đường nét trên gương mặt anh tuấn trở nên rạng rỡ: “Cảm ơn!”

Chân thành như thế, nhẹ nhõm như thế, như thể vừa trút được một gánh nặng.

Lúc Trình Tư Dao ra về, không kiềm được lại quay đầu nhìn cậu ấy.

Cậu ấy ngồi bên trong ấy. Gió đông lùa qua cửa sổ, cậu ấy chăm chú nhìn ra ngoài, ánh mắt có sự kiên định khó diễn tả thành lời, cũng có nỗi cô đơn khó diễn tả thành lời.

Trình Tư Dao về nhà nghỉ ngơi một lát liền mở máy tính, đăng nhập vào hộp mail dùng khi còn học đại học.

May mắn những bức mail lúc trước vẫn còn lưu lại.

Trình Tư Dao đọc kỹ giấy ghi chú, sau đó nhập địa chỉ mail của Chung Khi, đem toàn bộ mail Triển Nhược Lăng gửi cho cô chuyển tiếp cho Chung Khi.

Buổi tối lúc ăn cơm với Giản Hạo, cô không nhịn được kể lại cho anh chuyện lúc chiều: “... quá bất ngờ vượt ra ngoài dự đoán của em.”

Giản Hạo nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, ngược lại không lấy làm quá kinh ngạc: “Sao em lại bất ngờ như vậy? Không phải trước đây em nói với anh hai người họ là một đôi oan gia vui vẻ à?”

Trình Tư Dao xua tay: “Nhưng đó là chuyện từ lúc học lớp 11... Anh nghĩ mà xem, bình thường hai người họ một chút dấu vết cũng không có, bất thành linh thành ra như vậy hỏi sao em không bất ngờ?”

Lần trong buổi họp lớp, cậu ấy nói hai chữ “anh trai” bằng một vẻ mặt quá khùng bố, so với nét mặt lúc nào cũng hờn hờ cười đùa của nam sinh trong ấn tượng của cô có sự khác biệt quá lớn, đến tận hôm nay Trình Tư Dao vẫn còn nhớ rõ.

Giản Hạo hỏi cô: “Em gửi toàn bộ những bức mail kia cho cậu ấy rồi?”

“Ừ. Chỉ cần vẫn chưa xóa đều gửi hết.” Trình Tư Dao thở dài một hơi, “hai người họ đều là bạn học của em, đương nhiên em mong hai người có thể ở bên nhau rồi. Em cũng không biết có tác dụng gì không, giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu vậy.”

Giản Hạo có chút cảm khái khi nghe lời cô nói, trầm tư suy nghĩ: “Anh nghĩ, có lẽ Chung Khi đã thích cô ấy từ trước rồi, cũng có thể năm đó thi không thuận lợi nên không dám nói với cô ấy, về sau mới thành ra thế này.”

Trình Tư Dao gật đầu: “Em cũng đoán vậy.”

“Chúng ta đúng là quá hạnh phúc.” Giản Hạo kéo tay cô nắm chặt, “mặc dù lúc trước em ra nước ngoài phải xa nhau hai năm, nhưng không bỏ lỡ nhiều quá nhiều thời gian như họ.”

“Phải.”

Một lúc sau, Giản Hạo lại hỏi: “Ngày đó, hai người họ có đặc biệt thân thiết với nhau không?”

“Không có!” Đây cũng là điểm Trình Tư Dao nghĩ mãi vẫn không ra, “hai người họ cũng không nói chuyện nhiều, thường là nói chuyện trước mặt tất cả bạn học trong lớp. Hơn nữa sau khi lên lớp 12 phân lớp, Triển Nhược Lăng chọn Lịch sử, không học chung với bọn em, thời gian hai người họ ở cạnh nhau chắc chắn không nhiều. Về sau khi vào đại học, Triển Nhược Lăng đi Bắc Kinh, Chung Khi học Trung đại với bọn em, gặp mặt cũng ít hẳn đi. Năm hai đại học, Triển Nhược Lăng sang Cuba làm sinh viên trao đổi, ngay cả tết cũng không về. Hai người họ cơ bản không hề có cơ hội gặp mặt.”

Giản Hạo cũng ngẩn người, “vậy thì không phải hai người họ đã rất lâu không gặp nhau rồi sao?”

Trình Tư Dao lại thở dài, “đúng thế, em nghĩ đã, từ sau buổi họp lớp năm nhất đại học thì không gặp nhau nữa, bây giờ cũng khoảng sáu năm rồi... Có điều, em thấy Chung Khi đã hạ quyết tâm đợi cô ấy trở về. Không biết cậu ấy lấy đâu ra tự tin như vậy, nói không chừng ở Tây Ban Nha Triển Nhược Lăng đã có bạn trai rồi...”

Trình Tư Dao ngoại trừ cảm khái ra, còn rất khâm phục Chung Khi: Triển Nhược Lăng vẫn còn ở Tây Ban Nha, cũng không biết khi nào mới trở về. Cậu ấy cứ đợi như vậy, sẽ phải đợi đến bao giờ?

30. Chương 30

Đang vào cuối đông, mặt trời lặn khá sớm, mới chỉ hơn bốn giờ chiều mà sắc trời đã bắt đầu ảm đạm.

Sau khi chia tay Trình Tư Dao, Triển Nhược Lăng không về thẳng nhà mà chậm chậm thả bộ dọc theo con đường.

Suy nghĩ trong đầu hơi hỗn loạn, chính cô cũng không rõ bản thân đang nghĩ gì, tựa như có một búi dây thừng bị thắt nút chết trong đầu cô, cho dù muốn sắp xếp lại cũng không thể khiến chúng trở nên rõ ràng.

Bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua, trong lòng luôn ôm ấp hình bóng của một người, lại chẳng bao giờ nghĩ đến nếu một ngày gặp được người đó thì phải làm như thế nào.

Một người từng cách xa cô đến thế, thậm chí từng cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại, thế mà sau khi về nước mọi chuyện lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

Cậu ấy đột ngột xuất hiện trước mặt cô – vào lúc cô bất ngờ nhất, một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Cô về đến nhà phố xá đã sáng đèn. Không khí từng bừng đón tết vẫn còn tràn ngập khắp mọi ngõ đường, những tòa nhà cao ốc giăng đèn kết hoa rực rỡ, phồn hoa.

Sau khi tắm xong, Triển Nhược Lăng mở máy tính, vừa quay đầu nhìn sang liền thấy hộp quà đặt trên bàn.

Cậu ấy tặng cô món ăn vặt nổi tiếng của Thượng Hải sườn xào bánh gạo. Ăn vào miệng vừa có vị nồng đậm của thịt sườn, cùng với bánh gạo vừa dai vừa mềm, vô cùng ngon miệng. Thịt sườn thăn lăn ít mỡ tươi ngon, mùi vị rất thơm, miếng thịt có màu vàng rộm, bề ngoài giòn giòn, thịt bên trong độ mềm vừa tới, bánh gạo bùi bùi không ngấy, được rưới lên một lớp nước thịt, hương vị đậm đà của thịt và gạo nếp hòa quyện vào nhau, kích thích vị giác của người ăn.

Hôm ấy khi mang bánh gạo về nhà, cô để bố mẹ ăn trước mấy miếng, cô cũng ăn hai miếng. Mẹ cô trước nay vẫn rất thích những món ăn truyền thống, khi ăn còn khen mãi không thôi, sau đó Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ về, món đặc sản này lại được bày ra giải quyết hết.

Không biết đã nhìn bao lâu vào chiếc hộp trống không, cô mới lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn: Bánh gạo rất ngon, cảm ơn cậu!

Tìm đến số điện thoại vô cùng quen thuộc kia, gửi tin nhắn đi.

Cậu ấy nhắn tin lại rất nhanh: Đến bây giờ cậu mới ăn à?

Không phải, đã ăn từ mấy hôm trước rồi, quên cảm ơn cậu thôi.

Đừng khách sáo. Cậu thích là được rồi.

Từ trước tết Triển Nhược Lăng đã tranh thủ chuyển dần đồ đạc của mình vào căn hộ chung cư, hết kỳ nghỉ cô chính thức đến công ty làm việc, trở thành một thành viên của hội làm công ăn lương thành phố N.

Cuối tuần Lâm Vi Lan hẹn cô đi dạo phố. Buổi tối, Lâm Vi Lan ngủ lại trong căn hộ của cô, Triển Nhược Lăng ôm tính ra đặt trên bàn trà mở phim, hai người cùng xem.

Lâm Vi Lan nghe cô nói tuần sau đi dự đám cưới một người bạn liền cười nói: “Tiểu Triển, mình thấy lần nào từ Tây Ban Nha về cũng có đám cưới chờ sẵn, đợi cậu đến dự.”

Triển Nhược Lăng cũng cười: “Có điều lần trước là đám cưới của anh mình, mình không cần phải tặng gì cả, lần này không giống như vậy...”

Lâm Vi Lan cầm lấy gối ôm trên sofa ôm vào lòng, gác cằm lên gối nói: “Tiểu Triển, bây giờ cậu còn nhớ đến người đó nữa không?”

Cô nghĩ đến mình và Từ Tấn Kiệt đang ở vào giai đoạn yêu đương thắm thiết, còn bạn học của Triển Nhược Lăng cũng sắp bước vào lễ đường hôn nhân, chỉ có cô ấy vẫn còn độc thân, càng nghĩ Lâm Vi Lan càng không thể không lo lắng cho cô ấy.

Triển Nhược Lăng hơi nhướn mày, “sao vậy?”

Cô không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận điều Lâm Vi Lan vừa hỏi.

“Vậy cậu có từng nghĩ đến việc, nếu có một ngày cậu ta trở về, cậu sẽ làm thế nào không?”

Triển Nhược Lăng im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói dường như có chút mất mát: “Mình cũng không biết.”

Hơn nữa quan trọng chính là – cậu ấy đã trở về rồi.

Lâm Vi Lan nắm lấy tay cô, đôi mắt màu hổ phách mang theo cái nhìn rất chân thành: “Mình nghĩ rằng, nếu cậu ta không bao giờ trở về nữa, thì cậu quên cậu ta đi nhé. Cậu cũng không thể ở vậy cả đời được!”

Triển Nhược Lăng thần người, nhớ lại lúc trước mẹ cũng từng nói với cô những lời như vậy.

Cô mỉm cười: “Ngày trước lúc mẹ bảo mình làm phẫu thuật, cũng nói như vậy đấy.”

“Phẫu thuật? Phẫu thuật gì?” Lâm Vi Lan nghĩ một lúc mới hiểu ra cô đang nói đến việc gì, “cậu nói đến vết sẹo trên vai à?”

Triển Nhược Lăng ừ một tiếng.

Lâm Vi Lan theo phản xạ nhìn xuống vai Triển Nhược Lăng – cô đang mặc quần áo ở nhà, không nhìn thấy được gì cả, “mình cũng thấy tốt nhất cậu nên làm phẫu thuật xóa sẹo đi.”

Cô ngáp ngừng một lát rồi lại nói tiếp: “Em trai cậu mất lâu như vậy rồi, cậu đối với em ấy thế nào, em ấy sẽ hiểu mà.”

Triển Nhược Lăng với tay lấy một quả hạt dẻ cười, dùng sức tách nó ra, “để sao này rồi nói.”

Lâm Vi Lan thở dài, bề ngoài Triển Nhược Lăng có vẻ là một người rất dễ nói chuyện, nhưng một khi đã cố chấp thì không ai có cách nào khuyên được.

Hôn lễ của Trình Tư Dao và Giản Hạo tổ chức vào một ngày thứ bảy của tháng tư, trong tiết trời còn ngập tràn sắc xuân.

Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ biết cô sắp đi dự đám cưới của một người bạn, vô cùng vui vẻ để cô ra ngoài vui chơi, lại còn dặn dò cẩn thận buổi tối về nhà phải chú ý an toàn.

Triển Nhược Lăng sửa soạn xong ra khỏi nhà, chuẩn bị đến đầu đường đón xe.

Vừa ra khỏi chung cư lại nhận được một tin nhắn: Cậu ra khỏi nhà chưa? Có biết đường đến khách sạn Thúy Vân không đấy?

Toàn bộ sự chú ý của Triển Nhược Lăng đều dồn cả vào nửa câu sau, cô hỏi lại cậu ấy: Cậu cũng đi?

Sau khi tin nhắn gửi đi, Triển Nhược Lăng liền biết ngay cô nhất định sẽ bị cậu ấy xem thường.

Cậu ấy và Trình Tư Dao không những là bạn học suốt ba năm Cao trung, hơn nữa còn là bạn học Trung đại với nhau, nói đến hai chữ “bạn học”, riêng tiêu chuẩn này cậu ấy đã bỏ xa cô rồi, nếu Trình Tư Dao không mời cậu ấy mới là việc đáng để lấy làm lạ. Chỉ là hôm ấy Trình Tư Dao chỉ nhắc đến tên của Ngôn Dật Khải và Liêu Nhất Phàm, mà không nói gì về cậu ấy, với lại nghe Lâm Vi Lan nói mấy ngày gần đây cậu ấy thường xuyên ra ngoài công tác, cho nên cô cứ nghĩ cậu ấy sẽ không đi.

Quả nhiên, cậu ấy đã hồi âm lại: Lẽ nào cậu cho rằng tôi không nên đi?

Triển Nhược Lăng ngẩn ra không biết nói gì, mãi đến mười mấy giây sau mới nhắn tin lại: Không phải. Mình không có ý đó.

May mà không phải đang đối mặt với cậu ấy, nếu không ở vào tình huống thế này còn khó xử hơn khi nhắn tin rất nhiều.

Một giây sau, điện thoại lại rung lên.

Cô nhìn cái tên hiện ra trên màn hình, đầu óc chợt rối tung, không thể làm gì khác ngoài nhấn vào phím nghe.

“Cậu đang ở đâu vậy?” Giọng nói rất thoải mái.

“Hả? Mình ở...” Triển Nhược Lăng đưa mắt tìm xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy cột bảng tên đường bên lề đường, liền nói vào điện thoại: “Mình ở đường Quảng Ninh.”

Chung Khi “ừ” một tiếng, lại nói tiếp: “Cậu đừng đi đâu đấy, bây giờ tôi đến đó ngay.”

Triển Nhược Lăng mờ mịt: “Cậu đến làm gì?”

“Tôi sợ cậu lạc đường, nên đến đón cậu.” Ý cười thoáng trong giọng nói, thể nhưng cung cách trả lời lại vô cùng nghiêm túc.

“Cậu mới lạc đường ấy!” Giọng nói của cô bắt gặp hơi cao lên.

Vừa định nói với cậu ấy đừng chạy qua, lại nghe thấy giọng nói ung dung của cậu ấy từ bên kia điện thoại truyền đến: “Cậu kích động cái gì?”

Cậu nói thoải mái tùy ý như thế, nhàn nhã như thế, nhưng lại có tác dụng đánh lạc hướng suy nghĩ, khiến mọi điều cô định nói đều bị giữ lại trên môi.

Chợt nhớ lại một việc từ rất lâu trước đây. Năm lớp 11, có một lần cô mang bài tập đến hỏi cậu ấy, nói với cậu ấy một chút về hướng suy nghĩ của mình, trước giờ cậu ấy lại không hề có tình kiên nhẫn, mới nghe được một nửa đã ngắt lời cô: “Phương pháp của cậu sai rồi! Không thể làm như vậy được.” Cô lại cho rằng cách nghĩ của mình không sai chỗ nào cả, nghe cậu ấy nói vậy liền không nhịn được túm lấy cánh tay cậu ấy, vội vàng nói: “Cậu đừng nói, nghe mình nói hết đã.” Cậu ấy liếc mắt nhìn cánh tay bị cô nắm, vẻ mặt như cười như không: “Cậu kích động cái gì? Tôi có nói là không nghe cậu nói hết đâu.” Một câu nói làm cô lập tức câm nín. Sau đó còn dùng tay vuốt tóc, làm ra vẻ đang cung kính lắng nghe, nhìn cô nói: “Nói tiếp đi.”

Ký ức xa vời hiện lên vuốt ve trái tim, tựa như đang quay về quãng thời gian Cao trung, Triển Nhược Lăng không nghĩ ngợi gì bèn nói: “Mình không kích động gì cả, chỉ đang phản bác thôi.”

Bên tai vẫn là giọng nói vô cùng nhàn nhã đó: “Nếu như không lạc đường, vì sao vừa nãy tôi hỏi cậu đang ở đâu, phải mất một lúc sau cậu mới trả lời được?”

“Mình vừa chuyển đến đây không lâu, xem bản đồ đường không cần tốn thời gian à?”

“Được thôi.” Giọng điệu như thể rất vô tội.

Giọng nói mang theo ý cười lại lần nữa vang lên: “Tôi đang lái xe, không nói chuyện với cậu nữa. Cậu đến đầu đường đợi tôi.”

Dừng lại một chút, lại nói thêm câu nữa, câu nói mang theo sự ảm áp như hơi ảm của mặt trời vừa mọc: “Qua đường nhớ cẩn thận xe cộ.”

Cậu nói “tôi đang lái xe” dễ dàng khiến những điều cô muốn nói trôi ngược lại vào bụng, chỉ để lại một chữ “được” đơn giản mà thôi.

Tắt cuộc gọi, đi đến đầu đường.

Qua đường cẩn thận xe cộ.

Cậu nói mẹ cô luôn dặn dò khi cô còn nhỏ. Mỗi lần cùng Triển Cảnh Vọng ra ngoài, cô đều nhớ kỹ câu nói này.

Có điều, cho dù người đi bộ cẩn thận quan sát xe cộ lúc qua đường, cũng không đồng nghĩa với việc lái xe lúc nào cũng chú ý đến tình huống xảy ra trên đường.

Đưa mắt nhìn dòng xe qua lại trên đường, theo thói quen cô đưa tay lần chuỗi hạt đeo trên tay trái.

Ánh nắng mỏng tang yếu ớt chiếu vào lớp nhựa đường màu đen, tỏa ra một lớp hơi rất mỏng.

Chiếc xe hơi màu đen đánh một đường cong đẹp mắt, vòng đến đường Quảng Ninh, qua kính chắn gió có thể nhìn thấy người đang đứng ở đầu đường.

Chiếc xe dần đến gần, hình ảnh của người ấy càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Ánh mắt cô nhìn hướng ra đường, vẻ mặt thất thần, tâm tư không biết đã trôi xa đến tận phương nào rồi.

Dáng vẻ thất thần như vậy, khiến anh nhớ đến dáng vẻ cảm tử báo phát ngốc của cô thật nhiều năm trước.

Xe chậm chậm dừng lại trước mặt cô, anh mở cửa xe bên phía phụ lái, giọng nói vô vùng dịu dàng: “Lên xe đi.”

Triển Nhược Lăng giật mình, sau khi lên xe liền đóng cửa lại.

Đợi vài giây vẫn không thấy cậu ấy lái xe, ngược lại dùng đôi mắt đen nhìn vào cô chăm chú.

“Làm gì vậy?” Cô xiết chặt túi xách, không thoải mái hỏi.

“Dây an toàn...” Khóe môi cậu ấy treo theo một nụ cười nhạt, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, “cậu chưa thắt dây an toàn.”

Triển Nhược Lăng ngậy ra, gò má trắng mịn ửng hồng, vội vàng kéo dây an toàn thắt vào.

31. Chương 31

Chiếc xe chạy đều trên đường cao tốc, khung cảnh hai bên đường không ngừng chạy lùi về sau, để lại trên kính xe những hình ảnh liên tục bị thay đổi.

Đã không phải lần đầu tiên ngồi xe của cậu ấy, thế nhưng tâm trạng Triển Nhược Lăng vẫn rất hỗn loạn, cô mơ màng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Trong đầu chỉ nghĩ được duy nhất một việc – vì sao cậu ấy đến đây đón cô?

Âm thanh huyền não của người đi đường và tiếng xe cộ nhộn nhịp bị ngăn cách bên ngoài, khoang xe rất yên tĩnh nhưng lại không giúp cô có thể bình tĩnh.

Đúng lúc này, nghe thấy cậu ấy gọi tên mình, Triển Nhược Lăng liền quay đầu lại: “hả, gì cơ?”

Cậu ấy mặc một bộ tây trang màu đen, áo sơ mi trắng bên trong, đường nét trên gương mặt cương nghị thâm trầm, nhưng vẻ mặt không hề cứng nhắc mà rất thoải mái. Ánh nắng mỏng tang xuyên qua kính chắn gió chiếu vào, những tia nắng nghịch ngợm như đang nhảy múa quanh cậu ấy.

“Không phải trước đây cậu thường liên lạc với Trình Tư Dao à?”

“Ừ, đúng thế.” Cô trả lời, vừa nói vừa gật đầu.

Chung Khi quay đầu nhìn thẳng về phía trước, giọng nói vẫn vô cùng điềm nhiên không để lộ chút tâm tình: “Vậy vì sao về sau không liên lạc nữa?”

“Về sau?” Đầu tiên Triển Nhược Lăng có chút không rõ, sau đó mới nói: “Sau đó bọn mình đều ra nước ngoài, cậu ấy du học ở Singapore bài vở vô cùng bận rộn, mình cũng ít khi đăng nhập vào hộp thư trước đây, vì vậy liên lạc cũng ngày một ít dần, hơn nữa cũng không nghĩ đến việc phải đặc biệt duy trì liên lạc...”

“Cậu thường xuyên đổi địa chỉ mail?” Bàn tay đang đặt trên vô lăng của cậu ấy những ngón tay khê xiết lại, ánh mắt đen sâu hun hút nhìn về phía xa, quai hàm hơi căng ra.

“À, không phải.” Đột nhiên Triển Nhược Lăng cảm thấy chột dạ, giống như một đứa trẻ vừa làm sai việc bị người lớn bắt được, đầu ngón tay không kiểm soát được khê run, giọng nói cũng trầm hẳn xuống, “mình đâu có.”

Chung Khi nhìn thấy những ngón tay đang nắm chặt của cô, trong giây lát ánh mắt cũng trở nên dịu dàng trở lại, rất tự nhiên đổi đề tài, giọng nói đặc biệt mềm mỏng: “Cậu chuyển đến đây được bao lâu rồi? Ngay cả tên đường cũng không biết?”

Triển Nhược Lăng hơi bực bội phản bác lại cậu ấy: “Dù sao mình không lạc đường là được rồi.”

Những tốp người không ngừng tiến vào khách sạn Thúy Vân tham gia hôn lễ. Trình Tư Dao nhìn thấy hai người cùng nhau đi đến, cũng chẳng lấy làm quá kinh ngạc.

Hôm nay Trình Tư Dao trang điểm vô cùng xinh đẹp, chiếc váy cưới cúp ngực màu trắng làm tôn vinh đường nét cơ thể, mái tóc đen được búi sau đầu, vừa mang cảm giác sang trọng lại không kém phần nhã nhặn, thực nữ.

Bạn học ngày trước của cô, qua bao nhiêu năm, hôm nay khoác lên mình chiếc áo cô dâu lộng lẫy, bước vào lễ đường hôn nhân.

Triển Nhược Lăng xúc động vô cùng, từ tận đáy lòng cô vui mừng cho Trình Tư Dao đã tìm thấy người cùng cô ấy nắm tay đi hết cuộc đời này, cô bước đến gần nắm tay cô ấy: “Chúc mừng chúc mừng! Chúc hai cậu đầu bạc răng long!”

Trình Tư Dao nở một nụ cười ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc, “cảm ơn cậu!”

Triển Nhược Lăng tò mò đưa mắt quan sát chú rể Giản Hạo. Chú rể mặc một bộ tây trang màu đen phẳng phiu, ánh mắt trầm tĩnh trưởng thành, có lẽ thuộc tuýp người ít nói, nhưng mỗi khi nhìn vào Trình Tư Dao ánh mắt lại trở nên dịu dàng, đầy yêu thương.

Trong lúc Triển Nhược Lăng dùng ánh mắt đánh giá anh, Giản Hạo cũng có chút tò mò cẩn thận đánh giá cô, lịch sự gật đầu với cô nhưng không cười quá vồ vập.

Chung Khi cũng nắm tay Trình Tư Dao, chân thành nói: “Trình Tư Dao, chúc mừng hai cậu! Và còn, cảm ơn cậu!” Câu nói phía sau, giọng nói vô cùng nhỏ.

Trình Tư Dao hiểu ý nháy mắt với anh, mỉm cười thấp giọng nói: “Chung Khi, thực ra mình chẳng làm gì cả, là cậu từ mình nỗ lực đẩy chứ, đợi tin tốt của cậu đấy.”

Trình Tư Dao dành riêng một bàn cho bạn học cũ lớp 10/6 và bạn học lớp 12 Hóa sau khi phân ban. Chung Khi và Triển Nhược Lăng còn chưa bước đến chỗ ngồi đã thu hút được ánh mắt của mọi người. Hai người đang đến, người đàn ông trẻ tuổi mặc một bộ tây trang phẳng phiu, anh tuấn nổi bật, toàn thân toát ra vẻ trưởng thành chững chạc, còn cô gái đi bên cạnh, mặc một chiếc váy màu xanh da trời nhạt, bên ngoài thêm một chiếc áo khoác cùng tông màu, tươi đẹp trong trẻo, cho dù nhìn dưới bất kỳ góc độ nào đều là một cặp vô cùng xứng lứa vừa đôi.

Ngôn Dật Khải để lại hai ghế ở cạnh nhau cho hai người, Chung Khi kéo ghế cho cô ngồi vào, sau đó cũng tự mình ngồi xuống.

Triển Nhược Lăng vừa ngồi xuống đã được nghe giọng nói khoa trương của Liêu Nhất Phàm: “Triển Nhược Lăng, bao năm không gặp, cậu càng ngày càng đẹp ra đấy!”

Tuy rằng nhiều năm không gặp, đối với phong cách nói chuyện nhiệt tình ồn ào như cũ của Liêu Nhất Phàm, Triển Nhược Lăng vẫn rất quen thuộc, cô cười nhẹ nói: “Cảm ơn.”

Ngoài dự đoán, Liêu Nhất Phàm vẫn chưa nói hết: “Ai yô, có người hoa đào nở rộ rồi đây!”

Chung Khi ngồi vào chỗ ngồi vô cùng thoải mái, hai đầu chân mày khẽ nhíu lại: “Liêu Nhất Phàm, mày nói thế là có ý gì đây? Chắc bạn gái mày có thể nói cho bọn tao đáp án chính xác đấy.”

Ngày trước Liêu Nhất Phàm thích nhất là lấy quan hệ giữa cô và Chung Khi ra làm trò cười, vì vậy khi cậu ta nói ra câu này, ngoại trừ Ngôn Dật Khải, mọi người trong bàn đều cho rằng cậu ta lại giống như khi còn học Cao Trung trêu ghẹo Triển Nhược Lăng, sau đó liền có một Chung Khi phụ họa thêm, cười với Liêu Nhất Phàm nói: “Vậy là, mày muốn nói mày không có vận đào hoa phải không? Không ngại bạn gái mày nghe được nhỉ.”

Triển Nhược Lăng âm thầm thở phào một hơi, cuối đầu uống nước.

Buổi tối hôm nay, tầng 6 khách sạn Thúy Vân đèn hoa rực rỡ, hôn lễ vô cùng náo nhiệt, bên trong sảnh tiệc rất vui vẻ, thỉnh thoảng mọi người thay nhau đi chúc rượu, không khí tràn ngập tiếng cười.

Mười người ngồi vào bàn của lớp 10/6 đều là bạn học cũ nhiều năm rồi mới gặp lại, ai nấy cũng đều bồi ngùi xúc động. Không dễ dàng gì tụ tập với nhau một lần, mọi người không hẹn mà cũng nhớ lại những năm tháng Cao trung, chỉ cần một người khai đề mọi người đều hồ hởi không ngừng tiếp lời, từ cô giáo dạy Sinh xinh đẹp trẻ tuổi, đến thầy giáo dạy Lý tuy lớn tuổi nhưng lúc nào cũng trẻ trung yêu đời, những cảnh những người của trường Cao trung N năm ấy đều được kéo vào câu chuyện của mọi người.

Triển Nhược Lăng cố gắng không để ý đến người đang ngồi bên tay phải mình, nói chuyện với các bạn học khác. Ngồi bên tay trái là bạn cùng bàn năm lớp 11 của cô Trần Thực. Trần Thực và Triển Nhược Lăng

đều học đại học ở Bắc Kinh, bốn năm học đại học hai người từng hẹn nhau ra ngoài ăn cơm dạo phố vài lần, thêm vào đó từng có thời gian ngồi cạnh nhau, vì vậy cũng có nhiều điều để nói, cuộc trò chuyện giúp cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Một lúc sau, cô đã hoàn toàn thả lỏng, tự nhiên tán gẫu với đám Liêu Nhất Phàm. Thỉnh thoảng có bạn học hỏi chuyện du học Tây Ban Nha, Triển Nhược Lăng đều vui vẻ tùy ý trả lời.

Trình Tư Dao cùng Giản Hạo đến chúc rượu xong lại đến bàn khác, Triển Nhược Lăng kéo tay áo của người ngồi bên phải mình: “Mình nghe Trình Tư Dao nói Liêu Nhất Phàm giới thiệu cậu ấy và Giản Hạo là quen với nhau, nhưng Liêu Nhất Phàm học ở khu Việt Tú...” Trình Tư Dao và Giản Hạo đều ở làng đại học, lại để một người học ở khu Việt Tú xa xôi làm người mai mối, nghe có chút thần kỳ.

Ánh mắt cậu ấy rất nhanh hiện lên nét vui vẻ, khoe môi mang theo nụ cười: “Phải, nhà Liêu Nhất Phàm và nhà Giản Hạo có mối quan hệ rất tốt, cho nên Liêu Nhất Phàm và Giản Hạo từ nhỏ đã quen biết nhau rồi.”

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người lần lượt tạm biệt kéo nhau ra về. Người đến dự tiệc rất đông, chật kín thang máy, Liêu Nhất Phàm đứng trong thang máy, không tốt đẹp gì cố tình nói với người đứng bên ngoài: “Trong này đông người quá, không đủ chỗ. Hai người các cậu chờ lượt sau đi nhé.”

Triển Nhược Lăng cười khổ trong lòng: hôm nay gặp phải Liêu Nhất Phàm là đã định sẵn cô có một buổi tối thấp thỏm không yên mà.

Về mặt Chung Khi vẫn điềm nhiên như thường, kéo cánh tay Triển Nhược Lăng bước lùi về sau, “chúng ta đi lượt sau vậy.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, chỉ còn hai người đang đứng.

Triển Nhược Lăng đưa mắt nhìn cậu ấy. Cậu ấy đưa tay nhấn nút xuống của thang máy, sau đó đút tay vào túi quần, động tác mang theo mấy phần lơ đãng, hai đầu chân mày hơi căng ra, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, cả người toát lên vẻ phóng khoáng, tự tại.

Thang máy lượt sau không còn nhiều người, ngoài hai người chỉ có hai cô gái ăn mặc thời thượng, Triển Nhược Lăng nhìn thấy hai cô gái đưa mắt nhìn Chung Khi vài lần, trong ánh mắt không giấu được vẻ bất ngờ, thích thú, sau đó lại cúi đầu thì thầm với nhau. Cô thầm thở dài trong lòng, người này đúng là đi đến đâu cũng hấp dẫn được sự chú ý của người khác.

Dường như cậu ấy cảm nhận được ánh mắt của cô, đôi mắt đen lấp lánh, “sao vậy?”

Triển Nhược Lăng hơi lúng túng, tùy tiện tìm một đề tài khác nói chuyện: “Cậu uống rượu có thể lái xe không?”

Khoe môi Chung Khi cong lên thành một nụ cười nhạt, “yên tâm, tôi chỉ uống một chút thôi, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì đâu.” Tối nay thật sự anh không uống rượu gì cả.

Thang máy xuống đến tầng 4 dừng lại, một nhóm người mới lần lượt bước vào, Chung Khi nhíu mày, kéo cô đứng vào một góc của thang máy, nhưng lại không buông tay cô ra ngay.

Bàn tay của cậu ấy ấm áp khô ráo, những ngón tay dài có lực.

Tận sâu trong lòng cô không thể tin được, cậu ấy tự nhiên đứng bên cạnh nắm lấy tay cô.

Hơi ấm từ tay cậu ấy, theo hai lòng bàn tay dán chặt chầm chậm truyền sang cho cô, hòa theo từng hơi thở, hòa theo từng nhịp tim đập.

Trước giờ chưa từng hoảng hốt, nhưng ngay lúc này trong lồng ngực trái tim đập liên hồi, cô vội vàng rút tay lại.

Chung Khi im lặng nhìn cô, chân mày hơi nhướn lên, tựa như muốn nói gì đó.

Đúng vào lúc này, một “đỉnh” vang lên, thang máy xuống đến tầng 1. Cửa thang máy mở ra, những người bên trong lần lượt bước ra ngoài, hai cô gái lúc nãy trước khi bước ra còn ngoái đầu lại nhìn Chung Khi một cái.

Chung Khi dứt hờ tay vào túi quần, giữa hai đầu chân mày thấp thoáng nét cười: “Cậu còn đứng đó làm gì? Không định ra ngoài à?”

Triển Nhược Lăng đỏ mặt, “không cần cậu lo!”

Chung Khi nhìn cô, dường như cảm thấy rất thú vị, một tay giữ nút mở cửa thang máy, “vậy có ra hay không ra?”

“Đương nhiên là đi ra.” Triển Nhược Lăng bị cậu ấy nhìn đến không biết làm sao, nhấc chân bước ra khỏi thang máy.

Sắc trời về đêm, bãi đậu xe của khách sạn Thúy Vân đã trống rất nhiều, xung quanh cũng trở nên im lặng.

Sau khi lên xe, Chung Khi không lái đi ngay, chỉ để tay lên vô lăng, tựa như đang trầm ngâm điều gì, cuối cùng có vẻ đã quyết định xong, quay đầu lại hỏi cô: “Cậu có buồn ngủ không?”

“Không buồn ngủ.” Triển Nhược Lăng lắc đầu. Ôn ào cả một tối, bây giờ tâm trạng cô vẫn còn hưng phấn.

Khóe môi cậu ấy nhếch lên thành một nụ cười như có như không, ánh mắt đen sáng lấp lánh nhìn cô vô cùng dịu dàng: “Vậy chúng ta đi đón gió nhé.”

“Gì cơ?” Triển Nhược Lăng kinh ngạc.

“Chúng ta đi hóng gió đi. Tôi biết một nơi ngắm cảnh rất đẹp.” Chung Khi hơi ngập ngừng, nhìn vào cô, “cậu yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa cậu về nhà an toàn.”

Triển Nhược Lăng thuộc tuýp người không quá để ý đến việc hưởng thụ, cuộc sống cũng khá đơn điệu, nhưng một khi người khác đề nghị cô sẽ không từ chối. Trước đây, có những tối Triển Cảnh Vọng cảm thấy buồn chán, đều bảo cô dẫn em ấy đi ngắm cảnh đêm, hai chị em mỗi người cầm theo một que kem đi dạo một vòng quanh khu nhà, cũng có khi sẽ đi xa hơn.

Cô về thành phố N lâu như vậy, thế nhưng trước nay chưa từng tận hưởng khung cảnh về đêm của thành phố lần nào.

Nghe cậu ấy nói, trong lòng cô không kiềm được bắt đầu có chút mong đợi, liền gật đầu nói: “Cũng được.”

Chung Khi nhẹ nhõm, cười sáng lạn nhìn cô: “Vậy chúng ta xuất phát thôi.”

Xe dần rời khỏi trung tâm thành phố, chạy vào con đường nằm bên cạnh biển, khung cảnh bên ngoài đẹp đến mê hoặc, đèn màu lung linh đủ sắc đan xen với những đỉnh núi chỉ một màu đen thẫm in trên nền trời kéo dài không dứt, khiến người ta cảm thấy choáng ngợp.

Cuối cùng chiếc xe dừng bên phía đường nhìn thẳng ra biển, con đường trải nhựa hai bên đều có lan can. Chung Khi tắt, nắm tay cô bước đến trước lan can.

Tiết trời phương nam tháng tư đã chuyển sang ẩm áp, buổi đêm nhiệt độ hơi thấp xuống, chỉ đem lại một cảm giác se se lạnh lạnh.

Bầu trời đêm xanh thẫm, lóng sẫm tựa như một triết gia đang trầm tư suy nghĩ, tịch mịch yên ắng, vô số vì sao nhỏ lấp lánh như những đôi mắt đang chớp mở, ánh sáng nhỏ bé giữa không gian bao la, trời và biển ôm lấy nhau trong cái ôm miên man vô tận, một cơn gió thổi qua, gọi những cơn sóng uốn mình đuổi theo nhau, tựa như có người vô ý làm rơi một giọt mực khiến sóng nước về đêm càng thêm đậm màu.

Triển Nhược Lăng để mặc gió thổi qua mái tóc, vươn tay giữ chặt lan can, hoàn toàn bị cuốn hút vào khung cảnh biển trời về đêm, cảm thán: “Đúng là rất đẹp!”

“Cậu thích là được rồi.” Khóe mắt cậu ấy cũng lóe lên ý cười, trả lời bằng giọng nói đặc biệt dịu dàng.

Không khí trong lành, mang theo cả vị mặn của nước biển, xung quanh yên ắng, chỉ có âm thanh vi vút của gió thổi và tiếng sóng biển rì rào.

Triển Nhược Lăng không nhìn biển nữa, đưa mắt nhìn người bên cạnh, hỏi cậu ấy: “Cậu có thường đến đây không?”

Chung Khi tựa vào lan can, “rảnh rồi sẽ đến. Lúc tâm trạng không tốt cũng sẽ đến.”

Gió đêm từng cơn thổi qua, lùa vào mái tóc mềm của cô thành những sợi tơ đen mỏng, nụ cười trên gương mặt cô càng làm anh đắm say.

Triển Nhược Lăng nhớ lần nói chuyện cùng cậu ấy trong quán ăn Quảng Đông, chợt mỉm cười, “mình còn cho rằng cậu sẽ nói ‘một người đến đây không có ý nghĩa gì cả’ đấy.”

Không ngờ cậu ấy hấp háy mắt, nghiêm túc nói: “Quả thật một người đến đây không có ý nghĩa gì cả.”

Gương mặt cậu ấy mang theo vẻ anh tuấn và cương nghị, khi làm những động tác trẻ con rất hấp dẫn được sự chú ý của người khác, trái tim cô đột nhiên chệch đi một nhịp, không thể khống chế được sự tò mò của chính mình, mở miệng hỏi: “Vậy trước đây cậu...”

Không chờ cô nói hết, cậu ấy đã hoàn thành nửa câu sau còn bỏ ngo của cô: “Đều một mình đến đây.”

“Đều một mình đến đây...” Cô thầm nhắc lại, một loại cảm giác mang tên rung động lặng lẽ thức giấc, xâm chiếm trong lòng cô.

Cậu ấy gật đầu, ánh mắt đầy dịu dàng: “Ừ, muốn cùng cậu đến đây một lần, cho nên hôm nay mới không kiềm được đưa cậu đến đây.”

Bầu không khí đột ngột trở nên ám muội, cô quay đầu nhìn ra biển, dù vậy vẫn không bỏ lỡ nhịp nào trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực của mình.

Chung Khi lười biếng tựa lưng vào lan can hỏi cô: “Cậu và Lâm Vi Lan là bạn học Sơ trung à?”

“Ừ. Bọn mình học chung lớp suốt ba năm Cao trung.”

“Hai người rất thân nhau?” Ánh mắt cậu ấy nhìn về phía trước, giọng nói vẫn âm áp như cũ.

“Ừ.”

Triển Nhược Lăng nhớ lại câu nói khi Lâm Vi Lan giới thiệu cô với Từ Tấn Kiệt – đây là bạn học Sơ trung cũng là bạn tốt nhất của em, vì vậy giọng điệu nhẹ nhàng hơn nhiều, ý cười trong ánh mắt nói: “Cô ấy là bạn tốt nhất của mình.”

“Vậy còn tôi?” Đột nhiên cậu ấy quay đầu lại, chuyên chú nhìn vào cô, trong đôi mắt đen sáng phản chiếu gương mặt cô.

Trong khoảnh khắc đó, gần như Triển Nhược Lăng có thể nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của mình hiện lên trong mắt cậu ấy.

Cô khó khăn mở miệng, “cậu?”

Cậu là người mình thích nhất, quan tâm nhất, người đã ở trong trái tim mình suốt mười năm nay, tất cả những ký ức về cậu chính là thứ mình quý giá nhất.

Nhưng những lời như vậy, sao cô có thể nhìn thẳng vào cậu ấy mà nói đây?

Cố gắng dồn nén những cảm xúc không ngừng dâng lên trong lòng, cô ấp úng nói: “Cậu là một người bạn tốt của mình.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, liền cảm thấy khóe mắt bắt đầu nóng lên, nước mắt chậm chậm dâng lên.

Ý nghĩa của cậu ấy trong lòng cô, chỉ ba chữ “người bạn tốt” có thể biểu đạt được sao?

Khi đi Tây Ban Nha du học, cô ngồi trong sảnh chờ sân bay, nhìn từng chiếc máy bay lần lượt cất cánh rời khỏi, cảm giác tuyệt vọng trong lòng cũng ngày một lớn dần. Cả đời này, thích cậu ấy, vĩnh viễn sẽ không có kết quả, cũng không có đường lui.

“Tốt bao nhiêu?” Chung Khi lại gần cô, tiếp tục hỏi tới.

Triển Nhược Lăng cảm thấy đầu lười mình như dính lại với nhau, không thể phát ra âm thanh được nữa.

Ánh mắt cậu ấy như mực vừa được mài, đen láy sánh trong nghiền, chuyên chú nhìn vào cô, chậm rãi nói: “Có tốt đến mức được làm bạn trai của em không?”

Cô giống như vừa bị sét đánh, kinh ngạc mở to hai mắt, không biết nên phản ứng lại thế nào.

Chung Khi nắm tay cô, cẩn thận giữ chặt trong lòng bàn tay mình, giọng nói tràn đầy yêu thương: “Triển Nhược Lăng, em đúng là một người rất biết né tránh vấn đề.”

Cả người cô cứng đờ.

Câu nói quen thuộc đến như vậy, từng chữ một đều do cô tự tay gõ vào máy tính.

Chung Khi quan sát hết tất cả phản ứng của cô, giọng nói càng dịu dàng hơn, một tay vòng ra sau ôm lấy vai cô, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô, “Triển Nhược Lăng, đừng cự tuyệt anh, cho anh một cơ hội được không?”

Gió đêm không ngừng thổi qua, sượt qua bên tai, chỉ có tiếng gió thổi, thổi đến mức đầu óc cô như đông cứng lại. Suy nghĩ trong đầu còn chưa rõ ràng, cổ họng đã bật ra câu hỏi: “Vì sao?”

Chung Khi nắm chặt tay cô, cầm gác đỉnh đầu cô, giọng nói tan ra trong gió càng thêm ấm áp: “Thích một người, muốn ở bên cạnh người đó, cần phải có lý do gì nữa sao?”

Phía sau cậu ấy là màn đêm vô tận đang không ngừng kéo căng ra, hòa cùng âm thanh của sóng biển lẫn tấp vào bờ.

Cả trời đất ngay lúc này dường như cũng bắt đầu xoay tròn.

Cho dù nhìn ngắm cảnh đêm đẹp đến thế nào, cũng không thể sánh với tâm trạng của cô lúc này.

Mười năm dài, kiên trì đằng đẳng, cuối cùng cũng có ngày hôm nay, được nghe cậu ấy nói một câu “thích.”

Khóe mắt cô vừa chua vừa cay, tựa như nước mắt sẽ lập tức trào ra rơi xuống, cổ họng không tài nào phát ra được âm thanh, chỉ biết sưng người nhìn cậu ấy.

Ánh mắt sáng như những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm của cậu ấy, mang theo cái nhìn thật rục rỏ, rõ ràng vô cùng, đẹp đẽ vô cùng.

Thật lâu trước đây, chỉ có trong giấc mơ cô mới có thể gặp được cậu ấy, thế nhưng gương mặt cậu ấy trong mơ chỉ một hình ảnh mơ hồ, luôn là những đường nét nhòe nhoẹt, đến khi tỉnh lại chỉ còn là hiện thực lạnh lùng, chỉ có vệt nước mắt còn đọng lại trên má nói cho cô biết, mới một giây trước cô đã gặp cậu ấy trong mơ.

Thế nhưng ngay lúc này, cậu ấy đứng trước mặt cô, gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, trong ánh mắt sáng của cậu ấy đều là hình ảnh của cô.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, như thể bản thân vẫn đang ngủ mơ.

Chỉ có độ ẩm từ bàn tay và bờ vai không ngừng nói với cô, người đó đang thực sự đứng trước mặt cô.

Không phải nằm mơ, không phải tưởng tượng, không phải ảo huyền, mà là một người rất thật - cùng cô hít thở một bầu không khí, cùng một ngọn gió đang thổi qua.

Giọng nói của cậu ấy vẫn còn vang vọng bên tai, tựa như từ một nơi rất xa truyền đến, thế nhưng lại đi thẳng vào góc sâu kín nhất trong tim cô.

32. Chương 32

Đêm về khuya, kim đồng hồ đã chỉ hơn một giờ sáng, con đường ven biển chìm trong yên tĩnh, ánh đèn màu cam từ phía xa không ngừng nhấp nháy giữa màn đêm.

Triển Nhược Lăng mở miệng, “mình...” nhưng không tài nào nói được hết câu.

Chung Khi thả lỏng vòng tay đang ôm vai cô tìm đến bên eo giữ chặt, ánh mắt đen trầm tĩnh nhìn vào cô mang theo cái nhìn đầy dịu dàng, “em muốn nói gì?”

Mười năm đã đi qua, trong lòng cô luôn khắc ghi hình bóng một người, chưa từng nghĩ đến sau này, chỉ cố chấp nghe theo trái tim mình, cẩn thận lưu giữ tình cảm ấy. Quãng thời gian niên thiếu, biết rõ cô và cậu ấy là không thể, cho nên chỉ hy vọng có thể làm bạn bè với cậu ấy, cả cuộc đời, nhưng đến tận lúc này, cậu ấy đứng trước mặt cô, nói những lời này với cô, cả thế giới dường như cũng vì một câu nói mà hoàn toàn thay đổi, con đường cô đang đi đột ngột rẽ sang một lối khác, không thể biết trước sẽ dẫn về đâu.

Buổi tối đêm nay, đẹp đẽ như vậy, lại khiến cô bối rối không biết phải làm sao.

Cô không kiềm được, hỏi ra bằng lời điều sợ hãi nhất mà cô giấu kín tận đáy lòng: “Nếu như, nếu như chúng ta không thích hợp thì sao?”

Nhận ra nỗi lo âu chất chứa trong câu nói của cô, bàn tay nắm tay cô càng thêm chặt, cậu ấy vô cùng kiên định lên tiếng: “Sẽ không đâu! Ngốc ạ, không thử qua làm sao biết không thích hợp?”

“Nhưng mà chúng ta...”

Chung Khi mở rộng bàn tay để từng ngón tay hai người đan chặt vào nhau, ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt cô: “Triển Nhược Lăng, em phải có lòng tin với anh – lẽ nào, trong lòng em, anh không đáng tin như vậy?”

Sao anh có thể không biết những lo lắng của cô.

Tấm lòng cô dành cho anh, anh đều hiểu rõ, nhưng hình ảnh của anh trong lòng cô ngay lúc này, chỉ là những hình ảnh cũ được cô cẩn thận giữ gìn dùng để lấy ra hồi tưởng mà thôi.

Tám năm biệt biệt hai người không có chút tin tức gì về nhau, tám năm đã lưu lại dấu tích trên cả hai người, không ai biết chắc những tình cảm thời niên thiếu đến hôm nay liệu có còn nguyên vẹn như ngày trước.

Nhưng đã bỏ lỡ nhau quá nhiều thời gian, mà tất cả đều do lỗi của một mình anh, hiện tại anh càng phải kiên trì hơn cô, chỉ như vậy mới có thể bù đắp lại quãng thời gian nuôi tiếc trước kia.

Hơi thở ấm áp ngay gần trước mắt cô, bao trùm lấy cô. Bàn tay có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ của cậu ấy. Cái nắm tay này không giống cái nắm tay ngắn ngủi trong thang máy lúc nãy, những ngón tay hai người không chút kẽ hở, đan chặt vào nhau không chút do dự nghi ngờ, dường như cậu ấy đang dùng cái nắm tay này để nói lên tình cảm dành cho cô.

Dưới cái nhìn chăm chú không cho phép người khác có cơ hội né tránh của cậu ấy, hơi thở của Triển Nhược Lăng gần như ngưng đọng lại, theo thói quen cúi đầu xuống, cô nhẹ giọng nói: “Không phải.”

“Vậy thì tốt.”

Chung Khi thở phào nhẹ nhõm, vòng ôm càng thêm xiết lại, kéo cô dán chặt vào lồng ngực mình, “Triển Nhược Lăng, tin anh đi, vừa nãy nói với em những lời này, anh còn cảm thấy căng thẳng hơn em rất nhiều.”

Lăng phí nhiều năm như vậy, đến bây giờ có thể ôm cô vào lòng. Anh đã không còn là cậu thiếu niên ngây ngô năm nào, nhưng đối mặt với đối tượng thâm thương nhớ từ thời còn đi học, trái tim trưởng thành vẫn đập rộn ràng trong lồng ngực như thể muốn nảy mầm kết hoa, không cách nào kiềm chế được cảm giác vui sướng hân hoan đang dâng lên trong lòng.

Cậu ấy nói, cậu ấy còn căng thẳng hơn cả cô.

“Chung Khi...” Cổ họng chột nghẹn lại, cô không biết nên nói tiếp điều gì.

Chung Khi khẽ nghiêng người, nhỏ giọng nói vào tai cô: “Anh biết mọi việc đêm nay diễn ra có chút vội vàng, xin lỗi, anh vốn định qua một khoảng thời gian nữa mới nói với em những lời này, nhưng nếu như không nói anh lại không chịu được...”

Thời gian kéo dài khoảng cách giữa hai người, chỉ bằng cách dùng càng nhiều thời gian và nhẫn nại hơn mới có thể bù đắp lại. Mười năm thăm thẳm không thể nào khóa lấp chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Đã đi qua nhiều năm tháng như vậy, cũng không cần thiết phải gấp gáp trong một giờ một phút, anh có thể đợi

cô, đợi đến khi cô hoàn toàn quen thuộc với sự có mặt của anh. Chỉ là trong bữa tiệc đêm nay, khi cô ngồi bên cạnh anh nói cười với các bạn học cũ, anh bắt đầu suy nghĩ biết đâu hôm nay cũng là một cơ hội rất tốt.

Triển Nhược Lăng ngược mắt nhìn cậu ấy, ánh trăng bàng bạc rơi trên gương mặt cậu ấy, trong đôi mắt kia, vẫn là ánh mắt sáng lấp lánh.

Rất lâu rất lâu trước đây, trong một tiết Hóa học cậu ấy dùng câu nói “xem xong rồi” chiếm lấy một góc trong đầu cô, chỉ là khi ấy mặc dù hai người cùng học chung lớp, lại không hề có điểm chung gì với nhau. Thế mà chớp mắt một cái, trong con sông thời gian dài dằng dẵng mười hai năm đã qua đi, cậu ấy vẫn đẹp như trong ký ức của cô, ánh mắt vẫn sáng như trong ký ức của cô, nhưng không giống với trước đây chính là, khoảng cách giữa cô và cậu ấy, đột ngột đã rút ngắn lại.

Chung Khi đưa tay vuốt tóc cô, những ngón tay cũng mang theo cảm giác yêu thương, dịu dàng nói với cô: “Anh không ép buộc em đâu, chúng ta từ từ thôi, có được không?”

Một cậu ấy dịu dàng đến như vậy, gần như khiến cô mơ màng.

“Được.” Cô gật đầu, cẩn nhẹ môi dưới, “xin lỗi, sau này em sẽ không nói những điều như thế nữa.”

Cậu ấy lắc đầu, nhẹ nhàng cười thành tiếng, rất vui vẻ: “Không, em nghĩ gì cứ nói với anh, anh thích nghe.” Nói xong lại kéo cô vào lòng ôm chặt.

Hơn hai giờ sáng, chỉ còn rất ít xe cộ qua lại trên đường.

Chiếc xe dần đỗ lại trước cổng khu chung cư nhà cô, Chung Khi luyến tiếc thở dài: “Không nỡ để em đi, có điều đã hứa sẽ đưa em về nhà rồi... Về đến nhà ngủ ngon nhé, ngày mai em...”

Cậu ấy nâng cổ tay xem đồng hồ - kim giờ đang nằm lại ở con số hai, “là hôm nay mới đúng, buổi trưa em có việc gì không? Chúng ta cùng nhau ăn cơm?”

Triển Nhược Lăng vừa định gật đầu, chợt nhớ ra một việc, hơi ngẩn người, “buổi trưa à?”

“Sao vậy? Em có việc bận?” Chung Khi nắm lấy cổ tay cô.

“Ừ. Có thể em đến nhà của anh trai và chị dâu.”

Cậu ấy thân mật vuốt tóc cô, “vậy buổi tối được không?”

Triển Nhược Lăng dùng sức gật đầu, “được.”

Cậu ấy cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng: “Em lên trước đi. Đợi em lên rồi anh sẽ đi.”

Chung Khi về đến nhà cũng đã gần ba giờ sáng.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, màn đêm phủ lên thành phố đang ngủ say, đường phố vắng vẻ không một bóng người, im lặng vô cùng, thỉnh thoảng một chiếc xe chạy vụt qua, âm thanh nhỏ bé chìm giữa lòng thành phố.

Chung Khi mở máy tính xử lý công việc, sau đó cầm lấy điện thoại.

Bắt đầu từ lúc nào, lại thích cầm điện thoại xem tới xem lui?

Chỉ vì một câu nói của cô “ngay cả phương thức liên lạc với cậu mình cũng không có”, cho nên bỏ công sức tìm lại số điện thoại từng dùng trước khi sang Australia du học.

Chỉ vì đợi một khả năng.

Đến lúc ấy, cuối cùng cũng đợi được điện thoại của cô.

Mối duyên bị bỏ lỡ bao nhiêu năm, buổi tối hôm nay đã trở thành hiện thực, khoảng cách trong tâm hồn, chỉ đợi những ngày tháng sau này dần dần bù đắp.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, những ngón tay dài tìm đến phím bấm quen thuộc, màn hình điện thoại chợt thay đổi, một tấm hình hiện ra.

Giấc ngủ này của Triển Nhược Lăng vô cùng yên ổn, đến tận sáng sớm mới bị điện thoại làm ồn gọi dậy, cầm lấy điện thoại, phía bên kia là giọng nói rất nhanh của Triển Cảnh Việt: “A Lăng, không cần đến chỗ bọn anh nữa, về thẳng nhà luôn nhé, anh và A Kỳ đều đang trên đường.”

Hôm nay nhà họ Triển vô cùng vui vẻ, Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ đều ở nhà.

“Em sắp được làm cô rồi á?” Triển Nhược Lăng ngẩn ra đến nửa ngày, cuối cùng mới tìm thấy giọng nói của mình.

“Đúng thế.” Triển Cảnh Việt ngồi xuống bên cạnh Thái Ân Kỳ, đưa chén tổ yến trong tay cho vợ: “Cẩn thận nóng, ăn chậm thôi.”

Thái Ân Kỳ đưa tay ra nhận lấy, cười với anh.

“A Lăng, con cũng ăn nhé.” Mẹ múc một chén đưa cho Triển Nhược Lăng.

“Con cũng phải ăn à?” Triển Nhược Lăng bất ngờ đưa tay nhận chén tổ yến mẹ đưa tới, lại hỏi anh trai: “Anh, được bao lâu rồi ạ?”

Triển Cảnh Việt vui vẻ trả lời em gái: “Hơn hai tháng rồi.”

Triển Nhược Lăng mang theo chén yến đến ngồi cạnh Thái Ân Kỳ, “chị dâu, hôm nay mới biết thôi à?” Ngày hôm qua trước khi cô đi dự đám cưới, Triển Cảnh Việt không hề nói gì với cô cả.

“Ừ, vừa biết sáng nay.” Thái Ân Kỳ chậm rãi ăn, gương mặt xinh đẹp ửng hồng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Triển Cảnh Việt cười nói: “Đúng thế. Cô ấy hơi ẩu đoảng, sáng nay đến bệnh viện mới biết chắc đấy.”

Thái Ân Kỳ không đồng ý dùng khủy tay chọc vào ngực chồng, Triển Cảnh Việt bắt lấy tay vợ, nụ cười trên khóe môi vô cùng ấm áp: “Được rồi, là anh ẩu đoảng.”

“Thần kỳ thật đấy! Tám tháng nữa là em được làm cô rồi?” Triển Nhược Lăng thì thầm một mình, sau đó quay sang nói với bố mẹ: “Bố, mẹ hai người sắp được bế cháu trai cháu gái rồi.”

Bầu không khí vui vẻ bao trùm lên cả gia đình, ai cũng háo hức về đứa cháu sắp chào đời, đang bàn tán sôi nổi, Triển Nhược Lăng chợt nghe thấy điện thoại của mình rung lên, cô nhìn vào cái tên hiện ra trên màn hình, liền bước ra ban công nghe điện thoại.

“Là anh, em đến nhà anh trai chưa?”

Mối quan hệ đột ngột thay đổi, khiến cô không cách nào ngay lập tức thích ứng được, cố gắng không để ý đến trái tim hồi hộp đang đập trong ngực, cô trả lời: “À, em đang ở nhà.”

“Không phải em nói đến nhà anh trai à?” Chung Khi lấy làm lạ hỏi.

“Ừ, anh trai với chị dâu em cũng về nhà.” Triển Nhược Lăng nhớ lại câu nói của cậu ấy tối hôm trước “chúng ta từ từ thôi”, nhịp tim không cách nào điều khiển được lại trở nên rộn ràng, nhẹ nhàng hỏi cậu ấy: “Anh đang ở đâu đấy?”

Điện thoại im lặng một lúc, sau đó là tiếng cười của cậu ấy vang lên, “lái xe, anh vừa vào đường cao tốc.”

Triển Nhược Lăng ừ một tiếng, lại nghe cậu ấy hỏi tiếp: “Em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.” Triển Nhược Lăng nhìn về phía phòng khách, nói vào điện thoại: “À, trưa nay em ăn cơm ở nhà, đến chiều mới về.”

“Khi nào về nhớ gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em.”

“Được.”

“Cứ thế nhé, chiều gặp.”

“Chung Khi.” Triển Nhược Lăng vội lên tiếng gọi cậu ấy.

“Hả?” Giọng nói của anh mang niềm vui rất rõ ràng, “có việc gì à?”

Triển Nhược Lăng xiết chặt điện thoại, cắn thẳng mím môi, lên tiếng: “Nhớ cẩn thận nhé.”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười không che giấu, gây gọn truyền thẳng vào tai: “Tất nhiên rồi. Buổi chiều anh còn phải gặp em mà.”

33. Chương 33

“Có chuyện gì mà em vui vậy?” Chung Khi gác đĩa lên mép đĩa.

Triển Nhược Lăng hơi ngẩn người, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen trong vắt như nước suối: “Rõ ràng lắm à?”

“Vô cùng rõ ràng.” Chung Khi nhướn mày, khóe môi cong lên thành một nụ cười nhẹ.

Triển Nhược Lăng suy nghĩ một chút, sau đó rất vui vẻ nói: “À, chị dâu em đang mang thai, cho nên cả nhà ai cũng vui mừng hết.”

“Vậy à? Đúng là rất đáng mừng.” Ánh mắt anh dừng lại trên người cô, trêu mếu nhìn cô gấp từng đĩa thức ăn trên bàn, niềm vui rạo rức trong lòng.

“Đúng thế.” Triển Nhược Lăng buông đĩa, uống một ngụm trà.

Chung Khi nghiêng người nhìn về phía trước, lơ đãng lên tiếng hỏi: “Anh trai và chị dâu em kết hôn được hai năm rồi nhỉ?”

“Phải. Làm sao anh biết?” Triển Nhược Lăng hơi bất ngờ. Cô nhớ từ trước đến nay chưa từng nói với anh việc này.

Chung Khi chăm chú nhìn cô, ánh mắt cũng tự nhiên trở nên dịu dàng hơn: “Khi ấy nghe Trình Tư Dao nói.”

Triển Nhược Lăng đoán “khi ấy” trong lời anh nói và khi Ngôn Dật Khải nói chuyện với cô chính là chỉ buổi họp lớp hai năm trước, có điều cũng không hoàn toàn chắc chắn, vì vậy không nhịn được lên tiếng hỏi: “Anh nói là năm kia à?”

“Ừ.”

Triển Nhược Lăng thấy anh chỉ “ừ” một tiếng sau đó lại không nói tiếp, cô cũng gật đầu rồi hỏi sang vấn đề khác: “Cháu anh thế nào rồi?”

“Về nhà ở Quảng Châu với vợ chồng chị họ anh rồi.” Chung Khi nhớ lại câu hỏi Chung Dao Lâm hỏi mình hôm gặp hai chị em nhau ở nhà, khóe môi không giấu được cong lên thành một nụ cười nhạt.

Thấy cô dừng đĩa, anh lên tiếng hỏi: “Em thấy thức ăn ở đây có ngon miệng không?”

Triển Nhược Lăng gật đầu: “Rất ngon.” Về phương diện ăn uống, cô vốn là người khá kén chọn.

Sau khi thanh toán xong, Chung Khi nắm tay cô cùng ra khỏi nhà hàng, “chúng ta đi dạo một lúc nữa rồi hãy về nhé?”

Đèn đường thấp sáng thành phố trong một không gian ngập tràn màu sắc rực rỡ, chiếu xuống gương mặt mỗi người qua phố, pha loãng màu đen của đêm tối.

Hai người chậm rãi đi bộ dọc con phố. Tay cô được bọc kín trong tay anh, nắm chặt, thực ra tiết trời bây giờ đã không còn lạnh nữa, nhưng nắm tay nhau thế này vẫn khiến cô cảm thấy ấm áp.

Chung Khi đi bên trái cô, anh nâng cổ tay cô lên, cúi đầu ngắm nghía chuỗi hạt: “Đây là gì vậy?”

Chuỗi hạt màu xanh đậm bóng loáng trong bóng tối, ôm lấy cổ tay trắng mềm như ngọc của cô, tinh khôi mà đẹp dễ.

“Chuỗi tràng hạt, để giữ bình an.”

Chung Khi gầy gầy vài hạt, tò mò lên tiếng hỏi: “Thật sự có thể bảo vệ bình an à? Ai tặng em vậy?”

“Trước khi đi Tây Ban Nha mẹ mua cho em.” Triển Nhược Lăng giải thích, “em cũng không biết có thể bảo vệ bình an không, nhưng mà đeo lâu rồi nên rất thích nó.”

Anh mỉm cười, vuốt ve chuôi vòng tay, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn vào cô: “Không sao cả, đã có anh bảo vệ em.”

Nói một lúc, lại nhắc đến Triển Cảnh Việt, anh hỏi: “Có phải anh trai em rất tốt với em không?”

“Ừ tốt lắm.” Triển Nhược Lăng xoay đầu nhìn con đường tối om om.

Trong vụ tai nạn năm ấy, cả nhà mất đi một người thân, cho nên có lẽ vì lẽ đó mọi người đem tình thương dành cho Triển Cảnh Vọng đều đặt hết lên người cô.

Chung Khi bắt gặp cái nhìn đau đầu của cô nhìn về phía con đường, ánh mắt xuyên qua màn đêm thăm thẳm, một cảm giác mông lung chợt dấy lên trong lòng, vậy là anh càng xiết chặt tay cô.

Triển Nhược Lăng cảm nhận cái xiết tay mạnh mẽ của anh, cô thu hồi những suy nghĩ lan man trong đầu, nói: “Anh từng gặp anh ấy rồi, có điều không biết anh có ấn tượng gì hay không – năm học lớp 11, anh ấy từng đến trường tìm em, hai anh em đến cửa hàng thức ăn nhanh ở đối diện cổng trường, khi ấy anh và vài nam sinh lớp mình cũng có mặt ở đó.”

Đương nhiên là anh có ấn tượng.

Gần như là ấn tượng khó mà phai mờ được.

Chung Khi cười nhẹ, “ừ, anh nhớ.”

Chuyện cũ rõ ràng như ngay trước mắt. Thế nhưng hôm nay hồi tưởng lại, trong lòng lại là một cảm xúc khác.

Anh không kiềm được đưa tay ôm lấy eo cô, thỏa thích ngửi mùi thơm trên tóc cô, nhỏ giọng thì thầm: “Anh nhớ.”

Khách sạn Thánh Đình Holiday.

Sáng thứ hai đầu tuần, thư ký Tiểu Dương đang ngồi trước bàn làm việc chỉnh lý tài liệu dùng cho cuộc họp, nhìn thấy sếp từ thang máy chuyên dụng bước ra, liền vội vàng đứng dậy: “Chung tổng.”

Chung Khi “ừ” một tiếng, sau đó đẩy cánh cửa phòng làm việc, đi vào.

Thư ký đi theo anh vào phòng làm việc, đặt ấm trà xanh đã pha sẵn xuống bàn, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Đến khi vào lại lần nữa, trên tay cô đã nhiều thêm mấy tập giấy tờ, cô đứng trước bàn làm việc của sếp bắt đầu báo cáo: “Chung tổng, xin báo cáo sơ qua lịch trình hôm nay của anh. 9 giờ 30 phút chủ trì hội nghị thường kỳ của khách sạn – đây là tài liệu hội nghị, 2 giờ chiều có cuộc gặp với người phụ trách tập đoàn Chiêu Hằng...” Chung Khi nghe xong chỉ “ừ” một tiếng, tiện tay mở tập tài liệu trên bàn, đưa mắt lướt sơ qua.

“Chung tổng, bây giờ là 9 giờ 5 phút, vẫn còn 25 phút nữa sẽ bắt đầu hội nghị. Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Đợi đã.”

Chung Khi gọi thư ký lại, cầm bút máy viết một hàng chữ vào tờ giấy, sau đó đưa cho cô: “Cô gọi điện thoại đến tiệm hoa, tặng hoa đến địa chỉ này giúp tôi.”

Thư ký hơi ngẩn người, từ khi vào khách sạn Thánh Đình làm thư ký cho vị tổng giám đốc này, ngoại trừ mẹ sếp, trước nay cô chưa từng giúp anh đặt hoa tặng một người nào khác.

Chỉ qua một giây sau, thư ký đã bình thường trở lại, cô đưa tay nhận tờ giấy đồng thời lên tiếng hỏi: “Chung tổng, cần phải tặng hoa gì ạ? Mỗi loại hoa đều có một ý nghĩa riêng...”

Vị sếp trẻ tuổi gương mặt vẫn bình thường không chút biểu cảm, thư ký đứng yên đợi chừng vài giây, nhưng sau đó vẫn không nghe thấy câu trả lời: “Hay là trực tiếp tặng hoa hồng luôn ạ?”

Hoa hồng?

Bằng suy đoán cảm quan, anh không nghĩ cô sẽ thích hoa hồng.

Chung Khi ném bút sang một bên ngồi tựa vào lưng ghế, đôi mắt đen thâm sâu như mực, chậm rãi lên tiếng: “Cô nói thử một vài loại xem.”

Thư ký mỉm cười nói: “Vâng. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu mãnh liệt, hoa hồng trắng tượng trưng cho sự thuần khiết, hoa bách hợp mang ý nghĩa trăm năm hòa hợp...”

Cô hơi dừng lại một chút, nghe thấy cấp trên lên tiếng bằng vẻ mặt không hề thay đổi: “Nói tiếp đi.”

Thư ký liền nói tiếp: “Hoa hồng vàng mang ý nghĩa xin lỗi, hoa tulip đỏ mang ý nghĩa lời tuyên ngôn tình yêu, hoa tulip tím là tình yêu vĩnh hằng.”

Chung Khi đưa tay ý bảo cô dừng lại, hai mắt anh nhắm hờ, giọng nói rất rõ ràng: “Chọn cái này.”

“Vâng. Chung tổng, vậy tôi xin phép ra ngoài trước.”

Thư ký cúi đầu chào, ra khỏi phòng làm việc sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại, trong lòng không kiềm được bắt đầu tưởng tượng về mặt bi thương của các nhân viên nữ khách sạn Thánh Đình khi mọi người biết về câu chuyện tặng hoa này.

Đúng là không khác gì trời yên biển lặng bỗng có một quả bom nguyên tử phát nổ.

Triển Nhược Lăng đang ở nơi làm việc nhận được một bó hoa lớn, đã khiến cả một tầng lầu náo động xôn xao.

Không chỉ riêng bó hoa thu hút sự chú ý của người khác, bản thân người nhận hoa cũng nhận được rất nhiều sự quan tâm. Mặc dù Triển Nhược Lăng mới chỉ làm việc ở công ty ngoại thương chưa đến một tháng, nhưng vì ngoại hình dịu dàng xinh đẹp và tính cách ôn hòa, không ít nam đồng nghiệp đều thầm để ý cô, chỉ tiếc là không ngờ cô lại trở thành hoa có chủ nhanh như vậy.

Đó là một bó hoa tulip tím vô cùng rực rỡ, màu sắc đẹp đẽ, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Ngồi bên cạnh cô là một đồng nghiệp tên Nhậm Nghiên quay người sang, dùng bút gõ xuống mặt bàn của cô, lên tiếng hỏi: “Tiểu Triển, có bạn trai lúc nào đấy?”

Triển Nhược Lăng không biết nên trả lời thế nào, chỉ mỉm cười với cô ấy.

“Hoa tulip màu tím có ý nghĩa là tình yêu bất tận, hoa này không những đắt tiền mà còn khó mua nữa đấy!” Nhậm Nghiên cười nói, “xem ra anh ta yêu cậu lắm đấy!”

Chập tối, Chung Khi gọi điện thoại cho cô: “Em tan làm chưa?”

“Rồi.” Triển Nhược Lăng vừa nghe điện thoại vừa thu dọn đồ đạc.

“Anh đang ở phía dưới công ty em.”

Triển Nhược Lăng bất ngờ, bước đến bên cửa sổ nhìn xuống. chiếc xe hơi màu đen đang đậu bên kia đường, phòng làm việc của cô nằm ở tầng mười bảy, cô không nhìn rõ được gương mặt anh, nhưng đáng người anh chỉ cần đưa mắt nhìn qua cô đã phân biệt được.

Cô vội vàng nói vào điện thoại: “Anh đợi một chút, em xuống ngay đây.”

Tiếng cười của anh rất vui vẻ, “không vội, anh có thời gian mà.”

Triển Nhược Lăng sang đường, đứng trước mặt anh, “sao anh biết em làm việc ở đây vậy?”

“Triển Nhược Lăng, anh là bạn trai của em, biết chỗ làm của em không phải là việc bình thường hay sao?” Anh nắm tay cô, giống như đang ân cần dạy bảo một đứa trẻ nói với cô.

Đột nhiên Triển Nhược Lăng chợt cảm thấy không đúng – cổ tay trái của cô trống trơn, không có gì cả. Cúi đầu nhìn mới phát hiện chuỗi hạt trên tay cô không thấy đâu nữa.

Chung Khi nhận ra vẻ mặt cô hơi thay đổi, vội hỏi: “Em sao vậy?”

“Chuỗi tràng hạt của em mất rồi.” Triển Nhược Lăng quay đầu lại, nằm giữa con đường trải nhựa màu đen có một vật đang phát sáng lấp lánh.

Cô nhẹ nhõm: “Ồ ngay kia rồi.”

Bên tai vang lên một âm thanh rất gấp.

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng, cô cũng không rõ.

Ý thức cuối cùng chính là, một chiếc xe lao nhanh về phía cô, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

34. Chương 34

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng, cô cũng không rõ.

Ý thức cuối cùng chính là, một chiếc xe lao nhanh về phía cô, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, tiềm thức vang lên cảnh báo phải mau chóng tránh đi, nhưng hai chân lại cứ như không phải của cô nữa, dán chặt trên mặt đường không tài nào cử động được.

Vào khoảnh khắc chỉ như một cái chớp mắt đó, gương mặt non nớt rạng rỡ của Triển Cảnh Vọng chợt lóe lên trong đầu, tiếng gọi trẻ con từ một nơi rất xa xôi vọng đến, gây gọn truyền vào tai cô: “Chị ơi.”

Đúng lúc này, có một lực rất mạnh đột ngột kéo cô lùi về sau, giây tiếp theo cô đã nằm trong vòng tay ấm áp của người đó.

Sau đó là một cái xoay người gấp gáp, kèm động tác đẩy mạnh, cô bị đẩy vào ven đường, còn anh đang đứng nhìn về phía cô, lưng hướng ra đường.

Cùng lúc đó, một chiếc xe hơi màu xám đánh một vòng cua gấp, đột ngột lướt qua từ sau lưng Chung Khi, bánh xe ma sát với mặt đường thành một âm thanh bén ngọt, giống như muốn nghiền nát mặt đường.

Chung Khi gần như ngay lập tức lao người về phía cô đang đứng.

Trước đây rất lâu anh có nghe Ngôn Dật Khải nói, cô từng suýt chết trong một tai nạn xe năm lớp 10.

Một tích tắc khi chiếc xe đến gần, anh chỉ cảm thấy dường như toàn bộ máu trong người mình đều đông lại. Anh phản ứng theo bản năng lao đến, chỉ vì sợ hãi.

Anh ôm cô rất chặt, gần như muốn đem cô dán vào người mình, vòng ôm mạnh mẽ đến mức khiến cô không thể không nghi ngờ, có phải một giây nữa cô sẽ bị anh ôm đến rạn xương hay không.

“Chung Khi, anh ôm em chặt quá.”

Chung Khi nhớ lại chuyện vừa nãy mà thấy sợ, anh hơi nới lỏng vòng tay, nhưng không buông cô ra, cánh tay ôm lấy lưng cô, không ngừng hỏi: “Em có xảy ra việc gì không? Có bị làm sao không?”

Triển Nhược Lăng chậm chậm vươn tay ra, sau đó, ôm chặt lưng anh: “Em không sao, không sao cả. Xin lỗi...”

Cô nghe thấy âm thanh bánh xe nghiền trên mặt đường, sắc bén chém vào tai, cũng giống như năm đó, vang vọng suốt một con phố.

Anh bảo vệ cô như vậy, nhưng lại khiến chính bản thân mình lâm vào nguy hiểm.

Nếu như chiếc xe chỉ nhanh hơn một chút, liệu sẽ có hậu quả như thế nào?

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ thấy tay chân mình lạnh ngắt.

Đã là chập tối, một chút ánh chiều tà rơi rớt lại không mang theo hơi ấm, chỉ có sức nặng từ cánh tay truyền tới, báo cho cô một tin tức quan trọng: cô không sao, anh cũng không sao, cả hai người đều không có việc gì cả.

Chung Khi cố gắng bình tĩnh hơi thở của mình, đưa tay vén mớ tóc ngắn lòa xòa trên trán cô, mu bàn tay vuốt ve gò má cô: “Đọa anh chết mất.”

Không phải đã không sao rồi sao?

Thế nhưng sắc mặt anh vẫn rất khủng bố, trắng bệch không một chút máu, ngay cả đôi tay cũng đang run rẩy.

Hốc mắt Triển Nhược Lăng chột cay, không kiềm được dán mắt vào cánh tay anh, run rẩy lên tiếng: “Em vẫn khỏe mà, Chung Khi...”

Chiếc xe hơi màu xám trượt trên đường chừng vài mét sau đó phanh gấp rồi đỗ lại bên vệ đường, cửa xe mở ra, một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi rảo chân bước về phía hai người, vội vàng lên tiếng hỏi: “Xin lỗi, hai người có bị sao không? Có việc gì không?”

Chung Khi giữ chặt cánh tay Triển Nhược Lăng, quay đầu nhìn trụ đèn giao thông, sau đó nhìn sang chủ chiếc xe hơi bằng một vẻ mặt lạnh lẽo: “Cậu lái xe thế nào vậy? Vừa nãy còn đang đèn đỏ...”

“Thật có lỗi, thật có lỗi!” Người lái xe vâng vâng dạ dạ trả lời.

Triển Nhược Lăng kéo cánh tay Chung Khi, lắc đầu với anh, “Chung Khi, em cũng không đúng mà...”

Chung Khi nhận ra tay cô vẫn còn run, anh vỗ nhẹ vào tay cô, sau đó lại nhìn tài xế xe hơi lần nữa, lạnh lùng lên tiếng: “Cậu đi đi, lần sau lái xe nhớ cẩn thận một chút.”

Chủ xe nhìn thấy cả hai người không sao liền nhẹ nhõm hẳn, vui mừng ríu rít lên tiếng, câu cú lộn xộn: “Tôi biết rồi... thật có lỗi, thật có lỗi! Cảm ơn, cảm ơn!” Nói xong, quay người đi về phía chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Chung Khi để cô đứng sang một bên, “em thật sự không sao chứ? Sao tay em lại lạnh vậy?”

“Không sao cả... chỉ hơi sợ chút thôi.” Triển Nhược Lăng thở ra một hơi, quay đầu nhìn con đường trải nhựa trước mặt.

Chung Khi chăm chú nhìn con đường, lắc đầu nói: “Chiếc vòng kia không phải chuối hạt của em.”

Anh trầm ngâm một lúc lại nói: “Có lẽ em để quên ở phòng làm việc rồi. Em nghĩ kỹ lại xem, hôm nay em có tháo nó xuống không...”

“Em, em không nhớ nữa... Để em quay lại phòng làm việc xem thử xem.” Đến lúc này Triển Nhược Lăng mới nhận ra hai chân mình mềm nhũn, còn đầu gối lại cứng ngắc giống như không phải của mình nữa.

Đã có việc vừa xảy ra lúc này, dù nói thế nào Chung Khi cũng không để cô đi một mình.

Anh giữ tay cô lại, giọng nói kiên quyết: “Anh cùng em đi lên tìm.”

Triển Nhược Lăng cúi đầu nhìn tay anh đang giữ tay mình, suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Thôi, để mai em tìm cũng được.”

“Thật sự không cần lên trên xem thử à?”

Triển Nhược Lăng vẫn lắc đầu: “Nhất thời có lẽ tìm không ra đâu, ngày mai đi làm lại tìm tiếp.”

Mặc dù cô đã nói không sao, Chung Khi vẫn lái xe đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra.

Khi hai người từ phòng cấp cứu đi ra, đã hơn 7 giờ tối.

Cùng lúc đó có hai bác sĩ mặc áo blouse trắng vừa đi vào trong vừa nói chuyện với một người đàn ông mặc tây trang màu đen: “Anh Dư, cô ấy đã tỉnh lại rồi...”

Triển Nhược Lăng ngạc nhiên mở to mắt, bước chân cũng chậm lại.

Người đàn ông đó đúng là Dư Tri Hàng. Anh mặc tây trang màu đen, giữa hai đầu chân mày thoáng hiện lên nét mệt mỏi, vừa đi anh vừa lắng nghe vị bác sĩ bên cạnh nói chuyện.

“Nhìn thấy người quen à?” Chung Khi thấy cô dừng bước liền hỏi.

“Ừ, là một người bạn tốt.” Triển Nhược Lăng nhớ lại cuộc nói chuyện ở nhà hàng Nhật, nghĩ trong đầu khi về nhà sẽ liên lạc với Dư Tri Hàng.

Về nhà, Triển Nhược Lăng kiểm tra một lượt khắp cũng không thấy chuỗi vòng tay.

Ngày hôm sau đi làm, không ngoài dự đoán cô tìm được chuỗi vòng tay nằm ở một góc của bàn làm việc. Đối với sự việc xảy ra ngày hôm qua, Triển Nhược Lăng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, hôm qua chỉ vì tìm chuỗi hạt này suýt nữa đã xảy ra chuyện, cô cầm chuỗi hạt ngẩn ngía một lúc, cuối cùng vẫn đeo vào tay.

Gần hết giờ làm, điện thoại chợt rung lên, cô có tin nhắn của Lâm Vi Lan: Tiểu Triển, ngày mốt phim “XXXX” công chiếu, bọn mình cùng nhau đi xem, được không?

Triển Nhược Lăng lập tức trả lời lại: Được đấy, cậu muốn xem suất mấy giờ?

Hai người thảo luận một chút về thời gian và buổi chiếu.

Tối nay Chung Khi có hẹn với một người bạn cũ, ngược lại Triển Nhược Lăng vô cùng rảnh rỗi. Hết giờ làm, cô cùng Nhậm Nghiên đi mua túi xách. Mua đồ xong, hai người ghé vào một quán ăn gần trung tâm thương mại giải quyết bữa tối, Nhậm Nghiên thuận miệng hỏi cô: “Tiểu Triển, cậu và bạn trai quen nhau khi nào vậy?”

“Bọn mình là bạn học Cao trung.”

Trong lòng Triển Nhược Lăng cũng có chút nghi hoặc, cô và anh quen nhau khi học Cao trung, có điều quãng thời gian đó có những việc xảy ra mà cô hoàn toàn không ngờ tới được.

Về đến nhà, sau khi tắm xong, Triển Nhược Lăng mở máy tính lên mạng, định tìm kiếm mấy bài viết giới thiệu về bộ phim sắp xem.

Tắt cửa sổ giới thiệu nội dung phim, theo thói quen cô đăng nhập vào hộp thư 163, đúng như dự đoán có mail Triển Cảnh Việt gửi cho cô, bên trong đính kèm vài bức hình thú vị.

Nhìn thấy bên dưới danh sách liên lạc có một hộp mail ba số đuôi là 126, Triển Nhược Lăng chợt khựng lại, sau đó cô mở cửa sổ mới đăng nhập hộp thư 126.

Có một việc luôn chiếm cứ suy nghĩ của cô, thế nhưng trước nay cô chưa từng nghĩ đến việc kiểm chứng.

Cô gõ địa chỉ mail và mật khẩu, tiếp đó nhấn vào phím Enter.

Một hộp thoại màu xanh xuất hiện trên màn hình, giọng điệu lịch sự nhắc nhở: “Hộp thư đến có 17 mail chưa đọc.”

Trong số 17 bức mail đó, có đến mười mấy bức là cô dùng hộp mail 163 gửi đến, bên trong có kèm theo mấy bài hát yêu thích của cô.

Mấy bức thư nằm dưới cùng có tên miền vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, thời gian gửi là từ hai năm trước.

Không ai biết cô còn một địa chỉ mail này, ngoại trừ bản thân cô và người năm đó nhận mail của cô gửi đi từ địa chỉ này.

Nếu như là anh, nếu là anh...

Ngón tay cô run rẩy di chuột, bấm vào bức thư được gửi đi sớm nhất.

“Triển Nhược Lăng:

Là em phải không?

Những bức mail em gửi cho anh từ ba năm trước, đến bây giờ anh mới xem được.

Anh trở về rồi, anh không ở lại Australia.

Xin lỗi, bởi vì cảm xúc nhất thời của anh khiến chúng ta ngày hôm nay ở vào kết cục thế này.

Anh không biết nên hình dung tâm trạng của mình ngay lúc này như thế nào nữa, cũng không biết nên nói những gì mới đủ để em tin anh, em cũng biết mà, môn Ngữ văn của anh trước giờ luôn không tốt.

Em nói anh chưa chắc đã nhớ được em. Em nói sai rồi, người anh nhớ rõ nhất, chính là em.

Em nói hy vọng anh được vui vẻ, nhưng nếu em không trở về, anh sẽ không thể nào vui vẻ được. Em có hiểu không?

Để anh tính một chút, em viết cho anh tổng cộng 37 bức mail. Những câu hỏi trong đó, lẽ nào em không muốn biết được câu trả lời sao? Anh sẽ dùng thời gian cả đời này để trả lời em.

Anh chỉ có một câu này thôi, anh đợi em trở về.”

Anh xem được rồi. Thì ra, anh xem được rồi.

Anh đã xem được những bức mail cô gửi cho anh năm ấy.

Từng nghĩ rằng những bức thư viết bằng một tâm trạng tuyệt vọng cũng giống như viên đá ném xuống biển sâu, anh mãi mãi sẽ không bao giờ đọc được.

Dù từng tưởng tượng, giả sử đến một ngày nào đó đột nhiên anh có hứng thú đăng nhập vào hộp thư cũ, nhìn thấy những bức mail cô gửi – suy nghĩ như vậy dù chỉ lướt qua đầu, nhưng thực sự đã từng tồn tại trong cô, chỉ là cô chưa từng dám mong đợi quá xa xôi anh sẽ hồi âm lại – năm ấy khoảng cách giữa hai người quá xa, càng không cần nói đến nội dung trả lời của anh lại là thế này.

Nhưng, anh nói, anh đợi em trở về.

Thì ra, suốt hai năm qua, anh vẫn luôn chờ đợi cô.

Câu nói cảm động nhất cô từng được nghe, không phải là “anh thích em”, cũng không phải “có tốt đến mức được làm bạn trai của em không”, mà chính là “anh đợi em trở về.”

Cô nhìn màn hình máy tính rất lâu, nước mắt dâng lên ngập khoang mắt.

Mỗi một từ trong bức mail, giống như có sinh mệnh riêng của nó, chậm rãi nảy mầm trong lòng cô.

Anh nói, anh đợi em trở về.

Bao nhiêu ngày trôi qua có đau lòng, có nước mắt, đều tan ra trong câu nói này.

Cô hít mũi, tiếp tục bấm vào bức mail tiếp theo.

“Triển Nhược Lăng:

Hôm nay anh hẹn gặp Trình Tư Dao, anh hỏi cô ấy có phương thức liên lạc của em ở Tây Ban Nha không, kết quả anh không thu hoạch được gì cả.

Thực ra anh không biết em có đọc được bức mail này hay không. Đến tận lúc này anh mới hiểu được cảm giác của em khi đó.

Anh không biết phải làm thế nào mới có thể tìm được em, số di động của anh là 138xxxxxxx, số điện thoại bàn là xxxxxxxx, nếu như em đọc được mail này, gọi điện thoại cho anh nhé.

Hy vọng tất cả chưa phải là quá muộn.”

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ro ro rất nhỏ phát ra từ máy tính.

Cô nhìn đắm đắm màn hình, nước mắt giống như đê vỡ, lũ chã rơi xuống.

Trước giờ chưa từng nhận ra, hạnh phúc cách bản thân mình gần đến như vậy. Chỉ cần cô đưa tay ra, là có thể với tới nó.

Cô không kiềm được đưa tay, chạm vào màn hình máy tính.

35. Chương 35

“Tôi nghe Liêu Nhất Phàm kể chuyện đào hoa của cậu rồi... sao nào, có phải nhờ tấm hình của tôi mà cậu giống như hổ mọc thêm cánh không?” Một giọng nữ thoải mái, thẳng thắn ngấn gọn hỏi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Cậu cho rằng chỉ một tấm hình của cậu thì có thể giúp được việc gì?” Chung Khi lười biếng ngồi tựa vào lưng ghế, khoe môi khê cong lên, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Quý Tấn bực bội ra mặt: “Đồ không có lương tâm, đồ không có lương tâm. Điển hình của thể loại qua cầu rút ván!”

Nhưng chưa đến hai giây sau, cô đã không còn vẻ tức giận, gương mặt lúc này đầy vẻ đắc ý: “Có điều lúc ấy ai kia ra tay cực kỳ hào phóng chỉ để mua một tấm hình đấy!”

Lúc ấy, khi Quý Tấn nhìn vào dòng tin nhắn hiện ra trên màn hình điện thoại “nói đi, cậu muốn điều kiện gì” cô sững đến bung trời – gần như từ lúc quen biết Chung Khi đến giờ, đó lần nhận được tin nhắn của cậu ta khiến cô dương dương đắc ý nhất.

Quý Tấn vẫn nhớ hôm ấy cô nhắn cho Chung Khi một tin nhắn, nói với cậu ta “tôi biết cô gái trong bức hình cậu lưu trong điện thoại tên là gì rồi”, qua không lâu sau nhận được hồi âm - một kiểu hồi âm khiến cô kích động muốn chạy đến đánh cho cậu ta một trận, bởi vì con người đó hỏi lại cô: “Cậu là Quý Tấn?”

Thằng nhóc họ Chung đó quả thực quá đáng quá thể. Cô chỉ ra nước ngoài có một năm, thế mà cậu ta lại dám xóa sổ điện thoại của cô!

Quý Tấn tức giận bùng bùng chất vấn lại cậu ta: Cậu xóa mất số điện thoại của tôi rồi hả?

Không đợi con người đó trả lời, cô đã nhắn tiếp một tin nhắn nữa gửi đi: Hôm nay tôi gặp được cô ấy đấy.

Cô nhận được tin nhắn trả lời rất nhanh: Cậu gặp cô ấy ở đâu?

“Không thèm nói với cậu.”

Quý Tấn cầm điện thoại trong tay vô cùng đắc ý nghĩ: Bạn yêu, lần này cậu không quần chết mới lạ.

Có điều trước nay cô không thuộc tuýp người có tính nhẫn nại, đặc biệt khi gặp phải tên ngoan cố Chung Khi, vì vậy cô lại nhanh chóng nhắn tiếp một tin nữa.

“Sân bay. Tôi có hình chụp của cô ấy bây giờ, còn có cả số điện thoại nữa.”

Nửa câu cuối cùng đương nhiên là nói dối trắng trợn, có điều rất có ích trong công cuộc tổng tiền Chung Khi của cô.

Lúc đó, Chung Khi đang đứng ở ban công căn hộ của mình, anh nhìn vào màn hình điện thoại rất lâu, kiên nhẫn bấm từng chữ một sau đó gửi đi: Nói đi, cậu muốn điều kiện gì.

Quý Tấn ngẩng đầu, nói ra lý do đến đây hôm nay của mình: “Tháng sau Quý thị có một buổi giới thiệu hàng mẫu khá lớn, hy vọng có thể tổ chức ở khách sạn Thánh Đình.”

Ngón tay của Chung Khi gõ nhẹ vào cốc thủy tinh, nhướn mày cười: “Quý Tấn, có phải tôi nên cảm ơn cậu đã đem mối làm ăn lớn thế này tặng đến tận cửa khách sạn không?”

Quý Tấn đưa mắt nhìn anh.

Dường như năm tháng đi qua không để lại dấu tích gì trên người cậu ta cả, cậu ta vẫn là chàng sinh viên anh tuấn nổi bật trong khu làng đại học ở Quảng Châu năm ấy, phóng khoáng không chịu gò bó, chỉ cần nhìn qua là đủ sức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Nhưng, người ngồi trước mặt cô hôm nay quả thực không giống với trước đây rồi, cũng có thể mấy năm du học ở Australia dù ít dù nhiều đã khiến cậu ta đổi khác, cũng có lẽ lý do là thân phận của cậu ta bây giờ, cậu ta có sức hấp dẫn hơn khi học đại học nhiều, giữa hai đầu chân mày không còn vẻ do dự thiếu kiên quyết, thay vào đó là ánh mắt sắc bén.

Quý Tẩn thu hồi những suy nghĩ của mình, mỉm cười có phần chột dạ lên tiếng: “Lợi dụng lẫn nhau để đạt được thứ mình muốn thôi mà.” Dùng một tấm hình liền có thể nhận được giảm giá lớn như vậy, dù nói thế nào lương tâm của cô cũng thấp thỏm bất an.

Chung Khi không khách khí ngắt lời cô: “Thôi miễn đi.”

Anh xoay nhẹ cốc nước trong tay, chân mày cau lại, “ngày mai hoặc ngày một cậu tranh thủ thời gian đến Thánh Đình một chuyến, mang hợp đồng theo, tôi sẽ cho người bàn bạc với cậu về việc tổ chức buổi giới thiệu.”

Quý Tẩn thấy nhiệm vụ hôm nay của mình đã dễ dàng hoàn thành, nâng cốc nước một hơi uống cạn: “Được, ngày mai tôi sẽ đến khách sạn thăm hỏi. Hợp tác vui vẻ!”

“Trước khi đến nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

“Tôi biết rồi.”

Chung Khi cười nhạt, thật lòng nói: “Quý Tẩn, vẫn phải cảm ơn cậu!”

Quý Tẩn biết cậu ta đang nói gì, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên: “Cậu thật sự biết nói với tôi những lời thế này hả? Thực ra không đáng gì cả, chỉ chụp một tấm hình rất đơn giản thôi mà... Lúc trước cậu đã giúp tôi một việc, tôi vẫn chưa cảm ơn cậu.”

Chung Khi nhướn mày, không lên tiếng.

Quý Tẩn đưa mắt liếc điện thoại, sau đó đứng dậy, “được rồi, quý đòi mạng gọi đến rồi, tôi phải đi đây. Cậu cũng mau chóng đi tìm cô bạn gái của cậu đi, phổ biến cho cậu một câu danh ngôn chí lý: tâm động không bằng hành động.”

“Nhan Hành Chiêu nói với cậu thế à?”

Quý Tẩn gãi cằm: “Là tôi nói với anh ấy như thế!”

Đột nhiên cô nhớ ra việc gì đó, lại khom người, cười rất đổi lương thiện nói: “Hôm khác hẹn cô ấy cho tôi gặp nhé, tôi thích cô ấy lắm đấy... nói thế nào cô ấy cũng giúp tôi nhất đồ, tôi với cô ấy cũng xem như người có duyên mà.”

Chung Khi lại tựa người vào lưng ghế: “Tôi sợ cậu dọa cô ấy.” Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết cô gái trước mặt đang nghĩ cái quỷ gì trong đầu.

“Đi chết đi! Cậu được lắm, có bạn gái rồi ngay cả vị công thần số một như tôi cũng quên mất, tiêu chuẩn của một người ‘có giới tính không có nhân tính!’”

Quý Tẩn vẫy tay với anh, “ngày mai gặp!”

Chung Khi từ quán cà phê đi ra, sau khi lấy xe liền lái về hướng khu chung cư.

Từ kính chắn gió nhìn ra ngoài, cảnh đêm nồng đậm đã giăng khắp bầu trời, nền trời màu xanh đậm mênh mông bao la không tìm thấy điểm dừng. Dọc hai bên đường, ánh đèn màu lấp lánh cùng khung cảnh về đêm phồn hoa của thành phố còn chưa kịp nhìn kỹ đã vội vàng trôi ngang cửa kính, mắt hút khỏi tầm nhìn.

Chiếc xe giảm tốc độ, đi vào khúc quanh, đánh một vòng cua hoàn hảo ổn định chạy trên đường Quảng Ninh.

Buổi đêm cuối tháng tư, tựa như có người vẩy mực lên nền trời, khiến màn đêm càng thêm thăm thẳm, khoảng trời thu vào tầm mắt vô cùng vô tận.

Trong công viên có một bồn hoa rất lớn, vòng đai xanh xung quanh là những cây đại thụ cao lớn, theo từng cơn gió thổi qua, lá cây khẽ đưa mình chạm vào nhau phát ra âm thanh rì rào, khiến buổi đêm càng thêm phần nhàn nhã.

Triển Nhược Lăng ngồi xuống một chiếc ghế dài trong công viên, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời trên cao.

Đêm có trăng, những vì sao thưa thớt, chỉ có vài ngôi sao nhỏ lấp lánh tản mạn trên nền trời bao la tô điểm thêm cho màn đêm, gió lạnh nhẹ nhàng vuốt qua mặt cô, giống như một làn nước mát.

Đột nhiên cô nhớ lại rất lâu trước đây, cô từng đứng trong sân nhà mình, mang theo tâm trạng tuyệt vọng và cô đơn đưa mắt dõi theo máy bay bay ngang bầu trời đêm.

Đó là một buổi đêm rất vắng lặng, một nỗi lòng rất tuyệt vọng.

Thế nhưng, khi tất cả những chờ đợi đều được đáp lại, những ký ức buồn cũng mang theo hương vị ngọt ngào.

Cô cầm lấy điện thoại xem tới xem lui số điện thoại của anh, cuối cùng bấm vào phím gọi.

Điện thoại ngay lập tức được kết nối, một tiếng cười vui vẻ truyền vào tai cô: “Anh đang định gọi cho em.” “Thế à? Vậy thì trùng hợp thật đấy... Anh đến nhà chưa?”

“Vẫn chưa. Sao vậy?”

Triển Nhược Lăng hít sâu một hơi, “là anh bảo em gọi điện thoại cho anh mà...”

Chung Khi ngẩn người một chút, hoàn toàn không nhớ hôm nay mình đã nói với cô như vậy, có điều cuộc điện thoại của cô đến vào lúc này vô cùng thích hợp, anh liền cười: “Ừ, em vẫn chưa ngủ?”

“Còn chưa đến giờ, bây giờ chưa được 10 giờ, em không đi ngủ sớm như vậy.”

“Em đang ở nhà?”

Triển Nhược Lăng đứng dậy, bước đi vài bước, “không phải... em đang ở dưới lầu.”

Anh hỏi: “Sao lại chạy xuống dưới lầu rồi?”

Đi kèm giọng nói của anh là âm thanh đóng cửa gây gọn vang lên, còn có tiếng gió vi vút thổi qua đám lá.

“Muốn xuống đi dạo, nên mới xuống.”

Bất thành linh anh lên tiếng hỏi: “Em khóc? Có việc gì vậy?”

Triển Nhược Lăng đưa tay lau vệt nước mắt, cố gắng để giọng nói của mình bình thường đến mức có thể: “Không có gì cả, chẳng qua vừa nãy xem được vài thứ trên mạng, cho nên bị cảm động.”

“Xem cái gì? Cảm động như vậy?” Anh nhẹ hẫng người.

Triển Nhược Lăng cắn môi dưới, chậm rãi lên tiếng: “Em lên mạng kiểm tra hộp thư trước đây, nhìn thấy một số thứ hoàn toàn không ngờ tới được...”

Anh không nói ngay, trong điện thoại chỉ có nhịp thờ đều đều của hai người.

Qua một lúc rất lâu, mới có giọng nói trầm khàn từ điện thoại truyền đến: “Xin lỗi, trước đây anh luôn làm cho em đau lòng, có phải không?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu, “không phải, em chưa từng nghĩ như vậy. Trước đây khi còn ở Tây Ban Nha, mỗi lần nhớ đến anh em đều cảm thấy ông trời đối xử với em rất tốt, để em quen biết anh...”

Anh trầm tư một lúc, sau đó lại hỏi: “Nhớ anh à?”

Cô gật đầu, nước mắt lại lần nữa tràn lên trong khóe mắt: “Ừ. Nhớ.”

Trước đây chưa từng nhớ anh đến như vậy.

Trước đây chưa từng nhớ một người nhiều giống như lúc này.

“Thành thật như vậy, xem ra anh không đến uống công rồi...” Giọng nói của anh thay đổi, “nhìn phía sau em đi.”

Phía sau có người gọi tên cô: “Triển Nhược Lăng.”

Âm thanh hoàn toàn giống như ngày trước.

Âm thanh rất dịu dàng, chan chứa yêu thương, tựa như tất cả mọi tình cảm đều dồn nén trong ba chữ này.

Cô xoay người, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trong bóng đêm mênh mông mờ ảo, anh bước từng bước đến gần cô.

Giống như năm đó, cô vừa từ bệnh viện đi ra, tay cầm theo phiếu xét nghiệm khiến cô sợ hãi tuyệt vọng, tâm tình cô vỡ vụn theo từng tiếng khóc, anh gặp được cô trên phố, dứt khoát bước về phía cô, cùng cô đứng đợi xe bus.

Nhắm mắt lại, tất cả mọi việc từng xảy ra lướt qua trong đầu.

Một buổi hoàng hôn đầy sương mù, ngay cả bầu trời cũng biến thành màu xám, bởi vì có anh bên cạnh, sắc màu lại rực rỡ quanh cô.

Nước mắt không dễ gì kiềm nén được lại rơi xuống, che mờ tầm nhìn, chỉ có anh, cho dù trong bóng đêm vẫn hiện lên rõ nét vô cùng.

Cô hít sâu một hơi, nghẹn ngào nói: “Chung Khi, em thích anh, từ năm học lớp 11 đã thích anh rồi.”

Trước nay chưa từng dừng cảm như vậy, nhìn thẳng vào người mình thích bao nhiêu năm, nói ra câu nói thật lòng.

Cô nhớ lại, năm ấy khi gửi mail cho anh, cô nói nếu như anh đứng trước mặt cô, cô sẽ không dám nói điều gì cả.

Không dám nói, có lẽ chỉ vì sợ phải nghe thấy lời từ chối.

Nhưng, mãi cho đến bây giờ cô mới nhận ra, khi anh cẩn thận từng li từng tí đứng trước mặt cô, dùng cách của anh từng bước từng bước mở cửa trái tim cô, để cô một lần nữa làm quen với sự tồn tại của anh, chỉ là bởi vì anh cũng quan tâm đến cô mà thôi.

Đã nhiều năm như vậy, những ngày tháng đã trôi qua kia, anh ở Australia nam bán cầu, cũng nhớ về cô.

Thì ra, đây chính là hạnh phúc, đơn giản và sâu sắc đến vậy.

Không cần kéo gần khoảng cách không gian, không cần phải giao tiếp bằng lời, chỉ cần hai trái tim hướng về nhau là đủ.

“Anh biết, anh luôn biết.”

Cơn gió đêm thổi qua, mang theo âm thanh vi vút, lại không hề làm ảnh hưởng đến cô nghe những lời anh nói.

Cô nghe anh nói, rất rõ ràng: “Triển Nhược Lăng, anh yêu em, rất yêu rất yêu, lúc nào cũng yêu.”

Cuối cùng đã nghe được câu trả lời.

Cô ngơ ngẩn đứng tại chỗ nhìn anh, để mặc nước mắt dâng lên làm sưng khoang mắt.

Sau đó, đợi anh bước đến, chậm chậm ôm lấy cô.

Một nụ hôn mang theo vô số yêu thương dịu dàng, nhẹ nhàng rơi xuống giữa hai đầu chân mày của cô: “Đáp án này, anh sẽ dùng cả cuộc đời để nói với em.”

Quen biết nhau 12 năm, yêu thầm nhau 10 năm, xa nhau 8 tám, sống ở những quốc gia khác nhau 5 năm, vô số đêm mất ngủ, những nỗi buồn từng trải qua, những tuyệt vọng từng trải qua, những giọt nước mắt từng rơi, toàn bộ đều theo câu nói vừa này tan theo cơn gió, hòa vào vòng tay dịu dàng xiết chặt này của anh

36. Chương 36

Triển Nhược Lăng ngẩng đầu, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chung Khi, em muốn đến một nơi.”

Chung Khi nhìn cô, ánh mắt chan chứa dịu dàng: “Được. Em muốn đi đâu?”

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Triển Cảnh Việt như thường lệ mở máy tính theo dõi thông tin về thị trường chứng khoán.

Thái Ân Kỳ tắm xong từ nhà tắm đi ra, “vẫn đang xem cổ phiếu à?”

“Kiểm thêm tiền mua sữa mà.” Triển Cảnh Việt di chuột tắt máy tính, kéo vợ vào lòng, “em nói xem, đứa tiểu quỷ trong bụng em là con trai hay con gái?”

Thái Ân Kỳ mỉm cười, vòng tay ôm cổ chồng: “Anh thích con trai hay con gái?”

“Con gái đi. Con gái không quá nghịch ngợm, em cũng không cần phải quá vất vả.” Triển Cảnh Việt hôn lên mặt vợ một cái.

“Thế nào là em không cần phải quá vất vả? Giám đốc Triển thân yêu, không phải anh muốn được ngồi mát ăn bát vàng đấy chứ hả?” Thái Ân kỳ cố tình trầm sắc mặt, dùng tay gõ vào lồng ngực chồng.

“Vợ đại nhân, anh nào dám.” Triển Cảnh Việt cười cầm lấy bàn tay nhỏ của vợ.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Triển Cảnh Việt nói: “Hôm qua mẹ nói với anh, muốn giới thiệu cho A Lăng một người bạn trai.”

Thái Ân Kỳ “ừ” một tiếng, cười nói: “Mẹ sốt ruột rồi có phải không? Cảnh Việt, anh còn nhớ lúc trước mẹ em cũng vội vội vàng vàng thế này muốn giới thiệu bạn trai cho em không?”

“Điều này cho thấy lịch sử luôn có sự trùng hợp bất ngờ.”

Triển Cảnh Việt bật cười, lên tiếng: “Nhưng mà khi ấy mẹ em không biết em đã có người bạn trai này rồi, nếu mẹ em biết, chắc chắn sẽ không kéo em đi gặp mặt đâu... Với lại A Lăng cũng khác em, khi ấy em vừa tốt nghiệp chưa bao lâu, còn con bé bây giờ đã 27 tuổi rồi, nếu vẫn chưa có bạn trai thì quả thật không hay lắm, không thể cứ độc thân cả đời được...”

“Giám đốc Triển, em cứ nghĩ tư tưởng của anh thoáng lắm chứ, thì ra trong đầu toàn là những suy nghĩ cổ hủ như vậy, anh cho rằng phụ nữ bọn em không có đàn ông bên cạnh bảo vệ thì nửa đời sau sẽ không sống nổi à?” Thái Ân Kỳ cong môi, ra vẻ như sắp đứng dậy.

“Em yêu, em biết anh không phải có ý này mà.” Triển Cảnh Việt kéo vợ lại, ôm chặt cô trong lòng, “có điều anh chỉ có đứa em gái này thôi... làm anh trai ai không mong em gái mình có một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, hy vọng có người bên cạnh bầu bạn chăm sóc con bé.”

“Em biết mà.” Thái Ân Kỳ tiện tay cầm lấy con chuột máy tính trên bàn nghịch nghịch, “vậy anh định làm thế nào?”

Triển Cảnh Việt suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói: “A Kỳ, em hỏi thăm ý tứ của con bé một chút, xem xem nó nói thế nào.”

Thái Ân Kỳ chuyển sang nghịch tay chồng, nghiêng đầu hỏi: “Hỏi thăm thế nào?”

Vấn đề này cũng đang làm khó Triển Cảnh Việt.

Anh đưa tay xoa trán, cau mày lên tiếng: “Hay là cứ trực tiếp nói với con bé có người có ý muốn qua lại với nó...”

Thái Ân Kỳ gật đầu: “Được thôi, để em thử xem.”

“Cũng không cần phải gấp, đợi khi nào có thời gian thích hợp rồi hỏi cũng được.”

“Ừ, em biết rồi mà.”

Triển Cảnh Việt đưa tay với lấy điện thoại trên đầu giường xem thời gian, sau đó kéo vợ nằm xuống: “Bây giờ hơn 10 giờ rồi, phụ nữ có thai cần chú ý nghỉ ngơi, anh đi đánh răng đã.”

Mặc dù đã hơn 10 giờ tối, quảng trường giải trí Úc Lam vẫn vô cùng náo nhiệt. Ánh đèn ngũ sắc không ngừng lấp lánh, nước rào rào phun ra từ đài phun nước đặt giữa quảng trường, những hạt nước trong suốt

vỡ ra trong không trung, làm ướt không khí mát lạnh xung quanh, sau đó mới kết thúc cung đường của mình trở lại với mặt đất. Những băng ghế dài đặt hai bên quảng trường đều có người ngồi kín, những cụ già mặc đồ bộ thoải mái chậm rãi tản bộ, trẻ con quây quần nô đùa cười giỡn, chạy đuổi nhau từ đầu bên này đến tận đầu bên kia quảng trường.

Bên trong khu vui chơi lại càng nhộn nhịp, tràn đầy năng lượng, tiếng đùa giỡn chuyện trò, tiếng âm nhạc xập xình cùng tiếng động phát ra từ máy trò chơi chật chội, hòa lẫn vào nhau, đinh tai nhức óc. Không ngừng có người đi vào, đến trước khu vui chơi đứng xếp hàng.

Chung Khi hoàn toàn không nghĩ ra nơi cô muốn đến lại là nơi này.

Anh đứng ở cửa khu vui chơi, không nói gì chỉ đưa mắt nhìn người đang đứng trước mặt.

Triển Nhược Lăng nhìn vào trong, khoe mắt ầng ầng nước, giữ cho giọng nói được tự nhiên lên tiếng: “Buổi họp lớp vào kỳ nghỉ đông năm ấy, mọi người nói anh đi Australia rồi, còn nói anh sẽ không quay về nữa. Sau đó mấy người bạn em đến đây chơi trò chơi, em cứ nghĩ về anh mãi...”

Năm ấy ở trong khu trò chơi, cô đã nghĩ rằng có lẽ cả đời này sẽ không được gặp anh nữa.

Về sau mỗi lần nhớ lại ngày hôm ấy, đều khiến cô nhớ lại tâm trạng tuyệt vọng của mình khi đứng trước máy ném bóng.

Rất nhiều nuối tiếc vây kín trong lòng: thậm chí cô không có cơ hội được nói tạm biệt, thì anh đã đến với quốc gia nằm ở nam bán cầu đó rồi.

Không đợi cô nói hết, Chung Khi đã đau lòng ôm lấy cô, cái ôm rất chặt, dường như muốn hòa tan cô vào người anh.

Anh có thể tưởng tượng ra, năm ấy khi đứng trong khu trò chơi, cô đau lòng đến thế nào.

Qua rất lâu sau, Chung Khi mới buông cô ra.

Anh kiên định nắm chặt tay cô, dùng giọng nói rất rất dịu dàng nói với cô: “Em muốn chơi trò gì? Anh cùng chơi với em... Mỗi trò chơi ở đây chúng ta đều chơi một lần, có được không?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu, chỉ tay về một góc của khu trò chơi: “Không cần đâu. Em chỉ muốn cùng anh chơi trò ném bóng vào rổ thôi.”

6 năm trôi qua, quy mô của trò chơi đã mở rộng, được trang bị thêm nhiều máy ném bóng và thiết bị mới. Rất nhiều trò chơi từ ngày trước vẫn còn được yêu thích đến tận bây giờ, ném bóng cũng là một trong số đó.

Hai người chơi mấy ván. Triển Nhược Lăng vốn không giỏi trò này, lại qua nhiều năm như vậy chút kỹ thuật ít ỏi ngày xưa sớm đã bị cô bỏ quên sạch sẽ. Chung Khi đứng bên cạnh cô, mấy quả liên tục đều ném trúng rổ, sau đó Triển Nhược Lăng dứt khoát đứng sang bên cạnh chuyên tâm nhìn anh ném bóng.

Chung Khi đương nhiên không chịu, “em không chơi?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu: “Em nhìn anh chơi là được rồi.”

Phía sau anh và cô có mấy người tụ tập đứng xem, thấy anh ném bóng gần như bách phát bách trúng, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Triển Nhược Lăng đứng bên cạnh xem rất mãn nguyện, vẻ mặt rạng rỡ nụ cười – gần như tất cả mọi cô gái nghe thấy người khác khen ngợi bạn trai mình, đều sẽ có một niềm vui không thể không chế được dâng lên trong lòng như vậy.

Rất lâu rất lâu trước đây, cô chưa từng nghĩ rằng, tất cả những tuyệt vọng của mình một ngày kia sẽ có nụ cười đến thay thế.

Cùng với trái bóng cuối cùng trám vành rổ bật ra ngoài, trò chơi cũng kết thúc, từng tấm phiếu thưởng từ bên trong máy ném bóng lần lượt chạy trượt ra. Triển Nhược Lăng bước đến gần, cầm lấy.

Chung Khi cầm tay cô, hỏi: “Em thích trò chơi này à?”

Anh không hiểu vì sao cô lại thích trò chơi này như vậy – trong ấn tượng của anh cô không hề thích bóng rổ, năm ấy vì lý do bị thương thậm chí đến tiết Thể dục cô cũng không học.

Triển Nhược Lăng không nhìn anh, quay đầu hướng mắt về phía rổ bóng, nhưng giọng nói lại rất kiên quyết: “Không phải anh rất thích chơi bóng rổ sao?”

Trong lòng Chung Khi chấn động, cô yêu anh bằng trái tim chân thành và sâu đậm đến thế. Ngay cả những điều nhỏ bé vụn vặt, nhưng cô vẫn ghi nhớ trong lòng.

Anh không nói lời nào, chỉ dùng hành động của mình xiết chặt tay cô.

Đến khu nhận thưởng, Triển Nhược Lăng cúi đầu nhìn đủ các loại tặng phẩm bên trong tủ kính, hỏi anh: “Đổi các nào đây?”

Tặng phẩm trong khu trò chơi chủ yếu chỉ mang tính an ủi, giúp người chơi tận hưởng trọn vẹn cảm giác chiến thắng và có chiến lợi phẩm tượng trưng mang về nhà. Điểm tích được từ trò ném bóng không cao, vì vậy những vật phẩm có thể đổi được cũng có giới hạn, chỉ là cây bút hoặc cục tẩy mà thôi.

Chung Khi ôm lấy vai cô, trong đầu nhanh chóng tính toán số điểm tích được, sau đó nói với nhân viên khu tặng phẩm: “Đổi lấy hai cục tẩy.”

Khi nhân viên phục vụ nhìn thấy người khách nam ăn mặc lịch sự lại thêm vẻ ngoài anh tuấn nghiêm túc nói muốn đổi lấy hai cục tẩy, gương mặt hơi phấp hồng, khom lưng lấy cục tẩy từ tủ kính đưa cho hai người, ánh mắt nhìn Triển Nhược Lăng đầy vẻ hâm mộ.

Triển Nhược Lăng nhận lấy cục tẩy cất cẩn thận, mỉm cười nói với nhân viên phục vụ: “Cảm ơn.”

Ra khỏi khu vui chơi, âm thanh huyền ảo bên trong ngay lập tức rơi lại sau lưng. So với lúc đến, quảng trường bây giờ chỉ còn lại một ít người nhưng giai điệu của âm nhạc vẫn nổi lên khắp nơi, thỉnh thoảng tiếng cười vang lên từ một góc nào đó nương theo cơn gió văng đến bên tai.

Một tiếng động lớn từ chân trời rất xa vọng lại, Triển Nhược Lăng không kiềm được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời – quả nhiên là một chiếc máy bay đang bay ngang nền trời xanh thẳm.

Cô dừng bước, chăm chú nhìn bầu trời đêm, chậm rãi nói với người bên cạnh: “Chung Khi, anh biết không? Buổi tối hôm ấy cũng có một chiếc bay qua bầu trời như thế này. Khi ấy em không biết anh du học ở thành phố nào của Australia cả, về sau mỗi lần nhìn thấy máy bay, em đều nghĩ rằng không biết có phải nó đang bay sang Australia không...”

Những lời cô nói rất đơn giản, nhưng lại cất giấu trong đó một tâm tình sâu nặng.

Chung Khi đưa tay ôm lấy eo cô, vô cùng nhẹ nhàng vô cùng dịu dàng hỏi: “Ừ, vậy sau đó thì sao?”

Triển Nhược Lăng nhẹ mỉm cười, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh: “Bây giờ nhìn thấy máy bay, liền cảm thấy mình rất hạnh phúc, bởi vì, nó mang anh trở về rồi.”

Trước nay cô chưa từng biết rằng, cô có thể nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy kể cho anh nghe những câu chuyện cũ, không một chút đau buồn, cũng không một chút tuyệt vọng, chỉ còn bình tĩnh và thản nhiên.

Khi người trong tim đang đứng trước mặt dịu dàng âu yếm nhìn mình, còn điều gì có thể làm người ta buồn lòng nữa đây?

Triển Nhược Lăng lại ngẩng đầu nhìn trời. Những vì sao nhỏ lấp lánh trong đêm, vàng trắng sáng treo lơ lửng nơi chân trời xa xôi, trải xuống mặt đất thứ ánh sáng mềm mại như dòng nước chảy.

Cô không kiềm được thở nhẹ: “Buổi tối đêm nay đẹp thật.”

Chung Khi cũng đưa mắt nhìn lên bầu trời vốn thường ngày anh không mấy khi để tâm đến, “ừ, đúng thế.”

Triển Nhược Lăng vừa quay đầu lại đã bắt gặp đôi mắt dịu dàng của anh.

Dưới ánh trăng mềm mại, ánh mắt cô như rơi vào cái nhìn trong vắt sáng ngời đến động lòng người.

Trái tim anh khẽ run lên, anh đưa tay vuốt ve gương mặt cô, gương mặt đẹp của anh từ từ cúi thấp xuống, đôi môi mỏng chậm rãi chạm vào làn môi cô.

Chỉ là một cái chạm nhẹ rồi vội vàng rời đi, anh dùng giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng gọi tên cô khiến cô say đắm, “Triển Nhược Lăng.”

Chung Khi ôm chặt cô, lần nữa hôn lên môi cô, nụ hôn sâu hơn, kéo dài quần quýt, tựa như muốn đoạt lấy toàn bộ hơi thở của cô.

Không biết đã kéo dài bao lâu, cuối cùng anh luyến tiếc rời khỏi môi cô, nhưng vòng ôm vẫn không buông lỏng giữ cô trong lòng, thậm chí bên tai cô: “Nhược Lăng...”

Triển Nhược Lăng tựa vào trước ngực anh, hơi thở vẫn còn gấp gáp, dường như cả thế giới chỉ còn lại tiếng nhịp tim của anh đang đập, ổn định vững vàng, cùng với âm thanh anh gọi tên cô đầy dịu dàng, quyến luyến.

Đây là lần đầu tiên cô nghe anh gọi mình như vậy, thân mật mà mềm mại, phảng phất như một áng mây trôi lơ đãng trên bầu trời, nhẹ nhàng êm ái rơi vào lòng cô.

37. Chương 37

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc đi xem bộ phim này vậy?”

Ngồi trong sảnh chờ rạp chiếu phim, Triển Nhược Lăng vừa uống nước ngọt vừa hỏi.

“Thì tự nhiên mình nghĩ ra thôi, sau khi cậu về nước, bọn mình mãi chẳng có thời gian đến rạp xem bộ phim nào cả... Mấy hôm nay rảnh rỗi một chút, từ tuần sau là bắt đầu bận rộn trở lại rồi.” Lâm Vi Lan giải thích. Quý thị sắp tổ chức một buổi giới thiệu hàng mẫu ở khách sạn Thánh Đình, vì vậy bộ phận Kế hoạch sắp phải bước vào giai đoạn vất vả.

Kệ nhỏ trong sảnh chờ của rạp chiếu phim có để sẵn tạp chí để mọi người tiện tay lật xem, Triển Nhược Lăng cũng chọn lấy một quyển mở ra đọc, lên tiếng hỏi: “Mình nhớ trước đây cậu không thích xem thể loại phim khoa học viễn tưởng này mà.”

Lâm Vi Lan thở dài, “cái này gọi là ‘gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’. Mỗi lần đi xem phim với anh ấy, thì mười lần như một lần nào cũng xem phim khoa học viễn tưởng, xem nhiều cho nên thích luôn.” Thể loại phim yêu thích của Từ Tấn Kiệt chính là khoa học viễn tưởng.

Bộ phim hai người xem 8 giờ 30 mới bắt đầu, lúc này vẫn còn cách giờ chiếu chừng hai mươi phút, hai người ngồi nói chuyện một lúc, Lâm Vi Lan bất ngờ lên tiếng: “Tiểu Triển, nói cho cậu nghe nhé, sếp của mình, cũng là bạn học cũ của cậu ấy, có bạn gái rồi.”

Ly nước trong tay Triển Nhược Lăng suýt nữa là đổ ra bàn, cô cúi đầu chỉnh ly nước đứng thẳng trở lại, hỏi: “Làm sao cậu biết?”

Về mặt Lâm Vi Lan hoàn toàn có thể khắc lên được hàng chữ “không phụ mong đợi của mình”: “Cậu cũng thấy bất ngờ phải không? Trong cuộc họp thường kỳ vào tháng trước của khách sạn, mình nghe được tin thư ký của sếp gọi điện thoại đến cửa hàng hoa đặt hoa...”

Thân là thư ký giám đốc, thư ký Dương vô cùng kín miệng, không hề tùy tiện đem chuyện riêng tư của cấp trên đi nói với người khác, nhưng nhân vật chính trong câu chuyện lại là người đàn ông độc thân hoàng kim tâm điểm chú ý của mọi người, một khi có bất kỳ biến động nhỏ gì xảy ra, ngay lập tức tin tức sẽ được lan truyền rộng rãi.

Bản thân cũng là người trong cuộc nhưng lại không nói với ai kể cả bạn thân nhất của mình, Triển Nhược Lăng hơi chột dạ, chỉ “ừ” một tiếng.

Cô không ngừng đắn đo trong đầu, cuối cùng vẫn gấp quyển tạp chí lại, lên tiếng, “Vi Lan, có một chuyện mình muốn nói với cậu...”

Kết thúc bộ phim điện ảnh bước ra ngoài, về mặt Lâm Vi Lan ai oán nói: “Triển Nhược Lăng, cậu hại mình không cách nào tập trung xem phim được cả.”

“Sao?” Một tay Triển Nhược Lăng cầm bắp rang bơ, cô quay đầu lại vô tội nhìn cô ấy.

“Mình mặc kệ, lần sau cậu phải mời mình đi xem phim, bồi thường cho tổn thất của mình.”

Triển Nhược Lăng đưa bắp rang bơ cho cô ấy, gật đầu: “Được thôi, vẫn xem phim này à?”

“Không, mình muốn xem phim tình cảm.” Lâm Vi Lan hung hăng tuyên bố.

Ngày hôm sau hết giờ làm, Lâm Vi Lan vẫn như bình thường thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, vừa ra đến đại sảnh bất ngờ nhìn thấy sếp từ trong thang máy đi ra. Cô vội vàng dừng bước: “Chung tổng.” Vì bạn thân của cô và anh có quan hệ đặc biệt, cho nên trong mắt cô vị sếp này cũng đột nhiên trở nên dễ gần hơn.

Chung Khi gật đầu, “vẫn chưa về?”

Hai người cùng bước ra khỏi khách sạn, đến cửa lớn, Chung Khi đột nhiên dừng chân, “Lâm Vi Lan, cô có điều gì muốn nói với tôi phải không?”

Lâm Vi Lan giật nảy mình, này giờ cô cứ do dự mãi, phân vân không biết có nên nói với sếp những lời như vậy không, nhưng nghe anh nói như vậy, liền dứt khoát lên tiếng: “Chung tổng, tôi có vài câu thể này muốn nói với anh.”

“Lâm Vi Lan, bây giờ hết giờ làm việc rồi.” Chung Khi cười nhạt nhắc nhở cô không cần câu nệ quan hệ cấp trên cấp dưới của hai người, gật đầu: “Cô nói đi.”

Lâm Vi Lan hít sâu một hơi, lên tinh thần nói: “Chung tổng, trước đây Triển Nhược Lăng có nói với tôi về chuyện của anh, mặc dù tôi biết hai người ngày trước là bạn học cũ, nhưng trước nay tôi chưa từng nghĩ anh chính là người cậu ấy nói cậu ấy đã thích và chờ đợi rất nhiều năm trời, khi ấy cậu ấy chỉ tôi với tôi rất đơn giản, tôi cũng không biết vì sao cậu ấy lại thích anh như vậy... Con người cậu ấy thoát nhìn ai cũng nghĩ rất dễ tính, rất dễ nói chuyện, nhưng một khi cậu ấy đã cố chấp lên thì ai cũng không khuyên được. Chung tổng, tôi mong anh có thể đối xử tốt với cậu ấy, làm cho cậu ấy hạnh phúc, đừng để cậu ấy đau lòng nữa. Chung tổng, tôi nói hết rồi.”

Chung Khi im lặng lắng nghe, gương mặt lạnh lùng ngay cả một chút biểu cảm nhỏ cũng không có, đợi cô nói hết mới nghiêm túc nói: “Lâm Vi Lan, việc này cô yên tâm được rồi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy đau lòng.”

Lâm Vi Lan gật đầu.

Vừa này cô chỉ hoàn toàn dựa vào việc nhanh mồm nhanh miệng mới có thể nói hết những lời này, có điều nói xong lại không thể không lo lắng liệu sếp có dùng những lời cô nói để đánh giá năng lực làm việc của cô hay không, cô thầm quan sát vẻ mặt thâm sâu khó dò của sếp đang nhìn vào mình, không nhận được lên tiếng hỏi: “Chung tổng, bây giờ không còn trong giờ làm việc, những lời tôi nói vừa này, anh sẽ không mang theo vào khách sạn chứ?”

Chung Khi cau mày, từ chối trả lời, còn thần bí hỏi ngược lại cô: “Cô nói thử xem?”

Lâm Vi Lan cười khổ, khóc không ra nước mắt lên tiếng: “Chung tổng, tôi...”

Chỉ một giây sau, vẻ mặt Chung Khi đã thay đổi, anh cười nói: “Nói đùa với cô đấy. Làm việc cho tốt.”

Buổi chiều có một hội nghị, Triển Nhược Lăng mang theo văn kiện đến phòng làm việc của sếp xin chữ ký, lại phát hiện sếp đang có cuộc gặp với một vị khách quan trọng, đến khi nhìn rõ mặt của vị khách quý kia, cô không khỏi hơi ngẩn người.

Người đang mặc tây trang chỉnh chu màu xám đậm, gương mặt đẹp trai sắc bén kia, không phải Dư Tri Hàng thì là ai?

Dư Tri Hàng nhìn thấy, cũng khẽ gật đầu với cô.

Triển Nhược Lăng cũng nhẹ gật đầu, cười một nụ cười hiền lành chào lại anh.

Vì sắp đang có khách, cô cũng không tiện làm phiền, chỉ đặt văn kiện lên bàn làm việc, sau đó liền bước ra khỏi phòng.

Hết giờ làm Triển Nhược Lăng gửi tin nhắn cho Chung Khi, báo với anh tối nay có bạn mời cô ăn cơm. Chung Khi dặn dò cô ăn cơm xong nhớ nhắn tin cho anh, để anh đến đón cô.

Dư Tri Hàng mỉm cười nói: “Triển Nhược Lăng, cảm ơn em đã hỏi thăm.” Trong ấn tượng của anh, cô lúc nào cũng là một cô gái tốt bụng, vì vậy tuần trước khi nhận được tin nhắn của cô hỏi thăm về tình hình phẫu thuật của em gái anh, anh không hề cảm thấy bất ngờ.

Triển Nhược Lăng nhẹ lắc đầu: “Hôm ấy tôi đến bệnh viện, vừa khéo nhìn thấy anh.”

“Em đến bệnh viện? Bị bệnh sao?”

“Không phải. Chỉ kiểm tra một chút thôi. Em gái anh thế nào rồi?”

“Hiện tại con bé khá hơn nhiều rồi. Trải qua một cuộc phẫu thuật lớn, cũng đã tỉnh lại rồi, có điều tình trạng của con bé tương đối phức tạp, cũng không biết sau này có hôn mê hay không.” Dư Tri Hàng nhũn mày, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây chính là tấm lòng của một người làm anh? Quan tâm đến mọi mặt của em gái, khi tình trạng của em gái mình đã tốt hơn một chút, lại bắt đầu lo lắng không biết ngày mai sẽ như thế nào.

Triển Nhược Lăng nhìn anh, đột nhiên nhớ đến anh trai Triển Cảnh Việt của mình.

Cô luôn cảm thấy may mắn vì mình không phải là con một, từ nhỏ đã có anh trai và em trai cùng cô lớn lên, cùng chia sẻ với nhau quá trình trưởng thành, về sau cho dù Triển Cảnh Vọng không còn nữa, tình cảm giữa cô và anh trai Triển Cảnh Việt càng ngày càng khăng khít hơn, đặc biệt Triển Cảnh Việt lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho cô.

Có lẽ chỉ có người thực sự có anh trai, mới hiểu được trọn vẹn hạnh phúc khi được làm em gái là như thế nào.

Cô không kiềm được nói với Dư Tri Hàng: “Cô ấy nhất định sẽ khỏe lại mà.” Dù cô không biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng mang theo hy vọng về một điều tốt đẹp hơn cũng đủ để nỗ lực tiếp tục với cuộc sống.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Cứ hy vọng vào ngày mai đi.” Dư Tri Hàng mỉm cười.

Công ty của Triển Nhược Lăng và một công ty ở Madrit Tây Ban Nha sắp tới có một hạng mục hợp tác lớn, mọi người trong công ty từ trên xuống dưới cũng vì hạng mục này mà bắt đầu bước vào giai đoạn chiến đấu. Thông thường một tuần sẽ có đến bốn tối phải ở lại công ty tăng ca. Triển Nhược Lăng từng có kinh nghiệm làm việc ba năm ở Tây Ban Nha, đối với nghiệp vụ ở Tây Ban Nha vô cùng quen thuộc, do vậy tự nhiên trở thành một trong những trụ cột chính của hạng mục lần này. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, cô liền tập trung dồn hết tâm huyết viết kế hoạch hoạt động, sau đó thảo luận nhiều lần với đồng nghiệp để tìm ra điểm mạnh và điểm yếu còn tồn tại trong kế hoạch của mình.

Mấy hôm nay Chung Khi đi công tác ở Bắc Kinh, mỗi tối anh đều bớt chút thời gian để gọi điện thoại cho cô, biết cô gần đây đang bận rộn cho hạng mục mới của công ty, anh rất không nỡ: “Quãng thời gian trước thấy em rảnh rỗi như vậy, sao bây giờ còn bận hơn cả anh vậy?”

“Cũng ổn, may mà em khá quen thuộc với việc này. Với lại, cho dù bận rộn cũng không so được với người thường xuyên đi công tác như anh.” Triển Nhược Lăng biết rõ anh bận hơn mình rất nhiều, anh quản lý một khách sạn lớn, làm sao có nhiều thời gian rỗi được?

Sau khi có bản kế hoạch, sắp rất hài lòng, Triển Nhược Lăng cũng không cần phải tăng ca nữa, cho nên lại có nhiều thời gian như trước.

Sáng thứ bảy, Triển Nhược Lăng đi siêu thị mua đồ về nấu ăn.

Nhìn dòng người tấp nập không ngừng trong siêu thị, cô đột nhiên nhận ra đã hai tuần mình không về nhà, thậm chí ngày mai sẽ về nhà ăn cơm cùng bố mẹ, vì vậy liền đẩy xe đến khu thực phẩm dinh dưỡng mua vài thứ ngày mai đem về cho bố mẹ. Sau đó lại nghĩ, Chung Khi đi Bắc Kinh đã bốn ngày rồi, có lẽ cũng

sắp trở về. Cô lấy điện thoại nhắn tin cho anh, hỏi anh khi nào về, có lẽ vì tín hiệu nơi anh đang ở nên cô chỉ nhận được thông báo “tạm hoãn gửi tin nhắn.”

Cô không nghĩ đến việc này nữa, đẩy xe đẩy sang khu khác.

Khi đang đứng trong khu rau quả mua ít rau, cô bất ngờ nhận được điện thoại của anh: “Sao ồn ào vậy? Em đang ở đâu thế?”

Triển Nhược Lăng vừa chọn rau vừa trả lời: “Em ở siêu thị mua rau... ở đây đang mở nhạc mà, chắc hơi ồn. Khi nào anh về?”

“Vừa xuống máy bay này.” Giọng nói của anh có chút mệt mỏi.

“Nhanh vậy? Không phải anh nói ít nhất ngày mai mới về được sao?” Dù ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cô vẫn rất vui vẻ - anh đi bốn ngày rồi, cô thấy nhớ anh rồi.

“Xong việc rồi, cho nên anh đổi chuyến bay.”

Triển Nhược Lăng “ừ” một tiếng, thân thiết hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa. Định về đi ăn cùng em.”

Triển Nhược Lăng chợt cảm thấy hạnh phúc và cảm động mạnh mẽ dâng lên trong lòng: “Em cũng chưa ăn, vậy bọn mình cùng ăn cơm nhé?”

Chung Khi lập tức nói với cô: “Ừ, em mua hai người ăn đi, bây giờ anh đến chỗ em luôn. Em ở siêu thị nào vậy?”

“Siêu thị XX bên phía đối diện ấy.”

Sau khi vào cửa, Triển Nhược Lăng tìm một đôi dép đi trong nhà đưa cho anh: “Đôi này anh trai em dùng khi đến đây, anh ấy và anh chiều cao xấp xỉ nhau, anh xem thử có vừa không?”

Chung Khi theo cô vào phòng bếp, nâng túi đồ đang xách trong tay lên, “đặt ở đây à?”

Phòng bếp ở gần cửa ra vào, không gian nhỏ hẹp, kệ bếp sáng màu và sạch sẽ, dụng cụ làm bếp cần gì đều có đủ, sàn bếp cũng vô cùng gọn gàng, thơm mát.

“Vâng, cứ đặt ở đó là được rồi.”

Triển Nhược Lăng bày xong đồ đạc, lên tiếng hỏi, “anh có cần rửa tay không? Phòng vệ sinh ở phía bên kia.”

Chung Khi rửa tay xong quay lại phòng bếp, thấy cô đã bắt đầu rửa rau, cánh tay trắng nõn khéo léo rửa từng lá rau dưới vòi nước, động tác vô cùng thành thục.

Cô nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nói: “Anh ngồi nghỉ một lát đi, xong em sẽ gọi anh.”

Chung Khi đứng ở cửa bếp không rời đi: “Không cần anh giúp gì à?”

“Không cần đâu, anh vừa xuống máy bay, cứ ra ngoài ngồi đi... Trong tủ lạnh có đồ uống, muốn uống gì anh tự đi lấy nhé.” Phòng bếp rất nhỏ, có thêm một người nữa lại thành ra không tiện.

Chung Khi ra khỏi bếp, đưa mắt quan sát căn hộ chung cư nhỏ của cô – đây là lần đầu tiên anh đến nơi cô ở, trước đây mỗi lần đưa cô về, anh chỉ đưa cô đến dưới lầu hoặc tới cửa mà thôi.

Phòng khách không rộng, nhưng vô cùng ngăn nắp, phía trên tủ TV có vài quyển sách và tạp chí, trong góc phòng có đặt một chiếc bàn ăn. Phòng ngủ và phòng vệ sinh nằm cạnh nhau, ánh nắng rọi rõ từ cửa kính cao sát đất trong phòng ngủ chiếu vào, làm cả căn phòng sáng bừng, ngập trong một không gian dịu nhẹ ấm áp của nắng.

Bình thường chỉ có một mình, Triển Nhược Lăng ăn uống vô cùng đơn giản, bữa ăn hai món mặn một món canh, hôm nay vì có anh cùng ăn cho nên mới mua nhiều hơn đồ ăn một chút. Cô ở trong phòng bếp bận rộn chừng hơn nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng xong ba món mặn một món canh.

Cô mở cửa phòng bếp, đem mấy món ăn dọn ra bàn, sau đó bước đến sô pha xem thử, anh nghiêng người ngồi tựa vào ghế, tay phải đỡ trán, hai mắt nhắm lại, hình như đã ngủ mất rồi.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, nút áo trên cùng mở ra, hơi để lộ một phần cơ ngực, cả người lại càng toát lên nét hấp dẫn đàn ông trưởng thành.

Triển Nhược Lăng không nỡ gọi anh dậy, bước vào phòng ngủ lấy một chiếc chăn mỏng, hết sức nhẹ nhàng đắp lên cho anh.

Rèm cửa sổ trong phòng khách đang mở, gương mặt anh chìm trong ánh nắng vàng nhạt, những đường nét trên mặt rõ nét có chiều sâu, nhìn qua đẹp đến mức không giống thực. Lông mi của anh vừa đen vừa dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mím hờ.

Cô đắp chăn cẩn thận cho anh, sau đó rút tay lại.

Đúng vào lúc này, hàng mi dài của anh khẽ động, đôi mắt đã mở ra, ánh mắt sắc bén có thần, ánh sáng lấp lánh bên trong đôi đồng tử đen láy, anh đưa tay giữ lấy cánh tay cô.

Triển Nhược Lăng bị dọa, suýt nữa đứng không vững, “anh dậy rồi?”

“Ừ, dậy rồi.” Chung Khi kéo mạnh cô vào lòng, để cô ngồi lên đầu gối mình, tay anh vòng qua eo cô.

Có thể do mới ngủ dậy, giọng nói của anh vẫn còn hơi khàn, âm thanh trầm thấp đầy từ tính, nghe vào tai lại thêm mấy phần gợi cảm.

Tay của anh giữ chặt eo cô, nhiệt độ trong người theo lòng bàn tay truyền sang người cô, khi anh nói chuyện một luồng hơi nóng phả ra chạm vào cổ cô ngứa ngứa. Tiếp xúc như thế này quá thân mật, tim cô đập phình phình trong lồng ngực, gần như muốn vỡ tung ra.

Hơi thở của cô cũng bắt đầu trở nên rối loạn, cô căng thẳng lên tiếng: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Chung Khi ném chăn sang một bên, một tay kia vẫn ôm lấy eo cô, không để cô rời đi, “đợi anh làm xong việc này rồi hãy ăn.”

Nhiệt độ của người đàn ông trưởng thành trên người anh chỉ cách một lớp áo mỏng dần tỏa ra, cô bị shock toàn tập, không kịp nghĩ ngợi liền hỏi: “Việc gì kia?”

“Hôn em.”

Nói xong, anh xiết chặt tay, ôm tay kia đỡ sau gáy cô, kéo gương mặt cô lại gần mặt mình, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ, dần dần anh hôn cô sâu hơn, khẽ tách hàm răng cô ra, quấn quýt với đầu lưỡi của cô, hết lần này đến lần khác mút lấy bờ môi cô.

Vào lúc cô nghĩ mình sắp không đủ không khí để thở nữa, anh mới lưu luyến tha cho đôi môi cô, sau đó ôm chặt cô trong lòng, cô hoa mắt chóng mặt tựa vào vai anh bình ổn hơi thở. Anh gác cằm lên đỉnh đầu cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Qua một lúc lâu, Triển Nhược Lăng hỏi anh: “Có phải anh rất mệt không?”

“Vẫn ổn. Nhìn thấy em thì không cảm thấy mệt mỗi gì nữa.” Chung Khi nhắm mắt, nghiêng đầu âu yếm ngửi hương thơm trên tóc cô.

Triển Nhược Lăng đưa mắt nhìn thức ăn đã bày sẵn trên bàn – nếu còn không ăn sẽ nguội mất, nói: “Có đói không? Hay là chúng ta ăn cơm trước nhé?”

“Được đấy, thưởng thức tài nghệ của em nào.” Anh mở mắt, lại hôn lên mặt cô một cái, sau đó đỡ cô đứng dậy.

Triển Nhược Lăng vẫn nhớ như in buổi tối cả nhà cô cùng cả nhà bác Liên đến khách sạn Thánh Đình dùng bữa. Đầu bếp của khách sạn Thánh Đình tay nghề rất giỏi, món ăn làm ra vô cùng ngon miệng.

Vì vậy khi cô nhìn thấy Chung Khi ăn hết những món ăn có trên bàn, dù trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhưng vẫn không kiềm được hỏi: “Chung Khi, có phải anh rất ít khi dùng bữa ở khách sạn của mình không? Đầu bếp của các anh ở đó nấu ăn rất ngon.”

Chung Khi nghe cô nói, ngẩng đầu lên, cười vui vẻ: “Anh có thể hiểu đây là em cảm thấy tự ti không?”

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu: “Em chỉ lấy làm lạ chút thôi...”

“Hai việc này làm sao giống nhau được.” Chung Khi khẽ cười, rất tự nhiên nói, “ông ấy lại không phải bạn gái anh, thức ăn ông ấy làm cho dù có ngon hơn nữa cũng chỉ để cho khách ăn, có quan hệ gì lớn tới anh đâu...”

Xong bữa, Triển Nhược Lăng thu dọn bát đĩa đi rửa, Chung Khi đứng bên cạnh giúp cô lau bát.

Triển Nhược Lăng rất ngạc nhiên: “Anh cũng biết làm việc nhà à?”

Anh lười biếng lên tiếng: “Đương nhiên là anh biết chứ sao. Anh đây mười phân vẹn mười, việc gì cũng tinh thông cả.”

Những ngày này, hai người đã dần quen với sự có mặt của đối phương, đã trở nên thân mật hơn, vì vậy nói chuyện cũng dần thoải mái, vui vẻ.

Triển Nhược Lăng đưa mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới, “nhìn không ra đấy.”

Chung Khi hí hóp: “Triển Nhược Lăng, em không biết cũng có lúc em đã đánh giá thấp một người à?”

“Không phải chứ, khi còn đi học cảm thấy nam sinh các anh nhìn thế nào cũng không giống người tự nguyện làm việc nhà...”

Thấy cô nhìn động tác lau bát của mình, anh giải thích: “Trước đây không biết, khi du học ở Australia mới học. Khi ấy, anh ở cùng hai du học sinh nữa, chỉ có cách tự nấu cơm ăn thôi. Muốn không biết cách làm việc nhà cũng khó.”

“À, em quên mất! Du học sinh ai cũng biết nấu ăn ngon cả.” Triển Nhược Lăng vỗ trán, tựa vào gần anh, “nói nữa đi, em muốn nghe.”

Anh cười, cúi đầu hỏi cô: “Em muốn nghe những gì?”

“Tùy anh nói gì cũng được, ví dụ như thường ngày món ăn hay nấu nhất là gì...”

Rửa bát xong, hai người ngồi ở sofa nói chuyện.

Nhắc đến chuyện đi công tác, anh nói: “Anh mới theo đuổi được em không bao lâu, nhưng mấy hôm nay lại hơi bận, không có thời gian ở bên em. Chúng ta không có cách nào giống những đôi yêu nhau khác ngày cuồng nhiệt yêu đương cả...”

Cái gì là “cuồng nhiệt yêu đương”?

Triển Nhược Lăng đỏ mặt, đột nhiên nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt của hai người ban nãy.

Chung Khi thấy gương mặt cô chợt đỏ bừng, liền biết ngay cô đã hiểu sai ý mình, anh cười trêu chọc cô, “anh xin thề những gì anh nói lúc này vô cùng trong sáng và thuần khiết, có điều hình như có người xuyên tạc rồi.”

“Đi chết đi.” Triển Nhược Lăng tiện tay cầm một chiếc gối tựa ném về phía anh, chết cũng không nhận, “em xuyên tạc lúc nào, anh đừng có nói lung tung.”

Vừa nói cô vừa ngồi tránh ra xa.

Chung Khi đưa tay chụp được chiếc gối, quăng về phía cô, ám muội xích lại gần cô: “Anh chẳng làm gì cả, việc gì em phải ngồi xa như vậy?”

Triển Nhược Lăng đưa tay ngăn anh lại, “đi qua bên đó ngồi đi, bên đó còn nhiều chỗ lắm.”

Anh không lên tiếng dứt khoát ngồi lại gần cô, cố tình ra vẻ nghiêm chỉnh lên tiếng: “Nói thật mà, vừa nãy anh vô cùng thuần khiết vô cùng trong sáng, cho nên anh rất tò mò không biết em đã nghĩ đi đâu?”

Cái người này!

Cô thẹn quá hóa giận, dùng sức đẩy anh ra: “Cút qua bên kia đi.”

Suy cho cùng sức của anh lớn hơn cô nhiều, anh nắm chặt tay cô, cười lớn nói: “Cái này còn không gọi là ‘thẹn quá hóa giận’ à?”

Triển Nhược Lăng vừa giận vừa buồn bực, vùng vằng muốn rút tay về.

“Được rồi, anh không nói nữa.” Chung Khi cười vô cùng thoải mái, vội ôm cô vào lòng, giữ chặt cả người cô: “Anh không nói gì nữa thật mà, anh xin thề, xin thề.”

Anh vừa nói vừa đưa tay phải lên làm động tác thề.

Cô thấy anh thật sự không nói gì nữa, liền yên tĩnh lại, để mặc cho anh ôm.

Vì trận đùa ban nãy, gò má cô hơi phồng hồng, đôi mắt long lanh như nước, anh nhìn mà cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, không nhịn được lại hôn lên mặt cô.

Triển Nhược Lăng trách anh: “Sao mà không nghiêm chỉnh như vậy, không biết anh làm tổng giám đốc thế nào nữa.”

Lâm Vi Lan còn nói anh là một nhân tài điển hình, là một nhân vật tinh anh trong công việc. Được thôi, anh có bề ngoài của một nhân tài, nhưng mà khi nói chuyện có chỗ nào giống với cung cách của tổng giám đốc khách sạn chứ?

Anh cầm tay cô, ánh mắt rạng ngời đầy ấm áp, vẻ mặt vô cùng chân thành: “Em yên tâm, trước mặt người khác anh cực kỳ nghiêm chỉnh. Chỉ có ở trước mặt em, anh mới không nghiêm chỉnh.”

Lời nói của những người đang yêu, cho dù nói gì cũng đều khiến người nghe cảm động không thôi. Anh nói như vậy, cũng chính là muốn nói trong lòng anh chỉ có duy nhất một mình cô.

Ngọt ngào như vậy. Cảm giác ngất ngây dần lan ra khắp người.

Khóe môi cô khẽ cong lên, cô tựa vào lòng anh, cọ cọ mặt vào vòm ngực của anh.

Chung Khi cầm tay cô, mười đầu ngón tay của hai người đan vào nhau, đôi mắt đen sáng ngời nhìn vào cô, cười nói: “Em cười gì đấy? Bị cảm động rồi phải không?”

Triển Nhược Lăng nói thế nào cũng không chịu thừa nhận trước mặt anh, không chịu thua lên tiếng: “Không phải anh cũng đang cười sao?”

Chung Khi vẫn cười: “Tính chất nụ cười của chúng ta không giống nhau, em không hiểu à?”

Nhìn xem người này đặc ý như vậy, trong lòng cô lại bắt đầu thấy giận, cô làm bộ muốn véo vào cổ anh: “Anh nói gì?”

Chung Khi cười nắm hai bàn tay cô, giữ lại, tay kia ôm lấy vai cô: “Nhe nanh múa vuốt.” Đôi môi anh nhẹ nhàng lướt qua gò má cô.

Hơi thở nóng hổi, mềm mại, quần quýt.

Tựa như một cơn gió mát sau buổi chiều, khẽ khàng lùa qua đám lau sậy thân gầy mỏng manh.

Cô cầm tay anh, bàn tay anh rất lớn, những ngón tay dài và có lực.

Khung cảnh quen thuộc như vậy, tựa như đã từng trải qua ở đâu đó.

Đột nhiên cô nhớ lại một giấc mơ từ rất lâu trước đây của mình.

Trong mơ cô ngồi trong phòng học, nghe anh chọc ghẹo cô nói “cậu có não một chút được không hả”, cô liền giống như lúc này hung hăng đưa tay véo anh.

Ký ức từ xa xôi ngày trước, bỗng chốc ủa về.

Nhưng, ngay lúc này, trong lòng chỉ có cảm giác hạnh phúc và vui vẻ dâng tràn.

38. Chương 38

Buổi tối ngày thứ sáu, hai người hẹn hò ăn tối ở một nhà hàng trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại. Sau bữa ăn, cả hai đi thang cuốn xuống tầng.

Đứng trên thang cuốn xuống tầng ba, Triển Nhược Lăng vừa nói chuyện với anh vừa nhìn xuống dòng người đông đúc bên dưới, trung tâm thương mại đèn điện sáng choang, các cửa hàng đều đang mở cửa kinh doanh, bóng người qua lại nhộn nhịp in trên nền đá cẩm thạch bóng loáng, mỗi hình ảnh lướt qua đều mang theo một loại tiết tấu của riêng mình.

Xuống đến nơi, Triển Nhược Lăng nghĩ cũng không nghĩ kỹ liền bước khỏi thang cuốn, quay người đi về phía tay phải. Thẳng đến chỗ có thang cuốn, cô mới giật mình phát hiện thì ra thang cuốn này đi lên tầng bốn.

Chung Khi giữ eo cô lại, khéo môi nhếch lên: “Triển Nhược Lăng tiểu thư, xin hỏi em muốn đi đâu vậy?”

Triển Nhược Lăng lúng túng nói: “Em cứ nghĩ thang cuốn đi xuống nằm ở bên này.”

Chung Khi ôm vai cô, đi về lại đường cũ, cười nói với cô: “Vừa nãy anh còn cảm thấy khó hiểu không biết em muốn đi đâu – hay là đi vệ sinh, hình như không được đúng lắm, không lẽ về nhà em, thế lại càng không đúng.”

Triển Nhược Lăng ra vẻ hoàn toàn vô tội, “anh thấy em đi sai đường sao không nhắc em một tiếng?”

Đôi mắt mang theo nụ cười dịu dàng nhìn vào cô: “Anh tưởng em định đưa anh đến nơi đẹp đẽ tuyệt trần nào đó, cho nên anh rất yên lặng, rất yên lặng đi theo em. Ai ngờ hóa ra em chỉ đưa chúng ta đi dạo một vòng.”

Chung Khi nâng cổ tay xem đồng hồ, “dù sao cũng vẫn còn sớm, chúng ta đi dạo một lát nhé.”

Hai người đi dạo lung tung trong trung tâm thương mại. Chung Khi đưa mắt nhìn quần áo cô đang mặc, lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, anh nhớ khi còn đi học, lúc nào em cũng mặc đồ màu đen cả.”

“Khi ấy cảm thấy màu đen đẹp, cho nên mỗi lần mua quần áo đều thích mua màu đen. Sau đó đi du học ở Tây Ban Nha, bạn cùng phòng ký túc xá ai cũng nói với em, Triển Nhược Lăng, cậu không thể lúc nào cũng mặc đồ đen được, vì vậy mỗi lần dạo phố đều không để em mua màu đen nữa...”

Vốn chỉ định tùy ý đi dạo, nhưng khi đến khu bán trang phục nữ, hai người cũng dừng lại ngắm nghía vài món. Đi qua một cửa hàng có tiếng, Chung Khi chỉ vào chiếc váy ma nơ canh đang mặc hỏi ý kiến của cô.

Triển Nhược Lăng nhìn một lúc rồi trả lời, “đẹp lắm.”

Nhân viên bán hàng vô cùng nhiệt tình đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm ăn này, “nếu chị thích có thể vào bên trong mặc thử.”

Triển Nhược Lăng thấy nhân viên đã lấy chiếc váy xuống, khéo môi cong lên thành một nụ cười nhẹ, “vâng, tôi thử xem sao.” Sau đó cô đưa tay nhận lấy, đi về phía phòng thử đồ.

Bên trong phòng thử đồ, Triển Nhược Lăng giơ chiếc váy trong tay lên ngắm nghía một lúc lâu.

Chiếc váy có thiết kế để lộ vai.

Ở đây có nhiều trang phục như vậy, anh lại nhìn trúng chiếc váy này.

Cô mặc chiếc váy vào rồi, nhưng lại không có can đảm để đẩy cửa bước ra.

Phòng thay đồ rất nhỏ, mà không khí bên trong dường như cũng trở nên nặng nề hơn.

Vách tường phía trong phòng thay đồ có treo một tấm gương, nhìn vào đó sẽ thấy được hiệu quả của việc thử đồ.

Một vết sẹo lồi, kéo dài trên bả vai cô không giấu được dưới lớp vải mỏng, từ vai trái kéo dài sang tận vai phải.

Từ trước đến nay luôn bỏ qua vấn đề này, thế rồi đột nhiên bằng cách nổi bật nhất nó đã tung mình trở dậy.

Đẩy cánh cửa phòng thử đồ, cô nhân viên bán hàng trẻ tuổi thấy cô vẫn đang mặc quần áo của mình liền ân cần bước lên trước: “Có phải kích cỡ chiếc váy không phù hợp không ạ? Chúng tôi ở đây có rất nhiều cỡ...”

Chung Khi ngồi trên sofa trong cửa hàng, nhìn thấy quần áo cô đang mặc, chân mày khẽ cau lại, nhưng không nói gì.

Triển Nhược Lăng mỉm cười, nói với nhân viên bán hàng: “Không phải. Kích cỡ rất vừa vặn...”

Trong lòng hơi rối rắm, không biết nên nói tiếp thế nào, cô liền dứt khoát lên tiếng: “Tôi mua chiếc váy này.”

Đứng nhìn anh quẹt thẻ thanh toán, Triển Nhược Lăng thầm cảm thấy áy náy, cô không biết đến lúc nào mình mới có thể mặc bộ váy này cho anh xem được.

Có lẽ lúc nào ấy là rất xa xôi.

Bởi vì hôm nay là thứ sáu, công ty có rất nhiều việc, cả một ngày Triển Nhược Lăng đều ở vào trạng thái chạy xấp chạy ngựa, đầu gối của cô không tốt, lúc này lại đi bộ lâu nên cảm thấy có chút khó khăn.

Chung Khi thấy cô có vẻ như đang chịu đựng điều gì đó, một tay đỡ lấy vai cô hỏi: “Sao vậy? Không đi nổi nữa rồi có phải không?”

Triển Nhược Lăng lắc đầu, sau lại gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Đầu gối của em hơi đau.”

“Sao không nói sớm.” Chung Khi đưa mắt nhìn xung quanh sau đó ôm eo cô đi về phía một quán cà phê: “Vào kia ngồi nghỉ trước đã.”

“Em không yếu ớt như vậy đâu, chỉ là đi bộ lâu quá nên hơi mệt thôi. Chúng ta về nhé.”

Hai người xuống tầng, đi đến bãi đậu xe của trung tâm thương mại. Sau khi lên xe, Chung Khi hỏi cô: “Có phải em đụng phải vật gì không? Cho nên đầu gối mới bị đau.”

“Không phải, em không đụng phải thứ gì cả, chỉ là bệnh cũ thôi.”

Chung Khi cau mày: “Bệnh cũ gì? Em bị như vậy suốt à?”

Điều hòa trong xe nhẹ nhàng phả ra luồng khí lạnh, không gian nhỏ mang theo thứ mùi đặc trưng của xe hơi. Triển Nhược Lăng nghiêng đầu nhìn cảnh đêm trôi ngang kính xe, sau đó thu lại tầm nhìn, thế là lại rơi vào ánh mắt đen sáng ngời của anh.

Cô thở dài, nói: “Là vết thương do tai nạn xe lúc trước để lại.”

“Đến giờ vẫn chưa khỏi à? Em có đến bệnh viện khám xem thế nào không?”

“Đến bệnh viện mấy lần rồi, hình như cũng không phải vấn đề gì lớn, lúc ấy cũng không còn đau nữa, cho nên em cũng không đi tái khám.” Triển Nhược Lăng vừa xoa đầu liền nhìn thấy chiếc túi nằm trên ghế sau của xe, bên trong chính là chiếc váy vừa mua ban nãy.

Tối nay Triển Nhược Lăng về nhà bố mẹ, Chung Khi đưa cô về đến dưới lầu mới lái xe trở về căn hộ của mình, vừa mở cửa thì điện thoại reo lên, điện thoại vừa được kết nối đã nghe thấy giọng cười nhạo của Quý Tân ở đầu bên kia không ngừng truyền tới: “Đại thiếu gia, yêu đương xong rồi hả? Cuối cùng cũng có thời gian nghe điện thoại của tôi?”

Chung Khi tiện tay khóa cửa, ném chìa khóa xe lên bàn trà, “cậu nói gì? Vừa nãy tôi bận lái xe. Nói đi, là việc gì?”

Quý Tân là kiểu người tính cách thẳng thắn dứt khoát, cũng không nhiều lời với anh, trực tiếp nói luôn vào chủ đề: “Thời gian làm việc nói chuyện công, hết giờ làm thì đương nhiên nói chuyện riêng tư rồi. Chiều nay Nhan Hành Chiêu về rồi, tôi đến sân bay...”

“Nhanh Hành Chiêu về rồi sao cậu vẫn có thời gian rảnh gọi điện thoại cho tôi?”

“Cậu đừng có mà ngắt lời tôi.” Quý Tấn buồn bực khiêu nại, “lúc tôi ra sân bay đón anh ấy thì gặp được một người, cậu đoán xem là ai?”

Chung Khi cau mày: “Không phải cái tên lúc trước theo đuổi cậu không thành đấy chứ?”

“Chung Khi, sao cậu chẳng có chút sáng tạo nào thế hả, còn nhắc đến người đó?” Quý Tấn ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Không phải là người theo đuổi tôi không thành, chính xác mà nói, là người theo đuổi cậu không thành – Bối Tử toàn về nước rồi.”

Bên này Chung khi lạnh nhạt “ừ” một tiếng: “Ừ, cậu ấy về rồi?”

“Bạc tình thật đấy. Nhớ lúc đầu người ta thích cậu như vậy, đến cả người ngoài như tôi cũng cảm thấy xúc động thắm đẫm lòng người...”

Chung Khi ngắt lời cô ấy: “Cậu gọi điện thoại là vì muốn nói với tôi mấy lời này?”

Quý Tấn vội vàng quay lại chủ đề chính: “Đương nhiên là không phải. Là thế này: ngày mốt có rảnh không, Nhan Hành Chiêu nói muốn mời cậu ăn cơm.”

Việc này quá đơn giản.

Chung Khi sáng khoái đồng ý: “Bạn nói khổ của tôi mời cơm, đương nhiên là có thời gian rảnh.”

“Vây thế nhé, bye bye.”

“Đợi đã, Quý Tấn.” Đột nhiên Chung Khi nhớ ra một việc, anh liền gọi cô ấy lại, “có một việc tôi muốn nghe suy nghĩ của cậu.”

Quý Tấn hơi ngần người, nhưng ngay lập tức đã cảm thấy vô cùng hứng thú: “Nghe suy nghĩ của tôi? Hơi bị hiếm thấy đấy, cậu nói thử nghe xem. Bản tiểu thư đây nhất định sẽ bày mưu tính kế giúp cậu.”

Chung Khi tường tận kể cho cô ấy nghe chuyện mua quần áo ở trung tâm thương mại, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Cậu nói thử xem, vì sao cô ấy không muốn mặc cho tôi xem.”

Cô cầm chiếc váy bước vào phòng thử đồ, lại ở trong đó lâu như vậy, chắc là đã mặc thử rồi, thế nhưng lúc đi ra vẫn là bộ quần áo cô ấy mặc trên người khi bước vào, nếu không phải vì không muốn cho anh xem, thì còn vì nguyên nhân gì khác?

Quý Tấn trầm ngâm rất lâu: “Chiếc váy đó như thế nào? Có phải hở hang quá không?”

“Không hẳn như vậy.” Chung Khi nhíu mày, nhớ lại thiết kế của chiếc váy ban nãy, “cũng không khác mấy so với váy những cô gái khác thường mặc, màu vàng nhạt, chỉ để lộ một chút phần vai thôi...”

“Lộ vai?” Quý Tấn ở đầu bên kia nghiền ngẫm, “tôi thấy cô ấy cũng bảo thủ thật đấy, có phải cô ấy cảm thấy hai người chỉ mới ở bên nhau không lâu, nên mới ngại ngần không muốn mặc cho cậu xem không?”

Chung Khi suy nghĩ khả năng này, nhíu chặt chân mày không lên tiếng.

Quý Tấn ở đầu bên kia không nhận được câu trả lời của anh, lại hỏi: “Lúc trước cô ấy có mặc kiểu trang quần áo như vậy không?”

Chung Khi lắc đầu: “Không có khả năng này lắm. Với hiểu biết của tôi về cô ấy, nếu như ngại có lẽ cô ấy sẽ không đi thử.” Anh đang trả lời cho câu hỏi trước của Quý Tấn.

Quý Tấn dốc sức suy nghĩ, rồi nói: “Vây thì có một khả năng khác.”

Cô ngừng lại chầm vài giây, sau đó nói tiếp: “Có thể bả vai của cô ấy có vết sẹo hay gì đó đại loại thế không muốn bị cậu nhìn thấy, cho nên mới không mặc chiếc váy trước mặt...”

Chung Khi ngồi xuống sofa, hai đầu chân mày khóa vào nhau, “có lẽ là như vậy.”

Quý Tấn thăm dò hỏi: “Ngay cả một việc nhỏ như quần áo cũng phải hỏi ý kiến của tôi, tôi thấy cậu quan tâm cô ấy quá đấy nhé.”

“Ừ.” Câu trả lời vô cùng đơn giản, ngắn gọn dứt khoát.

Sau đó lại nói tiếp một câu nữa, nội dung rất đơn giản, nói một cách rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi một từ lại giống như dồn hết tâm tình ra để nói, mỗi một âm tiết đều mang theo sức nặng ném vào không khí.

“Rất quan tâm rất quan tâm.”

“Nếu đã quan tâm như vậy, vì sao khi biết cô ấy về nước không lập tức đi tìm cô ấy, còn phải đợi lâu như vậy?”

Quý Tấn biết trong điện thoại của cậu ta có lưu một tấm hình của Triển Nhược Lăng. Rõ ràng là thích Triển Nhược Lăng như vậy, thế nhưng lại làm ra vẻ thông thả ung dung – đến cả người ngoài như Quý Tấn cô cũng thấy sốt ruột thay.

Người đàn ông bên kia điện thoại cười hỏi cô: “Quý Tấn, cậu biết cô ấy đợi tôi bao nhiêu lâu không?”

Chung Khi nghiêng đầu nhìn ra ngoài ban công, vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh, sâu trong đáy mắt có thứ ánh sáng dịu dàng lướt qua, “tính một chút cũng phải hơn mười năm rồi, khi ấy tôi vì nhất thời nghĩ không thông, đã bỏ lỡ cô ấy, nếu như tôi có thể quyết đoán một chút, chúng tôi sẽ không bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy. Đợi đến khi tôi nhận ra, cô ấy đã ra nước ngoài rồi, những điều tôi có thể làm cho cô ấy không nhiều nhận gì, vì vậy tôi tình nguyện từ từ chậm rãi, từng việc một, để cô ấy biết, tôi rất quan tâm đến cô ấy, tôi không quan tâm đến việc phải chờ đợi, đợi cô ấy một lần nữa đón nhận tình cảm của tôi. Tôi để cô ấy chờ đợi mình nhiều năm như vậy, chút thời gian trước đây của tôi có tính là gì...” Có lẽ vì Quý Tấn đã biết chuyện của mình, lại thêm vào việc cô ấy là vợ chưa cưới của người bạn thân nối khổ của anh, có một số việc nói với cô ấy cũng giống như một điều hiển nhiên.

Trong lòng Quý Tấn chấn động, cô cầm điện thoại cả nửa ngày trời cũng không biết nói gì, cuối cùng tất cả biến thành một tiếng thở dài im ắng.

“Được rồi, không nói việc này nữa, để tôi tìm thời gian hỏi cô ấy...”

Quý Tấn lập tức lên tiếng phản đối: “Này, Chung Khi, tốt nhất cậu đừng có hỏi, con gái đối với mấy chuyện như vết sẹo gì đó để tâm lắm đấy, đặc biệt là tình cảm giữa cậu và cô ấy bây giờ còn chưa ổn định lắm.”

Cô nói rõ ràng vào điện thoại: “Không bằng ngày một cậu đưa cô ấy đi cùng đi? Tôi muốn gặp cô ấy, với lại tôi với cô ấy cũng có hẹn nữa đấy.”

39. Chương 39

Chung Khi chợt nhớ ra cô nói ngày mốt Triển Cảnh Việt phải đi Mỹ, có lẽ mấy ngày này cô sẽ ở bên người nhà, hơn nữa vài ngày tới anh cũng có chuyến công tác Quảng Châu, vì vậy liền nói: “Lần sau đi, đợi tôi đi Quảng Châu về sắp xếp thời gian đã.”

Kết thúc cuộc gọi, Chung Khi bước ra ngoài ban công, cúi đầu nhìn thành phố bên dưới đã vào đêm.

Rất cuộc cô có bao nhiêu việc, mà anh không hề biết đây?

Bỗng nhiên nhận ra những gì anh hiểu về cô càng trở nên ít ỏi hơn.

Lần đầu tiên chú ý đến cô, là khi cô phát vở bài tập cho anh.

Khi ấy trong lớp học có không ít người, cô và anh giống như hai điểm cùng nằm trên một đường thẳng nối hai góc của phòng học, khoảng cách giữa hai người có lẽ chừng năm mét, cô không lựa chọn đi đến chỗ ngồi của anh, mà đứng tại chỗ, giống như đang ném đĩa – ném quyền võ về phía anh, động tác vô cùng tự nhiên hơn nữa còn rất chính xác, anh nhìn theo cô cảm thấy khá bất ngờ – một nữ sinh phát bài tập kiểu như cô khá là hiếm thấy.

Liêu Nhất Phàm nói với anh, quan hệ giữa cô và Ngôn Dật Khải cực kỳ tốt, thế là anh cũng hòa vào với Liêu Nhất Phàm. Từ đầu đến cuối, cô luôn là một vẻ hờ hững lạnh nhạt, ngay cả Chung Khi cũng tin rằng cô vốn chẳng quan tâm đến trò đùa này – anh vẫn còn ấn tượng về lần phát bài tập của cô, chỉ có ấn tượng này – cho đến một hôm, trước khi vào tiết Ngữ văn đột nhiên cô đem sách giáo khoa Ngữ Văn của mình đến đặt trước mặt anh.

Từ khi đọc hàng chữ đầu tiên, Chung Khi đã bắt đầu cảm thấy tự trách.

Cô nói: thử đặt cậu và hoàn cảnh của mình.

Thì ra cô có để tâm đến những lời chòng ghẹo gán ghép cô và Ngôn Dật Khải.

Cô hoàn toàn có thể làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng khi đối diện với anh, thế nhưng cô lại có vẻ hơi áy náy rất khó hiểu.

Không biết tại sao, có một loại tâm trạng lạ lùng không thể làm rõ cứ thế bắt đầu cồn cào trong anh.

Có một lần anh đột nhiên có hứng muốn đến trường sớm để chơi bóng, nghe Liêu Nhất Phàm nói cô có chìa khóa lớp học, vậy là anh nói với cô ngày mai sẽ đi học sớm, có điều tối hôm đó bệnh của ông ngoại trở nặng phải nhập viện, anh chỉ đành nhờ Liêu Nhất Phàm chuyển lời cho cô ngày mai không đến lớp sớm được.

Nằm ngoài dự tính của anh chính là, cô lại đến mở cửa lớp từ sớm ngồi đợi anh.

Dường như bắt đầu từ lúc đó, ấn tượng về cô trong anh trở thành một cô bạn không tồi, ánh mắt anh cũng dần hướng về cô nhiều hơn.

Triển Cảnh Việt sang tổng bộ bên Mỹ công tác hơn một tháng, trước khi đi liền để Thái Ân Kỳ chuyển về nhà của bố mẹ, thuận tiện để mẹ chăm sóc, thời gian này chỉ cần không phải tăng ca Triển Nhược Lăng cũng sẽ tranh thủ thời gian về nhà.

Khi nhận được điện thoại của Chung Khi, Triển Nhược Lăng và Thái Ân Kỳ đang mua sắm ở siêu thị.

Triển Nhược Lăng nghe nói cùng bạn của anh ăn bữa cơm, cô suy nghĩ một lát rồi trả lời đồng ý.

Thái Ân Kỳ nghe cô nói chuyện với người bên kia điện thoại bằng giọng nhẹ nhàng thân mật cảm thấy tò mò, liền hỏi: “Ai vậy?”

“Một người bạn học.” Triển Nhược Lăng nhớ đến mình vẫn còn một vài việc chưa nói với Chung Khi, vì vậy lúc này cũng chẳng có tâm tình trả lời hết câu hỏi của chị dâu.

Khi Triển Nhược Lăng nhìn thấy Quý Tấn, cô hơi ngẩn người. Cô gái trước mặt này trông rất quen, có điều không thể nhớ ra đã từng gặp cô ấy ở đâu.

Quý Tấn chìa tay về phía cô: “Hi, Triển Nhược Lăng, còn nhớ tôi không? Chúng ta từng gặp nhau ở sân bay đấy – hồi cuối năm ngoái.”

Nhờ câu gợi ý của cô ấy, Triển Nhược Lăng cũng bắt đầu nhớ ra, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “À, tôi nhớ rồi. Cô là Quý Tấn.” Cô nhớ cô gái trước mặt từng nói, trước đây cô ấy đã nhìn thấy hình chụp của cô.

Quý Tấn gật đầu: “Đúng thế, chữ Vương bên cạnh có thêm chữ Tấn của ‘tiền bộ’. Trí nhớ của cô tốt thật đấy.”

Người như anh, hoặc là không có bạn bè là nữ, nếu không người đó sẽ là tri kỷ của anh.

Nụ cười của Quý Tấn rất thân thiết, giống như đã xem cô là bạn bè lâu năm của cô ấy.

Triển Nhược Lăng vui vẻ, “cảm ơn.”

Các món ăn lần lượt được mang lên, không hề nghi ngờ đều là những món ngon, chỉ nhìn thôi cũng đủ kích thích vị giác của con người.

Quý Tấn mặc quần áo thun vô cùng thoải mái gần gũi, Nhan Hành Chiêu cũng mặc một bộ quần áo giản dị màu trắng, khí chất nho nhã, khiến người ta có cảm giác rất sạch sẽ, giống như một cốc nước lọc tinh khiết, đứng bên cạnh Quý Tấn tạo thành một khung cảnh đẹp hút mắt người nhìn.

Triển Nhược Lăng và hai người không thân, cũng không biết gì nhiều về họ, nên cô chỉ ngồi nghe mọi người nói chuyện là chủ yếu, thỉnh thoảng mới góp lời vài câu. Từ câu chuyện của ba người, cô biết được Quý Tấn là bạn học Trung đại của Chung Khi, còn Nhan Hành Chiêu vừa từ Viena trở về.

Sau bữa cơm, Quý Tấn ghé vào tai Nhan Hành Chiêu nói gì đó, sau đó đứng dậy, “hai người cứ từ từ nói chuyện đi, em với Triển Nhược Lăng có vài điều muốn nói với nhau.”

Đợi hai người đi xa, Nhan Hành Chiêu mới mỉm cười nói, “người thật thì gặp được rồi, có điều không biết trong hình là như thế nào?”

Chung Khi thầm đoán có lẽ Quý Tấn đã kể cho cậu ấy nghe bảy tám phần rồi, anh cũng không định kéo dài chủ đề câu chuyện, chỉ nói, “mẹ tao biết mày về rồi, bà nói là nhớ mày lắm, bảo mày mấy hôm nữa qua nhà tao ăn cơm.”

“Biết rồi, để tao về gọi điện thoại cho bác.”

Tầng hai của nhà hàng có một quán cà phê, hai người tìm một vị trí trong góc ngồi xuống.

Gọi đồ uống xong, Quý Tấn nhìn người ngồi đối diện, nháy mắt lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, lần trước tôi nói với cô tôi từng nhìn thấy hình chụp của cô rồi.”

Triển Nhược Lăng ở cùng vợ chồng Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ cũng rất tùy ý thoải mái, thấy Quý Tấn chủ động gần gũi với mình, tự nhiên cô cũng có cảm giác thân thiết với cô ấy, cô cười nói: “Tôi nhớ chứ.”

“Gia đình bạn trai tôi và gia đình Chung Khi là bạn bè lâu năm, anh ấy và Chung Khi từ lúc học mẫu giáo đã tụ tập đi chơi với nhau rồi, tôi quen Chung Khi khi học năm nhất đại học, còn Nhan Hành Chiêu đang học âm nhạc ở Viena – khi ấy chuyện giữa hai chúng tôi vẫn chưa đâu vào đâu cả, chỉ là bạn bè bình thường thôi. Lúc ấy có một nam sinh ở học viện khác theo đuổi tôi, cậu ta có nghị lực với nhẫn nại lắm, tôi nói thế nào cậu ta cũng không chịu nghe, sau đó tôi nghĩ ra một cách rất kinh điển, chính là để Chung Khi giả vờ làm bạn trai tôi, Nhan Hành Chiêu cũng đồng ý, lúc đầu Chung Khi cho rằng đây là chủ ý bậy bạ, phải mất nhiều thời gian lắm cậu ta mới đồng ý đấy, có điều sau này lúc chính thức hành động cậu ta cũng tận tụy, chịu khó phối hợp, thời gian đó tôi và cậu ta thường ăn cơm cùng nhau, chính là vì để nam sinh kia thấy khó mà lui...”

“Sau này tôi với Chung Khi trở thành anh em, có một lần tôi vô tình cầm điện thoại của cậu ta nghịch, tôi nhìn thấy trong album có một tấm hình, cậu ta chụp chung với cô, khi ấy tôi chỉ vào hình hỏi cô là ai, có điều cậu ta sống chết cũng không chịu nói...”

“Hôm ở sân bay nhìn thấy cô, tôi liền nhận ra cô ngay, từ từ nói việc này đã... Nghỉ hè năm hai đại học cậu ta đến Australia làm sinh viên trao đổi, tôi với cậu ta cũng ít liên lạc. Sau này tôi nghe Nhan Hành Chiêu nói, năm nhất đại học gia đình Chung Khi xảy ra chuyện, cũng nghiêm trọng lắm đấy, tôi nghĩ lại mới để ý đúng là lúc ấy cậu ta có vẻ không vui thật. Tôi nói với cô điều này, là muốn nói với cô, con người cậu ta ấy mà, cho dù có chuyện gì to tát cũng không thể hiện ra đâu. Hôm cậu ta nói với tôi, cậu ta và cô đi dạo trung tâm thương mại, rồi mua một chiếc váy, cô không mặc cho cậu ta xem, cậu ta còn đặc biệt hỏi ý kiến của tôi nữa – cô biết không, cậu ta bình thường lúc nào cũng là cái vẻ không quan tâm, rất ít khi như vậy...”

Triển Nhược Lăng cười, bình tĩnh lên tiếng: “Quý Tấn, cho dù hôm nay cô không nói với tôi những lời này, tôi cũng sẽ giải thích với anh ấy.”

Cô dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nếu như không giải thích rõ ràng, tôi và anh ấy mãi mãi chỉ thể tiếp tục như thế này.”

Ban đầu hai người bỏ lỡ nhau quá nhiều năm, là bởi vì còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, nếu như lại để sự việc tương tự xảy ra, thì sẽ mang theo tiếc nuối cả đời.

Quý Tấn tán thưởng nhìn cô, lên tiếng: “Triển Nhược Lăng, hình như tôi thế này là hơi nhiều chuyện...”

“Không đâu.” Triển Nhược Lăng lắc đầu, “có người bạn như cô, là may mắn của anh ấy mới phải.”

Quý Tấn ngẩn ra một lúc, rồi bật cười: “Cô thấy thế thật à?”

“Ừ, thật đấy. Trước đây khi học chung lớp với anh ấy tôi đã nghĩ rằng, người như anh ấy, nếu đã không có bạn bè là nữ thì thôi, một khi có sẽ là việc của cả đời.”

Tên của Bối Tử Toàn đột ngột hiện ra trong đầu Quý Tấn, sau đó cô nhìn cô gái ngồi trước mặt mình, bỗng nhiên sáng tỏ mỉm cười.

Suy cho cùng vẫn là cô bạn gái này hiểu cậu ta hơn.

Ra khỏi nhà hàng, Triển Nhược Lăng nói có một thứ muốn cho anh xem, anh liền đề nghị hay là đến căn hộ của anh, Triển Nhược Lăng suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Nơi ở của anh rất sáng sủa, không gian rộng rãi, lấy màu xám làm gam màu chủ đạo, làm nổi bật sự sạch sẽ ngăn nắp. Từ ban công hướng mắt nhìn ra xa có thể thấy được công viên xanh của thành phố, rất thỏa mãn thị giác.

Anh không hỏi cô muốn cho anh xem thứ gì, chỉ bước đến cạnh cửa sổ, kéo cánh cửa sổ cao sát đất để không khí tươi mới tràn vào phòng.

Triển Nhược Lăng đợi anh cất xong chìa khóa xe mới lên tiếng: “Chung Khi, em muốn nói với anh, trên vai em có một vết sẹo.”

“Thế thì sao?” Giọng nói của anh thờ ơ.

Triển Nhược Lăng cắn môi dưới: “Nhưng mà nó khó coi lắm, rất khó coi.”

Cô mặc một chiếc áo thun không cổ màu trắng, khẽ kéo cổ áo xuống để anh xem.

Dù Chung Khi đã đoán được là vì nguyên nhân gì, nhưng khi tận mắt nhìn thấy nó anh vẫn cảm thấy đau lòng. Không biết tại sao cô bị thương, bị thương thế nào mới để lại một vết sẹo như vậy, có điều anh biết rõ, ngay vào lúc này cô đang hoang mang và do dự.

Anh đến bên cạnh cô, kéo cô ngồi xuống sofa, ánh mắt đen khóa lại trên gò má cô: “Anh không để ý, thì em để ý cái gì.”

Câu nói vô cùng đơn giản, giọng điệu cho thấy hoàn toàn không hề để tâm.

Triển Nhược Lăng vốn định nói với anh, “anh cứ suy nghĩ kỹ rồi hãy nói”, nhưng lời vừa lên đến cổ họng, lại không thể nào bật ra thành tiếng, ngay sau đó, cả người đã được ủ trong một vòng ôm ấm áp.

Anh mạnh mẽ ôm lấy cô, tựa như đang sợ giây tiếp theo cô sẽ rời xa anh vậy.

Triển Nhược Lăng nghe thấy những thì thầm bên tai của anh: “Triển Nhược Lăng, anh nghĩ rồi, việc này thật sự chẳng sao cả. Như thế này cũng tốt, thật đấy.”

Khóe mắt cô chợt nóng lên, nước mắt làm long mi trĩu lại, cuối cùng thấm ướt áo sơ mi của anh.

Dường như để cô an tâm, anh nhắc lại câu nói một lần nữa: “Anh thật sự không để ý, cho nên em đừng suy nghĩ đến nó nữa, có được không?”

Cô hấp háy mắt, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: “Chung Khi, trước đây em không biết anh còn có vẻ mặt dịu dàng như vậy đâu.”

Cô nói như vậy, nghĩa là cô không sao nữa rồi.

Chung Khi nghe câu nói của cô lại thấy vui vẻ, buông cô ra, cười nói, “anh nhớ trước đây có một lần em bị chảy máu mũi, anh hỏi em sao lại bị thế, em còn nói anh cũng biết quan tâm người khác.”

“Ừ đúng.”

Thì ra những câu chuyện đã qua của quá khứ, không phải chỉ một mình cô ghi nhớ, còn có cả anh nữa.

Từng nghĩ rằng giữa anh và cô không hề có ký ức chung nào với nhau, nhưng thì ra, anh cũng giống như cô, đều từng chút, từng chút một ghi nhớ cận kề.

Chung Khi đỡ sau gáy cô, hôn lên môi cô, giữ cô trong lồng ngực, anh nhỏ giọng nói: “Vẫn còn may.”

Anh không để ý, thì em để ý cái gì.

Chợt nhớ lại câu nói vừa này của anh.

Dường như tất cả mọi chuyện đều trở nên tự nhiên như thế.

Triển Nhược Lăng suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi: “Chung Khi, em đã từng nói với anh em có một đứa em trai chưa?”

“Chưa.” Chung Khi hơi ngạc nhiên, nhướn mày lên tiếng: “Sao vậy? Bây giờ em nói với anh cũng không muộn đâu.”

Cô gật đầu, “Ừ. Em có một đứa em trai, nhưng mười hai năm trước đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông rồi.”

Nét mặt Chung Khi hơi thay đổi, anh ngẫm nghĩ một chút mới hỏi: “Là lần năm em học lớp 10 phải không?”

“Ừ. Khi ấy em ấy mới học đến lớp 5.”

Anh đưa tay, nắm bàn tay cô, tựa như muốn truyền cho cô thêm sức lực, cũng là truyền cho cô sự an ủi.

Hình như đây là lần đầu tiên, cô kể câu chuyện cũ này với một người khác.

“... Anh có biết cảm giác đó không? Chỉ một giây trước em và em ấy còn cười đùa với nhau, nhưng một giây sau em ấy đã nằm trong vũng máu... Em nằm viện đến mấy tháng, thời gian đó, gần như có thời gian rảnh là mẹ đến trông em, mang canh và thuốc bổ đến cho em, nhưng trong lòng em lúc nào cũng thấy có lỗi với bố mẹ, càng thấy có lỗi với em trai em hơn, bởi vì em ấy ra ngoài cùng em, thế mà em lại không cẩn thận bảo vệ em ấy. Em cảm thấy bản thân không xứng được nhận tình thương của bố mẹ, cho dù trong tiềm thức em cũng biết đó không phải lỗi của mình. Em không thể nào không nghĩ, nếu như lúc ấy động tác của em nhanh hơn một chút, có phải em trai em sẽ không sao rồi không...”

Anh xiết chặt tay cô, cảm giác áp áp theo những ngón tay lồng vào nhau truyền tới, giọng nói của anh rất dịu dàng: “Không liên quan đến em, em trai em hiểu cho em mà.”

Trong lòng anh không phải không cảm thấy day dứt, năm ấy cô đau lòng như vậy, thế mà anh còn đem quan hệ giữa cô và Ngôn Dật Khải ra làm trò cười.

Triển Nhược Lăng cũng xiết tay anh, gật đầu nói: “Ừ. Thực ra em cũng biết, có điều nói thì dễ, nhưng đến khi làm mới biết không đơn giản như vậy. Khi em được xuất viện về nhà nghỉ ngơi, bố mẹ em đều phải đi làm, anh trai em học đại học ở Quảng Châu, trong nhà chỉ có một mình, em lại là người tận mắt nhìn thấy em ấy rời xa thế giới này, cho nên có lúc không thể không nghĩ đến việc đó... Sau này trưởng thành rồi, thì không nghĩ như vậy nữa... Học xong em tiếp tục ở lại Tây Ban Nha làm việc, một phần cũng vì em cảm thấy mình được bố mẹ và anh trai chăm sóc quá tốt, vậy nên ít nhất em cũng phải rèn luyện mình một thời gian.”

Chung Khi khẽ ôm cô, “em không biết khi em còn ở bên đó, anh ở đây đợi em cực khổ thế nào đâu.”

“Nếu như rất lâu em cũng không trở về thì sao?” Cô không kiềm được hỏi.

“Thì anh vẫn đợi em trở về.”

Viên mắt cô lại nóng lên, ngơ ngẩn hỏi tiếp: “Nếu em vẫn không về thì sao?”

“Vậy thì anh đợi em cả đời này.” Giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng rất kiên quyết.

Đáy lòng cô run lên, không rõ là đau lòng hay là cảm động, chỉ cảm thấy muốn được ôm người trước mặt.

Và cô làm như vậy.

Cô từ từ đưa tay ra, vòng lên cổ anh, rất chậm rãi nói từng chữ: “Chung Khi, cảm ơn anh.”

Ngập ngừng vài giây, cô lại nói tiếp: “Năm ấy khi em ra nước ngoài, khi còn làm việc ở Tây Ban Nha, em chưa từng nghĩ rằng em và anh sẽ đi đến được ngày hôm nay.”

“Anh còn nhớ, em nói muốn làm bạn với anh.” Chung Khi nhớ lại nội dung bức mail cô gửi cho anh, cười nói.

Cô cắn môi, một nụ cười nhẹ thấp thoáng trên môi, “anh còn nhớ à?”

Hai người cũng đã ở bên nhau đủ lâu để có thể cởi bỏ những tâm sự với đối phương, dần ung dung thoải mái nói về những chuyện của trước đây.

“Sao có thể quên được.” Nửa gương mặt anh chìm trong nắng chiều mùa hạ, ánh sáng trong mắt mắt như từng đợt sóng chuyển động lấp lánh.

Triển Nhược Lăng nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên mỉm cười, nói: “Chung Khi, em phát hiện ra anh không hề biết an ủi người khác chút nào.”

Chung Khi thở dài, giúp cô vén những sợi tóc dài, “đúng thế. Bị em phát hiện rồi, đúng là anh không biết an ủi người khác đây.”

Qua một lúc, anh lại cười nói: “Có điều, anh thấy em cũng không cần người khác an ủi.”

“Ai rồi cũng phải lớn lên mà.” Triển Nhược Lăng nháy mắt, “đợi hôm nào đó anh không vui, em đến an ủi anh.”

“Đồ trẻ con. Em cứ từ từ đợi nhé.” Chung Khi vuốt mái tóc cô.

Nhìn cô một lúc, anh chợt đưa tay kéo tay cô, “hôm nào tìm thời gian đến nhà anh gặp bố mẹ anh nhé.”

“Gặp bố mẹ anh?” Triển Nhược Lăng hơi ngẩn người.

Nhưng anh chỉ nhìn cô, gật đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Đúng thế. Mấy hôm trước anh đi Quảng Châu, mẹ anh đã dặn đi dặn lại anh mấy lần rồi. Dù sao mọi người cũng phải gặp mặt một lần.”

Khung cửa sổ sát đất sau lưng hai người đang mở, gió thổi vào làm bật tung một góc rèm cửa. Ánh nắng từ phía sau một tòa cao ốc phản chiếu đến, mang theo hơi ấm rải khắp căn phòng, màu vàng nhạt của nắng dần chan hòa tầm nhìn của cô.

Khi còn ở Tây Ban Nha, cô từng không ngại xa xôi một mình đến Barcelona ngắm biển, cũng từng đứng trước hoàng hôn như thế này.

Một mình ở quốc gia xa lạ năm năm, những ngày tháng đó, những lúc một mình, cô đơn, cô độc, đau lòng, nhưng chỉ cần ở trước mặt anh, tất cả đều trở nên không còn quan trọng nữa.

Từ rất lâu rất lâu trước đây, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế này.

Có lẽ vì đã quen với việc chờ đợi, cuộc đời này, ngày hôm nay có thể cùng anh đứng đây ngắm cảnh, đã là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của cô rồi.

Trở về nước, gặp lại anh, tất cả mọi thứ, đều là những việc trước đây chưa từng dám nghĩ tới.

Hai người đã dùng tám năm, để đi đến trước mặt đối phương, cho dù thế nào, anh và cô cuối cùng đã có thể cùng nhau đón ánh mặt trời của ngày mai.

Cô không suy nghĩ, gật đầu, “được.”

Nụ cười hiện ra trên khóe môi của anh, anh khẽ đưa tay vuốt tóc cô, sau đó ôm lấy cô.

Mặt trời phía xa mang theo hơi ấm, hình ảnh hai người ôm nhau trong phòng khách, chìm trong một không gian lấp lánh ánh vàng của nắng tạo thành một bức tranh ý nghĩa nhất.

40. Chương 40

Bụng của Thái Ân Kỳ ngày một lớn, từ sau khi chị dâu mang thai, mỗi lần hai người ra khỏi cửa, nhiệm vụ lái xe đều được vinh quang đặt lên người Triển Nhược Lăng.

Triển Nhược Lăng đã thi giấy phép lái xe từ khi học đại học ở Bắc Kinh, có điều cơ hội được lái xe không nhiều, bây giờ Thái Ân Kỳ có thai, cô mới bắt đầu nhận thấy trọng trách của một tài xế quan trọng thế nào, lần đầu tiên trước khi lái xe của Triển Cảnh Việt đưa Thái Ân Kỳ ra ngoài, cô còn đặc biệt kéo mẹ ngồi vào ghế phụ lái, cùng cô chạy vòng quanh tiểu khu luyện tay lái mấy ngày liền. Thái Ân Kỳ nhìn thấy, cảm khái trong lòng, lại càng quý cô em chồng này hơn.

Một lần từ siêu thị về nhà Thái Ân Kỳ đột nhiên nói đến chuyện tình cảm, Triển Nhược Lăng nhớ Chung Khi từng nhắc với cô việc đến nhà gặp bố mẹ anh, vì vậy cô liền mượn cơ hội này để nói chuyện của mình với Thái Ân Kỳ.

Thái Ân Kỳ nghe nói cô đã có bạn trai, vừa thấy bất ngờ lại vừa vui mừng: “Thật à? Vậy là việc tốt rồi, sao em không nói sớm, lần trước Cảnh Việt còn bảo chị...”

Triển Nhược Lăng chợt nhớ câu nói Lâm Vi Lan từng nói với cô trong một tình huống tương tự, liền ngại ngùng nói: “Mọi người không hỏi, nên em không nói được...”

“Ừ nhỉ, lẽ ra phải hỏi em từ lâu rồi.” Thái Ân Kỳ gật đầu, cuối cùng nói: “Đợi Cảnh Việt về, em mời cậu ấy đến nhà mình ăn bữa cơm nhé.”

Hôm ấy, vẫn như thường lệ Chung Khi lái xe đưa cô về. Sau khi ngồi vào xe, Triển Nhược Lăng hỏi anh: “Bố mẹ anh là người thế nào? Hai người thích thứ gì?” Dù đây là lần đầu tiên cô gặp mặt người nhà của anh, nhưng cũng biết lần đầu đến thăm nhà tốt nhất vẫn nên mua quà biếu người lớn.

Chung Khi vừa lái xe vừa trả lời: “Yên tâm, em không cần lo lắng mấy việc đó. Bố mẹ anh đều rất tốt, nhất định hai người sẽ thích em mà. Gen tốt của anh đều là di truyền từ bố mẹ cả đấy.”

Triển Nhược Lăng giả vờ nghi ngờ đưa mắt đánh giá, “gen tốt? Ở đâu vậy? Sao em nhìn mãi mà không thấy?”

Chung Khi thấy trước mặt mình cô mỗi ngày một vui vẻ, trong lòng cảm thấy vui cùng được an ủi. Anh mỉm cười, sau khi dừng xe lại liền ôm cô vào lòng, đuôi mắt hơi nheo lại lên tiếng: “Thật sự không nhìn thấy à?”

Gò má Triển Nhược Lăng phỉm hồng, dựa vào gần anh: “Anh nhắc đến em với mẹ anh lúc nào vậy?”

Anh giả vờ nổi cáu, ánh mắt nhú lại đầy nguy hiểm: “Em không nói với người nhà em về anh à? Triển Nhược Lăng, em muốn anh làm bạn trai trong bóng tối của em bao lâu nữa hả?”

“Trước đây em không có cơ hội để nói mà. Lần trước, chị dâu muốn giới thiệu đối tượng cho em, em đã nói ngay rồi, nếu còn không nói, mẹ em sẽ kéo em đi gặp mặt mất.”

Chung Khi đưa tay búng nhẹ trên trán cô một cái, “ai bảo em đem anh giấu đi làm gì, đáng đời.”

Cho dù Chung Khi nói không cần lo lắng, Triển Nhược Lăng vẫn rất để tâm đến lần gặp mặt này. Hôm đến nhà Chung Khi, Triển Nhược Lăng đặc biệt mặc một chiếc váy dài màu be thường ngày rất ít khi mặc đến, lại còn cẩn thận chải mái tóc dài buộc lại.

Không người làm mẹ nào không lo lắng về việc chung thân đại sự của con trai mình. Mẹ của Chung Khi – Chương Hàm Mẫn cũng như vậy. Có lúc hỏi han con trai mình vài câu, con trai không chịu nói chỉ ậm ừ cho qua chuyện, Chương Hàm Mẫn cũng chỉ còn cách để tùy con.

Chương Hàm Mẫn không ngờ Chung Khi lại dẫn bạn gái về nhà ra mắt nhanh như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ. Trên thương trường, kiểu người gì bố Chung chưa từng gặp qua, ông thấy Triển Nhược Lăng bề ngoài nhẹ nhàng ôn hòa, tính cách lại dịu dàng ngoan ngoãn, đặc biệt là rất thuần khiết tự nhiên, đó là sự từng trải của con người lắng đọng qua thời gian, vì vậy đối với cô con dâu tương lai này ông cũng rất hài lòng.

Cuối tháng tám, Triển Cảnh Việt kết thúc chuyến công tác ở Mỹ trở về, Triển Nhược Lăng đưa Chung Khi về nhà để bố mẹ và vợ chồng anh trai gặp mặt.

Khi Thái Ân Kỳ nhìn thấy Chung Khi, lập tức nhớ ra người trước mặt là ai, cô khẽ đưa tay nắm tay Triển Cảnh Việt, khéo môi hiện ra một nụ cười nhạt.

Bố Triển có trí nhớ tốt, ông nhớ một lần đến khách sạn Thánh Đình đã từng gặp anh, ấn tượng từ lần gặp ấy vẫn còn lưu lại trong ông, dù ngoài miệng không nói rõ, nhưng trong lòng lại thấy rất vừa ý.

Trước giờ mẹ Triển Nhược Lăng vẫn canh cánh chuyện chung thân đại sự của con gái, bây giờ thành linh có một anh con rể tài giỏi thành đạt, tướng mạo lại điển trai đến nhà, hiển nhiên cực kỳ vui mừng.

Ngược lại Thái Ân Kỳ có chút tò mò hỏi: “Anh Chung làm sao quen A Lăng nhà chúng tôi vậy?”

Đúng lúc Triển Cảnh Việt cũng muốn hỏi câu hỏi này.

Triển Nhược Lăng vừa từ Tây Ban Nha về, ngay cả cửa nhà cũng rất ít khi bước ra, bây giờ cô nghe hai người nói đã quen nhau hơn bốn tháng, cảm thấy việc này quả thực có thể nâng lên thành kỳ tích được rồi.

Chung Khi gật đầu trả lời: “Bọn em là bạn học Cao trung, trước đây đều từng học ở trường Cao trung N.”

Thái Ân Kỳ gật đầu đầy ẩn ý: “À...”

Triển Cảnh Việt nắm tay vợ: “Bạn học rất tốt, tôi và vợ cũng là bạn học của nhau.”

Bữa ăn diễn ra trong không khí vô cùng vui vẻ.

Sau bữa cơm, Triển Cảnh Việt và Thái Ân Kỳ chỉ ngồi lại một lát sau đó xin phép về nhà trước. Thái Ân Kỳ đang mang thai, Triển Cảnh Việt ôm vợ chậm rãi bước xuống cầu thang đi về phía đậu xe. Sau khi Thái Ân Kỳ ngồi vào xe, đôi môi cong của cô nở ra một nụ cười nhẹ: “Cảnh Việt, anh có thấy bạn trai của A Lăng nhìn rất quen không?”

“Sao? Cậu ấy là ai?”

“Cậu ấy là tổng giám đốc của khách sạn Thánh Đình Holiday.”

Triển Cảnh Việt ngăn người, “em nói thật à?”

“Đương nhiên là thật chứ sao. Lần chúng ta đến khách sạn Thánh Đình từng gặp cậu ấy rồi, lúc đó cậu ấy còn đặc biệt nhìn vào chúng ta nữa, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là cậu ấy nhìn anh.”

Triển Cảnh Việt suy nghĩ một lúc, nhớ lại câu hỏi của vợ mình khi nãy, liền hiểu ra: “Ý em là, cậu ấy biết anh?”

“Ừ, có thể ngày trước cậu ấy từng gặp anh rồi. Chắc chắn lần ở khách sạn cậu ấy đã biết chúng ta là người thân của A Lăng, nếu không sẽ không nhìn chúng ta đâu...” Thái Ân Kỳ phân tích vô cùng rõ ràng.

“Nhưng mà, làm sao cậu ấy biết anh được?” Triển Cảnh Việt khó hiểu.

“Cậu ấy với A Lăng là bạn Cao trung, anh nhớ lại xem, anh từng đến trường gặp A Lăng lần nào chưa? Hoặc là cùng em ấy đi dạo phố chẳng hạn, sau đó bị cậu ấy nhìn thấy?”

“Dạo phố trăm phần trăm là không có, đời này anh chỉ đi dạo phố với em thôi.” Triển Cảnh Việt lại nghĩ, lục lại những ký ức trong đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện từ rất lâu trước đây, “em vừa nói như vậy, hình như anh có chút ấn tượng đấy...” Anh kể chuyện từng đến trường Cao trung N tìm Triển Nhược Lăng cho Thái Ân Kỳ nghe.

Thái Ân Kỳ nghe xong liền gật đầu: “Vậy thì xem ra, cậu ấy rất có lòng với A Lăng nhà mình, từ nay anh không phải lo lắng nữa rồi nhỉ?”

Triển Cảnh Việt mỉm cười, nhẹ nhàng ôm vai vợ: “Bây giờ anh không lo lắng cho em ấy, anh lo lắng cho em.”

Cuộc sống bỗng chốc trở nên rực rỡ tươi đẹp vô cùng, giống như một quả vải vừa bóc vỏ, tỏa ra hương thơm ngọt lịm. Cô và Chung Khi giống một đôi tình nhân đã yêu đương nhiều năm, thảnh thơi không tránh khỏi cãi nhau, nhưng việc đó không ảnh hưởng gì tình cảm của hai người.

Bầu không khí của mùa thu ôm trọn cả thành phố. Lễ Quốc khánh được nghỉ bảy ngày, nhưng với hoạt động dịch vụ như khách sạn, thời gian nghỉ lễ lại chính là thời điểm bận rộn nhất trong năm, Chung Khi tự nhiên cũng không ngoại lệ, mấy tuần gần đây thời gian gặp mặt của hai người cực kỳ ít ỏi.

Cuối tháng mười, công ty của Triển Nhược Lăng cử người sang công ty đối tác ở Barcelona để học tập, làm quen nghiệp vụ, mở đường cho việc thuận lợi hợp tác giữa hai công ty. Triển Nhược Lăng cũng nằm trong danh sách đi Tây Ban Nha đào tạo một tháng.

Tây Ban Nha có thể xem như quê hương thứ hai của cô, cô từng nghĩ sẽ có một ngày quay lại thăm nơi này, nhưng không ngờ được ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Tiết trời đang vào cuối thu, Tây Ban Nha thuộc kiểu khí hậu Địa Trung Hải, cho dù là tháng mười một cũng không mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt.

Đến Barcelona, Triển Nhược Lăng cùng các đồng nghiệp chuyên tâm tập trung vào công việc, cùng người của công ty đối tác ở Barcelona học tập nghiệp vụ. Một tháng đào tạo nói dài không ngắn, nói ngắn không ngắn. Công ty của Triển Nhược Lăng đặc biệt sắp xếp phòng nghỉ ở khách sạn cho những nhân viên đến đây công tác, mỗi ngày cô và các đồng nghiệp đến công ty đối tác học tập, buổi tối lại trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi Triển Nhược Lăng kết thúc buổi đào tạo ngày hôm đó liền trở về khách sạn, định lên mạng gửi tin nhắn cho anh.

Về đến phòng, cô nhắn tin cho Chung Khi: “Hôm nay đi tham quan công ty ở đây, công ty này lớn hơn công ty em làm việc lúc trước nhiều lắm.”

Cách vài ngày Chung Khi lại gọi điện thoại đường dài quốc tế cho cô, hỏi han tình hình của cô, mỗi ngày đều dặn dò cô phải ăn đúng bữa, ngủ đủ giấc, chú ý giữ ấm.

Trong một tháng đào tạo, đôi khi có thời gian rảnh mọi người sẽ hẹn nhau ra ngoài dạo chơi. Mặc dù khó có cơ hội được công ty cho ra nước ngoài, nhưng suy cho cùng phải ở lại hơn một tháng, mấy người các cô dần dần đều bắt đầu thấy nhớ người thân ở trong nước. Buổi trưa hôm ấy mọi người kéo nhau đi ăn trưa, sau đó thảo luận về chuyện về nước, cuối cùng quyết định đặt vé máy bay vào bốn ngày sau.

Xong bữa Triển Nhược Lăng về khách sạn gọi điện thoại cho Chung Khi, nói với anh bốn ngày nữa là có thể về rồi.

Múi giờ ở Tây Ban Nha và Trung Quốc chênh lệch nhau, lúc này trong nước đã là buổi tối. Chung Khi hỏi tường tận về chuyến bay của cô, sau đó lại hỏi: “Công ty của em có quy định mọi người phải về chung với nhau không?”

“Không có, không quy định như vậy, nhưng mọi người muốn cùng về để dễ chăm sóc nhau hơn.”

Một tháng đào tạo đã chính thức kết thúc, về mặt mọi người ai nấy đều có vẻ thả lỏng và nhẹ nhõm, bắt đầu bàn bạc chuyện sẽ đi đâu chơi để kỷ niệm. Buổi tối công ty ở Barcelona tổ chức một bữa tiệc nhỏ dành cho các nhân viên được cử sang đây học tập, chúc mừng việc hợp tác thành công của hai bên.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Triển Nhược Lăng đưa mắt nhìn đồng hồ dưới góc phải màn hình máy tính, vẫn chưa đến chín giờ. Cô đoán có thể là nhân viên phục vụ, bèn đi qua mở cửa, sau đó hoàn toàn sững người.

Người đang đứng trước cửa ăn mặc thoải mái, gương mặt trẻ tuổi toát lên vẻ phóng khoáng tự nhiên, thân hình cao lớn che khuất gần hết ánh đèn trong hành lang, sắc mặt anh có chút mệt mỏi, nhưng đôi mắt đen vẫn sáng lấp lánh có thần.

Khi cánh cửa phòng được mở ra, nét cười rạng ngời hiện lên trong đôi mắt ấy.

Triển Nhược Lăng ngẩn ra, qua rất lâu mới biết mình cần phải lên tiếng: “Sao anh lại ở đây?” Giọng nói phát ra nghe như không phải của chính cô nữa.

Một tay Chung Khi chống vào khung cửa, khoe môi nhẹ nhàng cong lên: “Bởi vì có em ở đây.”

Anh bước một bước dài vào phòng, dùng chân đóng cửa lại, dùng sức ôm chặt cô, “Triển Nhược Lăng, anh nhớ em, muốn được gặp em, cho nên mới bay qua đây tìm em.”

Triển Nhược Lăng nhắm mắt lại, ôm anh rất chặt. Như thế này mới chứng minh được anh là thật, là anh đang đứng trước mặt cô.

Cô dán mặt vào cổ anh, giọng nói nghẹn ngào từ cổ họng trôi ra ngoài: “Chung Khi, có phải em đang nằm mơ không?”

“Không phải.” Giọng nói của anh rất dịu dàng, tựa như có thể làm tan chảy cả một dòng sông băng.

Tay anh xiết lại trên eo cô, xoay người ép cô vào cánh cửa, thân hình cao lớn của anh áp sát vào người cô, ánh mắt đen như mực rục lên một cái nhìn rất khác.

Cô không kiềm được đưa tay ra, vuốt ve gương mặt anh.

Động tác của cô cuối cùng đã khiến chút năng lực tự kiểm chế của anh hoàn toàn tan rã, anh cúi đầu, gương mặt anh dần hiện ra ngày càng rõ nét trong mắt cô, bầu không khí nóng bóng ám muội phảng phất lướt qua cánh mũi cô, xuống đến môi cô rồi lan ra hết gương mặt cô. Tay anh vẫn xiết chặt trên eo cô, nụ hôn của anh không dịu dàng như thường ngày nữa, nụ hôn mang theo cảm giác chiếm hữu, tựa như muốn đem một tháng nhớ nhung đều trút hết vào nụ hôn này. Cô ôm chặt lưng anh, đôi chân nhũn ra suýt chút nữa là đứng không vững.

Một nụ hôn vừa dài vừa cuồng nhiệt, dài đến mức gần như cô không còn không khí để thở nữa, cuối anh anh mới buông cô ra.

Chung Khi đặt một phòng khác trong khách sạn, khi xuất hiện trước mặt cô lần nữa anh đã thay một bộ quần áo khác, áo sơ mi sẫm màu càng làm tôn lên đường nét trên gương mặt anh, vẻ mặt cũng hoàn toàn biến mất, “em thay đồ đi, anh đưa em đi dạo phố.”

Triển Nhược Lăng tắt máy tính, đưa mắt nhìn anh: “Sao lại là anh đưa em đi dạo, em rảnh nơi này hơn anh đây.”

Chung Khi kéo cô lại gần, gương mặt anh dần kề sát gương mặt cô, cười nói: “Em có tin anh rảnh về nơi này hơn em không?”

Đương nhiên là cô không tin: “Anh đang chém gió chứ gì.”

Lẽ ra Triển Nhược Lăng sẽ cùng các đồng nghiệp đáp chuyến bay quốc tế về thành phố N, nhưng bây giờ đương nhiên không thể cùng mọi người trở về được, Triển Nhược Lăng xin phép giám đốc hạng mục nghỉ phép hai ngày, nói là không về cùng các đồng nghiệp.

Hai người đến đại sảnh khách sạn ăn sáng, vừa khéo gặp được hai đồng nghiệp của Triển Nhược Lăng. Đồng nghiệp biết bạn trai của Triển Nhược Lăng không ngại đường xa trùng trùng từ thành phố N sang Tây Ban Nha thăm cô, liền vô cùng hâm mộ, dừng lại nói chuyện vài câu sau đó rất am hiểu tình hình không rủ cô cùng đi dạo phố mà chào hai người rồi ra khỏi khách sạn.

41. Chương 41

Ánh mặt trời ở Barcelona chưa bao giờ rực rỡ như vậy, từng tia nắng nhạt xuyên qua tầng mây chiếu xuống, dường như bầu trời đang được nhuộm thắm bằng những sắc màu lấp lánh, khung cảnh khiến tâm trạng con người không khỏi hân hoan, vui vẻ.

Triển Nhược Lăng chưa từng cười tươi đến vậy, có lẽ vì cô đang vui, cho dù nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng cảm thấy chúng khác hoàn toàn so với trước đây.

Hai người giống như những cặp đôi mới yêu, tay nắm tay dạo bước trên những con đường ở Barcelona, Triển Nhược Lăng đưa anh đi hết một vòng thành phố, đưa anh đi giữa lòng những công trình kiến trúc cổ to lớn hùng tráng người qua người lại không ngớt, vào tham quan giáo đường, ghé vào một quán cà phê ven đường nghỉ chân. Anh và cô đứng trước biển quảng cáo đầu phố chụp một tấm hình lưu niệm, phía sau lưng hai người là dòng khách du lịch và người dân địa phương ồn ào náo nhiệt không ngừng.

Triển Nhược Lăng đưa anh đến quán ăn Trung Quốc ngày trước khi còn làm việc ở đây cô thường ghé đến, hai người gọi vài món đơn giản, cô vừa đưa đĩa cho anh vừa lên tiếng nói: “Ngày trước em thường đến quán này ăn, có điều món Trung của quán này không ngon bằng quán ở Madrid...”

Chung Khi đưa tay nhận đôi đĩa, nghe cô nói chuyện, khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười nhạt, nghe từng lời của cô rất chăm chú.

Năm năm trước, cô từng một mình sinh sống ở đây.

Vừa nhớ anh vừa sống cuộc sống của cô.

Chỉ một mình.

Triển Nhược Lăng thấy anh chỉ ăn vài miếng rồi thôi, liền hỏi: “Sao vậy? Anh ăn không quen hả?”

“Không phải, em nói tiếp đi. Anh thích nghe.”

Hàng chân mày dài của Triển Nhược Lăng hơi nhíu lại, trên gương mặt cô hiện ra một nụ cười tươi đẹp rạng rỡ, in vào trong mắt anh sáng lạn hơn cả ánh nắng bên ngoài cửa sổ, “anh bị ngốc hả, anh vừa ăn vừa nghe em nói cũng được mà.”

Cô nhiệt tình đẩy một đĩa thức ăn đến trước mặt anh, “anh thử món này đi, trước kia em thích món này lắm, cuối tuần nếu không tăng ca sẽ đặc biệt đến đây ăn.”

Cô mong chờ nhìn anh ăn một miếng, sau đó liền vội vàng lên tiếng hỏi: “Anh thấy sao? Có ngon không?”

“Ừ rất ngon.” Chung Khi gạt đầu, “trước đây em còn hay đến những nơi nào nữa?”

Triển Nhược Lăng nhớ lại một chút rồi nói: “Đi đại giáo đường phía bên kia quảng trường, lát nữa ăn xong em đưa anh đến đó xem.”

Xong bữa, hai người mua hai chiếc kem ốc quế, vừa đi dạo vừa ăn.

Phòng Chung Khi đặt là phòng đôi, giường ngủ bên trong được bố trí ở một không gian độc lập. Buổi tối sau khi trở về khách sạn, Chung Khi nhờ nhân viên khách sạn đem hành lý và đồ đạc của cô chuyển hết sang phòng anh.

Sau khi tắm xong, như thường lệ Triển Nhược Lăng mở máy tính kiểm tra hộp mail xem hôm nay có thư đến của giám đốc hay không, bất ngờ nhìn thấy mail Lâm Vi Lan gửi cho mình. Sau khi trả lời mail của bạn, cô đem hình chụp của mình và anh chuyển từ máy ảnh sang lưu vào máy tính.

Đột nhiên nhớ đến Quý Tấn từng nói, trong điện thoại trước kia của Chung Khi có lưu một tấm hình của cô, tâm huyết dâng trào thế là cô mở thư viện ảnh 163, điền mật mã đăng nhập xong, cô tìm đến mục quản lý hình ảnh.

Những tấm hình từng được cô tải lên mạng đều hiện ra trên màn hình, có hình chụp lần họp lớp vào kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, cũng có hình chụp lúc cô học đại học ở Bắc Kinh. Không biết vì sao lại thấy rất có hứng, thế là mỗi một tấm hình đều được cô mở ra xem lại.

Những tấm hình này, ghi lại những năm tháng tuổi trẻ của hai người, thời gian thấm thoắt, đến hôm nay xem lại, cảm xúc trong lòng không còn giống với trước đây nữa.

Cô xem hình đến xuất thần, ngay cả Chung Khi tắm xong ra ngoài lúc nào cũng không biết.

TV trong phòng đang mở, trên màn hình là một chương trình của Tây Ban Nha. Trình độ tiếng Tây Ban Nha của Chung Khi có hạn, nghe thấy đôi nam nữ trong TV nói hết câu này đến câu khác, liền hỏi: “Chương trình gì vậy?”

“Không biết nữa, em mở lung tung thôi.” Triển Nhược Lăng tiện tay đưa điều khiển từ xa cho anh, “anh tự xem đi.”

Chung Khi nhận lấy điều khiển từ xa, đổi sang một kênh khác, thấy cô dán mắt vào máy tính, liền ngồi xuống bên cạnh, vừa nhìn vào màn hình anh bật cười: “Đây không phải là hình chụp từ rất nhiều năm trước à? Sao đột nhiên lại mở ra xem vậy?”

Triển Nhược Lăng “ừ” một tiếng, một tay chống đầu, nhìn thiếu niên trên màn hình đến xuất thần, nghĩ một lúc cô nói: “Khi ấy cảm thấy có lúc anh không hề vui vẻ như ngoài mặt, muốn hỏi anh vì sao lại thế, nhưng mãi không tìm được cơ hội...”

“Trong một quá trình dài, làm sao tránh khỏi đôi lúc gặp phải những chuyện không như ý.” Chung Khi cười nhẹ, nghịch mái tóc dài của cô: “Có điều dù sao cũng qua cả rồi.”

Cô tắt cửa sổ máy tính, chợt nhớ ra hôm nay hai người đi dạo anh nói được tiếng Tây Ban Nha khá lưu loát, “anh học tiếng Tây Ban Nha khi nào vậy?”

Hai đầu chân mày của anh khẽ chau lại, dưới ánh đèn màu cam đường nét gương mặt anh càng thêm sắc sảo, giống như vẻ đẹp của bức tường điêu khắc hai người nhìn thấy ở quảng trường lúc chiều, anh nói: “Quên rồi.”

Trong lòng cô rất ngọt ngào, nhưng vẫn nghịch ngợm hỏi anh: “Có cảm thấy rất khó học không?”

Chung Khi ôm lấy eo cô, ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Cũng được.”

Anh cầm lấy đồng hồ đeo tay đặt trên giường xem giờ rồi nói, “muộn như vậy rồi, đi ngủ thôi.”

Triển Nhược Lăng nghe đến hai chữ “đi ngủ”, giật mình nhận ra tối nay hai người phải qua đêm ở chung một phòng, gương mặt lập tức đỏ lên, lúng túng nhắc lại lời anh: “Ừ, đi ngủ...”

Chung Khi sao có thể không biết cô đang nghĩ gì trong đầu, bất thành linh nhích lại gần cô, “anh vốn không định làm gì cả, có điều bây giờ lại cảm thấy, nếu như anh không làm chút gì đó, có phải đã có lỗi với gương mặt đỏ bừng của em không?”

Anh khóa cô trong lồng ngực mình, ánh mắt nhìn vào môi cô sau đó liền hôn xuống.

Hai người vốn đang ngồi trên giường, đợi đến khi cô kịp nhận ra thì bản thân đã nằm ngả ra giường, nhiệt độ của đàn ông từ người anh truyền sang, đột nhiên cô nhận ra nếu cứ tiếp tục thế này sẽ xảy ra chuyện, mặc dù bình thường hai người cũng có ôm nhau hôn nhau, nhưng loại hành vi thân mật như hiện tại thế này lại rất ít. Nghĩ như vậy, cả người cô cũng bất giác cứng lại.

Cô nghe thấy giọng nói vang theo đôi chút mệt mỏi của anh từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Anh bảo đảm với anh sẽ không làm ra chuyện gì cả, em cũng không được cử động lung tung, ngoan ngoãn để anh ôm là được.”

Hành động đi kèm lời nói, anh xiết lại vòng tay đang ôm cô.

“Em không cử động, anh ngủ đi.” Triển Nhược Lăng nghĩ đến việc ngày mai anh còn phải trở về tham gia một hội nghị, liền vội vàng lên tiếng.

Chung Khi trầm giọng cười một tiếng, điều chỉnh cánh tay mình một chút để cô được thoải mái, “cũng không cần làm quá như vậy, em không cần phải cứng nhắc giống như một tảng đá đâu.”

Cô ngoan ngoãn vùi vào lòng anh. Gần như cả ngày hôm nay hai người đều đi bộ không ngừng, cứ đi chơi như vậy, cô cũng thấy rất mệt, vì vậy cũng chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Sáng hôm sau cô bị Chung Khi đánh thức dậy, hai người đến sân bay đáp chuyến bay sớm nhất về nước. Sau khi lên máy bay, cô vẫn có cảm giác như thể đang ở trong một giấc mộng tuyệt đẹp.

Đây là lần thứ hai Triển Nhược Lăng ngồi khoang hạng nhất, hai lần mang theo hai loại tâm trạng khác nhau. Chung Khi trở về phải lập tức chủ trì một hội nghị, vì vậy sau khi lên máy bay liền mở máy tính xem xét tài liệu cần dùng đến trong cuộc họp.

Máy bay cất cánh, Triển Nhược Lăng theo thói quen tựa người vào ô cửa kính máy bay.

Qua ô kính nhìn ra ngoài, ánh sáng khuất sau tầng mây.

Cô đưa mắt nhìn Chung Khi, anh đang tập trung vào màn hình máy tính xem báo cáo kế toán, ánh mắt anh ngưng đọng ở một điểm nhìn nào đó, vô cùng chuyên chú, đường nét trên gương mặt đẹp đến mức khiến người khác không cách nào nhìn thẳng vào được. Mọi người đều nói khi đàn ông tập trung làm việc rất thu hút, câu nói này không phải không có lý.

Cô cảm thấy rất ấm áp, thu hồi tầm mắt, tiếp tục ngoảnh đầu nhìn khoảng trời xanh mây trắng bên kia ô cửa kính.

Vật nặng ấm chối chang chiếu thẳng vào trái tim cô.

Chung Khi ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính đã thấy cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng nhảy múa trên gương mặt cô, khóe môi cô cong lên rất khẽ.

Anh tắt máy tính, xếp bàn lại, sau đó kéo cô nhìn về phía mình, cau mày nói: “Ánh nắng không tốt cho mắt đâu, đừng nhìn lâu quá.”

Triển Nhược Lăng “ừ” một tiếng, dời tầm mắt nhìn vào trong. Ánh nắng nhàn nhạt đậu lại trên gương mặt anh, ánh mắt anh đọng đầy vẻ trù mến yêu thương.

Chung Khi nắm tay cô, bao trọn trong lòng bàn tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, “đang nghĩ gì vậy?”

Những khớp ngón tay của anh rất rõ ràng, lồng vào những ngón tay cô, hơi ấm từ người anh truyền sang cô.

Triển Nhược Lăng lắc đầu, cầm tay anh tách ra, mân mê từng đốt ngón tay, “không nghĩ gì cả, chỉ thấy rất hạnh phúc thôi.”

Mùi vị của hạnh phúc, lớn dần lên cùng những ngón tay đan chặt vào nhau.

Anh trầm giọng bật cười, lại xiết chặt tay cô, đưa tay cô lên môi nhẹ nhàng hôn, ánh mắt dịu dàng không kể xiết.

Dần dần kéo cô ngả lên vai mình, nhỏ giọng hỏi: “Em có muốn ngủ không? Vẫn còn mấy tiếng nữa mới hạ cánh.”

Đi chuyển bay quốc tế không thể xem như một kiểu hưởng thụ, không gian trong máy bay nhỏ hẹp, sau khi lên máy bay phải ngồi suốt trên ghế, chuyến hành trình bay dài mấy giờ đồng hồ cũng đủ khiến người ta cảm thấy toàn thân cứng nhắc.

Triển Nhược Lăng lắc đầu, hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt long lanh nhìn anh, “em không buồn ngủ, chúng ta tùy ý nói chuyện gì đi?”

Anh đồng ý: “Được. Em muốn nói chuyện gì?”

“Gì cũng được.”

“Triển tiểu thư, em đúng là dễ hầu hạ thật đấy.”

Hai người nói đủ thứ chuyện, Triển Nhược Lăng chợt nhớ lại một lần cùng ngồi khoang thương gia với Dư Tri Hàng: “Lần trước khi em ngồi khoang thương gia, bên cạnh em là một người đàn ông rất điển trai.”

Chung Khi nhú mày, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Khi ấy nhìn thấy anh ta liền không kiềm được nghĩ, không biết bây giờ anh thay đổi thế nào rồi...” Cô có sao nói vậy.

Chung Khi ngẩn người, không ngờ cô lại cho mình câu trả lời như vậy, nụ cười chậm rãi nở ra trên môi, chạm vào ánh mắt, gương mặt toát lên vẻ hạnh phúc.

“Sau đó nói chuyện với anh ta rất lâu, rồi trở thành bạn bè.”

Tâm trạng của anh quá tốt, cũng không để ý đến câu nói phía sau của cô, “bạn bè của em ở đây có nhiều không?”

“Mười mấy người, không nhiều. Một nửa trong số đó là đồng nghiệp người hoa kiều, còn lại là người Tây Ban Nha.”

Hai người tán gẫu hơn mười mấy phút, Triển Nhược Lăng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói với anh: “Chung Khi, cảm ơn anh!”

Chung Khi hiểu cô muốn nói gì, khóe môi khẽ cong lên, “đồ ngốc, không có gì cả.”

Những ngón tay đang ôm lấy vai cô hơi xiết lại, “Triển Nhược Lăng, anh rất tiếc vì ngày trước được ở bên cạnh em, nếu như anh phát hiện sớm một chút...”

Anh không quen với cách nói chuyện thế này, không biết nên nói tiếp ra sao, hai đầu chân mày bất giác cau lại.

Qua vài giây sau mới nói tiếp, “nhưng, anh hy vọng sau này có thể làm cho em được hạnh phúc, vui vẻ.”

Trước nay anh là người che giấu bản thân rất giỏi, cho dù gặp phải bất cứ việc gì cũng đều tự mình đứng ra xử lý, giống như năm lớp 12 cho dù đối diện với kết quả thi Cao khảo không được như ý, cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Thế nhưng hôm nay anh bình tĩnh nhìn cô, nói những lời này.

Trong lòng cô chấn động, còn hơn cả lần hai người đứng trước biển vào một buổi tối kia, cô gật đầu: “Em rất hạnh phúc.”

Chợt nhớ lại lần đầu tiên ngồi máy từ về nước, cô không kiềm được đưa tay vuốt ve ô cửa kính, nơi đầu ngón tay tiếp xúc với cửa kính nóng ấm, nhiệt độ theo đầu ngón tay chạy thẳng về tim, khiến cả người đều được bao bọc trong một cảm giác ấm áp.

Triển Nhược Lăng thu lại tầm nhìn, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh, “thực ra những việc thế này không có gì là đúng hay không đúng, suy cho cùng là em cam tâm tình nguyện, cho dù kết quả thế nào, em cũng đã nghĩ đến rồi.”

Chung Khi bất ngờ, hai tay anh hơi thu lại, “còn may, tất cả không phải là quá muộn. Chúng ta vẫn còn thời gian cả đời.”

“Ừ.”

Anh khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, “em ngủ một lát đi.”

Bên ngoài máy bay là ánh nắng sáng lạn, những tia sáng vàng rực rỡ chuyển động không ngừng giữa biển mây trắng bồng bênh.

Cuối cùng cô đã biết được, từ nay về sau, quốc gia từng chứa rất nhiều nỗi buồn và cô độc này, sẽ trở thành một ký ức ứ ứ nghĩa nhất trong cuộc đời cô.

42. Chương 42

Mới chớp mắt ngày thu đã kéo nhau đi hết, tiết trời dần chuyển sang đông.

Đến ngày dự sinh, Thái Ân Kỳ vào bệnh viện Nhân Ái chờ sinh, nằm viện đến ngày thứ hai thì được chuyển vào phòng sinh, mẹ Triển và Triển Cảnh Việt cũng ở bệnh viện bầu bạn với cô. Thái Ân Kỳ ở trong phòng sinh chiến đấu hơn năm giờ đồng hồ, cuối cùng thuận lợi sinh được một bé trai bụ bẫm, khỏe mạnh.

Ngày hôm sau, tranh thủ thời gian nghỉ trưa Triển Nhược Lăng cùng Chung Khi đến bệnh viện thăm chị dâu và cháu trai.

Thái Ân Kỳ nghỉ ngơi một ngày, sắc mặt cũng đã hồi phục lại rất nhiều, ngồi ở đầu giường uống canh do mẹ Triển hầm từ nhà mang đến.

Triển Nhược Lăng đến bên cạnh mẹ Triển ngắm cháu trai, “dễ thương thật. Sau này lớn lên em bé sẽ đẹp trai lắm đây.”

Triển Cảnh Việt ngồi cạnh Thái Ân Kỳ, vô cùng đặc ý ôm vai vợ nói: “Đương nhiên là thế rồi, gen của hai người bọn anh đều rất tốt mà.”

“Biết rồi.” Triển Nhược Lăng cười với anh trai, sau đó kéo tay của Chung Khi, “anh nhìn kìa, chân của em bé còn biết cử động nữa kìa.”

Thái Ân Kỳ đưa mắt nhìn cô và Chung Khi, bất ngờ lên tiếng: “Nếu thấy dễ thương, thế còn không đơn giản à – hai đứa bọn em cũng sinh một đứa là được rồi?”

Triển Nhược Lăng đỏ mặt nhưng Chung Khi đứng bên cạnh lại bình tĩnh gạt đầu: “Vâng ạ.”

Cái người này...

Triển Nhược Lăng thầm đưa tay cầu anh một cái. Có vẻ anh đã sớm đoán được hành động này, cực kỳ chính xác bắt lấy tay cô, cô làm thế nào cũng không rút tay ra được, cô vừa lúng túng vừa hoảng, thế nào lại thành ra cô là người mắc lưới rồi.

Mẹ Triển ở bên cạnh phụ họa: “Đúng thế, A Kỳ nói có lý lắm.”

Hai người ở phòng bệnh chơi một lúc, sau đó thấy gần đến giờ làm việc, liền xin phép rồi nắm tay nhau rời khỏi phòng.

Ra đến hành lang bệnh viện, anh đưa mắt nhìn cô đến mấy lần, Triển Nhược Lăng bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, “làm gì thế?”

Chung Khi bật cười, nắm chặt tay cô: “Triển Nhược Lăng, chúng ta cũng sinh một đứa nhé?”

Trong bệnh viện người qua người lại không ngớt, có vài người đi ngang hai người, nghe thấy câu nói của anh liền mỉm cười hâm mộ nhìn theo.

Gương mặt Triển Nhược Lăng chợt đỏ bừng, giật mình tay mình ra khỏi tay anh, một mình bước lên trước: “Anh nói lung tung gì thế hả.”

“Nói thật mà.” Chung Khi đuổi theo cô, đưa tay tìm lấy tay cô, nụ cười trên khóe môi tươi sáng như ánh mặt trời ngày đông, “em suy nghĩ nghiêm túc đề nghị này của anh đi.”

“Lời nói nhảm nhí thế này, trực tiếp loại ra khỏi đầu là được rồi.”

“Em thật sự không suy nghĩ một chút à?”

“Chưa kết hôn đã sinh con gì? Anh tự đi mà sinh.”

Anh nhíu mày, điệu bộ nghiêm chỉnh nói: “Anh có nghĩ đến, có điều một mình anh không sinh được.”

Mặt cô càng đỏ hơn, dứt khoát không thèm để ý đến anh, đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Chung Khi thấy thế chỉ mỉm cười, vẫn nắm chặt tay cô, cô không thoát ra được, đành để mặc anh.

Sau khi lên xe, anh không lái xe đi ngay mà nghiêng người sang cô.

Triển Nhược Lăng cảnh giác lùi vào sâu trong ghế: “Anh muốn làm gì đấy?”

“Giúp em cài dây an toàn.” Nhìn thấy vẻ căng thẳng của cô, anh không nhịn được bật cười.

Tiếng “lách cách” vang lên, dây an toàn đã cài xong. Gương mặt cô lại không biết tốt xấu đỏ ửng lên.

Anh cười đến không nhịn được, gục người trên tay lái, tiếng cười không chút che giấu vang lên trong không gian nhỏ.

Triển Nhược Lăng đẩy anh: “Còn cười nữa là em không để ý đến anh đâu đấy.” Vừa nói vừa nhích người vào lưng ghế.

Chung Khi ngồi thẳng người lên, “được rồi, anh không cười nữa.”

Dù nói như vậy, thế nhưng nét cười ánh lên từ đuôi mắt anh vẫn không ngừng lấp lánh.

Triển Nhược Lăng thấy thế, không kiềm được, cũng cười hì hì thành tiếng.

Anh áp sát người cô, đưa tay ôm cô vào lòng, hơi thở ấm áp của anh quần quýt bên tai cô: “Không phải em bảo anh không được cười à? Thế em đang làm gì đấy? Còn cười vui như vậy?”

Bầu không khí chợt trở nên vô cùng dịu dàng, trái tim cô mềm nhũn ra, cô đưa tay ôm lại anh.

Qua rất lâu, trong xe mới vang lên tiếng nói của anh: “Triển Nhược Lăng chúng ta kết hôn nhé?”

Triển Nhược Lăng nghe xong bất giác ngẩn người, không trả lời ngay được.

Anh buông cô ra, cũng không lên tiếng, một lúc lâu bên trong khoang xe chỉ còn lại âm thanh nhịp thở đều đặn của hai người.

Hồi lâu sau, Triển Nhược Lăng cắn môi, đỏ mặt hỏi anh: “Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

Về mặt Chung Khi vô cùng bình tĩnh: “Không đột nhiên một chút nào, anh đã nghĩ từ rất lâu rồi. Chỉ là vừa nãy nhìn thấy anh trai và chị dâu em, anh nghĩ chúng ta cũng có thể giống như hai người họ, vậy thì kết hôn cũng không tồi. Có điều anh nghĩ kỹ rồi, chúng ta cứ sống thế này vài năm đã, đến lúc đó mới sinh em bé.”

Triển Nhược Lăng ngẫm nghĩ những điều anh nói, mặc dù rất ngại ngùng, nhưng vẫn hoài nghi hỏi lại anh: “Vì sao? Vừa nãy không phải anh nói là...” Vừa nãy trong phòng bệnh anh không nói như vậy.

Chung Khi nghịch những ngón tay cô đang nằm trong lòng bàn tay mình, rất chân thành nói: “Anh đang nghĩ, chúng ta xa cách nhiều năm như vậy, dù thế nào cũng phải từ từ tận hưởng thế giới hai người đã.”

“Nhưng mà, anh và chị dâu em yêu nhau chín năm mới kết hôn, chúng ta...” Triển Nhược Lăng do dự sau đó vẫn nói hết câu, “chúng ta thế này có tính là kết hôn chớp nhoáng không?”

Anh đưa tay búng nhẹ vào trán cô, nhẹ giọng phân tích: “Triển Nhược Lăng, chúng ta biết nhau mười hai năm rồi, tuyệt đối không thể xem là kết hôn chớp nhoáng được. Em tính thử xem, anh trai và chị dâu em biết nhau chín năm, thời gian chúng ta biết nhau nhiều hơn hai người họ đến tận ba năm, cũng phải hơn một nghìn ngày đấy.”

Triển Nhược Lăng buồn cười nhìn anh, nhướn mày: “Việc này với biết nhau được bao lâu không có liên quan đâu đấy, phải tính từ lúc bắt đầu yêu nhau đến khi kết hôn chứ.”

“Nếu thế chúng ta cũng yêu nhau rất nhiều năm rồi, chỉ là không nói rõ với nhau thôi.” Anh tỏ ra cực kỳ có tính nhẫn nại, ánh mắt đen như mực chân thành nhìn vào mắt cô: “Có được không?”

Cô nhìn vào mắt anh, chằm chằm hỏi lại: “Anh nói thật?”

“Còn thật hơn cả trân châu nữa.” Anh kéo tay cô, trịnh trọng nói.

Cô gạt mạnh đầu, đưa tay vòng lên cổ anh: “Được!”

Lần này đến lượt anh ngẩn người: “Em nói gì?”

“Em nói, được.”

Trên gương mặt anh dần giãn ra thành một nụ cười sáng lạn, vòng ôm của anh xiết chặt trên eo cô, một loại cảm xúc không thể diễn tả được bằng lời mạnh mẽ dâng lên trong lòng, anh thì thầm bên tai cô: “Nhược Lăng...”

Một ngày sau khi kết hôn, một lần Chung Khi mở ví tiền của cô, bất ngờ nhìn thấy một tấm bưu thiếp được kẹp vào một ngăn của chiếc ví, tựa như cảm giác được điều gì, anh hỏi, “đây là gì thế?”

Tấm bưu thiếp đã ngả sang màu vàng, có kích cỡ của một tấm bưu thiếp thông thường, rất mỏng, nhìn từ bề ngoài có thể đoán ra, nó có từ rất lâu rồi.

Có điều điều đó cũng chẳng là gì cả, quan trọng là hàng chữ nằm trên mặt giấy: Chung Khi trọn đời bình an.

Triển Nhược Lăng đang ngồi trên sofa xem phim, nghe anh hỏi, liền điều chỉnh âm lượng của TV nhỏ lại, vừa quay đầu nhìn liền thấy thứ anh đang cầm trên tay, gương mặt chợt ửng hồng, “lời chúc sinh nhật.”

Chung Khi ngồi xuống cạnh cô, “viết khi nào thế?”

Cô tính toán âm ờ cho qua cửa, kiên quyết giả ngốc với anh, ngoài miệng nói: “Làm sao mà em nhớ được?” nhưng ánh mắt không còn tập trung vào màn hình TV nữa.

Anh dùng lực ôm lấy cô, kề sát bên tai cô lên tiếng: “Đừng có giả vờ. Chắc chắn là em còn nhớ.” Luồng không khí nóng rẫy từ từ chạm vào gò má cô, vô cùng ấm muội. Đường như anh muốn dùng tư thế này để nói với cô, nếu cô không nói, anh sẽ kiên quyết không buông tay.

Triển Nhược Lăng bị anh giữ chặt không thể cử động được, trong lòng nghĩ dù sao cô và anh đã kết hôn rồi, có nói ra cũng không sao, nghĩ thế cô liền đặt điều khiển từ xa sang một bên, trong đầu hồi tưởng lại: “Chắc là năm kia.”

“Nói cụ thể hơn nữa đi.”

“Thì hôm sinh nhật anh vừa khéo em ra phố gửi đồ cho bố mẹ và anh trai, nhớ ra sinh nhật anh nên thuận tiện mua tấm bưu thiếp này...”

Anh đặt cầm lên vai cô, yên tĩnh, thật lâu không lên tiếng.

Thình lình cô nhớ ra một việc Quý Tấn từng nói, lòng tò mò nổi lên, cô hỏi anh: “Em nghe Quý Tấn nói, trong điện thoại của anh trước đây có một tấm hình...” Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng cô cũng không quá chắc chắn, không biết bây giờ anh còn lưu lại tấm hình đó hay không.

Chung Khi khẽ nhướn mày, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, cuối cùng vẫn đưa điện thoại cho cô, “tự em tìm đi.”

Cô đặt điều khiển từ xa xuống bàn, vòng tay ôm cổ anh, nũng nịu nài nỉ anh: “Điện thoại của anh hiện đại lắm, em không biết dùng, anh giúp em đi nhé? Em chỉ xem chút thôi...”

Cuối cùng cô siết tay lại, đầy uy hiếp nói: “Anh không tìm giúp em, em sẽ bức chết anh.”

“Dựa vào em?” Chung Khi cười nhẹ, kéo cô vào trong lòng mình, “anh phát hiện càng ngày em càng có khiếu hài hước đấy.”

Dù nói như vậy, rốt cuộc anh vẫn giúp cô mở tấm hình ra.

Là hình chụp vào buổi họp lớp kỳ nghỉ đông năm thứ nhất đại học, có thể nhìn ra được là chụp khi cả lớp tụ tập trong phòng bao ăn trưa. Trong hình có cả anh và cô.

Bởi vì được chụp bằng di động, cho nên hình ảnh không quá rõ nét.

Từ tấm hình có thể nhìn ra được, hình như có người gọi cô, cô trùng hợp quay đầu lại, tấm hình bắt được khoảnh khắc vô cùng đáng giá, ánh mắt cô trong một tích tắc đó hiện ra vô cùng sinh động trong hình: cô quay đầu nhìn về phía bên trái, một tay đặt trên bàn, trong ánh mắt mang theo ý cười. Anh ngồi trên ghế sofa phía sau cô, khoảng cách giữa hai người hơi xa, nhưng góc chụp trong tấm hình cực kỳ khéo léo, vừa vặn có cả hai người.

Cô nhìn tấm hình chụp rất lâu cũng không nói gì, nước mắt từ từ dâng lên khiến tầm nhìn cũng trở nên mờ mịt.

Đây là tấm hình chụp chung chính thức của hai người, nhiều năm như vậy không biết anh đã đổi điện thoại bao nhiêu lần, nhưng lúc nào cũng lưu tấm hình này lại.

Bao nhiêu ngày tháng, những nhung nhớ quấn quanh trong lòng, tựa như đều gửi gắm vào tấm hình này để vẽ nên một hình dáng cụ thể, như những sợi tơ mỏng manh đan chặt trong tim.

Đôi mắt cô hơi đỏ, cô nhẹ nhàng hỏi: “Ai chụp vậy?”

“Liêu Nhất Phàm, còn là ai được nữa?” Anh cũng để mặc những suy nghĩ của mình trôi về kỳ nghỉ đông của rất nhiều năm trước. Khi ấy cũng không nghĩ gì cả, chỉ đơn giản là lưu tấm hình lại, về sau đổi mấy

lần điện thoại cũng khôngỡ xóa nó đi, khi vừa bắt đầu là vì không nghĩ đến việc xóa đi, về sau là vì xem nó như một loại tín vật, sau đó lưu lại mãi cho đến bây giờ.

Cảm giác dịu dàng yêu thương dâng lên bỗng bênh, cô không biết phải nói gì, chỉ ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng gọi tên anh: “Chung Khi...”

Ông trời đối với cô quá tốt, trong một năm này, đã đem mọi thứ dành tặng cho cô.

Chung Khi nhẹ nhàng vỗ vai cô, không lên tiếng.

Rất nhiều năm sau, anh có thể cùng cô ngồi bên nhau ngắm bức ảnh cũ của nhiều năm trước.

Trời đã vào hè, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ ảm áp truyền vào phòng, vẫn sáng lạn như trước đây.

Như buổi chiều một ngày đông nhiều năm trước. Khi ấy anh đứng ở quảng trường chào tạm biệt các bạn trong lớp, anh vẫn còn nhớ, cô đứng giữa các bạn, sau lưng cô là ánh nắng rạng rỡ. Hình ảnh ấy, vẫn còn lưu lại trong anh, chưa bao giờ rời khỏi ký ức của anh.

Hình ảnh ấy là khoảnh khắc thời gian ở lại bên anh và cô.

(HOÀN CHÍNH VĂN)

43. Chương 43: Ngoại Truyện Nhỏ

Ngày rằm tháng giêng Triễn Nhược Lăng và Chung Khi cùng về nhà bố mẹ Chung ăn lễ, buổi tối cũng nhà lại nhà lớn ăn cơm với bố mẹ.

Tối hôm trước Triễn Nhược Lăng đi ngủ rất sớm, chưa đến mười giờ đã leo lên giường, thẳng đến hơn chín giờ sáng mới mở mắt dậy, cho nên buổi trưa nằm thế nào cũng không ngủ được nữa. Vốn dĩ cô không định ngủ nữa, nhưng Chung Khi nói một mình cô rồi rồi cũng chẳng có gì để làm, vì vậy liền kéo cô đi ngủ cùng anh.

Triễn Nhược Lăng tỉnh như sáo, thấy Chung Khi đang nhắm mắt ngủ rất say, bèn nhẹ tay nhẹ chân ngồi dậy.

Từ phía sau lập tức có một cánh tay đưa ra ôm lấy eo cô, giọng nói mang theo chút phần trầm khàn ngái ngủ: “Đi đâu vậy?”

“Vệ sinh.” Triễn Nhược Lăng thuận miệng trả lời. Bình thường anh đều ôm cô ngủ, một khi phát hiện cô không có bên cạnh sẽ theo tiềm thức quay tìm rồi tiếp tục ôm cô lại.

Anh nhắm mắt lại không lên tiếng, chỉ thả lỏng hai tay đang giữ cô ra.

Trên đầu giường có đặt một ly nước, là Chung Khi rót để dành cho cô. Có mấy lần cô thức dậy đi uống nước lúc nửa đêm, về sau mỗi lần trước khi ngủ Chung Khi đều để sẵn cho cô một ly nước trên tủ đầu giường. Cho dù về nhà của bố mẹ, anh vẫn giữ thói quen như vậy.

Triễn Nhược Lăng cầm ly nước uống một ngụm, cảm thấy nước hơi lạnh, liền đến phòng khách thêm vào chút nước nóng. Sau khi về lại phòng, cô khẽ chuyển tầm mắt, nhìn thấy ngăn phía dưới của chiếc tủ đầu giường có vật gì đó giống một quyển album, đến khi mở ra đúng là album thật.

Cô sợ mình làm ồn khiến Chung Khi tỉnh giấc, liền dứt khoát ngồi xuống một góc phòng lật ra xem.

Hình chụp không nhiều, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ, nhìn thì biết ngay là hình chụp khi anh ở Australia. Trời xanh mây trắng cỏ non tươi mơn mớn, khung cảnh làm cho tâm trạng của cô trở nên rất dễ chịu.

Cô lại lật đến một trang khác, đập vào tầm mắt của cô là một nhà trọ độc đáo: tường ngoài sơn trắng, hàng hiên thấp, cửa trước có bốn năm bậc cầu thang, bãi cỏ xanh phía trước nhà, trên cao là một khoảng trời xanh mây trắng.

Chung Khi rất nhanh đã phát hiện ra cô không trở về giường nữa, anh vừa mở mắt dậy đã thấy cô một mình ngồi trên sàn nhà xem album, nụ cười đọng trên khóe môi, còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng bên ngoài tấm cửa kính kia.

Anh hơi ngẩn người nhìn cô, sau đó tung chăn điều hòa ngồi dậy, “sao em lại ngồi trên mặt đất? Cẩn thận cảm lạnh đấy.”

“Anh dậy rồi?” Triển Nhược Lăng quay đầu lại cười với anh, đưa tay sờ thử nhiệt độ của sàn nhà, “ngồi trên sàn thoải mái lắm đấy.” Sàn nhà được lát gỗ cao cấp, chất lượng rất tốt, ngồi trên sàn vô cùng thoải mái.

“Em xem hình gì vậy?” Anh bước xuống giường đi lại chỗ cô, vòng tay ôm lấy cổ cô.

Triển Nhược Lăng giữ tay anh lại, ra hiệu cho anh cùng ngồi xuống, vầy vầy tấm hình đang cầm trong tay về phía anh: “Đây là nơi nào vậy?” Cổ tay cô đeo một chuỗi vòng thạch anh trong suốt, là món quà anh tặng cô sau khi hai người đính hôn được một tháng. Cổ tay cô khẽ lắc làm ánh sáng phản chiếu vào chiếc vòng cũng chuyển động theo, lấp lánh rất bắt mắt.

Chung Khi mở rèm cửa, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy tấm hình nhìn một lúc, cười nói: “Đây là nhà trọ anh ở khi còn học đại học ở Griffith. Lúc trước quên lấy cho em xem.”

“Nhà trọ của các anh à? Đẹp quá.” Triển Nhược Lăng cẩn thận nhìn lại lần nữa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt tấm hình đã được ép nhựa, “trước đây em có hỏi một người bạn học từng đến Austrila, cô ấy nói đường phố ở Australia không có nhiều người, không biết có phải thế thật không?”

“Rất ít người. Cho nên cuộc sống ở Australia rất an nhàn, thanh thản.”

Triển Nhược Lăng vừa lật xem album, vừa nghe anh kể chuyện ngày Cá tháng Tư năm đó chơi xỏ bạn cùng nhà: “... Bọn anh phải tự nấu ăn, có điều về sau có một người quá lười, đã không nấu lại còn không chịu đi chợ, chỉ muốn được ăn sẵn, thế là hai người bọn anh liền bàn nhau chỉnh cậu ta một trận, bỏ rất nhiều tương ớt vào món ăn cậu ta thích nhất...”

Kết quả đương nhiên là thảm không nở nhìn.

Cô nghe đến đoạn thú vị, cười không nhịn được ngã vào vào lòng anh, “sau đó thế nào?”

Chung Khi nhớ lại chuyện cũ cũng bật cười, “bọn anh làm ra vẻ vô tội, nói với cậu ta đó là tương cà chua loại mới nhất trên thị trường, sau đó nhìn cậu ta ăn hết toàn bộ món tương ớt đó...”

Cô cười đến nỗi muốn nghẹt thở, Chung Khi sợ cô không thở được, vừa cười vừa dùng tay vỗ nhẹ vào lưng cô: “Này này này, kiểm chế chút nào.”

Triển Nhược Lăng dần thu lại nụ cười của mình, lè lưỡi nhìn anh nói: “Ừ, không cười nữa. Nếu không sẽ làm ồn đến bố mẹ.”

Lại lật trang vài trang nữa, bất ngờ phát hiện số trang trống ngày càng nhiều, cô không kiềm được hỏi anh: “Sao có ít hình vậy?”

Chung Khi vuốt tóc cô: “Sau đó máy ảnh bị hư, cho nên chỉ có ít hình.”

Cô cảm thấy tiếc nuối: “Vậy anh không mang máy đi sửa à?”

“Sau lại thấy máy ảnh đó dỏm quá, dứt khoát không dùng đến nữa.” Anh hôn nhẹ lên trán cô, “nếu sớm biết em thích xem như vậy, lúc đầu cho dù thế nào anh cũng đi mua máy mới để chụp cho em xem cho thỏa thích.”

Triển Nhược Lăng quán lấy anh được nghe anh kể rất nhiều câu chuyện thú vị, dần dần lại cảm thấy buồn ngủ, cô đưa tay vuốt mắt, nói: “Em buồn ngủ quá, giờ chỉ muốn ngủ thôi.”

Chung Khi đặt tấm hình trong tay cô xuống một bên, nắm tay cô: “Sao gần đây em cứ thích ngủ thế nhỉ?”

“Ngày hè nóng nực ngủ giấc tròn. Với lại vừa nãy là anh đi ngủ, em đã ngủ trưa đâu.”

“Ngày hè nóng nực ngủ giấc tròn?” Chung Khi nhúu mày, chỉ ra ngoài cửa sổ, “em yêu à, bây giờ đang là mùa xuân.”

“Thế thì đổi thành ‘giấc ngủ đêm xuân chẳng hay trời đã sáng’”

Anh đưa tay vỗ nhẹ gương mặt cô: “Đáng đời, vừa nãy không ngủ, bây giờ lại bảo buồn ngủ.”

“Vừa nãy không buồn ngủ mà.” Cô nhỏ giọng nói, giọng nói đã hơi có chút mơ màng.

Chung Khi ôm cô, trong đầu bắt đầu nghĩ đến một khả năng, dịu dàng nói: “Anh ôm em lên giường ngủ được không?”

Cô cố gắng mở mắt: “Nhưng mà em thích ngủ ở đây.”

“Ngoan, ở đây lạnh, anh ôm em lên giường ngủ.”

Triển Nhược Lăng cảm nhận được hơi thở của anh, lại càng buồn ngủ hơn, mơ mơ màng màng gật đầu: “Được.”

44. Chương 44: Ngoại Truyện : Cậu Ta Vẫn Luôn Biết

Quý Tấn luôn cho rằng trong đám bạn bè của mình, Nhan Hành Chiêu chính là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

Ý của cô không hẳn là con người Nhan Hành Chiêu rất đặc biệt gì đó, chỉ là tính cách của Quý Tấn có phần nam tính, từ nhỏ đến lớn đánh bạn với cô đều là đám con trai tính tình sáng khoái, nghịch ngợm, thế nhưng người như Nhan Hành Chiêu hoàn toàn cách mấy chữ sáng khoái nghịch ngợm kia một đường chân trời.

Quý Tấn quen biết Nhan Hành Chiêu, là vào mùa thu năm cô mười ba tuổi.

Năm đó, gia đình Nhan Hành Chiêu chuyển vào tiểu khu nơi gia đình Quý Tấn đang ở, còn vừa khéo ngay tầng trên của nhà họ Quý. Có đến mấy lần mẹ Quý về nhà nói với Quý Tấn thế này: “Đứa nhỏ nhà họ Nhan ở phía trên nhà chúng ta đánh đàn dương cầm hay lắm, sau này nhất định sẽ nổi tiếng cho mà xem!”

Vừa nghe Quý Tấn liền biết ngay, chẳng qua mẹ mình chỉ nói chuyện với mẹ của đứa nhỏ nhà họ Nhan trong truyền thuyết vài câu mà thôi, mẹ căn bản chưa từng tận tai nghe đứa nhỏ nhà họ Nhan đánh đàn lần nào cả, cho nên mỗi lần như vậy cô đều lười biếng trả lời lại: “Mẹ, mẹ nghe người ta đánh đàn được mấy lần rồi thế?”

Cô không nhin được oán thăm trong lòng: Mẹ sinh ra con bao năm như thế, sao không thấy mẹ khen ngợi con gái mình một câu đi? Đúng thật là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Có một hôm vào buổi chiều Quý Tấn leo cầu thang bộ lên sân thượng chơi, khi leo đến tầng 23 thì nghe thấy có người đang đánh đàn, cô không kiềm được dừng chân lại lắng nghe.

Mặc dù Quý Tấn là một người mù âm nhạc, nhưng cũng cảm thấy đây là khúc nhạc hay nhất mà cô từng được nghe. Cô nghĩ, thực ra mấy lời mẹ nói cũng hơi có lý đấy.

Về sau cô thực sự gặp được đứa nhỏ nhà họ Nhan trong truyền thuyết trước cửa thang máy. Nam sinh trước mặt mặc áo thun trắng cùng màu với chiếc quần đang mặc, trông rất sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác cậu vô cùng lịch sự, nhã nhặn.

Quý Tấn đặc biệt để ý ngón tay của cậu, những ngón tay vừa dài vừa có lực, quả nhiên là bàn tay chuyên dùng để đánh đàn.

Quý Tấn không thể không thừa nhận, mẹ mình cũng có lúc có mắt nhìn người phết.

Quý Tấn cùng hai nữ sinh cũng có tính cách hào sảng khác chơi rất thân với đám nam sinh trong lớp, vào tiết Thể dục thường cùng nhau chơi bóng rổ, thỉnh thoảng cuối tuần cũng hay kéo nhau đi chơi.

Khi ấy, Vòng chung kết Euro đang vào giai đoạn hấp dẫn, Quý Tấn đi cùng một nữ sinh đến nhà một nam sinh trong lớp xem trận đấu. Sau khi đến nhà nam sinh kia mới phát hiện ra, ngoại trừ những gương mặt quen thuộc, đứa nhỏ nhà họ Nhan ở phía trên nhà cô cũng có mặt trong đám.

Trận đấu phát trực tiếp trên TV càng về sau càng trở nên ức chế bức bối, Quý Tấn xem mà phát cáu, không kiềm được lớn tiếng: “Thứ bóng đá rách nát gì thế này!”

Nam sinh ở tầng 23 ngồi trên ghế sofa bên cạnh cô, từ đầu trận luôn rất chăm chú nhìn vào màn hình TV, nghe thấy câu nói của cô liền ngoảnh đầu sang, trong đôi mắt đen thoáng lên ý cười.

Quý Tấn không để ý đến cậu, thầm nghĩ: Ở đây lại không phải nhà cậu, câu nói của tôi không tính là phạm pháp đâu?

Cô càng xem càng tức giận, không nhịn được dùng tay đập vào đầu gối, trầm giọng mắng một tiếng: “Shit!”

Nam sinh ở tầng 23 rót cho cô một ly nước, sau đó nói với cô: “Con gái không được nói từ này.”

Nếu đổi lại là nam sinh khác nói với Quý Tấn điều này, có lẽ Quý Tấn sẽ phản bác ngay. Có điều đối mặt với nam sinh lịch sự tuấn tú thế này, Quý Tấn phát hiện ra mình không cách nào cãi lại được.

Từ đó về sau, cho dù muốn mắng người đến mức nào, Quý Tấn cũng không nói ra từ kia nữa.

Về sau Quý Tấn nghĩ, bắt đầu từ ngày quen biết với Nhan Hành Chiêu, cô đã bắt đầu ở dưới cơ cậu rồi.

Hơn nữa sau đó, lúc nào cũng là ở dưới cơ.

Mẹ của Quý Tấn không biết vì sao lại trở thành bạn thân của mẹ Nhan Hành Chiêu, Quý Tấn cũng bị mẹ mình kéo theo lên nhà Nhan Hành Chiêu chơi mấy lần.

Thường thì Quý Tấn vừa bước chân vào nhà họ Nhan đã nghe thấy Nhan Hành Chiêu đang chơi đàn, cũng có lúc Nhan Hành Chiêu dạy Quý Tấn đàn mấy bài đơn giản, kết quả một bản nhạc nhẹ nhàng du dương là vấp rơi vào tay Quý Tấn liền trở thành khúc quân hành khí thế hùng hực.

Năm Nhan Hành Chiêu mười tám tuổi phải đến Học viện âm nhạc Vienna học chuyên sâu về âm nhạc.

Thực ra Quý Tấn đã biết từ lâu sớm muộn gì cũng có ngày này.

Cậu học về âm nhạc, nếu muốn phát triển thêm một bước nữa, vậy thì ra nước ngoài mới là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là Quý Tấn chưa từng nghĩ mình sẽ không nở như vậy.

Trước ngày Nhan Hành Chiêu ra nước ngoài một ngày, Quý Tấn cùng cậu đến cửa hàng Pizza Hut gần nhà ăn bữa cuối cùng.

Quý Tấn hỏi cậu: “Sau này cậu có trở về không?”

“Đương nhiên rồi.” Cậu trả lời.

“Thế cũng không tồi.” Quý Tấn vừa ý.

Cậu ngược mắt, trong ánh mắt đen có một thứ ánh sáng kỳ lạ lướt qua, đôi môi hơi mím lại, hỏi: “Vậy thế nào mới tính là rất tồi?”

Quý Tấn không do dự trả lời: “Vui quên đường về, một đi không trở lại.”

Cậu rất nghiêm túc nói, trịnh trọng giống như đang tuyên thệ: “Yên tâm, mình chỉ đi học chuyên sâu, học xong thì sẽ về.”

Quý Tấn sớm biết từng đường đi nước bước trong đời mình đã được bố mẹ sắp xếp ổn thỏa đâu đó: sau khi cô hoàn thành chuyên ngành học ở Trung đại sẽ ra nước ngoài, sau đó trở về làm việc tại Quý thị.

Vì vậy cô nói: “Ài, thực ra cũng có sao đâu. Sau này chắc chắn mình sẽ ra nước ngoài, bố mẹ muốn mình đến Anh. Đến lúc đó bọn mình có thể cùng nhau đi du lịch gì gì đó, dù sao Anh và Vienna cũng không cách nhau xa lắm.”

“Phải.” Cậu cười trả lời cô.

Công nghệ thông tin và mạng internet có tốc độ phát triển nhanh chóng mặt, cho nên dù Nhan Hành Chiêu đang ở Vienna cũng có thể duy trì liên lạc với Quý Tẩn ở trong nước.

Thỉnh thoảng Quý Tẩn lên MSN nói vài câu với Nhan Hành Chiêu, có lúc Nhan Hành Chiêu sẽ gọi điện thoại quốc tế đường dài cho cô, hỏi thăm tình hình gần đây của cô thế nào, có một lần cậu nói với cô mình có một người bạn chơi thân từ lúc nhỏ cũng đang học tại trường đại học Quảng Châu.

Châu Âu được nghỉ hè rất sớm, Nhan Hành Chiêu đặt vé máy bay đầu tháng sáu về nước. Trước khi về nước, cậu nói với cô trên MSN muốn đến khu làng đại học chơi một chuyến.

Quý Tẩn vô cùng vui vẻ, nhưng cũng không rõ vì sao mình lại vui vẻ đến vậy.

Ngày thứ hai sau khi về nước, Nhan Hành Chiêu đúng hẹn khu làng đại học ở Quảng Châu. Tối hôm đó, Quý Tẩn đưa cậu đến một quán ăn gần khu làng đại học ăn cơm, cậu là một nam sinh không hề chút bụi trần, Quý Tẩn thực lòng không nhẫn tâm để cậu chen chúc cùng mình trong nhà ăn của trường.

Kết quả khi đến quán ăn bên ngoài trường, bất ngờ gặp được người bạn thuở nhỏ của Nhan Hành Chiêu – Chung Khi.

Bình thường Quý Tẩn cũng có đến quán ăn này vài lần, cô gọi món xong liền bắt đầu nói chuyện với Nhan Hành Chiêu. Bàn bên cạnh hai người là mấy nam sinh đang ăn cơm, vừa ăn vừa bàn tán rôm rả về giải bóng rổ MBA.

Món ăn lần lượt được mang lên, Nhan Hành Chiêu ăn được một lúc, sau đó rất chuyên chú nhìn về phía mấy nam sinh bàn bên cạnh.

Quý Tẩn lấy làm lạ: “Cậu quen ai trong đó à?”

“Người mặc áo màu đen là bạn học tiểu học của mình.”

Quý Tẩn quay đầu lại, nhìn thấy ngay một chiếc áo thun màu đen rất đẹp.

Trời nắng nóng thế này mà vẫn có người mặc áo thun đen ra ngoài – cần phải biết rằng khu làng đại học giống như một chiếc lồng hấp cỡ lớn vậy, nơi nơi đều là khu vực nhiệt độ cao, cho dù vào ngày thu chỉ mặc thêm một lớp áo cũng sẽ nóng đến không chịu nổi, càng huống chi là màu vải màu đen – tương đối dễ hút nhiệt.

Quý Tẩn vô cùng bất phục khả năng chống chịu với cái nóng của nam sinh đó.

Nhan Hành Chiêu chuẩn bị đứng dậy, “cậu cứ ngồi đó đã, mình qua kia nói vài câu với cậu ấy.”

Chưa kịp đợi Nhan Hành Chiêu đứng dậy, nam sinh bàn bên cạnh đã trùng hợp quay đầu nhìn sang.

Quý Tẩn không thể không thừa nhận nam sinh đó rất đẹp trai. Mặc dù cậu ta đang ngồi, Quý Tẩn cũng có thể đoán được cậu ta rất cao, làn da màu lúa mạch, hàng chân mày vừa đậm lại vừa đen, đôi mắt đen sáng ngời như thể đá vỏ chai được mài đến bóng loáng, nụ cười trong veo.

Nam sinh đó đi qua bàn của hai người, Nhan Hành Chiêu giơ tay chào cậu ta: “A Khi.”

Nam sinh cười nói: “Tao đã lấy làm lạ tại sao mày vừa về là vội vàng vàng đến Quảng Châu.”

Nhan Hành Chiêu cũng cười nói với nam sinh: “Tao đến thăm bạn. Ngày mai rồi đến phiên mày.”

Nhan Hành Chiêu giới thiệu Quý Tẩn với nam sinh đó: “Cậu ấy là Quý Tẩn. Quý Tẩn, đây là người bạn lúc trước mình có nhắc với cậu, Chung Khi.”

Nam sinh tên Chung Khi nhìn sang cô, gật đầu: “Chào cậu, tôi là Chung Khi, khoa Quản lý nhà hàng khách sạn, năm nhất.”

Một lời giới thiệu rất ngắn gọn, đủ phóng khoáng.

Trước nay Quý Tẩn vẫn có thiện cảm với những người có phong cách dứt khoát, thoải mái, cho nên rất tự nhiên đã trở thành bạn bè với nam sinh đó.

Quý Tấn không thích nam sinh quá dịu dàng, cô cho rằng quá dịu dàng không nghi ngờ gì chính là ảo tưởng, có điều Nhan Hành Chiêu là một ngoại lệ.

Từ nhỏ Quý Tấn đã rất giỏi thể dục, bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền cô đều chơi được. Năm nhất đại học, cô thường đến khu Việt Tú thăm bạn học Sơ trung của mình bây giờ đang học chuyên ngành y ở đây – Liêu Nhất Phàm, cũng có lúc Liêu Nhất Phàm đặc biệt lặn lội đến khu làng đại học cùng mấy người bạn ở đây chơi bóng, có một lần còn rủ Quý Tấn đi cùng. Lần đó Quý Tấn đến sân bóng rổ bất ngờ nhìn thấy Chung Khi cũng có mặt.

Thì ra cả cô và Liêu Nhất Phàm đều có quen với Chung Khi – đôi lúc, Quý Tấn cảm thấy trái đất này đúng là quá nhỏ.

Rất nhanh Quý Tấn đã phát hiện ra Chung Khi rất giỏi bóng rổ, thỉnh thoảng cô cũng cùng cậu ta chơi. Suy cho cùng cô và Chung Khi đều học chung trong khu làng đại học, hẹn nhau chơi bóng cũng khá thuận tiện.

Khi đó có một nam sinh ở học viện khác tình cờ tỏ tình với Quý Tấn, hơn nữa cho dù Quý Tấn nói thế nào cũng không chịu bỏ cuộc. Lần đầu tiên trong đời Quý Tấn gặp phải một nam sinh dũng mãnh đến như vậy, lại càng không biết rốt cuộc nam sinh dũng mãnh đó nhìn trúng điểm gì ở cô – quan trọng hơn chính là cô cũng không hy vọng mình bị người khác nhìn trúng, cho nên không nhận được kể khổ với Liêu Nhất Phàm. Sau đó không biết Liêu Nhất Phàm nghĩ đâu ra được một cách tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, chính là để Chung Khi tạm thời đóng giả làm bạn trai cô.

Lúc đầu Chung Khi một mực không đồng ý, Quý Tấn chỉ có cách gây áp lực lên Nhan Hành Chiêu đang ở phương xa nhờ cậu giúp thuyết phục Chung Khi, lại thêm cô năn nỉ ỉ ôi đủ kiểu, cuối cùng Chung Khi cũng đồng ý tạm thời đóng giả làm bạn trai cô.

Về sau Chung Khi đi Australia được hơn một năm, Quý Tấn mới từ miệng Liêu Nhất Phàm biết được, khi đó vừa khéo Chung Khi cũng muốn cắt đuôi một nữ sinh khác đang theo đuổi mình, hơn nữa lại thấy cô ở vào tình thế khó xử, nên mới đồng ý giúp cô.

Có một lần, Chung Khi ở trên sân chơi bóng, Quý Tấn lấy điện thoại của cậu ta nghịch, trong lúc nhàm chán bấm vào thư viện ảnh của cậu ta, bất ngờ phát hiện bên trong có một tấm hình.

Quý Tấn có chút ngạc nhiên: Cô nghĩ không ra, Chung Khi trông có vẻ như một nam sinh vô tâm là thế cũng sẽ lưu hình của một cô gái vào điện thoại.

Tấm hình là hình chụp chung của Chung Khi và một cô gái tóc đen dài đến vai. Thực ra, nghiêm túc mà nói đây không được xem là hình chụp chung, chỉ là góc chụp của tấm hình rất khéo, nhìn qua giống như hai người đang chụp chung mà thôi.

Quý Tấn cẩn thận nghiên cứu tấm hình rất lâu.

Nữ sinh trong hình chụp vô cùng tinh khôi dịu dàng, gương mặt thanh tú.

Cô nhìn ra được tấm hình được chụp từ không quá lâu trước đây, bởi vì Chung Khi trong hình và Chung Khi bây giờ không thay đổi quá nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không phải gần đây, bởi vì tóc của người trong hình và Chung Khi cô quen có chút khác nhau.

Đợi Chung Khi ra khỏi sân bóng, Quý Tấn lập tức cầm điện thoại trong tay hỏi cậu ta: “Cô gái này là ai vậy?”

Chung Khi lấy lại điện thoại của mình từ tay cô, hai đầu chân mày khẽ cau lại, giọng nói trở nên có phần lạnh nhạt, rõ ràng là không muốn nói nhiều: “Nhiều chuyện.”

Lần đầu tiên Quý Tấn nhìn thấy Chung Khi để lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo như vậy, “không thể nói chứ gì?”

Cô nhạy bén quan sát biểu cảm trên gương mặt Chung Khi, hỏi tiếp: “Là bạn gái cũ của cậu à?”

Chung Khi lấy một tờ khăn giấy lau mồ hôi, vẻ mặt đã trở lại như bình thường: “Quý Tấn, từ lúc nào mà cậu trở nên nhiều chuyện quá vậy?” “Bạn gái cũ? Anh cũng hy vọng thế.”

Thế nhưng nếu là bạn gái cũ, cũng có nghĩa là bây giờ hai người đã chia tay. Như thế càng làm cho người ta cảm thấy bất lực hơn mà thôi.

Quý Tấn tựa người vào trụ bóng rổ, mặt dày tuyên bố với cậu ta: “Con người tôi trước giờ lúc nào cũng nhiều chuyện hết, không phải đến bây giờ cậu mới phát hiện ra đấy chứ?”

Qua hai giây, Quý Tấn lại cười giảo hoạt, uy hiếp lên tiếng: “Nếu cậu không nói, tôi sẽ đi hỏi Liêu Nhất Phàm.”

Mặc dù Nhan Hành Chiêu là bạn từ nhỏ đến lớn của Chung Khi, nhưng Quý Tấn cảm thấy Nhan Hành Chiêu sẽ không biết chuyện tấm hình nữ sinh trong điện thoại của Chung Khi. Còn Liêu Nhất Phàm là bạn học suốt ba năm Cao trung của cậu ta, có khả năng sẽ biết được gì đó.

Cô phát hiện, thì ra có bạn chung là một điều cực kỳ có ích. Vào lúc cô cần thu thập thông tin tình báo về Chung Khi nhất, người bạn chung của cô và Chung Khi – Liêu Nhất Phàm, vô cùng có đất dụng võ.

Chung Khi khẽ gật đầu với cô, nụ cười vẫn rạng rỡ như cũ: “Có qua có lại, tôi sẽ gửi tấm hình đó của cậu cho Khủng Long.”

Quý Tấn vừa nghe, hoàn toàn yên lặng không dám phản ứng gì.

Khủng Long là chỉ nam sinh đang theo đuổi cô, đó là biệt danh Quý Tấn đặt cho cậu ta.

Hết cách rồi, cô thực sự rất sợ kiểu nam sinh như vậy. Cho dù cô biết Chung Khi chỉ hù dọa mình mà thôi, nhưng vẫn không dám làm liều mà hành động.

Lễ Phục sinh năm đó, khi Nhan Hành Chiêu nói chuyện với cô trên MSN thành linh hỏi đến nam sinh dũng mãnh kia, còn hỏi cô có suy nghĩ thế nào.

Quý Tấn thành thật trả lời cậu: “Mình không thích kiểu nam sinh như vậy.”

Nhan Hành Chiêu có vẻ hiểu kỳ, tiếp tục hỏi cô: “Vậy cậu thích kiểu nam sinh thế nào?”

- Cô thích kiểu nam sinh thế nào ấy nhỉ?

Cậu hỏi này làm khó cho Quý Tấn rồi.

Thực sự từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Chỉ là thỉnh thoảng trong khuôn viên làng đại học hoặc đi trên phố nhìn thấy nam sinh, cô đều không kiềm được đem bọn họ và Nhan Hành Chiêu ra so sánh. Sau khi so sánh xong, nếu Quý Tấn không cảm thấy vẻ ngoài bọn họ quá dung tục, thì là cảm thấy cách ăn mặc của bọn họ quá không vừa mắt.

Ngay lúc này, cô ngẩn người trước màn hình máy tính rất lâu, cũng bắt đầu tự hỏi chính mình: Rốt cuộc cô thích kiểu nam sinh như thế nào?

- Một chốc một lát cô không trả lời ngay được.

Sau đó cô đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Nhan Hành Chiêu, quần áo cậu sạch sẽ, biểu cảm trên gương mặt cũng sạch sẽ. Trong thoáng chốc, như có một đợt sóng lớn dậy lên trong lòng.

Mà Nhan Hành Chiêu ở châu Âu xa xôi hoàn toàn không ngờ rằng, chỉ một câu hỏi của mình đã khiến cô suy nghĩ sâu xa đến vậy.

Qua rất lâu sau, Quý Tấn trả lời cậu: “Phải có vẻ ngoài sạch sẽ một chút.”

Rất nhanh trên màn hình đã hiện lên một hàng chữ: “Như mình có tính không?”

Trái tim Quý Tấn đập thành thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, tay cũng bắt đầu không chịu khống chế run lên, cuối cùng vẫn gõ ra một hàng chữ: “Cũng tính.”

Khung chat lại nhảy ra một hàng chữ nữa: “Vậy cậu thử suy nghĩ đến mình đi, có được không?”

“Suy nghĩ cái gì?” Trái tim Quý Tấn chột đập liên hồi, nhưng vẫn giả ngốc với cậu.

Điện thoại bắt đầu rung lên, Quý Tấn bị đoạn nói chuyện trên màn hình máy tính kích thích thần kinh, phản ứng có phần chậm chạp, tay chân luống cuống tìm điện thoại ấn vào phím nghe.

Một giọng nam trầm truyền từ điện thoại vào tai cô: “Quý Tấn, bọn mình yêu nhau có được không?”

Không đợi cô trả lời, cậu đã nói tiếp: “Cậu không cần phải trả lời mình ngay bây giờ, ngày mai nói cho mình biết đáp án của cậu cũng được.”

Ngày mai?

Quý Tấn cảm thấy căn bản cô không cần phải đợi đến ngày mai.

“À, bây giờ mình trả lời cậu luôn – đồng ý.” Quý Tấn xiết chặt điện thoại đang cầm trong tay, hít sâu một hơi. Sợ cậu không tin, cô lại bổ sung thêm một câu: “Nói thật. Không cần phải đợi đến ngày mai đâu.”

“Quý Tấn, mình rất vui.” Giọng nói của cậu hòa vào không khí truyền đến bên tai cô, tự dưng lại có đôi chút ám muội.

Bình thường mặt đối mặt nhau thì nhiều lời thế, bây giờ tay cầm điện thoại, lại còn ở vào thời khắc quan trọng, ngược lại không biết nói gì cho phải.

Qua rất lâu sau, cô mới thốt ra được một câu: “Sau khi tốt nghiệp mình sẽ sang Anh du học.”

Cậu thấp giọng cười, chậm rãi lên tiếng, dường như vô cùng an tâm: “Ừ, mình biết rồi.”

Khoảng thời gian đó cô vẫn thường chơi bóng cùng Chung Khi, một lần hai người nhắc đến nam sinh dũng mãnh kia, Chung Khi trêu cô, hỏi: “Có cảm thấy đáng tiếc không đấy?”

“Cái gì?” Quý Tấn mơ mơ hồ hồ.

“Nếu Nhan Hành Chiêu ở đây thì có thể để nó làm bạn trai của cậu rồi, như vậy càng sức thuyết phục hơn.” Chung Khi cười xấu xa.

Mặc dù Quý Tấn làm người rất phóng khoáng, nhưng cô với Nhan Hành Chiêu dù sao chỉ mới xác lập quan hệ. Lần đầu tiên nghe người khác nhắc đến tên bạn trai mình, trái tim cô cũng không cách nào khống chế được đập điên cuồng.

Quý Tấn chỉ có thể thay đổi nội dung chính câu chuyện: “Cậu cảm thấy mình không có sức thuyết phục à?”

Ánh mắt Chung Khi tập trung nhìn vào một nơi nào đó trên sân bóng, khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười nhẹ - đem lại cho người khác cảm giác cậu ta đang lơ đãng: “Rất rõ ràng, Nhan Hành Chiêu càng xứng đôi với cậu hơn.”

Mấy giây sau, cậu ta lại nói tiếp, nhàn nhạt như đang nói với chính mình: “Không phải là người mà mình thích, cho dù có thân mật thế nào cũng vô ích thôi.”

Quý Tấn cảm thấy nụ cười này của cậu ta bên trong sự bình thường vô vị còn chứa đựng cả nỗi cô đơn, không kiềm được hỏi: “Cậu muốn nói đến Bối Tử Toàn à?”

Cô tốn hơn hai giờ đồng hồ nói chuyện với bạn cùng học ba năm Cao trung của Chung Khi – Liêu Nhất Phàm, mới biết được Chung Khi và một nữ sinh tên Bối Tử Toàn chơi với nhau khá thân, nhưng đến lúc này cô mới phát hiện ra Bối Tử Toàn hoàn toàn không phải người trong lòng Chung Khi.

Chung Khi ngẩn người, lần này cuối cùng ánh mắt cậu ta không nhìn ra ngoài sân bóng nữa, xuyên qua từng lớp ánh nắng sáng lạn đậu xuống người cô, vẻ mặt như thể không biết nói thế nào: “Cậu lại nghe được điều gì ở đâu đấy hả?”

“Tôi hỏi Liêu Nhất Phàm đấy.” Quý Tấn giả hoạt mà đắc ý nhướn mày với cậu ta, “cậu chỉ không cho tôi đi hỏi người trong tâm hình là ai, chứ không nói tôi không được phép đi hỏi thăm chuyện cậu và Bối Tử Toàn.”

Quý Tấn cảm thấy phần lớn thời gian tính cách của mình khá giống một đứa con trai, nhưng không phủ nhận có lúc cô cũng giống con gái thích nhiều chuyện, đặc biệt là với những chuyện có liên quan đến bạn bè

của cô. May mà Nhan Hành Chiêu đã sớm biết về lỗ mãng này của cô, về chuyện cô có nhiều chuyện hay không cậu không để ý, thậm chí còn dung túng cho cô.

Chung Khi nhàn nhạt lắc đầu, biểu cảm trên gương mặt có chút áy náy, nhưng trong giọng nói lại để lộ ra vẻ vô cùng kiên định, dứt khoát: “Chẳng có gì hay để nói. Tri kỷ chính là tri kỷ. Tôi thích tính cách của cậu ấy, có điều không phải là cảm giác thích kia. Làm bạn với cậu ấy rất không tồi.”

Ý tứ của cậu ta rất rõ ràng: bạn bè với nhau rất không tồi, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc làm bạn, sẽ không tiến triển thêm một bước nào nữa.

Quý Tấn rất bá phúc kiểu nam sinh như thế này.

Trong khuôn viên Trung đại có rất nhiều sinh viên, nam nữ trẻ già đều có đủ. Quý Tấn từng gặp qua vài nam sinh vì không chịu được cô đơn mà đi tìm bạn gái, hoặc vì muốn được trải nghiệm cảm giác yêu đương, trùng hợp có nữ sinh đúng lúc đến tỏ tình, liền nhận lời rồi bắt đầu quan hệ yêu đương. Rất ít nam sinh có thể giữ vững được bãi cỏ xanh trong tim mình, cho dù gió lớn thế nào thổi qua cũng không buông mình theo gió.

Thế là rất tự nhiên, cô âm thầm cho thêm điểm đối với người bạn Chung Khi này.

Chung Khi lại nói thêm một câu: “Lần sau đừng hỏi Liêu Nhất Phàm những chuyện thế này nữa.”

Quý Tấn hiểu ra ngay: việc dò hỏi thế này đối với Bối Tử Toàn suy cho cùng là không công bằng.

Càng ngày cô càng thấy phúc Chung Khi, cũng cảm thấy vui mừng vì có thể làm bạn với người như vậy.

Năm thứ ba Chung Khi sang Australia du học, sau khi tốt nghiệp có thể cùng lúc có được bằng đại học của Trung đại và bằng của trường đại học ở Australia.

Có lúc là Quý Tấn liên lạc với cậu ta, cũng có lúc nghe được tin tức của cậu ta từ chỗ Nhan Hành Chiêu.

Về sau cô sang Anh học, bạn bè bên cạnh không nhiều, cho nên cũng liên lạc với Chung Khi nhiều hơn trước, mãi cho đến khi cô về nước.

Sau khi Quý Tấn trở về liền bắt đầu đến Quý thị làm việc, sau đó lại sang chi nhánh công ty ở Anh công tác.

Năm đó cuối cùng cô cũng kết thúc công việc ở nước ngoài để quay trở về tổng công ty Quý thị, lúc ra khỏi sân bay không cẩn thận làm rơi vài món đồ, sau đó, tình cờ gặp được cô gái trẻ mà mình đã tò mò từ nhiều năm trước.

Hoàn cảnh lúc đó, mấy tháng sau Quý Tấn vẫn nhớ lại vô cùng rõ ràng.

Cô gái đó có mái tóc dài, vừa đen vừa mượt, tướng mạo thanh tú, tuy rằng không phải kiểu người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu. Đôi mắt cô ấy trong veo như ngọc, cả người cô ấy toát ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng, không chói mắt, mà ấm áp.

Quý Tấn chỉ mất vài giây đã có thể nhận ra cô gái tóc dài có vẻ mặt ôn hòa này chính là nữ sinh cô đã nhìn thấy trong điện thoại của Chung Khi ngày trước.

Không phải vì vẻ ngoài của cô gái trước mặt so với trước đây không có sự thay đổi, mà bởi vì Quý Tấn thực sự có ấn tượng rất sâu sắc với tấm hình đó, cho nên cô mới nhận ra cô gái trước mặt chính là nữ sinh trong tấm hình chụp được Chung Khi giữ kỹ trong điện thoại.

Chung Khi là bạn thân của bạn trai cô, còn là bạn học đại học của cô, nếu cô cố gắng một chút, nói không chừng có thể giúp được Chung Khi.

Vẫn còn một điểm quan trọng nhất chính là, trong số rất nhiều hành khách ra vào sân bay, chỉ có một mình cô ấy dừng lại giúp Quý Tấn nhặt đồ.

Đột nhiên Quý Tấn cảm thấy đây cũng là một loại duyên phận.

Ngay vào lúc này, trong đầu ra nảy ra một chủ ý tuyệt diệu.

Thế là cô và cô gái có vẻ ngoài điềm tĩnh ấm áp kia cùng nhau chụp chung một tấm hình.

Thực ra Quý Tấn rất muốn hỏi số điện thoại của đối phương, thế nhưng lại cảm thấy hành động như vậy rất tùy tiện, cho nên đành thôi.

Tối hôm đó Quý Tấn đặc biệt đặc ý không cách nào kiềm chế, gửi tin nhắn cho Chung Khi: Tôi biết cô gái trong bức hình cậu lưu trong điện thoại tên là gì rồi.

- Là Triển Nhược Lăng.

Cái tên này cô phải dùng mấy câu hỏi mới hỏi ra được.

Sau đó Quý Tấn quyết định làm người tốt phải làm đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây thiên, cho nên lại gửi tiếp một tin nhắn nữa nói với Chung Khi: Lúc sáng cô ấy chỉ đi một mình thôi, tôi nghĩ cô ấy không có bạn trai đâu.

Qua vài phút sau, Chung Khi trả lời cô: Cảm ơn. Tôi biết rồi.

Lời lẽ đủ ngắn gọn, súc tích.

Cậu ta vẫn luôn biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-nien-luu-anh>